

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEASTS OF WRATH AND MADNESS 3

*Away from you,
I merely exist.
With you,
I truly live.*

THE PRINCESS AND HER GRAND KING

KISS LEILANI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Prenses ve Büyük Kralı

Gazap ve ılgınlık Canavarları: Kitap 3

Öpücük Leilani

Copyright © 2025 by Kiss Leilani

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Herhangi bir gerçek şirket ve/veya ürün adının kullanımı sadece edebi etki içindir. Diğer tüm ticari markalar ve telif hakları ilgili sahiplerine aittir.

Düzenleme ve redaksiyon: Morgan Waddle-Editing ve Chidera Uzoigwe.

Bu seri karanlık. *Gece yarısı kadar karanlık.*

Olası tetikleyicileri hayal edin, dilediğiniz gibi ekleyin veya çıkarın, muhtemelen çok uzakta olmayacaksınız.

Eğer hassas bir okuyucuysanız, bu kitap size göre olmayabilir. Ancak yine de sayfaları çevirmeyi seçerseniz, *lütfe*n dikkatli olun. Ne zaman duracağınızı, ara vereceğinizi ve geri dönmeden önce bir adım uzaklaşacağınızı bilin.

Buradaki materyaller zaman zaman sizi *çok* rahatsız edebilir, bu yüzden kendinizi hazırlayın.

Tetikleyicileri

bekleyin.

Yoğunluk

bekleyin.

Sertlik bekleyin.

{Tetikleyicilerin ayrıntılı bir listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin:
<https://shorturl.at/cnS9Y>}

Adanmışlık

Sadece kırılmış değil, aynı zamanda yanlışı bir şekilde bir araya getirilmiş hissedene herkese, umarım bir gün biri sizi dikkatlice parçalara ayırır, her seferinde bir parça ve sizi bir bütün hissedene kadar birbirini ardına hassas parçalar halinde tekrar bir araya getirir.

yeniden ışıltı ışıltı.

Bu sayfa geride bıraktığınız yerdir:

- Gerçek dünya ahlakı,
- Değerler,
- Kültürel normlar,
- Yargılar,
- Etik,
- Kişisel önyargılar,

bu hız trenine devam etmeden önce.

Birinci Bölüm

ZAMAN GEÇTİKÇE...

İKİ YIL SONRA.

"Bu saraydaki fili görmezden gelmeye devam mı edeceğiz, Majesteleri?"

Saray bütün gün müzakereler ve yaklaşan şenliklerle meşguldü. Bu kadar uzun bir müzakereden sonra bakanların çıkıp evlerine gitmek ve sıcak bir banyo yapmaktan başka bir şey istemeyeceklerini düşünürdünüz.

Ama hayır. Saray, *'odadaki fil'* ele alınana kadar asla tam anlamıyla tamamlanmış sayılmazdı. Son seferinde Kral Orestus'un öfkesi o kadar korkutucuydu ki bakanlar batan gemiden kaçan fareler gibi kaçışmışlardı.

Bu konu en son altı ay önce gündeme gelmişti ama şimdi yine başını kaldırmıştı.

Tüm gözler Aekeira'ya ters ters bakan Bakan Jacques'a çevrildi. O da bu bakışa kendi bakışıyla karşılık verdi.

Kral Orestus, koltuğundan kalkmak üzereyken durakladı. İç çekerek tekrar yerine oturdu. "Ne demek istiyorsun Jacques?"

Askeri işler sorumlusu, Aekeira'ya dik dik bakmayı bırakıp ayağa kalktı. "*O kızları* kastediyorum, Majesteleri. Bu noktada halkımız perişan durumda. Bir keresinde onları yetiştirme evlerine göndermeyi tartışmıştık.

-"

"*İnatla* reddettim," diye ekledi Kral Orestus.

"Gerçekten de öyle yaptınız, Majesteleri. Genelevi önerdik-"

"Onu da reddettim."

Bakan Jacques başını salladı. "Bu... bu noktada oldukça kafa karıştırıcı. Bu krallıkta ülkeye hizmet etmeyi reddeden bir değil, *iki* kadın var. Toplumdaki rollerini yerine getirmeyecekler ve siz, efendim, onlara olanak sağlıyorsunuz. Şunlara bakın, yaşılanıyorlar, olgunluk çağlarının sonuna yaklaşıyorlar. Aekeira-"

"Onlara doğru dürüst hitap edeceksin," diye tersledi kral.

"Özür dilerim, Majesteleri. Doğru düşünemiyordum." Bakan Jacques gergin bir şekilde boğazını temizleyerek sıçradı. "*Prenses* Aekeira yirmi yedi yaşında, kız kardeşi ise yirmi dört. Onların yaşındaki çoğu kızın şimdiye kadar dört ya da beş çocuğu olmuştur. Yine de burada, olmaya hakları olmayan yerde... erkeklerin sarayında. Dinliyorlar, hatta mahkemeye sözlü olarak katkıda bulunuyorlar. Bu dehşetin de ötesinde."

Salonda bir anlaşma mırıltısı yükseldi. Bazı bakanlar Jacques'a hayranlıkla baktı. Onların korkakça dile getirdiklerini o dile getirmişti.

Aekeira neredeyse gülecekti. *İşte yine başlıyoruz.*

"Ben... umm... Jacques'ın söylediklerine katılıyorum, Majesteleri." Bakan Murphy sert bir şekilde ayağa kalktı. "Çok fazla kadınıımız yok. Elimizdekilerin de boşa gitmesine göz yumamayız. *Prenses* Emeriel bu sarayı yirmi yıldan fazla bir süre boyunca kandırdı ve aradan geçen iki yılda onun cezalandırılmasıyla ilgili hiçbir şey söylemediniz. Eğer aldatma günahından dolayı bağışlanacaksa, en azından krallığa karşı görevlerini yerine getirebilir."

Kral Orestus kabaca, "Yani bacaklarının arasına girmene izin vermeli," dedi.

Bakan Murphy kıpkırmızı kesildi ve gözlerini odada gezdirmeye başladı. "Yani... bu krallığın iyiliği için olurdu-"

"Krallığın iyiliği için yapılacak şey, sizin gibileri ipe çekip meydanda asmaktır!" Emeriel öfkeyle yerinden fırladı.

Oda bir anda karıştı. Emeriel yüksek rütbeli bakanlara hançer gibi bakarken Aekeira irkildi.

"Sizin gibi adamlar," diye gürledi Emeriel, gürültüyü keserek, "krallıkta dolaşıp rastladığınız herkese tecavüz ediyor, organlarınızı hem gençlere hem de yaşlılara sokuyor, tüm bunları '*toplumun iyiliği*' adına yapıyorsunuz. Asılmalı ve organlarınız kesilmelidir!" Her bir bakana buz gibi bir bakış fırlattı. "*Bu* krallığın iyiliği için olurdu!"

Öfke çığlıkları etraflarını sardı.

"Bu ne cüret!?"

"Bu ne

saygısızlık!"

"Ne küstah bir velet!"

Kral Orestus tokmağını kaptı ve kargaşanın üzerinde kükreyerek sertçe vurdu. "SESSİZLİK!"

Mırıltılar alçak bir uğultuya dönüştü ama tamamen kesilmedi.

Başka bir bakan ayağa kalktı, sert görünüyordu. "Majesteleri, böyle bir küstahlığın cezasız kalmasına izin veremezsiniz. O sadece birimize değil, hepimize hakaret etti. Böyle bir meydan okumanın sonuçları olmalı."

Emeriel irkilmedi, soğuk gözleri saraydaki akbabalara kilitlenmişti.

Böyle zamanlarda Aekeira bu Emeriel'i bir zamanlar tanıdığı kız kardeşiyle bağdaştırmakta zorlanıyordu. *Kimdi bu kızgın boğa kılıklı yabancı?*

Yıllar geçtikçe, Emeriel... değişmişti.

Aekeira her kademeli değişimi görmüş, değişim tamamlanana kadar her küçük farklılığa tanık olmuştu. Şimdi, Em sadece bir kişiye karşı sıcaktı, Aekeira'nın kendisine.

Diğer herkese karşı ya soğuk ya da öfkeyle yanıyordu. Savunması sürekli yukarıdaydı ve şefkatli, merhametli Emeriel çoktan gitmişti.

Bu Emeriel başkalarının duygularını umursamıyordu. Sonuçlarına aldırmadan aklından geçenleri söylüyor, kendisine meydan okuyanlara meydan okuyordu. Sanki cezalandırılmak *ister gibiydi*.

Şimdi olduğu gibi.

Hiç kimse, kesinlikle hiç kimse bakanlara ağzını açmadı. Buna cüret eden diğerleri ya sürgün edilmiş ya da idam edilmişti.

Kral Orestus'un *Zalim Kral* olarak bilinmesi gibi, onların da *Kıyamet Bakanları* olarak bilinmesinin bir nedeni vardı.

Bir bakan "Böyle bir eyleme göz yumamayız," diye alay etti. "Cezalandırılmasını talep ediyoruz-"

Emeriel kollarını kavuşturarak alay etti. "Güç perdesi altında saklanan bir grup pislik-"

"Em...!" Aekeira tısladı, korkusu içine işledi. *Çok ileri gitmeden dur!*

"Bu kadar yeter," diye tersledi Kral Orestus. "Sarayı terk et, Emeriel."

Emeriel ona meydan okumaya hazır görünüyordu, çenesi gergin, gözleri *yanıyordu*. Ama sonra bakışları Aekeira'nıninkilerle buluştu.

Aekeira'nın gözlerindeki bir şey öfkenin ötesine ulaşıyor gibiydi. Korku muydu, endişe mi, yoksa yalvarışları mı? Hiçbir fikri yoktu ama öfkesinin bir kısmı kız kardeşinden dışarı sızmış, omuzları çökmüştü.

Emeriel başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve hışımla dışarı çıktı. *Tanrılara şükürler olsun.*

Kral Orestus bakanlarının karşısına geçti. "Daha önce de söylediğim gibi, bu konu tartışmaya açık değil. Prensesler kardeşimin çocuklarıydı. Artık onlar *benim*. Onlara bu şekilde davranılmayacak."

Bakışları tüm sarayı taradı. "Aekeira bahçeleri ve tarlaları dönüştürdü. Onun sayesinde yıllar boyunca bereketli hasatlar elde ettik. Tarım gözetmeni buna tanıklık edecektir. Öyle değil mi Bakan Edward?"

Bakan kızardı ve boğazını temizledi. "Çok doğru, Majesteleri." "Emeriel de askerlerin arasına döndü, eğitim alıyor ve avlanıyor. O bir Savaşta çoğu savaşçımızdan daha fazla adam öldürmüş olması olağanüstü bir şey. Birçoğunuz onun yeteneklerine ilk elden tanık oldunuz, değil mi Askeri İşler Bakanı?"

Bakan Jacques rahatsız bir şekilde kıpırdandı, kralın gözleriyle karşılaşamadı. Sert bir şekilde başını salladı.

Kral Orestus dilini şaklattı. "Erkekler için bacaklarını ayırmamaları ve çocuk doğurmamaları bu krallığa hizmet etmedikleri anlamına gelmez. Beni duyuyor musun?"

"Ama evlilik çağındalar," diye itiraz etti bir başkası. "Aslında çoktan geçtiler. Geleneksel yöntemlerle hizmet etmeyeceklerse, en azından evlenmeliler. Bazı erkeklerimize mutluluk getirebilirler."

"Bu tartışmaya sarayında bir daha izin *vermeyeceğim*," diye tısladı kral, sabrı gözle görülür bir şekilde azalmıştı. "Ben kralım ve bu kararları *ben* veririm. Ben bir çözüm bulana kadar hiç kimse, ama hiç *kimse* prenseslerle ilgili bu konuyu bir daha gündeme getirmeyecek. Yeterince açık olabildim mi?"

Herkes hemen doğruldu ve derin bir şekilde eğildi. "Evet, Majesteleri."

Aekeira yavaş bir nefes aldı. *Bu konu tekrar açılacak.* Yarın olmasa bile, altı ay sonra yine. Çünkü gerçek şu ki, herkes gerçekten de bu konu hakkında konuşuyordu.

Navia'ya döndüğünden beri Aekeira'ya insanların başına bela olan lanet hatırlatılmıştı. Dışilerin azlığı.

Aralarında daha fazla kadın olması ihtimaline aç olan bu akbabaların onlara bakışları, onu ve Emeriel'i genelevlerde ya da yetiştirme evlerinde ne kadar çok istediklerini sürekli hatırlatıyordu. Yine de Kral Orestus sayesinde döndüklerinden beri ne kadar güvende olduklarına inanamıyordu.

Bir zamanlar onları en yüksek teklifi verenlere peşkeş çeken aynı kral, şimdi en büyük koruyucuları olmuştu. İronik, gerçekten.

Onlara, rollerini ciddiye alan ve kendilerine zarar gelmemesini sağlayan korumalar sağlamıştı. Aekeira'nın kalbi minnettarlık ve şüphe arasında gidip geliyordu.

Bir bit yeniği olmalıydı. Bir sebep. Kral Orestus gibi adamlar bir gecede değişmezdi.

Sorun şuydu ki, onun nedeninin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Döndüklerinde en büyük endişesi, Emeriel'in yıllarca süren hilekârlığı yüzünden cezalandırılması olmuştu. Yine de Kral Orestus bu konuyu bir kez bile açmamıştı. Ne halk içinde, ne de özel olarak.

Onlara sanki böyle büyük bir yalan hiç yaşanmamış gibi davranmıştı. Sanki Emeriel aniden bir erkekten bir kıza dönüşmemiş gibi.

Ancak krallıkta durum farklıydı. Saray çalkantı içindeydi, şehir kargaşa içindeydi. Ve iki yıl boyunca Kral Orestus görmezden geldi.

Veliaht prens olan oğlu bile Emeriel'in cinsiyetinin açığa çıkmasına büyük ilgi duymaya başlamıştı.

Ona karşı hislerini itiraf etti ve peşini bırakmadı. Emeriel'e sahip olmak için zaman zaman Aekeira'yı tedirgin eden demir gibi bir kararlılığı maskelemek için cazibesini kullanıyordu.

Kral Orestus'un onları bu kadar şiddetle korumasının nedeni bu muydu? Aekeira bir keresinde kendine sormuştu. Emeriel'i altın prensi için mi istiyordu?

Ancak kral oğlunun kur yaptığını öğrendiğinde bu teori hızla çöktü. Sadece öfkeyle patlamakla kalmamış, aynı zamanda Prens Daviel'in Emeriel ve Aekeira'ya yaklaşmasını da yasaklamıştı.

Sanki onlar en sevdiği oğlundan daha değerlilermiş gibi. Belki de kral onların ölümcül ve bulaşıcı bir hastalık taşıdığına inanıyordu. Aekeira ikincisine inanmaya daha meyilliydi.

Kral Orestus'un koruyuculuğu bir vasinin şefkatli ilgisinden çok, sırlar saklayan bir adamın hesaplı ihtiyatı gibi görünüyordu. *Ama bunlar ne olabilirdi?*

Onu onları bu kadar şiddetle korumaya iten şey neydi?

Daviel babasının emrini pek de ciddiye almamıştı. Aksine, o zamandan beri takibi üç katına çıkmıştı. Sadece daha ihtiyatlı davranıyor, Emeriel'le vakit geçirmek için gölgelerin arasından ve köşelerden sıvışıyordu.

Aekeira geçmişin düşüncelerinden sıyrılıp günümüze döndü.

İnsanların 'toplumdaki rollerini yerine getirmediikleri' için isyan etmelerine ne kadar vardı?

Bu durum Aekeira'yı kabul etmek istediğinden daha fazla endişelendirdi.

İğneyi ketenin içinden geçiren Aekeira, iplik diğer taraftan çıkana kadar dikkatlice çekti.

Nakış işlemek her zaman onun huzuru olmuştu. Düşüncelerini dengelemesine yardımcı olan sakinleştirici bir ritüel. Bahçelerle uğraştığı uzun bir günün ardından, haftalardır bir araya getirdiği iğne işi üzerinde çalışmak için bu sessiz ana ihtiyacı vardı.

O nasıldı?

Durumu iyi mi?

Eli hareketsiz kaldı.

Tanıdık bir özlem patlaması onu dibe çekmekle tehdit etti.

Derin nefes al. Derin nefes al. Gözlerini kapadı, kendini dengelemek için savaştı.

"İyi misiniz, Prensesim?"

Aekeira gözlerini kırptırdı, dökülmemiş gözyaşlarının bulanıklığını temizlemek için gözlerini açtı. Otto önünde durmuş, endişeyle ona bakıyordu.

"Ben iyiyim." Aekeira yaşlı adama zorla gülümsedi.

Otto çocukken onlara bakmış, annelerinin özel hizmetkârı olarak görev yapmıştı. Ebeveynlerinin ölümünden sonra görevden alınmış, Aekeira ve Emeriel'i kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakmıştı. Kral Orestus onlara hiçbir zaman hizmetçi, muhafız ya da başka bir şey vermemişti.

Geri döndüklerinde kralın Otto'yu görevine iade etmekle kalmayıp onları korumaları için koruma birlikleri tahsis etmesi en hafif tabiriyle şaşırtıcı olmuştu.

"Emin misiniz?" Otto bastırdı.

"Evet." Aekeira titreyerek nefes aldı. "Evet, ben iyiyim. Endişelenme, Otto. Önemli bir şey değil."

Şüpheyile baktı, gözleri gerçeği bulmak için onunkileri arıyordu. Endişesi samimiydi, Aekeira'nın çocukluklarının daha basit günlerine özlem duymasına neden olan bir nezaketti bu.

Sebepleri gizemli olan Kral Orestus'un aksine, Otto'nun ilgisi gerçektir. Onun ve Em'in doğduğu gece oradaydı, yeraltındaki gizli odalardan birinde annelerine bakıyordu. Döndüklerinden beri onların sessiz koruyucusu olmuş, her zaman onlar için endişelenmişti... özellikle de Urai hakkında konuşmayı reddettiklerinden beri.

"Gerçekten, ben iyiyim," diye onu bir kez daha rahatlattı Aekeira.

"Kız kardeşin bütün gün odasına gitmedi." Otto rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Av partisine katıldı ama onlar saatler önce döndüler ve o dönmedi."

Örnek olay.

Aekeira içini çekti ve ayağa kalkmadan önce elindeki işi dikkatlice masanın üzerine koydu. *Yine de haklı olduğu bir nokta vardı.* Emeriel'i daha önce saraydan aniden kovulmasından beri görmemişti. "Gidip onu bulacağım."

Her zamanki yerleri aradıktan sonra, Aekeira sonunda Emeriel'i Prens Daviel'in bahçesinde buldu. Orayı aramaktan kaçınmış ve son çare olarak orayı seçmişti. Emeriel genellikle bu yerden uzak dururdu.

Ellerini kavuşturmuş, kız kardeşi çayırıların önünde hareketsiz durmuş, gözleri yukarıda parıldayan yıldızları izliyordu. Gece çok güzeldi, yumuşak bir şekilde parlıyor ve huzur hissi veriyordu. Ama Aekeira buranın asla gerçekten güvenli olmadığını biliyordu.

Emeriel'in yanına yaklaşan Aekeira gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Evlendirilmiyoruz," dedi Aekeira sonunda, sessizliği bozarak. "Orestus buna bir son verdi. Altı ay daha güvende olduğumuzu söyleyebilirim, Em."

"Bana öyle deme," diye mırıldandı Emeriel, bakışları yıldızlardan hiç ayrılmıyordu.

Aekeira bunu duymazdan geldi. Gözleri kız kardeşinin görüş alanını takip ediyordu ama düşünceleri başka yerdeydi. "Sence onlar iyi mi?"

Emeriel sessiz kaldı.

"Bazen elimde değil," diye itiraf etti Aekeira. "Vahşileşti mi? Durumu daha mı iyi? Karanlık onu henüz tüketmedi mi? Beni düşünüyor mu?"

Özlem tekrar yükseldi. Güçlü bir gelgit gibi yaklaşıyor, onu alıp götürmeye kararlıydı.

Sözlerine dökülmesini engellemek için mücadele etti. "Bazen onu düşünmemek için saatlerce mücadele ediyorum."

"Neden onlar hakkında konuşuyoruz?" Emeriel soğukkanlılıkla sordu. "Konuşmamaya karar vermiştik."

"Belki de konuşmamızın zamanı gelmiştir."

"Sanmıyorum," dedi kız kardeşi kesin bir ifadeyle, yüzünde hiçbir duygu yoktu. "En iyisi yapmamak."

Artık hiç yapmıyorlardı.

Aekeira boğazındaki yumruyu yuttu. Bu iki ucu keskin bir kılıçtı aslında, çünkü unutmak hayatına devam etmesine yardımcı oluyordu... ama aynı zamanda hatırlamak için can atıyordu.

Kendini yeniden canlı hissedebilmesinin tek yolu buydu. Bir zamanlar gerçekten *yaşamanın* nasıl bir his olduğunu hatırlamak için.

Emeriel için her şeyi unutmak daha kolaydı.

Başlangıçta, Aekeira onu neredeyse kaybediyordu. *Ruhbağı* çok korkunçtu; Emeriel'i parçalara ayırmasını çaresizce izlemişti. Sevgilisinden ayrı kalmanın acısı Emeriel'i deliliğin eşiğine getirmişti.

Emeriel günlerce yemek yemedi, neredeyse hiç uyumadı ve zamanının çoğunu gözyaşları içinde geçirdi.

Ağlamadığı zamanlarda, içi boş, uzak bir duruma düşüyor, saatlerce -bazen günlerce- hiçbir şeye bakmıyor, yatağından zar zor çıkıyordu.

Bunlar karanlık zamanlardı. Karanlık, karanlık zamanlar.

Aekeira en kötüsünü hatırlayınca ürperdi. Emeriel'in kaybolduğu zaman.

Kral Orestus onu bulmak için tüm krallığın altını üstüne getirmişti. Onu iki gün sonra, topraklarını Urekai bölgelerinden ayıran doğal sınır olan büyük dağlarda buldular.

Ona ulaştıklarında susuz, bilinçsiz ve neredeyse ölmek üzereydi. O yer onu neredeyse bütünüyle yutmuştu.

Bu iki yıl önceydi.

O zamandan beri Emeriel uyuşmuştu.

Zaman geçtikçe, onun için ağlamayı bıraktı, onu sormayı bıraktı, anıların onu pençelemesine izin vermeyi bıraktı. Yemek yedikçe ve dışarı çıktıkça, büyük kralı ve Urekai'ye dair her şeyi daha fazla gömdü.

Artık Emeriel buz gibi bir öfke topuydu. Kimsenin aşamayacağı bir güç.

Ve pervasızlaşmıştı. Hiç düşünmeden kendini tehlikeli arayışların içine atıyordu. Av oyunları, dövüş arenaları, heyecan ya da meydan okuma sağlayabilecek her şey.

Emeriel her zaman her şeyi *çok fazla* hisseden biri olmuştu ama şimdi hayatta kalmak için neredeyse *hiçbir şey hissetmemeyi* öğrenmişti. Daha güçlüydü. Daha sertti. Boştu.

Aekeira işlerin bu hale gelmesinden pişmanlık duyduğunu söyleyemezdi. Emeriel hayatta kalmak zorundaydı. Ya bu olacaktı ya da Ruhbağ'ın ıstırabının onu bütünüyle yutmasına ve leşini tükürmesine izin verecekti.

Ama yine de bazı anlar vardı... kız kardeşini özlediği sessiz, yürek burkan anlar. Eskiden gülen. Önemseyen. Yaşamayı.

Kendini buzdan ve öfkeden bir duvarın arkasına saklamayan Em'ini özliyordu.

Bu Emeriel kendisine *Em* denmesinden bile hoşlanmıyordu.

Aekeira ay ışığının aydınlattığı bahçede soğuk ve mesafeli duran kız kardeşine baktı. Aekeira Emeriel'in o yanını bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Ama en azından hayattaydı.

Bu yeterli olmalıydı.

İkinci Bölüm

MESAJ VE MUTLU HÜKÜMDAR.

İki asker belirdiğinde arkalarından yapraklar dökülüyordu. "Ekselansları," dedi biri, "rahatsız ettiğim için bağışlayın ama Kral çalışma odasında bulunmanızı rica ediyor."

"Hadi gelin." Emeriel döndü ve onları takip etti.

Aekeira üzüntü veren düşüncelerini bir kenara itti ve arkalarından gitti.

Kral Orestus çalışma odasında tek başına oturmuş, okuma gözlüklerini burnunun üzerine yerleştirmişti. Bir parşömen üzerine bir şeyler karalarken, masası parşömenlerle doluydu. Onların gelişiyle başını kaldırdı ve bakışları önce Emeriel'in üzerinde yoğunlaştı.

"Geldiniz demek." Tüy kalemi bir kenara bıraktı. "Avı duydum. Yine en büyük avı yakalamışsın Emeriel. İyi iş çıkardın."

Emeriel sertçe eğildi. "Majesteleri."

"Yarınki turnuvalara katılmaya çalıştığın haberi bana ulaştı."

"Evet, Majesteleri. Ama yerler doluydu. Daha önce sormam gerekirdi."

Aekeira kanın metalik tadını alana kadar yanağının içini ısırды. Geçen yıl Emeriel ikinci olmuş ancak sayısız yara bere ve düşmesi günler sürecektir kadar şiddetli bir ateşle geri dönmüştü.

Ateşi zirveye ulaştığında büyük kral için haykırmış, sayıklayan hıçkırıkları koridorlarda yankılanmıştı. Ateşi düşmüş, geriye sadece acı hatıralar kalmıştı.

"Bilginler yarın burada olacaklar." Kral Orestus Aekeira'ya baktı. "Öğleniniz boş mu? Eğer değilse, bir erteleme ayarlayabilirim."

"Bize neden böyle davranıyorsunuz?" Emeriel'in sesi araya girdi ve Aekeira'yı son derece rahatsız eden soruyu sordu.

"Ne taraftan canım?"

"Bu taraftan." Emeriel aralarını işaret etti. "Sanki en çok parası olan bakana verilecek oyuncaklar değil de gerçek insanlarmışız gibi."

Kralın gözleri buz kesti.

Emeriel sakince, "Çocukken saray işlerini böldüğüm için beni kaç kez kırbaçladığınızı sayamam," dedi. "Ya da Aekeira'yı karnında hiç yemek yokken bile kaç kez bilginlere ders vermeye zorladığınızı."

Aekeira rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Bir erkek olarak bile turnuvalara katılmama asla izin vermediniz. 'Çok kadınsısın,' derdin. 'Sen alay konususun,' derdin," diye taklit etti. "'Sırtında tarlalardan daha değerli olacaksın. Hatırlıyor musunuz, *Majesteleri*?'"

Kral Orestus ona baktı. "Bir insan değişemez mi?"

Emeriel alay etti. "Senin gibi yılanlar çizgilerini değiştirmez."

"Em!" Aekeira öfkeyle tısladı.

"Bana 'Em' deme, o bizi onlara sattı!" Emeriel karşılık verdi. "Bir saniye bile düşünmeden, göz açıp kapayıncaya kadar bizi sattı! Burada yüksek tahtında oturup rol yapıyor ama bizi umursamıyor. Bir. Hem de hiç. Birazcık bile."

"Bunu biliyorum. Ama onu kızdırmak ilerlemenin yolu değil."

"Kız kardeşini dinle, Emeriel."

"Tüm saygımla, git ve kendini becer," diye karşılık verdi Emeriel.

"Emeriel!" Kral Orestus kükredi.

Aekeira'nın yüzü kızardı. "*Em!!*"

Emeriel çenesini kaldırdı, gözleri krala hançer gibi saplandı. Kral Orestus'tan her zaman nefret etmişti ama daha önce ona hiç bu kadar açıktan düşmanlık etmemiş ve hakaret etmemişti.

"Dur, Em," diye yalvardı Aekeira. "Günlerce aç ve susuz kilitli kalmanı istemiyorum."

Emeriel gözlerini devirdi. "Siz ne düşünüyorsunuz, Kral Orestus? Beni günlerce kilit altında tutacak mısınız? Ne de olsa az önce zalim krala açıkça hakaret ettim."

Kral Orestus ateş püskürmeye hazır görünüyordu.

"Emri ver, hadi." Emeriel kollarını kavuşturdu. "Sadece üç yıl oldu ama eminim yaşlılık zalim krala bu kelimeleri nasıl bir araya getireceğini unutturmamıştır. Devam et, emret."

Sessizlik bir trompet kadar gürültülüydü.

Sonunda Kral Orestus içini çekti ve oturduğu yerden kalkarak parşömenlerle dolu bir rafa doğru yürüdü. İki tane çıkardı, her birinin ucundaki çubuklar karmaşık altın desenlerle süslenmişti. Mühür...

Kesin bir şeydi. Sadece tek bir yerde vardı.

Aekeira'nın kalbi yerinden fırladı. Emeriel bile dondu kaldı, bir heykel gibi hareketsizdi.

"Bunları dönüşünüzden önceki gece aldım," dedi Kral Orestus sakince. Parşömenlerden birini açtı, parşömen usulca çatırdıyordu. Yüksek sesle okumaya başladı:

Urai'nin üçüncü hükümdarı, Urekai'nin hükümdarı, Batı Klanları'nın tek hükümdarı ve yüce dağın koruyucusundan.

Bu, tanrıların bakışları ve ayın ışığı altında okunsun.

İnsan krallığı Navia'nın hükümdarı Kral Orestus'a.

Navia'nın prenseslerini, zevk ve güç oyunlarınızda piyon olmamaları için ellerinize geri teslim ediyoruz. Bizim korumamız altında krallığınıza dönüyorlar ve bilin ki Urai hükümdarlarının gözleri uzaktan da olsa onları izliyor.

Kral Orestus, gücünüzün her zerresiyle onları koruyacaksınız. Hayatlarını zararın gölgesinden koruyacak ve onlara kraliyet kanından gelen prenseslere ve Urai'nin en güçlü hükümdarları tarafından sevilenlere borçlu olunan haysiyet ve saygıyla davranacaksınız.

Ama buna kulak verin Kral Orestus ve sözlerimi kayaya kazınmış gibi aklınızda tutun. Onlara bir tehlike fısıltısı bile düşerse, kanlarının tek bir damlası senin elinle ya da yönetimin altındaki herhangi biri tarafından dökülürse, gazabın gerçek anlamını öğreneceksin. Navia'nın hiçbir köşesi öfkemden kurtulamayacak. Seni ve değer verdiğin herkesi öldüreceğim.

Oğlun hariç. Ölümünden çok daha acı verici kaderler vardır, Kral Orestus.

Ben merhametli değilim. Affetmem.

Vladya Theriozydovkar Skyvaktö'nün eliyle, Urai'nin üçüncü hükümdarı.

Kral Orestus parşömeni indirdi, yüzü solgundu. İkincisine uzandı ve özenle açtı.

Urai'nin Büyük Hükümdarı, Urekai'nin büyük hükümdarı, Güney Klanları'nın tek hükümdarı, Sınırsız Ormanlık Alanlar ve Göksel Dağlar'ın koruyucusundan, insan aleminin zorba kralı Kral Orestus'a.

Yedi tanrının, ay ışığının ve Ukrae'nin bakışları altında okunsun.

Yarın sana geri vereceğimiz iki dişiyi, değer verdiğin her şeyle birlikte barındıracak ve koruyacaksın.

Halkınızın sebep olduğu beş yüz yıllık delilikten uyandığımdan beri tek bir düşüncem var, sadece tek bir düşüncem. İnsan topraklarına bir yıkım fırtınası gibi inmek.

Dürüst olmak gerekirse, bunu hâlâ düşünüyorum. Ama bana bunun iyi bir fikir olduğuna inanmam için başka bir neden vermeyin, çünkü size söyleyeyim, Kral Orestus, insanlara savaş ilan etmemek için bahanelerim tükeniyor.

Prensesleri koru, çünkü onlar Urai'nin hazineleri. Kanlarından bir damla bile dökülürse, ormanlarınız size karşı ayaklanır. Dağlarınız bizim sayımız altında parçalanır. Nehirleriniz çizmelerimizin altında kuruyacak. Şehirleriniz yanacak. Tarlalarınız ateş ve kül altında solacak.

Halkınızın çığlıkları, krallığınızın çöküşünü müjdeleyen bir koro olacak. Kalenizin tek bir taşı bile yanmadan kalmayacak.

Bu sizin tek ve son uyarınız.

Ben merhametli değilim ve affetmem.

Daemonikai Vipertheriov Naelzharoth'un eliyle, Urai'nin Büyük Kralı.

Kral Orestus parşömeni indirdi, yüzünün rengi solmuştu.

Aekeira okuma sırasında boş sandalyelerden birine çökmüştü, titreyen bacakları onu daha fazla tutamıyordu. Emeriel de onun yanında, aynı şekilde hareketsiz oturuyordu. "Bunu alalı iki yıl oldu," dedi Kral Orestus, mektupları dikkatle rafa geri yerleştirirken gergin bir sesle. "Bir kez bile O zamandan beri iyi bir uyku çektim mi?"

Onlara doğru dönerken bakışları keskin ve araştıracıydı. "Kendime tekrar tekrar sordum. Köle olarak satılan bu dişiler nasıl oldu da gelmiş geçmiş en güçlü iki Urekai'nin beğenisini kazandı? Nasıl oldu da hükümdarlarından kişisel mektuplar alacak kadar 'Urai'nin hazineleri' haline geldiler?"

Aekeira Emeriel'e baktı. Kız kardeşinin yüzü kül rengindeydi, Kral Orestus'unkinden bile daha solgundu, ileriye, hiçliğe bakıyordu. Gözünü kırpmadı. Hareket etmedi.

"*Tam* adlarıyla imzaladılar," diye ekledi Kral Orestus. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Genç bir delikanlıyken babam bana Urekai tarihinde tam isimlerin kutsal sayıldığını söylemişti. En ağır koşullar altında veya ciddi bir mesaj iletmek için olmadıkça yüksek sesle söylenmezler. Ve burada -" rafi işaret etti "- sadece *ayrı* mektuplar göndermekle kalmamışlar, onları *tam isimleriyle* imzalamışlar."

Bizim için mektup göndermişler. Biz dönmeden *önce* göndermişler. Aekeira bunu neden daha önce düşünmemişti?

Kral Orestus'un değişimi için aklına gelen onca sebep arasında bu hiç aklına gelmemişti.

"İkinizi de yetiştirme evlerine göndermek *istiyorum*." Emeriel'e döndüğünde sesi sertleşti. "Ama bu krallıkta çevirdiğin dolaplar yüzünden seni cezalandırmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"Aslında bir kız olduğun halde erkek kılığında yaşamak mı?" diye tükürdü, sesini yükselterek Aekeira'nın irkilmesine neden oldu. "Keşke seni dışarıda çarmıha çivileyebilseydim!"

Aekeira'nın nefesi kesildi, Emeriel de yanında gerildi ama ikisi de konuşmadı.

"Ama yapamam." Kral Orestus'un göğsü kabardı. "Sana neden böyle davrandığımı mı soruyorsun? *O mektuplar* yüzünden. Bugünlerde pek çok şeyi önemsemiyor olabilirim ama oğlumu önemsiyorum. Bazıları halkımı önemsemediğimi iddia edebilir ama ben önemsiyorum. Ve o mektuplara karşı gelirim ne olacağını biliyorum."

Tüm dikkatini Emeriel'e çevirdi. "Söylemek istediğin başka bir şey varsa, *Prences* Emeriel?"

Emeriel ayağa kalktı ve hışımla dışarı çıktı.

"Bugünlük bu kadar," diye ilan etti Büyük Lord Zaiper tahtından kalkarak.

Yüksek lordlar ayağa fırladılar ve o yanlarından geçerken derin bir saygıyla eğildiler. Razarr onun yanında sıraya girdi. "Majesteleri bugün çok neşeli görünüyor."

"Oh, Razarr. Her yeni gün kendine has bir mutlulukla gelir."

Greyrock'un koridorlarında yürürken köleler onun yolundan kaçışıyor, gözlerini yere dikeyor, etrafındaki havadan bile kaçıyorlardı. *Benimle aynı mekânı paylaşmayı hak etmiyorlar.*

"Yüce Lord Zaiper." Çok iyi tanıdığı bir ses onu durdurdu. Cübbesini abartılı bir şekilde savurarak döndü, yüzüne tam bir gülümseme yerleşti Zaiper'in yüzü. "Bu Lord Ottai değil mi? Söyle bana, nasılsın sevgili dostum?" Dördüncü hükümdarın bakışları tiksintiyle kaplıydı.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyorum," dedi Zaiper kendini beğenmiş bir şekilde kollarını kavuşturarak. "Devam et, sor bana."

"O adamların idamını emrettiğinizi duydum. Bu doğru mu?" Ottai öfkeyle sordu.

"Elbette doğru. Tahıl çaldılar. Ölmeyi hak ettiler."

"Biz hırsızlık suçu yüzünden adam öldürmeyiz. Senin derdin ne be?" Ottai tıslayarak yaklaştı, yüzü Zaiper'inkinden birkaç santim ötedeydi. "Cezalarımız, kefaretlerimiz var. Bunu ölümle halledemeyiz!"

Zaiper omuz silkerek, "Belki eskiden öyleydi," diye kabul etti. "Ama burada bazı şeyleri değiştirmeyi düşünüyorum. Çok fazla nazik davrandığımızı fark ettim."

"Aileleri için tahıl çalacak kadar aç oldukları için dört insanımızı idam edemezsiniz!" Ottai'nin öfkesi daha da alevlendi. "İçlerinden birinin hamile bir arkadaşı var! Onun da yiyeceğe ihtiyacı vardı!"

"Hepsi bahane, Ottai." Zaiper esnemesini güçlkle bastırıyor. "Kıtlığın hırsızlık için mazeret olamayacağına dair bir mesaj göndermeliyiz. Açlıktan ölmek varken neden halkın önünde aşağılanarak ölmekle yüzleşsiniz ki?"

Dördüncü hükümdar ona saf nefret ve tiksinti dolu bir bakış attı. Eğer böyle kamusal bir alanda olmasalardı, Zaiper'in büyük lordun bir yumruk atacağından hiç şüphesi yoktu. *Tüm bunlar dört değersiz hiç kimse için mi?* Ottai çok sıkıcı.

"Büyük kral buna asla izin vermezdi!" Ottai tükürdü.

"Büyük kral bir yıldan fazladır saraya gelmedi. Büyük kral gerçekliği fark edecek kadar bile kendi kafasından çıkamıyor. Krallığında ciddi bir kıtlık yaşandığından bile haberi yok." Zaiper *kendi* krallığından Daemonikai'nin krallığı olarak bahsetmekten *nefret ediyordu* ama bir noktaya değinmesi gerekiyordu. "O yüzden orada dikilip bana 'büyük kralın' neye izin verip vermeyeceği konusunda ders vermeye kalkma. Erkek yarı ölüdür. Yaşayanlar yollarına devam etmeli."

"Bir hükümdara yakışmayacak kadar duygusuzca konuşuyorsun. Üç bin yıldan fazla bir süredir Daemonikai'nin yanında hüküm sürüyorsunuz. Bundan daha iyi *olmalısın*."

Zaiper dişlerini sıkarak Ottai'yi başından savdı. "Bu kadar *kibar ve düzgün* olmayı bırak, Ottai. Sana hiç yakışmıyor. Tatlı Morina bu kendini beğenmiş tavra nasıl tahammül ediyor? Mahkemede olanlardan en az benim kadar sen de sorumlusun."

Erkek şaha kalktı. "Asla! I-"

"Mahkemeye gelme zahmetine katlansaydınız, karar alma sürecinin bir parçası olabilirdiniz. Bunların hepsi -hayır, *bazıları*- mahkemede konuşulabilirdi. Bunun yerine vaktini burada, genç bir delikanlı gibi bana ders vererek harcıyorsun." Zaiper'in sesi bir oktav alçaldı. "Belki de iki kayıp dava için daha az zaman harcarsan, gerçekten bir fark yaratabilirsin."

Ottai'nin yüzü öfkeyle buruştu. "Ne yaptığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Oyunlarını anlamadığımı mı sanıyorsun? Tahtı istiyorsun, Zaiper. *Büyük Kral olmak istiyorsun*."

Zaiper onu düzeltme zahmetine girmedi. Artık Büyük Kral olmayı arzulamıyordu. Hırsları büyümüş, çok daha büyük bir şeye dönüşmüştü.

Artık her şeyi istiyordu. Tek hükümdar olmak. Hükümdarlığı altında Urai'yi yeniden şekillendirecek kişi.

"İnsanlarımızı terörize etmenin, onları tahıl çalmak ya da halka açık toplantılarda canavar parlaması yapmak gibi küçük suçlar yüzünden idam etmenin -herkesin kontrolü dışında *olan* bir şey- sana istediğini getireceğini mi sanıyorsun? Bu insanlar senden korkuyor, Zaiper. Seni asla desteklemeyecekler. Sana asla oy vermeyecekler."

"Ah, ama işin güzelliği de burada Lord Ottai." Zaiper sırtarak bir kolunu Ottai'nin sert omuzlarına doladı ve onu yanına çekti.

Ottai'nin tüm vücudu bu temas karşısında gerildi ama onunla birlikte yürümekten başka çaresi yoktu. "Onların oylarına ihtiyacım yok. Daemonikai gitti. Beni anlamayın

Vladya'da başladı. Peki ya sen? Onları kendi halkından daha çok önemsiyorsun. Geriye bir tek ben kaldım."

Ottai suçlu bir ifadeyle başka tarafa baktı. Erkek, Zaiper'in onu hiç görmediği kadar bitkin görünüyordu, geçen yılın ağırlığı altında ezilmişti.

"Öyleyse anlat bana Ottai." Zaiper onu biraz daha yakına çekti. "Ellerinde kalan tek şey benken neden onların oyuna ihtiyacım olsun ki?"

"Beni iğrendiriyorsun."

Zaiper sırtarak Ottai'yi serbest bıraktı. "Ve sen, sevgili Ottai, beni eğlendiriyorsun. İkimiz de olmak istediğin yerin burası olmadığını biliyoruz. Belki de Vladya'ya yemek götürüyor olmalıydın? Küçük bir hizmetçi gibi ölen arkadaşlarıyla ilgileniyorsundur. Git o zaman. Görevlerinize dönün ve krallığın idaresini bana bırakın," diye sırttı. "Ne de olsa benimkinden daha yetenekli bir el yok."

Zaiper kahkahaları arkasında yankılanarak uzaklaştı.

Dördüncü hükümdar savaşı çoktan kaybetmişti. Oynayacak kartı, cephaneliğinde silahı kalmamıştı.

Krallık çoktan Zaiper'in olmuştu. Önünde hiçbir engel yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

Üçüncü Bölüm

DERİNLERE GÖMÜLDÜ

Blackstone'un BAŞ ASKERİ YAZ, her zaman yaptığı gibi ziyafeti mağara ağzının önüne serdi.

"O nasıl? Onu görebildin mi?"

Ses Yaz'ı irkiltti ve eli içgüdüsel olarak kılıcına gitti.

Wegai birkaç metre ötedeki bir kayanın üzerinde durmuş onu izliyordu. Düşünceleri onu takip edildiğini fark edemeyecek kadar tüketmiş miydi?

"Gardını indir Yaiz'vlon. Ben düşman değilim," dedi büyük kralın baş askeri, yaklaşmak için hiçbir hamle yapmadan.

"Bana öyle deme," diye hırladı Yaz, mağaraya doğru son bir bakış attı. Sonra bütün duyuları tetikte, Wegai'ye doğru yürüdü. "Burada ne işin var senin? Beni takip etmen düşüncesizceydi. Eğer seni ormanda hissetseydim, çivilerdim."

"Farkındayım. Bu yüzden dikkatliydim."

Uzaktan bakıldığında kardeş gibi görünebilirlerdi. Aynı boy, aynı genişlik, aynı savaşçı duruşu.

Wegai'nin yüzünde sayısız savaştan kalma yara izleri vardı, Yaz ise zırh ve kumaş katmanlarının altında gizlenmişti.

Efendileri arasında herkesten daha derin bir bağ vardı ve birçok savaşta yan yana çarpışmış olsalar da arkadaş değillerdi; sadece görevle bağlı iki baş askerdiler.

Yaz önce duruşunu gevşetti. "Seni buraya getiren nedir Wegai? Beni sohbet etmek için takip ettiğinden şüpheliyim."

"Hayır, gelmedim." Wegai yürümeye başladı, Yaz da ona ayak uydurdu. "Bütün sabahı ustamın yanında geçirdim." Wegai'nin çenesi sıkıştı. "Her geçen gün onu daha çok kaybediyorum."

Yaz'ın gözleri tekrar mağaraya kayd. Kendi efendisi orada yuvalanmıştı. Wegai aniden durdu. "Dışileri geri götürmeliyiz."

Yaz hiçbir şey söylemedi, şaşırmış gibi de yapamadı. Bu düşünce ona yıllarca eziyet etmişti.

Ama bunu düşünmek bir şeydi. Harekete geçmek başka bir şeydi.

"Bunu yapamayız, bunu sen de biliyorsun. Lord Zaiper buna asla izin vermez." "Lord Zaiper'in bilmesine gerek yok."

"Bu bile başlı başına saçmalık," diye alay etti Yaz. "İzin almadan bu büyüklükte bir şeyi düşünemeyiz. Bunun sonuçları-"

"Lord Ottai," diye araya girdi Wegai. "O hâlâ bir hükümdar.

Yardım edebilir." Yaz bunu da düşünmüştü. "Peki ya etmezse?"

"Yine de yaparız."

"Böyle bir hamle çok hassas," dedi Yaz. "Yanlış bir hamle yaparsak Lord Zaiper'in ekmeğine yağ sürmüş oluruz. Bizden kurtulmak için bir neden bekliyordu."

Wegai zirveleri sisle kaplı uzaktaki dağlara baktı. "Bunun devam etmesine izin veremem. Onları her gün daha fazla kaybediyoruz. Kimi kandırıyorum ben? Onları *zaten kaybettik*. Şimdi de boşa kürek çekiyoruz."

Yaz itiraz etmedi. Wegai haklıydı.

Efendisi yiğitçe savaşmış, büyük krala verdiği söze sadık kalmıştı. Yaz her şeye tanık olmuştu: acıya, direnişe.

Ama bu yeterli olmamıştı. Yaşama arzusu titreyip öldüğünde, yaşamın kendisi kırılğan, ele avuca sığmaz bir şey haline gelir. Efendisi, henüz tamamen vahşi olmasa da... kendisi de değildi.

"Hanımlar buradayken daha iyiydiler," diye devam etti Wegai. "Göstermiyor olabilirler ama efendilerimiz köle prenseslere değer verirdi. Onlar tüm bunların önemli bir parçası. Onları göndermelerine asla izin vermemeliydik."

Yaz ona yan gözle bir bakış attı. "Sanki bu konuda bir şey yapabilirmişiz gibi konuşuyorsun. Hayati bir şeyi unutuyorsun. O hanımlar *özgür bırakıldı*. Artık köle değiller. Buraya ilk getirildiklerinde başka seçenekleri yoktu. Hiçbir insan Urai'ye kendi isteğiyle dönmez.

Özellikle de köle prensesler kadar acı çekmiş olanları."

Wegai sessizliğe gömüldü.

Yaz sonunda, "Efendinizin dışisinin durumu daha kötüydü," diye mırıldandı. "Buradaki son günlerinde halkımız onu öldürmeye çalıştı. Herkes ondan nefret ediyordu. Şehirden güvenli bir şekilde ayrılabilmesi için askerler tarafından kuşatılması gerekti."

"Bu iki yıl önceydi. Şimdi her şey farklı. İnsanlarımızın günlük ekmekleri gibi endişelenecekleri daha çok şey var." Wegai onunla yüzleşmek için döndü. "Bunu yapmak zorundayız Yaz. Denemek zorundayız. Evet, her şey yolunda gitmeyebilir, zorluklar olabilir ama biz mücadeleden kaçmayız."

Wegai bir el uzattı. "Ne diyorsun, Blackstone'un baş askeri? Var mısın?"

Yaz onun bakışlarını karşıladı, gözlerinde kararlılık vardı. Wegai'nin elini sıkıca kavradı. "Öyleyim."

Metres Sinai, Büyük Lord Zaiper'in çalışma odasında durmuş, beklerken parmakları haritalar ve parşömenlerle kaplı geniş masanın üzerinde hafifçe geziniyordu.

Köşedeki büyük saatin yumuşak tik takları, ardından duvardaki cesur tablolar ve cam kutularda sergilenen eski eser koleksiyonu gezinen gözlerine takıldı.

"Bu bizim güzel hanımefendi değil mi?" Lord Zaiper'in sesi sessizliği bozdu.

Sinai yüzüne alıştırılmış bir gülümseme yerleştirerek onunla yüzleşmek için döndü. "Ekselansları."

"Bu hoş ziyareti neye borçluyum?" Zaiper önünde eğlenerek duruyordu.

Kirpiklerini kırıştırdı. "Bir kadın arada bir en sevdiği hükümdarı ziyaret etmeye karar veremez mi?"

Kıkırdaması odanın içinde titreşti. "Daemonikai'nin bu unvana sahip olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi." Omuz silkti ve masasının üzerine bıraktığı sarılı hediyeye uzandı. Onu kaldırarak, bir süslemeyle ona sundu. "Hizmetçilerime en sevdiğin yemeği hazırlattım. Umarım beğenirsiniz."

Zaiper'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Bir de yemek mi?" Paketi aldı, beğeniyle kokladı ve masasına geri koydu. "Umarım tüm bunlar Kristal Sular'ın ötesindeki topraklarla ilgili değildir?"

"Herkes bunu biliyor mu?" Sinai suratını asarak homurdandı. "Yine de kimse onu bana vermek istemiyor."

Zaiper başını salladı ve masasına yaslandı. "Çünkü bu Daemonikai ile senin aranda. Sana söz verdi; doğru zaman geldiğinde onu almana izin verecek."

"Altı asır oldu!" Sina'nın sesi hayal kırıklığı içinde yükseldi. Çılgılık atmak, bir şeyler fırlatmak istiyordu. Herhangi bir şeyi.

O topraklar onun sonsuz zenginlik ve gücünün anahtarıydı. Daemonikai neden onu ona bırakmıyordu?

Şimdiye kadar bir imparatorluk kurmuş olurdu. Hatta belki de krallığın en zengin metresi olurdu. "Eminim onu bana bırakabilirsin?"

"Yapabilirim. Ama bu o kadar kolay olmaz." Zaiper kollarını tembelce kavuşturdu. "Söylesene, şu anda sadece bir toprak parçası yerine Daemonikai'nin iyiliği için daha fazla endişelenmen gerekmez mi?"

"O ele avuca sığmaz biri, kederden kendini kaybediyor. O gece sevdiklerini kaybeden tek kişi o değil."

"Mmm." Zaiper hayali sakallarını okşadı. "Yine de *hepsini birden* kaybeden tek kişi o."

"Şu haline bak, en iyi hayatını yaşıyorsun," dedi Sina acı acı. "'Küçük bir tali hasar' olması gereken şey benim en büyük sorunum haline geldi."

Zaiper'in neşesi kayboldu ve yüzü soğudu.

"O geceyi bir daha asla gündeme getirmeyeceğimize yemin ettik." Gri gözleri siyah bir öfke havuzuna dönüşmüştü. "Bunu asla tartışmayacağımıza *yemin ettik*."

"Özür dilerim, Majesteleri," diye geri adım attı Sinai. "Lütfen beni affedin. Düşünmeden, dikkatsizce konuştum."

"Düşünmeye başlamak için hiçbir zaman geç değildir. Bunu mezarın ötesinde yapmak istemezsiniz, değil mi?"

Kanı dondu. *Az önce beni tehdit mi etti?*

"O gece olanlar ortaya çıkarsa ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Sina bunu düşünmeye dayanamıyordu. "Lütfen, affet beni."

"Bir dahaki sefere dikkatli ol, Sinai." Sözlerinden tehdit damlıyordu. "Gömülü kalması gereken şeyler vardır. Asla konuşulmaması gereken şeyler..."

Korku onu içten içe kemiriyordu. "İyi, iyi, üzgün olduğumu söyledim."

Zaiper çok yaklaştı, aralarında sadece bir nefeslik mesafe vardı. Boynunu okşadı, eli boynunun etrafına dolandı. Sıkıyordu ama baskı

açıktı.

"Vladya gitti. Daemonikai de yakında yok olacak. Ottai sadece estirebileceğim bir rüzgâr, sonra tek hükümdar ben olacağım. Gerçeğin bile bize zarar veremeyeceği bir yer, çünkü onu kolayca yok edebilirim. Neredeyse sona geldik, Sina. Bu şekilde devam edelim."

"Yapacağım, yapacağım," diye mırıldandı başını sallayarak.

"Güzel." Adam onu serbest bıraktı, gülümsemesi geri geldi. "Şimdi, o arazinin fiyatı hakkında konuşalım."

Üç gün sonra.

Sabah antrenmanından sonra Emeriel kahvaltı masasına gitmeden önce çabucak tazelendi.

Emeriel'in kasları hâlâ ağrıyordu ama bu yanmayı hoş karşılıyordu. Bugünlerde gerçek hissettiği tek şey buydu.

Yemek salonuna girdiğinde büyük ahşap kapılar gıcırdadı. Oturan tek kişi Aekeira'ydı ve fincanından bir yudum alıyordu.

"Buradasın Em, otursana," dedi Aekeira sıcak bir sesle, yanındaki sandalyeyi işaret ederek.

Emeriel'in çenesi sıkıştı, saldırma dürtüsüne direndi. Hayatı boyunca ona taktığı ismin şimdi kölelik ve Urai anılarını çağrıştırmaması Aekeira'nın suçu değildi.

"Kral ve Daviel nerede?" Emeriel kısık bir sesle koltuğa gömülerek sordu.

"Sanırım kralın erken bir mahkeme oturumu vardı. Peki ya prens?" Aekeira gönülsüzce omuz silkti. "Muhtemelen hâlâ yataktadır."

Sessizlik içinde yemek yediler. Yemeğin tadı talaş gibiydi ama Emeriel kendini yutkunmaya zorladı. Bugünlerde her şeyin tadı kül gibiydi.

Tam çıkmak üzereyken kapı açıldı. Kral Orestus, muhafızları yanında olduğu halde içeri girdi.

"Her şey yolunda mı Majesteleri?" Aekeira kaşlarını çatarak sordu.

Kral tereddüt etti. Bakışlarını Aekeira'ya çevirmeden önce Emeriel'e bakarken eli titredi.

Zorba kral demir yumrukla yönetiyordu. Nadiren bu kadar endişeli görünürdü.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Emeriel, Aekeira-" boğazını temizledi "-Umarım... uh... üzülmemişsindir, bilirsin, geçen gün çalışma odamda olanlar hakkında?"

"Mektuplar hakkında mı?" Aekeira'nın sesi şaşkındı.

"Hayır, mektuplar değil." Orestus beceriksizce kıpırdandı. "Kendimi kaybettiğim kısım... um... öfke. Bunun için özür dilemek istiyorum. Sakladığın sırlar yüzünden seni çarmıha gereceğimi söylemem konusunda... Öyle demek istemedim."

Emeriel'in sabrı taştı. "Tamam, neler oluyor?"

Yıllar önce kralla bu şekilde konuşmaya asla cesaret edemezdi. Ama yıllar önce edep ve saygı gibi şeylere önem verirdi.

Bugünlerde ise kendini yataktan kaldıracak kadar bile umursamıyordu.

"Neler oluyor?" Aekeira sordu.

"Buradalar." Kral düpedüz dehşete düşmüş görünüyordu. "Burada kim var?" Aekeira'nın sesi fısıltıya dönüştü.

Emeriel'in kalp atışları kulaklarında çarparken zaman uzadı ve bozuldu. Sonra nefes almayı tamamen kesti. *Herhalde...*

"Urekai. Sayıları üç," dedi Kral Orestus sonunda. "İkinizi görmek için buradalar."

Aekeira'nın nefesi kesildi, eli ağzına gitti.

Ama ses çok uzakta, boğuk geliyordu. Dünya kendi eksenini üzerinde eğildi.

Emeriel's duruşma oldu değiştirildi tarafından a yükseliyor, tiz çalıyor,

diğer her şeyi boğuyor.

Hayır. Hayır. Onlar değil. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Yemek salonu bulanıklaştı. Masa, duvarlar, hatta kız kardeşi... her şey uzaklara çekildi.

Yoksa geri mi çekiliyordu? Emeriel artık emin değildi. *Ne zaman ayağa kalkmıştı?*

"Em?" Aekeira'nın sesi zayıftı. Kız kardeşinin ağzının hareket ettiğini, dudaklarının adını söylediğini gördü ama bu gerçek değildi.

Aekeira solgundu. Çok solgundu. Yüzündeki renk tamamen çekilmiş, onu bir vampirden daha beyaz bırakmıştı. *Yani bu bir rüya değil.*

Onlar buradalar.

Emeriel sert bir şeye çarpına kadar geriye doğru tökezledi -bir duvara, belki de- ama acıyı fark etmedi bile.

Nefesleri sığ patlamalar halinde geliyordu. *Hayır, hayır, hayır...!*

Düşünceler elinden kayıp gitti. Uzuvarları halsizdi, sanki kalın bir çamurda ilerliyordu. Kaçmak zorundaydı.

"Em!" Aekeira aniden önündeydi ve onu sert bir kucaklamanın içine çekiyordu. Emeriel geri çekildi.

Çok yakındı.

Çok kalabalıktı.

Dokunulmak istemiyordu. Yakınlığı kaldıramadı.

Ama Aekeira gitmesine izin vermedi. Emeriel ne kadar zorlarsa zorlasın, kız kardeşinin tutuşu daha da sıkılaştı.

"Ona neler oluyor?" Kral Orestus'un sesi mesafeliydi. "Şifacı çağırmam gerekiyor mu?"

"Bir şeyin yok Em. İyisin," diye yatıştırdı Aekeira. "Ben buradayım. Gitmene izin vermeyeceğim."

Küçük, acınası inilti geldi. Onunkiler.

Emeriel dudağını ısırdı ve her şeyi susturdu. Sesleri. Dünyayı.

Var olan tek şey nefes almak için verdiği mücadeleydi. Vücudu Aekeira'nınkiyle senkronize bir şekilde titrerken ciğerlerindeki yanma.

Zaman uzayıp

gidiyordu.

Sonsuz.

Boğucu.

Ama yavaşça, Emeriel ayaklarının altındaki zeminin geri geldiğini hissetti. Kulaklarındaki çınlama azaldı, etrafındaki dünya yavaşça geri dönmeye başladı.

"Artık iyiyim," diye mırıldandı. "Bırakabilirsin, Keira."

Kız kardeşi onu bıraktı, gözyaşları Aekeira'nın yüzünde yollar çiziyordu. Gözleri Emeriel'inkileri aradı. Araştırıyordu. Her şeyin gerçekten yolunda olduğuna dair işaretler arıyordu.

Emeriel yüzünü çevirdi. *Bana öyle bakma. Çok yakından bakma.*

Yıllardır bu kadar yoğun bir atak geçirmemişti. *Çok uzun zamandır.* "Lütfen... onları gönder." Küçük, boğuk, zar zor kendi sesi. "Em..."

"Hayır." Sesi güç kazandı. "Gitmeliler." "En azından neden geldiklerini duyalım."

Emeriel başını biraz daha sallarsa boynu kırılacak ve başı omuzlarından aşağı yuvarlanacaktı. "İstemiyorum."

"Bunu kastetmiyorsun-"

"Onları görmek istemiyorum. Neden burada olduklarını bilmek istemiyorum. *Gitmelerini* istiyorum." Sesi yükseldi, tizleşti ve tekrar panikledi.

Aekeira gözyaşlarını sildi, yavaşça başını salladı ama gözleri hâlâ hüznle doluydu. "Sorun yok, Em. Anlıyorum. İstemiyorsan onları görmek zorunda değilsin."

"İstersen onları görmeye gidebilirsin." Emeriel'in sesi kırılmalıştı. "Ama döndüğünde bana hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver. *Eğer dönersen.* Duymak istemiyorum."

"Neden dönmeyeyim ki?"

"Urai'ye geri dönmek istediğine karar verirsen, bilmeme gerek yok," dedi düz bir tonda. "Bilmek istemiyorum. Onlarla birlikte gidebilirsin."

Aekeira irkildi, gözlerinde acı parladı. "Bunu kastetmiyorsun."

"Ciddiyim! Beni rahat bırak!" diye bağırdı.

Aekeira sanki Emeriel ona fiziksel bir darbe indirmiş gibi geri çekildi. Aekeira'nın gözlerindeki acı Emeriel'in içini yaktı.

Dur. Onu incitmeyi bırak. Bu onun suçu

değil. Keira'yı asla incitmedin.

Suçluluk duygusu kabardı ve Emeriel'i boğdu.

Ama onu bastırdı ve soğuk duvarın derinliklerine gömdü.

Emeriel buzun varlığının içine sızmasına izin verdi. Soğuk daha güvenliydi. Soğuk hayatta kalmak demekti.

Emeriel omuzlarını dikleştirerek döndü ve uzaklaştı.

Dördüncü Bölüm

ZİYARET. TALEP

AEKEIRA büyük salona adımını attığında Lord Vladya'yı göremeyince canı yandı.

Hayal kırıklığı alevlendi, sonra rahatladı. En azından henüz onunla yüzleşmesi gerekmiyordu.

Yüz hatlarını hızla düzenleyen Aekeira odaya doğru yürüdü.

Yaz ve Büyük Kral'ın baş askeri - *adı neydi?* - onun gelişiyile doğruldular, sert ve resmisdiler. Pencereden dışarı bakmakta olan Lord Ottai dönüp ona baktı.

O tanıdık, güzelce işlenmiş siyah cüppeler içini öyle bir nostaljiyle doldurdu ki, soğukkanlılığını korumak için elinden gelen tek şey buydu. Çünkü o da bu cübbeyi bir başkasının üzerinde hatırlıyordu.

"Prenses Aekeira." Lord Ottai yabancı bir saygıyla başını eğdi.

Üçünün de onun önünde eğildiğini görmek tedirgin ediciydi. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Büyük Lord Ottai." Reverans yaptı. "Bu ziyareti neye borçluyuz?"

"Bu çok önemli bir mesele. Kız kardeşin yolda mı?" "Bize katılmayacak."

Lord Ottai'nin yüzü hüzünlendi ama şaşırılmış görünmüyordu. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz. Sizin için de kolay olmadığını biliyorum."

"Nasıl... o iyi mi?" Sormak zorundaydı, bilmek zorundaydı. "Hayır." Büyük Lord başını salladı. "O iyi değil."

Nefesi kesildi ve tökezleyerek geri çekildi. Gözyaşlarının acısına karşı öfkeyle gözlerini kırptıran Aekeira boğuk bir sesle konuştu. "O vahşi mi?"

Ardından gelen sessizlik dayanılmazdı. İki baş askerin arasında geçen mutsuz bakışı fark etti.

Eli ağzına gitti. "Aman Tanrım..." Yırtık pırtık bir çığlık ruhunun en derin yerinden kopup geldi.

"İzin verir misiniz Majesteleri?" Yaz sordu. Lord Ottai başıyla onayladı.

"Devam et Yaz."

Yaz temkinli adımlarla ilerledi. "Efendim henüz vahşi değil. Tam olarak değil."

"Tamamen değil' ne demek?" Aekeira umutsuzca tersledi. "O ya vahşi ya da değil."

"Bu dönüşüyor demek, Majesteleri. Onun eli canavarın eli. Geri dönüşü yok," diye açıkladı Yaz dikkatle. "Günlerce mağarasını gözetledim ve yemek için dışarı çıktığında onu bir anlığına görmeyi başardım. Sadece eli mi yoksa başka parçaları da var mı emin değilim."

Aekeira'nın bacakları sendeleyerek rahatladı.

"Genellikle değişim bir anda gerçekleşir," diye devam etti Yaz. "Kişi canavar formunu alır ve geri dönemez. Ama bunun gerçekleştiği nadir durumlar da vardır. Kişi yavaş yavaş dönüştüğünde, değişim tamamlanana kadar her seferinde tek bir vücut parçasını kaybeder."

"Yani... o hala... erkek mi?" Aekeira sesindeki umudu gizleyemedi.

"Tam olarak değil," diye yanıtladı Lord Ottai.

Aekeira ona baktı, kalbi sıkışıyordu.

"Kişi dönüm noktasına ulaştığında, erkekle ilgili hiçbir şey kalmaz. Aklı tamamen kaybolacaktır. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi tanımayacaktır." Büyük Lord durakladı. "Vladya bir sabah o mağaraya girdi ve yarım yıldır çıkmadı."

Aekeira bir balon gibi söndü, soğuk terler teninde patladı. Yarım yıl mı?

Bu kötü bir şey. *Çok kötü.*

"Peki ya büyük kral?" diye sormayı başardı.

"İzninizle Majesteleri?" Bu kez diğer baş asker konuştu. "Devam et, Wegai." Ottai başıyla onayladı.

Wegai bir adım öne çıktı. "Efendimin ruhu ölüyor."

Aekeira gözlerini kırptırdı. "Tekrar gel."

"Ay tutulması gecesinden sonraki yıllar boyunca, bağ arkadaşlarını kaybeden birçok kişi o kadar mağdur oldu ki ya vahşileştiler... ya da ruhları o kadar acıktı ki ölmeye başladı," dedi Wegai, sesi ciddiye. "Bir bağ

ruhu besler, Majesteleri. Prenses Emeriel hayatından çıkana kadar ne kadar kötü durumda olduğunu bilmiyorduk."

"Yani Em'in aşkı onun ruhunu ayakta tutuyordu ve o elinden alınınca ruhu solmaya mı başladı?"

"Onun aşkı, genç prenses," diye düzeltti Lord Ottai nazikçe. Aekeira irkildi.

O özlem yükseldi, öyle şiddetliydi ki denizdeki bir fırtına gibi onu kamçılardı. Kalbini sıkan Aekeira acı içinde haykırdı.

"İyi misin, genç prenses?" Lord Ottai'nin endişesi ona doğru bir adım attığında açıkça görülüyordu.

"Ben iyiyim, lütfen bana öyle deme," diye boğuk bir ses çıkardı, bir eli ağrıyan kalbine bastırırken, diğer eli uzak durması için yalvarırcasına havadaydı. "Lütfen... yapma."

"Ne?" Lord Ottai'nin kafası karışmıştı. "Genç prenses mi?"

Anılar sel gibi aktı.

Büyük lordunun ona bu şekilde hitap ettiği tüm zamanlara geri götürdüler onu.

"Kimsenin bu kadar güzel olmaya hakkı yok, genç prenses." "Öp beni, genç prenses."

Çok canlı, çok acı verici.

Onu o kadar çok özleyorum ki sanki bir parçam koparılıp ona verilmiş gibi hissediyorum.

"Evet, lütfen!" diye nefes nefese kaldı, gözlerini sıkarak kapattı.

"Lütfen." "Pekâlâ. Özür dilerim, Prenses Aekeira."

Zihnini kalbindeki ağrıyan boşluktan uzaklaştırmak isteyen Aekeira kendini konuşmaya odaklanmaya zorladı.

"Teoriniz mantıklı değil Lord Ottai," dedi sesi gergin bir şekilde. "Büyük Kral kız kardeşimi sevmiyor. Bunu hepimiz biliyoruz. Bu konuda yeteneksizdi."

"Ona değer veriyordu," dedi Lord Ottai. "Sevme yeteneğine sahip olmayabilirdi ama ona değer veriyordu. Onun için değerli olan diğer her şey elinden alındığında, tekrar önemsemeye yaklaştığı tek şey oydu ve bu onu ayakta tuttu."

Durakladı, bakışları kederle ağırlaşmıştı. "Ama o ortadan kaldırıldığında, bir türlü iyileşmeyen yara onu ele geçirdi ve yayıldı. Vladya'nın vahşi çılgınlığı gibi, büyük kral da bunu bizden sakladı. Ama Vladya'nın aksine, en başından beri bununla savaştı. Ama artık bunu yapamaz."

Aekeira yutkundu, boğazı kurumuştı. "Biri artık onunla savaşamadığında ne olur? Ruhlarını kaybeden diğerlerine ne oldu?"

Lord Ottai başka tarafa baktı. "Onlar öldü. Belirtiler tamamlandıktan yaklaşık bir ay sonra ya vahşileşiyorlar ya da kendilerini öldürüyorlar. Her biri."

Ne? "Ama Lord Vladya'nın ruhu yok ki."

"Onunki farklı. Vladya'nın ruhu ölü değil, kara büyü yüzünden kayboldu. Ruhlar aleminde yaşıyor. Nerede? Kimse bilmiyor. Yaşıyor ama ulaşılamaz."

Gözlerinde umut alevlendi. "Yani ölü değil mi? Bu da demek oluyor ki... onu hâlâ geri alma şansı var?"

Dördüncü hükümdar ona döndü ve başını salladı. "Ölmedi ama böyle bir umut da yok. Sadece kara büyü onu geri getirebilir ve o zaman bile bedeli çok büyük olur. Böyle bir takas yapmak için çok değerli bir şeyden vazgeçmek gerekir. Bir hayat gibi."

Tekrar pencereye döndü. "Bir *de Hav'zie de Baah*'ın 'alabileceği' ama asla 'veremeyeceği' kısım var."

Aekeira'nın omuzları çöktü. Umudu kaybolmuştu. Bu önemli kısmı unutmuştu.

"Yani, büyük kral... ölebilir mi?" diye sordu.

"Belirtiler tamamlandığında ölecek. Biz de bu yüzden buradayız." Büyük Lord derin bir nefes aldı. "Emeriel'e onun yanında ihtiyacımız var. Hayatını kurtarması için ona ihtiyacımız var."

"Em onu daha önce bir kez kurtardı. Ve karşılığında aldığı tek şey acı oldu," diye karşılık verdi Aekeira. "Bir insanın katlanabileceğinden çok daha fazla acı. Etrafındaki herkesten nefret etti. Neredeyse onu öldürecek bir kalp kırıklığı."

Üç adam gözlerini kaçırıp, suçluluk yüzlerinden okunuyordu. Lord

Ottai iç çekerek Aekeira'ya döndü. "Özür dilerim-"

"Özrünüzü kendinize saklayın Majesteleri. Bu benim için değil, Em için," diye sözünü kesti Aekeira. "Sorun şu ki, o bunu kabul etmeyecek. İkinizle de tanışmak istemiyor ve burada konuşulan hiçbir şeyi ona söylememem için bana söz verdirdi."

Lord Ottai elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Emeriel'in ona ihtiyacı olduğunda orada değildi," diye devam etti Aekeira, yılların bastırılmış öfkesi yükselirken. "Kız kardeşimin sayısız kez kurtarılması gerekti ve büyük kral hiçbir yerde bulunamadı. Gece gündüz onun için ağladı. Yanılsamalar ve hayaller yüzünden neredeyse deliriyordu. Neredeyse

Büyük dağlar tarafından yutuldu ve neredeyse açlıktan ölüyordu. *O zaman büyük kral neredeydi?*" Aekeira çığlık attı.

"Emeriel her şeyi *tek başına* atlatmak zorunda kaldı. Kendi *Ruhbağı*'ndan koparılmış olarak hayatta kalmaya zorlandı. Em bunu tek başına yapmak zorunda kaldı ve bu onu *değiştirdi*. O artık eskiden olduğu kız değil. Aradığınız kişi, Lord Ottai. Onu bulamazsınız çünkü o artık yok." Aekeira'nın sesi çatladı. "Emeriel bu kez büyük kralınızı kurtarmayacak, çünkü kurtarılması gereken kişi Emeriel."

Bu patlamanın ardından yorgunluk geldi. Etraflarındaki gerginlik sürerken Aekeira kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Sonunda Lord Ottai sessizliği bozdu. "Peki ya sen, Aekeira? Sen de Vladya'ya yardım etmek istemiyor musun?"

Aekeira sessiz kaldı.

Lord Ottai aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bunu sizden, ikinizden de istemeye hakkımız olmadığını biliyorum. Her şeyden sonra hiç hakkımız yok. Bize karşı hiçbir yükümlülüğünüz yok, ona karşı da hiçbir yükümlülüğünüz yok. Artık bir köle değilsin, kimsenin iradesine tabi değilsin. Artık kendi krallığında bir prensessin, hayatını istediğin gibi yaşamakta özgürsün." Onun elini tuttu ve yumuşak bir şekilde sıktı. "Ama sana yalvarıyorum, Aekeira."

Kalmak çok kolay olurdu.

Burada istenmiyor ya da sevilmiyor olabilirlerdi ama onlara adil ve saygılı davranılıyordu. Geri dönmek çok kolay olurdu.

Ama...

Aekeira'nın gözleri yaşlarla doldu. "Göğsümde kocaman bir delik var, o kadar çok özlemle dolu ki bazı günler... işlevini yerine getirmekte zorlanıyorum," diye fısıldadı. "Yıllar boyunca kapanacağını, iyileşeceğini düşündüm. Belki acı azalır diye." Başını öne eğdi. "Ama ağrı daha da arttı. Delik sadece daha da genişledi... ve daha da genişledi. Onu o kadar çok özlüyorum ki canım *yanıyor*. Sürekli onun için endişeleniyorum. O kadar çok ki kendi hayatımı zar zor yaşayabiliyorum." Gözleri Lord Ottai'ninkilerle buluştu, savunmasız ve çığ. "Artık bitmesini istiyorum. Bu acı, bu özlem, keşke hepsi sona erse."

Dördüncü hükümdarın yüzünde en nazik ifade vardı. "Ne diyorsunuz Prenses?"

"Sizinle geri döneceğim," diye nefes aldı yenilmiş bir halde.

Lord Ottai'nin yüzünü rahatlık kapladı. Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Aekeira kızardı. "Bana böyle hitap etmen çok garip."

"Buna alışsan iyi olur. Benim için, hepimiz için, sen artık bir prensessin, köle değil. Urai'ye döndüğümüzde de bu değişmeyecek." Gülümsemesi hafifçe bozuldu ve hüzne dönüştü. "Gerçekten Emeriel'in aklının başına gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Aekeira, haberi duyduğunda Emeriel'in gözlerindeki açık ıstırabı hatırladı. Korku, acı, öfke ve hepsinin altında yatan *özlem*.

Em bunu iyi saklayabilirdi ama Aekeira onun büyük kralı asla gerçekten unutmadığını biliyordu. Emeriel yaşıyormuş gibi yapıyordu, hayatın hareketlerini sürdürüyordu ama gerçek oradaydı.

Em yaşıyordu. Sadece var oluyordu.

Aekeira biliyordu, çünkü o da tam olarak böyle yaşıyordu.

Hayatları Urai'de sona ermişti. İki yıl sonra, hâlâ yollarına devam edememişler, Navia'daki yerlerini bulamamışlardı.

Burası onların evi olabilirdi ama yine de ev gibi hissetmiyorlardı. Urai'nin hissettirdiği gibi değil.

Ağır bir iç çekişle, Aekeira bir karar verdi. "Bu gece onunla tekrar konuşmayı deneyeceğim ama hiçbir şey için söz veremem."

Lord Ottai minnetle başını salladı. "Teşekkür ederim Prens. Geceyi geçirmek için kasabada bir misafirhane bulacağız ama yarın yola çıkmalıyız. Zaiper'in burada olduğumuzdan haberi yok ve insanlar onun himayesine bırakıldı. Zaten üç gündür uzaktayız ve önümüzde hâlâ iki günlük bir yolculuk var. Bu geceden daha fazla kalamayız. Umarım bu işe yarar."

Aekeira da öyle umuyordu.

Beşinci Bölüm

PARÇALANDI. YENİLGİYE UĞRATILDI.

MİSTRESS SINAI, ruh hali dışarıdaki fırtınalı gökyüzünden daha karanlık bir halde odasına geri döndü. Her adımda keskin bir acı sarsıntısı geçiriyordu.

Durakladı ve omzunun üzerinden Greyrock'a doğru öfkeli bir bakış fırlattı. *Kalpsiz, sadist, aşağılık Zaiper.*

O Daemonikai'nin metresiydi, onun değil. Zaiper onunla yatamaz, bedenine kendi bedeniymiş gibi davranamazdı, ne zaman ve nasıl isterse.

Sinai kendini seksin sert taraflarına yabancı olarak görmüyordu, hatta bunu tercih ediyordu. Ama bir sertlik vardı, bir de *Zaiper*'inki.

Erkek, kandan zevk alan bir canavardı. Bıçaklarla oyuncakmış gibi oynar, mutlu bir sırıtışla etleri keserdi. Ve kuru kalmaktan hoşlanıyordu.

İçinden bir tiksinti titremesi geçti ve gevşekliğini daha da belirginleştirdi.

Sinai, Zaiper'in ahlaksızlıklarını her zaman biliyordu. Hatta bu yüzden onunla sayısız ilişkiye girdiği koca bir yüzyıl olmuştu. Ama ya yıllar geçtikçe daha da hastalanmıştı ya da üç gün önce yaptığı hata yüzünden onu cezalandırıyordu.

"İyi misiniz, Sina Hanım?"

Sinai omurgasını dikleştirerek acısını mümkün olduğunca maskeleydi. "Bayan Gaille. Sizi kalenin bu kısmına getiren nedir?"

Gaille, Sina'nın dişlerini sızlatan sakarca bir gülümsemeyle yaklaşarak, "Biz hanımların nasıl olduğunu bilirsin," diye mırıldandı. "Temiz havamızı severiz

bulabileceğimiz her yerde."

"Öyle mi?" Sina'nın sesi kırılmıştı.

"Kesinlikle." Gaille'nin gözleri Sinai'nin üzerinde gezinirken dudakları inceldi. "Yine de biri efendimin kamarasını beklenenden daha sık ziyaret ediyor. Kaç gün oldu?"

Sina meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Efendin ve benim halletmemiz gereken bazı işler var."

"İş mi dediniz? İş o zaman." Gaille'nin sesinden zehir damlıyordu. "Efendimin etrafında dolaşmayın, Bayan Sinai. O benim."

Sinai alay etti. "Senin ve birkaç yüz kişinin daha. Hayal kurma, Gaille. Efendin hiç kimseye ve herkese ait değil."

Gaille'nin yüzü öfkeyle kızardı ama derin ve ölçülü bir nefes aldı. Sina eğlenerek diğer kadının öfkesini kontrol etmeye çalışmasını izledi.

Sonunda Gaille dişlerini sıkarak konuştu. "Efendinin etrafına tünese hoşuna gider miydi?"

Sina'nın kahkahası koridorda keskin ve alaycı bir şekilde çınladı. "İkimiz de daha önce denediğini biliyoruz. Hatta birçok kez. Ve her seferinde seni bir çuval çürük patates gibi reddetti."

Gaille'in hizmetçileri hep bir ağızdan soluk soluğa kaldılar, yüzleri şok ve öfke içindeydi. Hanımları derin ve öfkeli bir kırmızıya bürünmüş, damarları derisinin altında gözle görülür bir şekilde atmaya başlamıştı. Sina yarı yarıya onun o anda yer değiştirmesini bekliyordu.

"Sahibim herkes tarafından aranır ama hiçbiri için ulaşılmazdır." Sinai gülümsedi. "Delikli, erkek ya da kadın, nabızı atan ya da atmayan her şeye binen efendinin aksine."

Gaille'nin gülümsemesi yüzünde acımasız bir çizgiye dönüştü. "En azından benim efendim beni arzuluyor," diye karşılık verdi kollarını kavuşturarak. "Sahibim birçok kişiyi alabilir ama yine de *beni* istiyor. Soyunuyorum, geceleri yatağına giriyorum ve o beni hoş karşılıyor. *Senin aksine.*"

Sina'nın neşesi kaçtı.

"Efendinin tek metresi sensin ama yine de onun tarafından istenmiyorsun." Gaille kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "İki bin yıldır birlikteyiz ve o seni asla seçmedi. O en başından beri Kraliçe Evielyn'e aitti. Onun ölümünden sonra bile sana bakmadı. Peki ya şimdi? Şimdi, o sadece Emeriel'e ait."

Emeriel. Bu isim Sina'nın midesine bir yumruk gibi inmişti.

Kanı derisinin altında kaynadı. "Az önce bana ne dedin sen?"

Gaille bir adım daha yaklaştı, gözleri parlıyordu. "Beni duydun. Urekai metresine ait olmaksansa bir *insana* ait olmayı tercih ederdi. Onunla geçirdiği bir yıl

Sen iki bin yıl boyunca onun kalbini kazanmaya çalıştın ama bir bakış bile attıramadın." Gaille'in kahkahası sert ve muzaffer bir sestti. "Siz, Bayan Sinai, şakaların en şakacısısınız."

Sinai canavar formuna geçerken boğazından bir çığlık koptu, kasları dalgalandı, kemikleri çatırdadı.

Gaille de onun dönüşümünü yansıtarak onun gibi şekil değiştirdi.

Bir kükremeyele birbirlerine saldırdılar, pençelerini ve dişlerini gösterdiler. Her biri diğerini parçalamaya çalışırken, pençeler deriyi ve kürkü tırmalarken taş zemine kan sıçradı.

Hizmetkârlar dağıldı, çığlıkları uzaklaştı.

Sina aklının bir köşesinde askerlerin yakında geleceğini ve cezalandırılacağını biliyordu. Ama o anda, zerre kadar umurunda değildi.

"Geceleri çok güzel, değil mi?"

Prens Emeriel, Prens Daviel'in sesiyle irkilerek döndü. Ay ışığı uçurumun kenarını yıkıyor, aşağıdaki nehrin üzerinde parlıyordu. "Babanız sizi sarayın bu bölümünde görürse kellemi alır Prens'im," dedi isteksizce.

Prens sadece gülümsedi ve uçurumun kenarında onun yanında durana kadar yaklaştı. "Babam tehdit eder ama bunu asla gerçekleştirmez. Bazı nedenlerden dolayı sen ve güzel kız kardeşin yasak bölgedesiniz."

Emeriel bakışlarını yıldızlara çevirdi.

Bir el beline dolandı ve irkildi.

Daviel onun rahatsızlığından habersiz, "Urekai bütün gün babamın pantolonunu düğümledi," diye devam etti. "Geceyi kasabada geçireceklerini duydum. Herkes onlar için Home Merabis'i boşaltmış."

Kasabanın en popüler ve lüks misafirhanesi her zaman ziyaretçilerle dolup taşardı. Ama Urekai oradaysa, başka hiçbir insanın orada olmamasına şaşmamalı.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Prens onu incelemek için başını çevirdi. "Ben endişeli bir talibim. Onlarla gitmeni istemiyorum." Prens'in kızın belindeki tutuşu sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. "Burada, benimle kalmanı istiyorum."

Onu daha da yakınına çekti, iki kolu da şimdi sıkıca beline sarılmıştı. "Altı aydan fazladır sana kur yapıyorum, Emy. Bana bir şans ver."

Emeriel'in tüm dikkati onu saran kollarındaydı ve geri çekilme isteğiyle savaşıyordu.

Geçmişte de talipleri olmuştu. Hayatına devam edebilmek, içindeki boşluğu doldurabilmek için ona kur yapmalarına izin vermişti. Prens Daviel içlerinde en büyük olanıydı.

Onu gerçekten önemsiyor gibiydi. Onun bir erkek olduğunu düşündüğünde savaş alanında ona düşmanlık eden bir erkek için, döndükten sonra tavrını çoktan değiştirmişti.

Prens Daviel son derece yakışıklıydı ve soylu hanımlar arasında bir sansasyon yaratmıştı. Her şeyi doğru yapıyordu ve tüm bakireler Emeriel'i kıskanıyordu. Yine de ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu.

Diğerleri gibi onun dokunuşu da onu rahatsız etmişti. Bu en hafif deyişle. Derisini *ürpertiyordu*.

"Sana sevgimi göstermem için bana bir şans ver, Emeriel," diye yalvardı. "Seninkini asla hafife almayacağım. Seni sonsuza dek el üstünde tutacağım."

Eğildi, dudakları onunkileri arıyordu.

Daha önce hiçbir talip buna cesaret edememişti. Emeriel iyi yerleştirilmiş bir itiş kakışla, hızlı bir yumrukla ya da ısırmacı bir karşılıkla karşılık verebilirdi. Ama bu gece kendini ham hissediyordu, savunması yıpranmıştı.

Öpücük acı vericiydi.

Derisine her açıdan batan binlerce küçük iğne gibiydi, midesi bulantıyla çalkalanıyordu.

Bir başkasının dudaklarına, bir başkasının dokunuşuna dair anılar akın etti. Kral Daemonikai'nin derin öpücükleri, dilinin onunkine değdiği hissi. Hatırlama Emeriel'in tüm varlığına saldırdı.

Özlem, midesinin çukurundan yukarı doğru tırmanarak yükseldi...

Hayır, hayır, hayır.

Dudaklarını Daviel'in dudaklarından ayırdı, o kadar hızlı geri sendeledi ki ayağı kaydı ve sertçe yere düştü.

"İyi misin?" Daviel ona doğru uzandı ama o ayağa fırladı, geriye doğru hareket etti ve aralarına olabildiğince mesafe koydu.

"İyiyim," diye soludu, titreyen elleriyle giysilerinin tozunu aldı, içinde yükselen umutsuzluğu uzak tutmaya çalıştı. "Bu gecelik bu kadar yeter Prens Daviel."

"Ama Emeriel-"

"İyi geceler."

Arkasını döndü ve uzaklaştı. Her adımında, umutsuzluk onu yakalayana kadar daha da yaklaştı ve onu tamamen yıkadı.

Prenses Aekeira, sessizlikte menteşeleri gıcırdayan Emeriel'in kapısını iterek açtı.

Oda gölgelerle kaplıydı, içeriye süzülen tek ışık pencereden geliyordu. Emeriel yorganın altında hareketsiz yatıyordu.

"Uyuyor musun?" Aekeira'nın sesi kararsızdı.

Yanıt gelmedi ama Aekeira yine de odanın derinliklerine doğru yürüdü. "Uyumadığını biliyorum, Em." Yatağın kenarına oturdu. "Bütün gün benden kaçtın."

Hâlâ cevap yok.

"Urekai Merabis'te. Lord Ottai, Yaz ve Wegai." Hâlâ yanıt yok.

"Neden burada olduklarını bilmek istemediğini biliyorum Em. Anlıyorum." Aekeira'nın bakışları önündeki duvara sabitlendi. "Ama seni de tanıyorum. Ve içten içe biliyorum ki, yakın gelecekte seninle görüşmeden giderlerse bundan pişmanlık duyacaksın."

Hiçbir şey yok.

Yatak örtülerinde bir değişiklik bile olmadı.

"Emin olmasaydım bu işin peşini bırakırdım," dedi Aekeira'nın sesi alçalarak yalvaran bir hal aldı. "Ama seni tanıyorum, Emeriel. Acının yarattığı tüm bu kararlılığın altında hâlâ umursayan bir Em var. Dünyası hala büyük kralının etrafında dönen bir Em. O iyi değil, Em."

Gerçekten uyuyor muydu?

"Lord Vladya'nın iki uzun yıl boyunca vahşisiyle savaşmayı başardığını biliyor musun? Üç yıl önce yenik düşecek bir erkekle?" Aekeira'nın dudaklarına hüznü bir gülümseme dokundu. "O kadar uzun süre dayandığını bilmek kalbimi ısıtıyor. Şimdi, savaşa devam etmesine yardım etmem için bana ihtiyaçları var. Ve Kral Daemonikai-"

"Bunu duymak istemiyorum," dedi Emeriel'in sesi sonunda, zar zor duyuluyordu.

Yalvarırcasına.

"-Ruhu ölüyor," dedi Aekeira yine de. "Bir yılı aşkın süredir mahkemeye çıkmadı. Uyanık olduğu her anı zihninde kaybolmuş olarak geçirir. Eğer bu

devam ederse, onu sonsuza dek kaybedeceksin."

Emeriel'in bedeni yorganın altında gerildi ve Aekeira parmaklarının kalçasına battığını gördü.

Aekeira örtüleri yavaşça geri çekerek Emeriel'in beyaz parmaklarını ortaya çıkardı. Kız kardeşinin tırnaklarının derisini deldiği yerde kan sızıyordu.

Aekeira dikkatlice parmaklarını çözdü ve Em'in elini kendi elinin içinde tuttu. "İstedığinin bu olmadığını biliyorum. Tüm bunların altında, birlikte olmasalar bile erkeğinin dünyanın diğer ucunda iyi durumda olduğunu bilmekten mutluluk duyan bir Em olduğunu biliyorum." Emeriel'in elini sıktı. "Em'in, erkeğinin iyi olmadığını söyleyebilir misin?"

"Oraya geri dönemem," diye fısıldadı Emeriel. "Onu tekrar göremem. Yapamam... Bunu yapamam." Titrek bir nefes. "*İstemiyorum.*"

Aekeira onun yüzünü görmek istedi ama Emeriel arkasını dönmüştü, sırtı kaskatı kesilmişti.

"Benim tanıdığım Emeriel korkak değildir," dedi Aekeira. "Benim tanıdığım Emeriel, ne kadar imkansız görünürse görünsün, zorluklardan kaçmak yerine onlarla yüzleşir. O Em'e ne oldu?"

"Yenildi." Daha da küçük, titreyen bir sesle.

Ah, Em... "Hayır, yenilmedi. Hâlâ orada, o kadarını biliyorum," dedi Aekeira kararlı bir şekilde, gözlerinde yaşlar birikerek. "Bizimle Urai'ye gel, Em. O senin de hayatını kurtardı. Sadece senin ihanetini affetmekle kalmadı, aynı zamanda hem Urai'de hem de burada, Navia'da seni kurtardı. Şimdi sana ihtiyacı var."

Ayağa kalkan Aekeira, Emeriel'in elini bıraktı. "Derinlerde bir yerde, nerede olmak istediğini biliyorsun. Kalbinin ne için kanadığını biliyorsun. Eğer gerçekten vazgeçmiş olsaydın, düşündüğün gibi gerçekten yoluna devam etmiş olsaydın, o lanet olası ısı bastırıcıları almayı bırakırdın."

Emeriel'in nefesi kesildi.

"Ama bırakmadın." Aekeira kapının yanında oyalandı. Sesi alçaldı. "Çünkü kendine ne söylersen söyle, bir parçan... büyük kralını her şeyden çok seven parçan, hâlâ erkeğini arzuluyor. Bunu bir düşün, Em."

Aekeira kapıyı usulca arkasından kapattı ve Emeriel'i karanlıkta yalnız bıraktı.

Metres Sinai öfkeden kudurmuş bir halde odasına girdi. Zindanda geçirdiği bir gece, hepsi o kötü beslenmiş fahişe yüzünden. Bir şeyleri öldürmesi gerekiyordu.

"Bana hemen bir banyo hazırlayın!" diye bağırdı ve hizmetçileri irkildi.

"Banyonuz hazır hanımefendi," diye kekeledi içlerinden biri, zar zor Sina'nın gözleriyle buluştu.

Hizmetçileri bir kenara iten Sinai giysilerini çıkardı ve ılık banyoya girdi. Ama rahatlatıcı sıcaklık bile sinirlerini yatıştırmaya yetmedi.

O kaltak şanslıydı. Aynı hücreye konmuş olsalardı, sadece biri sağ çıkabilirdi.

"Efendinin tek metresi sensin ama onun tarafından istenmiyorsun. İki bin yıldır birlikteyiz ve o seni hiç seçmedi.... Peki ya şimdi? Şimdi, o sadece Emeriel'e ait."

Sina yumruklarını sıktı. Aptal sürtük, o ne bilirdi ki? İblisi onu istiyordu.

İblisi *onundu*.

Emeriel bile kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp bir daha dönmek üzere Urai'den kaçtığında bunu itiraf etmişti.

Sina hayatta hep iki şey istemişti. Zengin olmak ve Büyük Kraliçe olmak. İlki er ya da geç gerçekleşecekti ama ikincisi... ikincisi her zaman ulaşamayacağı bir yerdeydi. Önünde her zaman bir engel vardı.

Bu durum onu *çileden çıkarıyordu*.

Daemonikai bir katır kadar inatçıydı ama hayatta olduğu sürece ona aitti.

Yine de kanatlarını biraz açmaktan zarar gelmezdi. Geleceğini başka bir yerde güvence altına almak için.

Zaiper. Hırslı ve tehlikeliydi.

Kimse ölü bir ruhun yankılarından daha uzun ömürlü olamazdı ve Daemonikai ölürse, Sinai bir sonraki büyük kralın yanındaki yerini garantileyecekti.

Gaille'nin tepkisini hayal ederken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. *Oh, ne kadar lezzetli olurdu.*

Ama hayır. Henüz harekete geçemezdi.

Daemonikai daha önce Feral'i bir kez yenmişti. Ya ruhsuz olduğu halde de savaşırsa?

Ne yapacağı belli olmazdı ve Sinai rüzgârın ne yönden eseceğini bilmeden geleceğiyle kumar oynayacak kadar aptal değildi.

Bekleyecekti. Daemonikai yaşasa da ölse de Sinai hazır olacaktı. Öyle ya da böyle, hakkı olanı alacaktı. Büyük Kraliçe olacaktı.

"Prensesin geleceğinden emin misin?" Çantalarını hazırlamış, atlarını önlerindeki yolculuk için eyerlemiş halde hazır beklerken Yaz sordu.

Prenses Aekeira yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir bakışla kapıya baktı ve dürüstçe itiraf etti. "Ben değilim."

Lord Ottai alışılmadık bir şekilde sessizdi, düşüncelere dalmıştı.

Yanındaki Wegai ona baktı. "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Aekeira başını salladı. "Pek iyi değilim. Bunu Em olmadan yapmak istemiyorum. Onu burada bırakma, ondan tekrar ayrı kalma düşüncesine dayanamıyorum."

Lord Ottai'nin bakışlarını arkasındaki kapı aralığına diktiğini fark edince sözleri kesildi. Aekeira döndüğünde Emeriel'in açık kapıdan içeri adım attığını gördü.

İki baş asker doğrulurken Lord Ottai onu karşılamak için ilerledi. Aralarında saygılı bir mesafe bırakarak odanın ortasında durdular.

"Halkınız benden nefret ediyor," dedi Emeriel alçak ve teslimiyetçi bir ses tonuyla. "Orada iki gün bile dayanamam."

"Seni koruyacağız," diye söz verdi Wegai, derin bir saygıyla eğilerek. Yaz başıyla onayladı. "Şu andan itibaren, efendilerimize yaptığımız gibi ikinizi de koruyacağız." Lord Ottai hepsini şaşırtarak, "Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi. "I sizden bunu istemeye hakkımız olmadığının farkına varın. Daemonikai ikinizi de özgür bıraktığında, seçme özgürlüğüne sahip olmanızı istedi. Sizi zorlayamayız, zorlamayız da."

Emeriel omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapmak istiyorum Lord Ottai. Aksi takdirde burada olmazdım." Gözleri büyük lordla buluştuğunda sabitti. "Ama şartlarım var."

"Nedir onlar?"

"Artık gölgelerde yaşamayacağım. Saklanmayacağım. Bir kadın gibi, bir prenses gibi, olduğum gibi giyineceğim."

"Olması gerektiği gibi," diye kabul etti Lord Ottai. "Artık Urai'nin kölesi değilsin Emeriel. Sen misafirsin. Ben çoktan düzenlemeleri atadım."

hem sana hem de Aekeira'ya hizmetçi olacak."

"Ve tüm bunlar bittiğinde, beni buraya geri getirmeni istiyorum." Hiç vakit kaybetmedi. "Büyük kral tamamen iyileştiğinde Navia'ya döneceğim."

Büyük Lord onu inceledi, gözlerini aradı.

Sonunda ciddi bir şekilde başını salladı. "Sana söz veriyorum. Ona yardım edebilsen de edemesen de, eğer çok fazla gelirse, tek bir kelime söylemen yeterli, seni Urai'den uzaklaştıracam."

Emeriel onun bakışlarını tuttu.

"Hazırlanmaya gideceğim." Ve sonra gitmişti.

Arabaları Ravenshadow kapılarından erken geçti, ilk gelenler onlardı. Lord Ottai, Yaz ve Wegai'yi taşıyan ikinci araba henüz görünürde yoktu ama Aekeira çok geride olmadıklarını biliyordu.

Atlar durduğunda, serin akşam havasına adımını attı ve önlerindeki kalenin görüntüsüne baktı.

Ravenshadow son iki yılda pek değişmemişti.

Anılar sel gibi geri geldi. Bitmek bilmeyen ayak işleri, köle efendilerinin kırbaçlarından kaçmak için verilen sürekli uğraş, bitmek bilmeyen korku ve baskı, uykusuz geceler. Bir an için sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Ama geçmişti.

Aekeira şimdi burada üniformalı bir köle olarak değil, bir prenses olarak duruyordu. Onun yanında, daha da abartılı kraliyet kıyafetleri giymiş olan Emeriel, bakışlarını kaleye dikmiş, kaskatı duruyordu. Gözleri...

"İyi misin, Em?" Aekeira sordu.

Emeriel gözlerini kırptırdı, gözlerindeki çıplak acının yerini soğukluk almıştı. "Ben iyiyim."

Varlıkları dikkat çekmiş, Urekai halkı işlerini bırakıp gözlerini onlara çevirmişti.

Mırıltılar bir dalga gibi yükseldi. Giderek daha fazla Urekai toplandıkça fısıltılar kalabalığa yayıldı.

Aekeira omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırarak onların bakışlarıyla yüzleşti. *Biz yanlış bir şey yapmamıştık.*

"Neye bakıyorsunuz öyle?" Emeriel korkusuzca seyircileri ters ters süzdü.

"Em." Aekeira kız kardeşinin kolunu çekiştirdi. "Onları açıkça kışkırtma." Emeriel ona kuşkuyla, *aklını mı kaçırdın* der gibi bir bakış attı. "Neden olmasın? Artık onlardan korkmuyorum."

Sesini net ve güçlü bir şekilde yükseltti. "Artık hiçbirinizden korkmuyorum." Bir Urekai dişisi öne çıktı. Emeriel kaskatı kesildi, onların düşmanlığına hazırlanıyordu.

Ama diş i gözyaşı döktü. "Lütfen onu bize geri verin, size yalvarıyorum." Bir diğ eri de Emeriel'in sert elini tutarak onu takip etti. "Bizi affet, insan prenses. Lütfen... büyük kralımıza yardım edin."

Gittikçe daha fazla Urekai geliyor, büyüyen bir çember halinde etraflarını sarıyordu. Aekeira şok içinde gözlerini kırptırdı, onlar yaklaştıkça kalbi hızla çarpıyordu.

Birçoğ u *ağlıyordu*, yüzleri umut ve kederle doluydu ve fark etmesi bir anını aldı... *Emeriel'i gördükleri için mutluydular*. Kızgın değ illerdi, nefret dolu değ illerdi.

Neler oluyordu böyle?

Aekeira bir elin kendisini kavradığını hissetti ve şaşkınlıkla irkildi.

Bir Urekai kızı onun önünde durdu. "Lütfen, büyük lordumuza yardım edin. Size yalvarıyorum."

Daha fazla el uzandı, k ı z ı n elini tuttu, sanki hayatları buna bağı lymış gibi tutunuyorlardı.

Etraflarında kalabalık toplanmış tı.

Ama şiddet yoktu. Nefret haykırışları yoktu. Sadece gözyaşları, yardım için *yalvarışlar*.

Altıncı Bölüm

SUÇLULUK DUYGUSU YAŞARSA, KONUŞUR.

PRENSES EMERİEL KORKUSUZDU ve bu belli oluyordu.

Kollarının her bir parçası Urekai elleri tarafından tutulmuştu ama yine de hiçbiri ona zarar vermek için harekete geçmemişti.

İki yıl önce, kimin onu öldürecek kadar hızlı olacağına dair bahse girmişlerdi. Şimdi ise dokunuşları nazikti, sanki parmaklarının altında kırılmasından korktukları narin bir camdan yapılmış gibiydi.

Kendilerini insanlardan ve diğer tüm türlerden üstün gören bu gururlu varlıklar şimdi ona yalvarıyor, *ondan yardım istiyorlardı*. İnsanlara duydukları nefreti bir kenara bırakıyorlardı.

Emeriel'den gerginlik aktı, yerini çok daha tedirgin edici bir şey aldı.
Korku.

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez, omurgasından yukarı tırmanarak kanını dondurdu. *Sevgilisi ne kadar ağır hastaydı?*

Hayır, hayır, hayır. Bunu yapmayın. O artık senin sevgilin değil. Hiçbir zaman senin olmadı. Onu sadece büyük kralları olarak düşün.

Bağ uykuya dalmamıştı, tetiklenmeyi bekliyordu. Zayıflamıştı.
Solmuş.

Ölüyordu.

"Herkes yoldan çekilsin," dedi Lord Ottai'nin buyurgan sesi kalabalığı yarararak.

Kalabalık dağılırken Wegai, Emeriel'in yanında belirdi. "İkinize de içeri kadar eşlik edeceğiz."

Wegai Emeriel'e, Yaz ise Aekeira'ya rehberlik etti.

İçeride, geçitlerin kesiştiği yerde durdular. "Blackstone'daki eski odaların senin için hazırlandı, Aekeira. Ama senin için Frostfall'da, büyük kralın odasının yakınında bir oda hazırlatacağım, Emeriel," dedi Lord Ottai. "İçiniz rahat olsun, bu duvarlar içinde ikinize de zarar gelmeyecek. En güvendiğim askerlerimi nöbet tutmaları için görevlendirdim. Hepimiz için uzun bir yolculuk oldu. Bu gece dinleneceğiz. Yarın yeni bir gün."

Gece yarısı, Ravenshadow'un geri kalanı uyurken, Emeriel odasının dışındaki koridorda tek başına durdu, karanlığa baktı ve sessizliğin etrafını sarmasına izin verdi.

Ne kadar hastaydı?

Emeriel bunun onu bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyordu. Kendini bu gibi duygulardan kurtarmak için çok çalışmıştı. Onları hissizleşene kadar derinlere gömmüştü.

Ama şimdi, işte buradaydılar, gecenin içindeki hainler gibi cepheye geri dönüyorlar, uykusunu çalıyorlardı.

Bu lanetli yere geri dönmüştü. Çok fazla acının kaynağı... ama yine de kendini evi gibi hissediyordu.

Omuzları derin bir nefesle kalktı, sonra düştü. *Onun için ne yapabilirdi ki? Ya ona yardım edemezse?*

Gece sürünerek geçti. Bacakları kemerli olana kadar kaldı. *Yarın ne getirecekti?*

Sonunda, bacakları artık düşüncelerinin ağırlığını taşıyamaz hale geldiğinde, odasına geri döndü. Yatağa uzanıp boş gözlerle tavana baktı.

"Isı bastırıcılarım!" Emeriel yataktan fırladı. Farkına vardığı şey ona yüklü bir arabanın gücüyle çarpmış, soğuk terler tenini kaplamıştı.

En önemli şeyi yanına almayı nasıl unutabilirdi? Ya kızışırsa?

Boğazı düğümlendi ve paniğe kapıldı.

Bunu yaşamak istemiyordu, burada değil, şimdi değil. Eğer yardım edebilirse, bir daha asla.

Ya büyük kral onun kızgınlığını tetiklerse?

Dehşet göğsüne taş gibi yerleşti.

Emeriel arşıfları kavrayarak kendini sakın kalmaya zorladı. Nefes almaya.
Her Şey yolunda. İki yıl boyunca hiçbir dozu kaırmadın. Bir ya da iki doz kaçırmanın zararı olmaz, değil mi?

Ayrıca, ölüm döşeğindeyken senin ateşini tetikleyemez ve iyileştiğinde Navia'dan gök gürültüsü hızıyla ayrılacaksın.

İyi olacaksın.

İyi olacaksın.

Bunu kendi kendine defalarca tekrarladı. Yavaş yavaş nabızı sabitlendi. Terli alnını silerek tekrar uzandı. *İyi olacaksın.*

Zihni uzaklara, çok uzaklara daldıkça zamanın geçişi fark edilmedi.

Ancak şafağın ilk ışıkları pencereden içeri girdiğinde gözleri nihayet kapandı.

RUHLAR ALEMİNDE: ÖLÜ OKYANUSLAR

Nehir huzurluydu. Sakin.

Büyük Kral Daemonikai kumlu sahilde bağdaş kurmuş oturuyordu, etrafı suyun yumuşak şırıltısı ve yaşamın nefesiyle çevriliydi.

Bu yer oldu hızlı bir şekilde olma bir . onun favorilerim. Huzurlu.

Saydam.

"Oh, bu benim gerçeklerden kaçan bağ arkadaşım değil mi?" Başını çevirdi ve işte oradaydı.

Evie. Güzel kader arkadaşı, gülümsemesi her zamanki gibi sıcacıktı.

"Dostum." Evie yaklaştığında kollarını beline doladı ve onu kendine çekti.

Evie usulca kıkırdayarak onun kucağına yerleşti. Adam ona yer açmak için kalçalarını genişletti, kolları göbeğinin etrafına sıkıca sarıldı.

"Burası çok huzurlu, sevgili sevgilim," diye mırıldandı.

"Artık öyle olmadığımı biliyorsun aşkım," dedi nazikçe, gülümsemesi hiç değişmeden. "Ben öldüm."

"Öyle söyleme. Kimse ölmedi. Ne burada, ne de başka bir yerde. İkimiz de buradayız, birlikteyiz."

"Ama burası senin gerçekliğin değil." Sesi yumuşak ve sabırlıydı. "Ruhun geziniyor, sevgilim ve bu seni öldürüyor."

"Sana dokunabiliyorum, seni hissedebiliyorum." Yüzünü onun saçlarına gömdü. "Bu benim için yeterli."

Ama bir şeyler yanılttı. Kokusu... farklıydı.

Tekrar nefes aldı, tanıdık rahatlığı yakalamaya çalıştı. Ama orada değildi.

Yanlış, diye fısıldadı içgüdüleri.

"Kokun değişti." Daemonikai ona bakmak için hafifçe geri çekildi. "Bu farklı."

"Her zamanki gibi, aşkım. Değişen sensin." Evie alnını onun dudaklarına bastırdı ve o da alnını öptü. "Artık farklı bir koku istiyorsun. *Onu arzuluyorsun.*"

Doğru. "Böyle şeyler söyleme." Daemonikai kaşlarını çatarak tekrar geri çekildi. "Bu çok saçma."

"Suçluluk duygusu zalim bir yoldaştır, sevgilim. En güzel şeyleri bile lekeliyor."

"Açıkla bana, sevgilim."

"Suçluluk duygusu yaşadığında,
konuşur."

Kadın onun kafasını daha da karıştırdı. "*Bu* ne anlama geliyor?"

Ama Evie ona sadece gülümsedi. Bin yıldır tanıdığı o parlak, değişmeyen gülümseme.

Daemonikai içini çekti ve bıraktı.

Kavga etmek istemiyordu. Çok fazla düşünmek istemiyordu. Sadece burada, bu sığınakta kalmak istiyordu.

Burada, dışarıdaki dünyanın ona ulaşamadığı yerde.

Burada, kızın hala onunla olduğu yerde... kollarında canlı.

Bir başkasına olan ihtiyacının onu rahatsız etmediği bu yer.

Büyük Lord Ottai kapının yanında durmuş, Daemonikai'nin yatağa yayılmış kıpırtısız bedenine bakıyordu. Büyük kral neredeyse cansız görünüyordu, solgunluğu koyu renkli çarşaflara vuruyordu.

Tek yaşam belirtisi göğsünün belli belirsiz inip kalkmasıydı. O kadar belli belirsizdi ki bunu görmek için yaklaşmak gerekiyordu.

Son birkaç haftadır nefes alıp vermesi daha da yavaşlamıştı, her nefesin arası bir öncekinden daha uzundu. Yaşayan herhangi bir varlık için normal olandan daha sığdı.

Görevli Urekai muhafızı saygılı bir selam verirken, Daemonikai'nin ateşini düşürmek için soğuk kompresler uygulayan Livia ayağa kalktı ve derin bir selam verdi.

"O nasıl?" Ottai odaya doğru ilerleyerek sordu.

"Hâlâ yemek yemeyi reddediyor, Majesteleri. Son dört gündür uyandığına dair bir işaret yok," diye yanıtladı baş hizmetçi.

Şimdiye kadarki en uzun süre.

Besin almadan geçen bir hafta ve gözlerini açmadan geçen dört gün. Normalde gün aşırı uyanır, bilincini kaybetmeden önce otuz dakika kadar uyanık kalırdı.

Şimdi uykusu daha da uzamıştı. Daha da derinleşti.

"Ateşi?" Ottai sordu, gözleri dokunulmamış ziyafeti kısaca taradı.

"Elimden geldiğince kontrol altında tutmaya çalıştım ama zar zor dayanıyor." Livia büyük kralın ateşler içindeki yüzüne baktı. "Hızla ısınıyor."

Ottai başıyla küçük bir selam verdi. "Teşekkür ederim, Livia. Onunla ilgili güvenilebileceğim birkaç insandan birisin. İyi iş çıkardın."

"Benim için bir onurdur, Lordum." Tereddüt etti. "Yolculuğunuz başarılı mıydı?"

"Evet." Lord Ottai'nin dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Urai'ye geri döndüler." Yaşlı kadın gülümsedi. "Çok rahatladım."

"Öyle. Bütün gün buradaydın. Git ve biraz dinlen, Livia."

Hizmetçileri çağırdı, onlar da el değmemiş yemek tabaklarını hızla topladılar. Livia ve muhafız başlarını eğerek onlarla birlikte ayrıldılar.

Ottai boğucu sessizlikte Daemonikai'nin yanına oturdu.

"Çekildiğin yerin gerçeklikten çok daha çekici olduğunu biliyorum Daemon. Belki de bu yüzden seni çok sert yargılayamam," dedi Ottai, gözleri hareketsiz formdayken. "Ama kendini sakladığın bu yer

- "Bu gerçek değil." İç çekti.

"Ay tutulması gecesi neredeyse geldi çattı. Bunu sensiz yapamayız. Halkının sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var." Göğsünde sıkı bir düğüm oluştu. "Lütfen, bizi sonsuza dek kaybetmeden önce geri dön."

Ottai büyük kralın içinde bir şeylerin -herhangi bir şeyin- kıpırdanacağını umuyordu.

Ama hiçbir tepki yoktu.

Hiçbir değişiklik olmadı.

Hiçbir şey yok.

Emeriel geri döndü.

Metres Sina koridorda hışımla ilerlerken omuzları öfkesinden titriyordu.

Ukrae neden birdenbire hayatını cehenneme çevirmeye karar vermişti?

Kader neden ona karşı komplo kuruyor, zorlukla kazandığı huzuru elinden alıyordu?

Bu eziyeti hak etmek için ne yapmıştı?

Emeriel geri dönmeye cüret etti!

İki yıllık huzur, sadece bir sinek tarafından paramparça edildi. Bir tanesi yıllar önce ezmiş *olmalıydı*.

Sina bir köşeyi döndü ve işte oradaydı.

Hanımefendinin nefesi kesildi ve aniden durdu. O kadar dikkatle bakmıyor olsaydı, karşısındaki "hanımefendinin" Emeriel olduğunu fark etmeden geçip gidebilirdi.

Dönüşüm şaşırtıcıydı. Öyle ki, Sina'nın çenesi yere düştü.

Kaba erkek köle üniformaları gitmişti. Onların yerine, her hareketinde parıldayan karmaşık taşlar ve elmaslarla süslenmiş, özenle tasarlanmış bir elbise vardı.

Bir zamanlar sıkı bir topuz haline getirilmiş olan saçları şimdi siyah bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyor, ısıltılı taşlar ve ışığı yakalayan narin dantellerle süsleniyordu. *Çarpıcıydı. Hükmedici.*

Bu, her zaman arka plana karışmaya çalışan uysal, küçük erkek köleden çok farklıydı. Bu Emeriel dikkatleri üzerine çekiyordu.

Varlığı bir güç ve otorite havası yayıyordu. *Kendine güveni vardı.*

Omuzları dik, başı daha da yukarıda, sanki kalenin sahibiymiş gibi yürüyordu. Arkasında Wegai, diğer iki askerle birlikte düşünceli ve koruyucu ihtişamıyla duruyordu.

Sinai. Nefret ediyordu. Ondan. Çok. Çok.

Emeriel'in adımları Sina'yı görünce durakladı ve bu en azından hanımefendiyi memnun etti. *Evet, küçük tavşancık, kork. Korkmak için her türlü sebebin var.*

Ama Emeriel hiç korku göstermedi.

Adımlarına devam edip doğruca Sina'ya doğru ilerlerken yüzü kayıtsızdı.

"Bakın kedi neyi sürükleyip getirmiş," diye alay etti Sinai. "Pis köle. Yalancı, hilekâr köle. Ne cüretle yüzünü tekrar buraya gösterirsin? Şimdiye kadar kimsenin gözlerine iki pençe geçirmemiş olması mucize."

Emeriel onun yanında durdu. Yavaşça başını yana çevirdi ve Sina'nın bakışlarını soğuk, küçümseyici bir ifadeyle karşıladı.

Gözlerini Sina'nın üzerinde tepeden tırnağa gezdirdi, onu rahatsız edici bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi görmezden geldi ve yoluna devam etti.

Hiçbir şey söylemedi.

Onaylama yoktu. Hiçbir

şey.

Emeriel sadece ona baktı ve yürümeye devam etti.

Ne oluyor be?

Hanım alay etti, afallamıştı. *Emeriel az önce... beni kovdu mu?*

Bakmıştı.

Emeriel ona bakmış, içini incelemiş ve Sina'nın bu iş için uygun olmadığına karar vermişti.

onun zamanına değdi.

Ve bu Sina'yı çok *öfkелendirdi*.

Saldırdı, Emeriel'in saçından bir tutam yakaladı ve *çekti*. Kadının şaşkınlıkla inlediğini duyunca tatmin oldu. Sonunda bir tepki. Ama o anın tadını çıkaramadan Wegai araya girdi ve

Sinai'nin bileğini sıkıca tut.

"Ben seninle konuşurken ne cüretle çekip gidersin!" Wegai Emeriel'in saçlarını parmaklarından dikkatlice ayırırken Sinai öfkeyle haykırdı. *"Beni kovmaya mı cüret ediyorsun?"*

Emeriel sakın bir şekilde saçlarını düzeltti. Yüz ifadesi çileden çıkaracak kadar sakindi.

Sina öfkелendi. Bu yeni keşfettiği soğukkanlılık nereden geliyordu? Korku neredeydi? Sinmişlik neredeydi?

Bu kız Daemonikai'yle o kadar çok zaman geçirmiş miydi ki onun bu sinir bozucu, vurdumduymaz tavrını benimsemişti?

Öfkesi daha da alevlendi. "Artık bir köle olmadığın için burada *böyle* giyinerek dolaşmaya hakkın olduğunu mu sanıyorsun? Lağımlarda koşuşturan farelerden farkın yok! Buraya gelmeye nasıl cüret edersin?"

Wegai kıpırdandı ama Emeriel ona gelmemesini işaret ederek yaklaştı... Sina'nın kişisel alanına girdi ve Sina'nın bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı.

"Hiç değişmemişsiniz hanımefendi. Hâlâ aynı gürültücü ve sinir bozucu kadınsınız, olmaya hakkı olmayan yerlere kendini sokuyorsunuz," dedi Emeriel.

Sina'nın burun delikleri alevlendi. *Az önce bana ne dedi?* "Az önce bana ne dedin sen!?"

"Sana cevap vermiyorum. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman," diye devam etti Emeriel kararlı ve hiç rahatsız olmayan bir ses tonuyla. "Ve ellerini üzerimden çekersen çok memnun olurum."

"AKLINI MI KAYBETTİN!?" Sinai çığlık attı.

"Her zaman gürültücü olan sensin," demekle yetindi Emeriel. "Sen benim yolumdan çekil, ben de senin yolundan çekileyim. Çekin ellerinizi üzerimden, hanımefendi. Buraya drama için gelmedim."

Sinai konuşamayacak kadar şaşkıındı.

Emeriel omuzlarını dikleştirerek Sina'ya baktı. "Umarım gelecekte karşılaşmayız, Hanımefendi." Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Yedinci Bölüm

YARALI KÜÇÜK KUŞ.

PRENSES AEKEIRA mağaranın önünde durmuş, etrafında şafak sökerken esneyen karanlığa bakıyordu. "Orada olduğuna emin misin?"

Yaz ciddi bir şekilde başını salladı. "Aylardır burada. Ben yokken gitmiş olması pek mümkün değil."

"Hiç içeri girmediğinizi mi söylediniz? Bir kez bile mi?"

"Evet. Bunu yasakladı. Buna cüret eden herkesi parçalamakla tehdit etti." Çenesinde bir kas kasıldı. "Lord Vladya böyle görülmek istemiyor. Buraya ölmeye geldi, Majesteleri."

Aekeira kızardı. "Neden bana öyle diyorsun?"

"Sen busun, değil mi?"

"Öyleyim." Tekrar mağara girişine baktı. "Ama sen bana hep 'Köle' derdin. Şimdi bana farklı hitap ettiğini duymak... garip geliyor. Lütfen bana Aekeira de."

Yaz mağaraya girerken bunu düşünüyor gibiydi. Yerden ve duvarlardan sivri kayalar çıkıyordu. Derinlere indikçe yol daha da daralıyordu.

Aekeira abartılı kıyafetlerine baktı ve bunun için daha sade bir şeyler giymiş olmayı diledi. Ama sahip olduğu az sayıdaki kıyafetin hepsi de aynı derecede özenliydi.

Kayaların üzerinden tırmanırken elbisesinin ağır eteklerini kaldırdı, zihni şimdiden bunun ne kadar garip bir hal alacağını hayal ediyordu. Belki de Lord Ottai, o ve Emeriel yerleştikten sonra daha basit olanları tedarik edecektir.

Mağara geniş ve boş bir şekilde uzanıyordu.

Ayak seslerinin yankıları ona eşlik eden tek sestti. *Belki de gerçekten gitmişti.*

Sonra o sesi duydu. Mağaranın uzak tarafından gelen alçak bir hırıltı.

Aekeira içinden geçen korku dalgasına karşı aceleyle zihinsel bir bariyer kurdu. *Buraya sinmek için gelmedin.*

Omuzlarını dikleştirerek sesi takip etti. "Her kimsen burada olmamalısın."

Onun sesi...

Boğazında yükselen hıçkırığı yutarak sustu. Başını sağa sola çevirerek kaynağını aradı ama yankılanan duvarlar yerini tam olarak belirlemesini imkânsız kılıyordu.

Gözlerini kısarak karanlığa baktı ama kimseyi göremedi.

"Git başka bir mağara keşfet... Bekle." Kokla, kokla. Durun. Çok daha yüksek bir

kokla. "Sefil genç. Ne cüretle böyle kokarsın... böyle kokarsın..."

"Şu anda dünyanın öbür ucunda olması gereken belli bir insan mı?" Aekeira hala gölgeleri tarayarak teklif etti.

Sessizlik.

Ani bir rüzgâr sırtını karıştırdı. Adamın sıcaklığı onu arkadan sardı, sıcaklığı koruyucu bir battaniye gibiydi. *Tam arkamda.*

Hareket etmedi, önüne baktı, dönme dürtüsüne direndi. "Onun gibi kokmaya hakkım yok, değil mi?"

"A-Aekeira?"

Beni tanıdı.

Aekeira'nın içine bir rahatlama çöktü, gözleri yaşardı. "Başka kim olabilir ki?" diye boğuldu.

Adamın burnunun boynuna değdiğini hissetti ve başını yana eğerek ona daha iyi erişim sağladı.

Uzun, yavaş bir nefes aldı.

"Bu bir rüya gibi geliyor," diye hırladı adam.

"Ama değil. Ben buradayım, Urai'deyim." Daha fazla kendini tutamayarak döndü ve kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine çekti. "Ben buradayım."

Adam sustu.

Sonra ona tekrar sarıldı. Kolları kadının belini *sarmış*, onu kendine çekiyordu. Biri bir eldi, diğeri ise keskin, uzun pençeleri olan büyük, kürklü bir pençe.

Aekeira irkilmedi. Umurunda da değildi. Önemli olan tek şey onun burada olmasıydı... ve onu hatırlıyordu.

"Aekeira..." Nefes aldı.

Daha önce hiç bu kadar çok duygunun tek bir kelimeye sığdığını duymamıştı.

"Aekeira'm."

Hıçkırık boğazını yırttı.

Ona daha sıkı sarıldı, yüzünü boynuna gömdü. Onun temiz ve tanıdık kokusu duyularını doldurdu.

Ve yıllar sonra ilk kez kendini rahatlamış hissetti. Topraklanmış.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir şeyden sonra, burnunu çekerek geri çekildi. "Beni nasıl tanıdın?"

Büyük Lord Ottai'nin çalışma odasının kapısı rafları sarsan bir güçle açıldı.

"Bana danışmayı bile düşünmeden onları buraya mı getirdin?"

Ottai karalamasının ortasında durakladı, tüy kalemi parşömenin üzerinde geziniyordu ve sakince başını kaldırıp baktı. Erkek öfkeliydi.

Ottai yarı yarıya Zaiper'in kulaklarından duman yükseldiğini görmeyi bekliyordu.

"Son kontrol ettiğimde ben de büyük bir lorddum," dedi Ottai eşit bir şekilde. "Bir şey yapmak için senin iznine ihtiyacım yok."

"Bana söylemeliydin!" Zaiper havladı, yumrukları iki yanında sıkılmıştı.

Ottai parşömeni özenle katlayıp bir kenara koydu. "Yıllar boyunca bana danışmadan kaç karar verdin?"

"O ikisi serbest bırakıldı. Evlerine gönderildiler! Onlara burada bir daha ihtiyaç yok!"

"Katılmıyorum." Ottai onun öfkesinden rahatsız olmamıştı. "Aslında halk da aynı fikirde değil. Nasıl karşılandıklarını görmeliydiniz. Halkımız bu sefil zamanlarda umut soluduğu için mutlu."

"Bununla ne elde etmeyi umuyorsunuz?"

Ottai bir kaşını kaldırdı. "Bunun açık olduğunu sanıyordum. Daemonikai ve Vladya'nın dişilerini geri almaları gerekiyor."

"Burası onlara göre bir yer değil," diye tersledi Zaiper, bir adım ilerleyerek. "Onları evlerine geri gönderin. Hemen."

Ottai homurdandı. Zaiper'i bu kadar öfkeli görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu tatmin ediciydi. Çok tatmin ediciydi.

"Sen kendi işini yaparken benim de kendi işimi yapmamı söyledin. Yaptığım şey bu." Parşömeni aldı ve raftaki yerine geri koydu.

Sonra Zaiper'in yüzüne döndü. "Ve meseleyi kendi ellerine almayı aklından bile geçirme *İkinci Hükümdar*. Yaz ve Wegai artık onların korunmasından sorumlu. Bu ikisini hayatları pahasına koruyacaklar. Onlara karşı yapılacak herhangi bir hareket misillemeye karşılık bulacaktır."

Ottai, Zaiper'in daha da öfkeli görünmesinin mümkün olduğunu düşünmemişti ama erkek bu sabah sürprizlerle doluydu.

"Belki de bunu sarayda tartışmamızın zamanı gelmiştir. Büyük Kral ve Vladya hakkında gerçekten ne hissediyorsun? Asla iyileşmemelerini ne kadar tercih edersin?" Ottai düşündü. "Onların mücadelelerinden ne kadar zevk aldığınızı herkes öğrendiğinde ilginç bir konu olur. Çıkacak kargaşayı şimdiden hayal edebiliyorum."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok!" Zaiper'in sesi gürledi. "Elbette iyileşmelerini istiyorum!"

Ottai yine homurdandı. "Beni kandırabilirdin."

Zaiper sonunda kendini dizginliyor gibiydi. Öfkesini bastırmaya çalışıyordu.

"Belki de insanların tüm bunlar hakkında söyleyecekleri bir iki şey vardır. İki insanın geri dönüşü için ne kadar telaşlanıyorsun. Söyle bana, Zaiper." Ottai sandalyesine yerleşip arkasına yaslandı ve dikkatle onu süzdü. "Bu seni neden bu kadar rahatsız ediyor? Sonuçta onlar sadece zararsız insanlar."

"Beni neden etkilesinler ki?" Zaiper alay etti. "Zayıf, güçsüz insanlar, ayağımdaki kuma değmezler!"

"Yine de bu iki dışiden korkuyor gibi görünüyorsun."

"HİÇBİR İNSANDAN KORKMAM!" diye ellerini havaya kaldırdı. "Onları yumruğumun içinde ezebilir ve onlardan korkmadan önce kalıntılarını çöle saçabilirim."

"Ama sen böyle bir şey yapmayacaksın." Ottai ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Sesi sertleşmişti. "Kendimi açıkça ifade edeyim. Onlar üzerinde yargı yetkiniz yok. Onlar Greyrock'ta değiller; Blackstone ve Frostfall'dalar. Yasaları uygulama bahanesiyle yapacağınız her şey yasadışı sayılacak ve mahkemeye taşınacaktır."

"Az önce beni tehdit mi ettin?" Zaiper hırladı.

Ottai, "Halkımız yine umutlu ve kana susamış durumdalar," dedi. "O ikisine bir zarar gelirse, Daemonikai ve Vladya'nın acılarından ne kadar zevk aldığınızı *kanarya gibi öterim*. Tek bir zarar."

Ottai, Zaiper'in yanından geçerek çalışma odasından çıktı ve omzunun üzerinden son bir emir verdi. "Giderken kapıyı arkandan kapat, Lord Zaiper."

Büyük Lord Vladya, Aekeira'nın yüzündeki gözyaşlarını sağlam eliyle nazikçe sildi ve onu içine çekti.

Onun görüntüsünü açgözlülükle yutuyordu.

Hem tanıdık, hem uzun zamandır gömülü hem de yabancı olan her duygu onu batırdı. Son birkaç yıldır ölüydü. Ya da en azından öyle hissediyordu. Aekeira Urai'yi terk ettiğinde, vücudundaki her yaşam zerresini almıştı.

Eğer ruhunu kaybetmek daha önce ona kendini *boşlukta* hissettirmişse, bu onun yokluğunun bıraktığı *boşlukla* kıyaslanamazdı.

Vladya buna dayanabileceğini düşünmüştü. O kadar emindi ki.

Ama çekeceği acıları hesaba katmamıştı. Etrafına bakıp onu hiç görememenin getirdiği sürekli, yorucu acıyı.

Bitmek bilmeyen arayışları beklemiyordu. Her zaman onu artık kullanmadığı bir odada arıyordu.

Günler haftalara ve aylara karıştıkça, sanki kendi kalbi sökülmiş ve ona geri verilmiş gibi hissediyordu.

Kırılmış, parçalanmış ve kanıyordu.

İçine çöken delilikle birlikte Vladya kendini kaybetmişti.

Onu bu kadar özleyeceğini tahmin etmemişti.

Bu kadar çok şeyi hesaba katmamıştı.

Bakışları onun üzerinde gezinmeye devam etti. Bu tanıdığı köle değildi. Bu, tanımadığı prenesti.

Şimdi her şeyiyle ona benziyordu. Zarifçe şekillendirilmiş saçlarından sade ama zarif mücevherlerine, elbisesinin ince kumaşına kadar.

Nefes kesici bir güzelliği vardı.

Ve gerçektir.

Vladya bir yanının bunun sayısız yanılsamalarından ve rüyalarından biri olabileceğini fısıldamasından nefret ediyordu. Onun geri dönmesini dilediği o işkence dolu rüyalar.

"Lord Vladya?"

Evet, bu gerçek.

Sesi sayısız, sayısız yanılsamalarının hiçbirinde olmadığı kadar iyi geliyordu.

"İstiyor musun..." boğazını temizledi, sesi kullanılmamaktan paslanmıştı, "Daha ileriye, evime gitmek istiyor musun?"

Hâlâ dökülmemiş gözyaşlarıyla ıslanan gözleri adamın yüzünü aradı. *Ne görüyordu?*

Yarı deli bir erkek mi görüyordu?

Bir mağarada saklanan bitkin bir büyük lord mu?

Yoksa kalbini kıran kişiyi mi?

Muhtemelen üçü de.

"Tamam," diye

fısıldadı.

Onu mağaranın derinliklerine, kendi kendine uyguladığı sürgünün kalbine götürdü. Burada zamanın hiçbir anlamı yoktu. Dış dünya uzaktı, tam olarak Vladya niyetlenmişti.

"Buraya otur." Küçük bir minderi işaret etti. "Çay ister misin?"

Aekeira şaşkınlıkla etrafına bakındı ve odayı taradı. "Beklediğim bu değildi."

"Biliyorum." Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. Belki de kafatasları ve kurbanlarının kurumuş kanlarıyla dolu boş bir yer görmeyi bekliyordu. Sıcak, rahat bir ev değil. "İnsan kaçınılmaz olanı beklerken, diyelim ki ellerinde çok fazla zaman oluyor. Bazen çöp karıştırmaya giderim. Beklerken yapacak bir şeyler..."

"Delirmek için," diye bitirdi sessizce.

Vladya köhne masaya doğru döndü ve çay demlemekle meşgul oldu. "Delilik korkulacak bir şey değildir. Mücadele edilebilir, belirtileri yavaşlatılabilir ama sonuçta önlenemez."

Bakışları eline kaydı. Aylardır pençe olan eli hiç değişmemişti.

"İnsan terimleriyle konuşacak olursak, bu daha çok tedavisi olmayan bir hastalığı, sizi ele geçirmeden önce mümkün olduğunca uzun süre idare etmeye benziyor." Aekeira'ya dumanı tüten bir fincan çay uzattı.

Aekeira çayı dudaklarına götürdü.

Her zamanki gibi Vladya'nın gözleri onun her hareketini takip ediyordu. Bakışlarını ayıramıyordu.

Sanki yıllar hiç geçmemiş gibiydi. Gittiği günkü gibi görünüyordu.

Ellerini birbirine kenetledi ve ona uzanma dürtüsüyle savaştı. Ona dokunma, tenini kendi teninde hissetme arzusu neredeyse *dayanılmazdı*.

"Nasılsın, Aekeira?" "İyiyim..."

iyiyim."

Aekeira bir yudum daha alırken ellerinin sıcak fincanın etrafında hafifçe titrediğini fark etti.

Gözleri onunkilerle buluşmak için kalktı. "Nasıl bu kadar... farkındasın?"

Vladya omuz silkti. "İyi günlerim de var, kötü günlerim de." Onun karşısındaki koltuğa yerleşti. "İyi günler böyledir. Dünyanın ve içerdği her şeyin farkında olduğum zamanlar. Ama kötü günler..." *Geriye kalan tek şey yıkım.*

"Bu yüzden kaleyi terk ettin." Fincanı yakındaki masanın üzerine koydu. "Onlar için gerçek bir tehlike haline geldim. Ayrılmak zorundaydım."

Aekeira'nın gözleri ondan başka bir yere kaydı, parmakları kolunun kenarıyla oynuyordu.

Ondan kaçıyordu. Aralarına mesafe koyuyordu. Tam önünde oturuyordu ama yine de uzaktaydı.

"Aekeira," sesi bir oktav düştü. "Mmm?"

"Bana bak."

Titrek bir nefes. "Öyleyim."

"Sen korkunç bir yalancısın, benim küçük kuşum."

Gözlerini onunkilere dikti. "Bana öyle deme." Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Ama daha önce sevinç gözyaşları olan gözlerinden farklı olarak, bu kez gözleri acı doluydu. Ve öfkeyle.

Aniden oturduğu yerden fırladı. "Bunu yapamam. Gitmem gerek."

Her yer acıyor.

Aekeira için onu tekrar görmek eski bir yarayı deşmek gibi acı vericiydi.

Onun inanılmaz yakışıklı yüzünü görmek, geçmişini yeniden yaşamak, acıyı hatırlamak dayanılmazdı.

Yakında onu tekrar kaybedeceğini bilmek, aynı acıyı tekrar yaşamak zorunda kalacağını bilmek... on kat daha dayanılmazdı.

Onu zaten yavaş yavaş kaybediyordu.

Ellerinden biri artık bir pençeydi ve Aekeira cübbesinin altında vardiyanın nerede bittiğini hayal etmekten korkuyordu. *Bunu tekrar yapamam.*

Bununla başa çıkabileceğini düşünmüştü. Geçmişle tekrar yüzleşmeye hazır olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi, onun önünde dururken, ne kadar hazırlıksız olduğunu fark etti.

Hazır değildi.

Lord Vladya da ayağa kalktı. "Gitme, Aekeira." Ona doğru bir adım attı.

Aekeira başını salladı. "Lütfen gitme."

Gitmek zorundaydı, çünkü her şeyle yeniden yüzleşmeye hazır *olmasa da onu hâlâ istiyordu*. Acınası, değil mi?

Hâlâ onun yüzünü görmek için
can atıyordu. Onun kollarında
olmayı arzuluyordu.

Bütün gün onun sesini dinlemeyi.

Onun yanında kalmak ve o anla yetinmek.

Yıllarını gömdüğü özlem bir sarsıntıyla uyanmıştı... yükseliyordu... onu
bütünyle yutmak üzereydi.

"Gitmek zorundayım!" Sesi artık çaresizdi. "Hayır,
Aekeira." Bir adım daha ileri.

Aekeira etrafında döndü ve girişe doğru fırladı. Fazla
uzaklaşmadı.

Lord Vladya bir anda üzerine çullandı ve onu duvara yasladı.

Hıçkırıklar kayalarda yankılandı ve onun kendisi olduğunu anlaması bir
anını aldı.

Duyguları taşıyordu. Yıllardır derinlere gömdüğü duyguları artık serbest
kalmıştı.

"Bırak beni!" diye çığlık attı, yumruklarıyla adamın göğsüne körlemesine
vuruyordu. "Bırakın beni, lütfen!"

"Genç prenses, çok üzgünüm." Adamın sesi o güne kadar duyduğu en
yumuşak sestti.

"Beni incittin. O sabah, senin yatağında... Sonunda bir yerlere varacağımızı
sanmıştım. Ama sen beni hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi fırlatıp attın!"
diye hıçkırarak ağladı. "Senin için bu kadar mı önemsizdim? Bir hafta
boyunca benden kaçtın, sonra da beni bir kenara attın!"

"Lütfen beni affet sevgilim."

"İki yıl! İki yıl yirmi yıl gibi geldi! Her gün nefes aldım ama kendimi hiç bu
kadar ölü hissetmemiştim. *Kalbimi kırdın!*" diye haykırdı, gözyaşları
yüzünden akıyordu. "Sen *beni* kırdın!"

Onu öptü.

Aekeira çırpındı, yumrukları çılgınca onun göğsüne çarpıyordu. Ama
adamın elleri onunkileri nazikçe dizginledi.

Savaştı. Çok savaştı. O
öpücüğü hissetmemek için.

Onu tekrar
hissetmemek için.

Duyguları inkar etmek
için.

Ama boşunaydı.

Dudakları onun dudaklarında, dili onun ağzındaydı. Öpücük ruhunun derinliklerine sızdı. Acıyı yatıştırdı. Fırtınayı dindiriyordu.

Bir serum gibi, uzun zamandır taşıdığı yaraların acısını dindirdi.

Çırpınışları sona erdi ve Aekeira onun dudaklarına doğru hıçkırdı. Kontrolsüzce ağlıyor, gözyaşları öpücüğe karışıyordu.

Yine de durmadı.

Onu öptü, öptü ve öptü.

Zaman akıp gitti.

Etraflarındaki dünya yok oldu.

Bir sonsuzluk sonra, öpüşmeyi kesti ve nadir görülen bir şefkatle onun gözyaşlarını yalayıp uzaklaştırdı. "Seni bu şekilde incittiğim için içimdeki her şeyle özür dilerim."

Adamın sesindeki saf gerçek, derin pişmanlık kadının gözlerini açmasına neden oldu. Adamın yüzü kendi acısının aynasıydı. "Çok üzgünüm, minik kuşum,"

"Canımı yaktın," diye çaresizce bağırdı, gözyaşları akmaya devam ederken nefesi kesiliyordu. "Beni incittin."

"Niyetim asla bu değildi. Sana özgürlüğünü vermek o an verebileceğim tek karardı. Aramızdaki ilişkinin devam etmesine izin vermek... pek çok nedenden ötürü yanlış bir karardı." Sesi pişmanlıkla dolup taşıyordu.

"Ben ruhsuzum, Aekeira. Sadece bu bile bunu imkansız kılıyor. Ayrıca deliliğe giden bir yoldayım, bu da başka bir neden. Ve sen... sen insansın. Sen Syren değilsin. Ruhum olsaydı bile, aramızda bir bağ oluşması mümkün değildi. Daemon seni serbest bırakmayı teklif ettiğinde, bunun en iyisi olduğunu düşündüm."

Her şeyin bu şekilde ortaya döküldüğünü duyan Aekeira anladı.

Açıkçası, tüm bunları yıllar boyunca kendisi de düşünmüştü. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlayabiliyordu.

Yine de anlamak acısını azaltmıyordu.

"Peki ya şimdi?" diye fısıldadı. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi, bu kararımın her şeyden çok pişmanım. Vahşileştiğimi görmemen için seni uzağa gönderdim, ama iş o noktaya geldiğinde yanımda istediğim tek şey sendin. Buna karşı savaşıırken, kendimi bir umutla dua ederken buldum. -İnsan dünyasına geçecek ve seni buraya, Aekeira'ya, gerçekten ait olduğun yere geri getirecek kadar iyileşebileceğimi düşündüm."

Onun gözlerinin içine baktı. "Keşke gitmene hiç izin vermeseydim."

Sekizinci Bölüm

EVIELYN'IN BILGELİĞİ.

BÜYÜK KRAL'IN KONAĞININ ÖNÜNDE DURAN Emeriel, mekânın ihtişamına baktı. Sofistike süslemeler, iki aslanla oyulmuş devasa çift kapı, ağızları vahşi kükremelerle açık.

Burada son kez durduğunda, sırlarından korkan ve akşam yemeğini taşıyan bir köleydi.

Geri dönmenin en güzel yanı da buydu, o boğucu korkudan kurtulmak. Artık hiçbir sır yoktu. Onu aşağı çeken hiçbir aldatma yoktu. O böyle biriydi.

"Hazır mısın?" Lord Ottai yanında sordu.

Başını eğdi ve öne doğru bir adım attı.

"Bir şey daha var," diyerek onu durdurdu. "Beslenmeyi sevmez. Eğer denersen ve pençeleri kayarsa, bırak gitsin. Onu zorlama, yoksa o da diğerleri gibi seni pençeleylebilir. O... akli başında değil."

Emeriel başını salladı.

Kral Daemonikai'nin yatak odasına götürüldü, Urekai hizmetçileri ayrılırken kapıda durakladı. Sonra derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve içeri adım attı.

Ona ilk çarpan onun kokusuydu.

Çok baskındı. Onsuz geçen iki uzun yıldan sonra duyularına bir saldırı gibiydi.

Olduğu yerde sallandı, dizleri büküldü. Duvara tutunan Emeriel kendini sabitlemeye çalıştı. *Her yer onun gibi kokuyordu.*

Ve işte oradaydı. Yatakta huzur içinde yatıyordu.

Muhteşemdi. Yakışıklı. Tıpkı hatırladığı gibi.

Bir rüyaya çok fazla benziyordu.

Aralarındaki bağ uykudaydı, geri dönmeye karar verdiğinde tutunduğu tek şey buydu. *Onu tekrar görmenin kolay olacağına* kendini ikna etmişti. *Bağ olmadan duygular da olmazdı.*

Ama bu bir yalandı.

Ona çarpan duygu patlamasına hiçbir şey onu hazırlayamazdı.

Aynı anda o kadar çok şey hissetti ki başı döndü.

Ne göğsüne saplanan bıçak darbesine ne de midesinin çukurunda canlanan kelebeklere hazırlıklı değildi. Kanatlarını açtılar, yükseldiler, canlandılar ve yeniden özgür oldular.

Emeriel yıllardır bu kadar çok şey hissetmemişti.

Gözleri onu içine çekerken nefes alış veriş hızlandı. Onun her ayrıntısını kudurmuşçasına yutuyordu.

Kendini kontrol et, Emeriel. Artık suçlanacak bir bağ yok. Hepsi senin suçun. Kendine hakim ol.

Söylemesi yapmasından daha kolay.

Onunla yalnız kaldığı için minnettardı. Kimse ne kadar zorlandığını göremiyordu. Onunla tekrar aynı odada olmanın ne kadar zor olduğunu.

Odanın öbür ucuna koşup üzerine yığılmamak, vücudunu bir kez daha kendi vücudunda hissetmek için harcadığı çabayı.

En zoru anılardı.

Onun kollarında, kulübede gizlenmiş, aşk üstüne aşk yaptığımız o çalıntı geceler. Sıcaklığın sisi ve geçen zaman anıları bulanıklaştırmış, o da onları engelleyerek hayatta kalmıştı.

Ama şimdi, burada, bu odada onunla birlikteyken, yıllar küçülüyor, kayboluyor ve sanki dün gibi geliyordu.

Bir zamanlar bulanık olan anılar birden canlanmış, çok net bir şekilde gözlerinin önünden geçmeye başlamıştı.

Emeriel'in tüm vücudu *sarsıldı*.

Tökezleyerek odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kapıya yaslanarak nefes nefese kaldı. Dizleri güçsüz, kalbi çok kırılıyordu.

O görünürde yokken kontrol için savaşmak daha kolaydı. *Sen bundan daha güçlüsün, Emeriel. Kendine hakim ol.* Biraz zaman aldı ama sonunda kendini daha sakin hissetti.

Kendini toparlayarak odaya tekrar girdi ve yatağın yanındaki sandalyeye oturarak göğsündeki daralmanın gevşemesini bekledi. Nefes alana kadar

daha az mücadele eder hale geldi.

"Kralım," diye fısıldadı Emeriel. "Merhaba, Kralım."

Elini avucunun içine alarak hafifçe sıktı. Ateş gibi yanan teni avucunu yakıyordu. "Nasılsın? Neredeydin?" Konuşmaya başladığında her şey daha kolay oldu. "Eğer beni duyabiliyorsan, geri dön. Halkının sana ihtiyacı var."

Göğsündeki sıkı sarmal çözülmeye başladı.

"Çok yakında ay tutulması gecesi burada olacak. Bununla tek başlarına yüzleşmekten korkuyorlar. Kıtık var ve gençler açlıktan ölüyor. Bana -bana, *bir insana*- gözlerinde küçümseme yerine açlıkla baktılar. Bunu hayal edebiliyor musun?"

Adamın eline yapıştığında, sıcaklık tenine sızdı. *Çok sıcaktı.*

Sandalyesinden kalktı, soğuk su dolu leğeni ve bir el bezi getirdi. Adamın yanına dönerek bezi suya daldırdı ve yüzünü sildi.

"Onları emin ellere bırakmıyorsunuz Kralım. Lord Zaiper yönetmeye hevesli ama halkı umursamıyor. Sizin gibi değil. Onların size ihtiyacı var. Size *her zaman* ihtiyaçları var."

Eli adamın alnından boynuna doğru ilerledi. Vücudu her geçen saniye daha da yükselen bir sıcaklık yayıyordu.

Emeriel vücudunu yıkamak için yatak örtüsünü sıyırdığında nefesi kesildi.

Sol kolu, kararmış kanla dolu çatlaklar gibi, yukarı doğru uzanan ve uyku kıyafetlerinin altında kaybolan koyu çizgilerle kaplıydı.

Emeriel kararsız elleriyle giysisini kaldırdı, korkunç yolu takip ederek göğsüne kadar izledi. En kalın, en siyah çizgiler göğsünün ortasından nabız gibi atıyordu.

Ruhu gerçekten ölüyordu.

"Ah, sevgilim," diye fısıldadı Emeriel titreyerek, onun yavaş ölümünün izine bakarken.

Parmakları kararmış damarlarda gezinirken alnı göğsüne düştü. "Kederin seni bu noktaya getirmesine nasıl izin verebildin? Bu şekilde gidemezsiniz."

RUHLAR ALEMİNDE: ÖLÜ OKYANUSLAR

"Çocuklarımız benimle konuşmuyor," dedi Daemonikai.

Evie onun elini sıkarak rahatlamasını sağladı.

Sahil boyunca el ele yürüyorlardı, okyanus dalgalarının yumuşak ritmi kıyıya vuruyordu.

"Myka da mı?"

"Evet." Daemonikai iç çekti. "Onu daha önce buldum ama tek kelime etmedi. Sadece... ortadan kayboldu. Bu cesaret kırıcı."

"Biliyorum. Ölüm anımızı hatırlamıyor olabiliriz -hiçbir ölü hatırlamaz- ama ölümümüzü çevreleyen koşullar hakkında bazı bilgilere sahibiz. Myka beni koruyamadığı için kendini suçlu hissediyor. Ve Alvin, bunu halkımızın başına getirdiği için. Sizi yüzüstü bıraktığı için," dedi Evie üzüntüyle. "Kendini asla affedeceğini sanmıyorum."

"Keşke onları affettiğimi söyleyebilseydim," dedi Daemonikai acı acı. "Keşke bunların hiçbirinin onların suçu olmadığını görmelerini sağlayabilseydim. Bu yükü taşıması gereken benim, onlar değil."

Ne zaman ona yaklaşırsa, gözleri onu görünce açılıyor ve rüzgâra kapılmış duman parçaları gibi kayboluyorlardı. Saatler sonra, uçsuz bucaksız sahilin farklı bir yerinde yeniden ortaya çıkarlar ve arayış yeniden başlardı.

"Keşke en azından onlarla konuşabilseydim," diye mırıldandı. "Ama bana izin vermiyorlar. Söyleyecek o kadar çok şeyim var ki."

"Biliyorum." Evie yatıştırıcı bir şekilde onun kolunu ovdu. "Biliyorum, aşkım."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Tek ses martıların çığlıkları ve okyanusun durmak bilmeyen uğultusuydu.

"Ah, sevgilim."

İkisi de durdu, başlarını kaldırdılar.

Daemonikai'nin kaşları çatılırken etraflarını taradı. "Bunu duydun mu?"

"Ben yaptım." Evie yumuşak gözlerle ona bakıyordu. "Öyle mi?" Yavaşça başını salladı. "Ama... beni aramadın."

"Hayır. *O aradı*. Burada olmanın gerçek sebebi olan kadın."

Daemonikai kaşlarını çattı. "Yine kafamı karıştırıyorsun. Buradayım çünkü sen."

"Hayır, aşkım. Yaşayanlar âleminde kayboldun çünkü seni oraya bağlaması gereken tek şey -ruhun- ölüyor. Ve böylece, ruhun diğer tarafta dolaşıyor. Buraya, Ölü Okyanuslar'a çekildi."

Daemonikai'nin bakışları uçsuz bucaksız su ve gökyüzünü taradı. "Demek burada bulunuyoruz."

"Evet. Ölümün eşiğindeki her ruh bunu tecrübe eder. Ruhları öteki tarafta dolaşır, neşe ve huzur arar ve bunu en çok özledikleri yerlerde bulurlar. Ölen sevdikleriniz sizin varlığınızı hissedebilir. Gelip size eşlik edip etmeyeceklerine kendileri karar verirler."

"Hah. Bu bize '*Ölüler ve Yaşayanlar*' derslerinde hiç öğretmedikleri bir şey." Daemonikai gülümsedi. "Yani bana arkadaşlık mı ediyorsun?"

"Evet, ediyorum. Oğullarımız da öyle." Evie onun gülümsemesine karşılık verdi ve yürümeye devam ederek onu nazıkçe yanına çekti "Ama ne zaman onları arasan geri çekiliyorlar."

Daemonikai'nin gülümsemesi onu takip ederken soldu. "Ama neden?"

"*Geri dön, sevgilim.*"

Yine o ses. Tüm varlığına yayıldı, en iyi şarap gibi yayıldı. "O sen değildin."

Evie'nin başı bir o yana bir bu yana hareket etti. "Kim olduğunu biliyorsun."

"Bu mümkün değil." Çenesi gerilmişti, gözlerini başka tarafa çevirdi. "O çok, çok uzakta." "Hiç sanmıyorum. Sesinin dünyalar arasındaki perdeyi delip geçmesi ve

Sana burada ulaştığına göre, Urai'de, fiziksel bedenine yakın bir yerde olmalı," diye karşı çıktı Evie, dudakları ince bir gülümsemeye kıvrıldı. "Burada bile seni ilk bulan o."

Daemonikai'nin kalbi sıkıştı ve içinde kıpırdanan duyguları bastırdı.

Uzun zaman önce gömdüğünü sandığı duyguları.

"Bundan hoşlanmıyorum. Gerçekliğin burada yeri yok," dedi. "Burada seninle kalmak istiyorum."

"Hayır, istemiyorsun." Evie yürümeyi bıraktı ve tekrar yüzünü ona döndü. "Suçluluk zalim bir yoldaştır, en güzel şeyleri bile karartır."

Daemonikai kaşlarını çatarak, "Bunu ikinci kez söylüyorsun," dedi.

"Suçluluk duygusu seni yönlendiriyor, sevgilim. Ölümlerimiz yüzünden değil, ona değer verdiğin için." Adam itiraz etmek için ağzını açtığı anda Evie elini kaldırdı. "Bitirmeme izin ver lütfen. Bu duyguları kabul ederek beni onursuzlaştırdığına inanıyorsun. Burada kalmayı tercih ediyorsun, gerçekten burada olmak istediğin için değil, gerçeklik daha *cazip* geldiği için. Hissettiklerinle daha ne kadar savaşılabileceğinden emin değilsin. Ve savaşman gerektiğini düşünüyorsun... çünkü savaşmazsan, bizi değiştirdiğin için kendini suçlu hissediyorsun. Beni değiştirdiğin için."

Bu gerçek dışı olduğu kadar mantıksızdı da. Daemonikai boğazında dığımlenen protestoyu dile getirmek için ağzını açtı...

Ama hiçbir şey çıkmadı.

Ağzı açılıp kapandı ama ses çıkmadı, çünkü bir at aniden göğsünü çiğniyordu.

O yanılıyor.

Ama yle mi?

şimdi bütün bir at *sürüsü* gğsnn üzerinde tepiniyordu.

"Böyle yapma Daemon," dedi Evie nazikçe. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Ama ben senin ruh eşin değilim. Beni kabul etmenin senin için ne kadar zor olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Canavarın direndi, değerli zamanını aldı. Ben kızıştığımda bile sen kızışmadın."

Gözleri hüzünle parlıyordu. "İlk başta bende bir sorun olduğunu, hatalı olduğumu düşündüm. Ama şimdi anlıyorum. Çünkü ben senin için yaratılmamışım."

"Böyle şeyler söyleme," diye homurdandı Daemonikai.

"Ukrae senin yalnız olmanı asla istemedi Daemon. Gerçek eşinin beş bin yıl daha ortaya çıkmayacağını bildiği için beni sana verdi. O senin özel kişin. Ben sadece boşluğu doldurmak için yaratıldım. *Onun* yerine beni koydun, tam tersini değil. Duygularını inkâr ederek *ona* saygısızlık ediyorsun, bana değil."

Onun yanağını okşadı. "O senin kader eşin, sevgilim. Başlangıç ve son. Suçluluk duygusunu bırak. Hissettiklerinden kaçmayı bırak. Acının ve kederin kazanmasına izin verme."

Daemonikai gözlerini kırpıştırarak gözlerini kuru tutmaya çalıştı. "Bu kadar anlayışlı olmamalısın," diye homurdandı. "Sen gerçek değilsin."

Evie güldü. "Sen yle san."

Eskiden içini kıpır kıpır eden o yumuşak kahkaha. şimdi ise hiçbir şey yoktu.

İlk kez gerçeği itiraf etmişti. Son dört bin yılını birlikte geçirdiği kadına karşı hissettiği gerçek şey artık aşk değil, *sululuktu*.

Gerçekle yüzleşmek canını yaktı. Bunu bilmeliydi, çok ama çok uzun zamandır bundan kaçıyordu.

"O senin, sevgilim. Bu kadar güzel, bu kadar tatmin edici, bu kadar sağlıklı bir şeyi bir kenara atma." Evie'nin gözleri melankolik bir şefkatle doluydu. "şimdiki zaman böylesine umut vaat ederken, neden geçmişte

parlak ve neşeli olabilecek bir geleceği şekillendirme şansı? Kendine zarar vermeyi bırak. Seni böyle görmek bana acı veriyor."

"Kolay değil," dedi kısık sesle.

"Biliyorum." Sesi daha da güçlendi. "Ama benim tanıdığım Daemonikai çok güçlü, yenilmez. Ölümlerimizin seni kendi kendini yok etmeye bu kadar ittiğini bilerek nasıl huzur içinde dinlenebiliriz?" Durakladı. "Sence oğullarımız neden seninle konuşmayı reddediyor?"

Daemonikai kafasını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Evie yaklaşarak diğer elini onun yanağına koydu. "Sadece tahmin yürütebiliyorum ama eğer duyguları benimkine benziyorsa, suçluluk, acı ve derin bir kederle yüklüler demektir. Babalarını -güçlü, kırılmaz babalarını- türümüzün bildiği her yıkımın kıyısında *yürürken* görmek, taşınması ağır bir yük."

Daemonikai gözlerini kaçırdı, göğsü çok ağırdı.

"Vahşi delilikten, onlar yüzünden ölen bir ruha kadar. Sence bu onları nasıl hissettiriyordur?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Oğullarının babalarının yeniden mutlu olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Senin geliştiğini görmeye ihtiyaçları var," diye mırıldandı Evie, gözyaşlarını parmak uçlarıyla toplayarak. "Onların suçluluk duygusunu hafifletmek mi istiyorsun? O zaman belki de işe kendininkini ele alarak başlamalısın.

"Sen aynısını yapamazken onlara nasıl boş vermelerini, kendilerini suçlamamalarını söyleyebilirsin? Zeki oğullarımız saçmalıklarınızı anlayacaktır. *Onlara söylemeden önce gösterin,*" dedi Evie kararlı bir şekilde. "Onlara hayatınıza devam ettiğinizi, mutlu bir yerde olduğunuzu gösterin. Olanlar yüzünden, kendi hataları olduğuna inandıkları şeyler yüzünden hayatınızın askıda olmadığını gösterin. Onlara bu yüzden ölmediğini göster."

"*Yanıyorsun. Sizi soğuk suyla silmeye çalışıyorum, umarım sakıncası yoktur, Majesteleri?*" Emeriel'in sesi tekrar geldi. Su gibi yumuşak, ruha merhem olan bir ses.

Neredeyse mutluluk gibi bir his Daemonikai'nin içinde çiçek açtı. Eğer kalbi bu ruh formunda atabilseydi, *hızla* çarpardı.

Tanrım, o sesi özlemişti...

"Bu kadar gözlemci bir erkeğe göre, görmek istemediğin şeyleri görmezden gelme konusunda uzmansın." Kendi gözyaşlarını sildi, dudakları kıvrıldı. "Bunlardan biri de Emeriel'i ne kadar derinden önemsedğin. Onun adı bu, değil mi?"

Daemonikai başını salladı, yanakları kızarmıştı.

"Artık canavarını ya da bağı suçlayamazsın, sevgilim. Canavarın burada değil ve bağ da uykuda değil, ruhunla birlikte ölüyor. Şu anda onun sesini duymanın sebebi onlar değil. Ya da daha fazlasını duymak için neden bu kadar çaresiz olduğun."

"Evie, özür dilerim." Suçluluğu, artık saklayamadığı suçluluğu yüzünden okunuyordu.

Artık rol yapamazdı.

İnkâr etmeye devam edecek gücü yoktu.

Evie hafif bir kıkırdamayla, "Olma, seni aptal," dedi. "Seni destekliyorum Daemon. Her zaman da öyle oldum. Mutlu olmanı istiyorum. Geriye dönüp baktığımda sevgilimin yeniden hayatta olduğunu görmek istiyorum. Sadece nefes aldığını değil, gerçekten yaşadığını. Herkes nefes alabilir ama herkes gerçekten *yaşayamaz*." Gözlerinde acı parladı. "Tekrar *yaşamayı* istiyorum."

Dokuzuncu Bölüm

KUTSANMIŞ BAĞ ARKADAŞI.

"GİTTİĞİNDE tüm renkleri de beraberinde götürdü, dünyamı siyah ve beyaza boğdu." Daemonika iç çekti. "Onunla Galilea olarak tanıştığım ilk günden, o gidene kadar hayatımı ne kadar aydınlattığını hiç fark etmemiştim."

Gözlerini kapadı, itiraf etti. "Sonra... sonra dibe vurana kadar karanlığa doğru serbest düşüşe geçtim."

Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf etmek, Daemonikai'nin giydiğini bilmediği on iki ağır pelerini atmak gibiydi.

"Ah... canım, biliyorum." Evie nazik, sulu bir gülümseme verdi. "Seni senden daha iyi tanıyorum Daemon."

Derin bir nefes aldı, hava aniden daha hafif, daha taze hissettirdi. Sonunda üzüntüye boğulmadan, suçluluk yağmuruna tutulmadan bunu söyleyebilmişti.

Bu heyecan vericiydi.

"Senin gibi bir kadını hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, Evie." Daemonikai gülümsedi.

"Şanslı olan bendim." Evie yavaş bir nefes verdi. "Her zaman öyleydim."

"Galilea bana tuhaf şeyler hissettirdi. Ama benim için sorun değildi, çünkü beni mutsuzluğumdan uzaklaştırıyordu. Ta ki bana neden böyle hissettirdiğini öğrenene kadar." Gözlerini okyanusa dikti. "Kendimi çok kızgın, kandırılmış ve suçlu hissediyordum. Onu göndermenin yapılacak en iyi şey olduğunu düşündüm."

"Ama öyle değildi, değil mi?"

İlk başta boşluktan başka bir şey hissetmedi. Sonra kâbuslar daha sık gelmeye başladı, ardından da onu kollarında, hayatında gördüğü rüyalar. Bu bir işkenceydi.

Burada kaybettiği ailesini, bir zamanlar evreninin merkezi olan boş çukuru görüyordu. Diğer tarafta ise kaybettiği *Ruh Bağı*nı görüyordu; vücudunu arzuladığı, kokusuna bağımlı olduğu bir dişi.

Daemonikai cehennemin yeni bir versiyonuna sürüklenmişti.

"O anılar..." Evie yumuşak bir sesle konuştu. "Yabani zamanından kurtardıkların... işleri kolaylaştırmadılar, değil mi?"

Bu cehennem yetmezmiş gibi bir de o kayıp anılar geldi.

Daemonikai zihnini doldurdıkları geceyi hatırladı. Canlı, parçalanmış görüntüler.

Emeriel sabırla onu elle besliyordu.

Canavarı ona tekrar tekrar biniyordu.

Ona dokunmaya cüret eden köle efendisini parçalara ayırırken hissettiği öfke dalgası.

Onu mahkemeye çağırdığında, onu koruma ihtiyacıyla nasıl cevap verdiğini. Sahip olma ihtiyacı. Onu zarardan korumak için.

Onun varlığından garip bir memnuniyet duyuyordu. Emeriel onun akılsız içgüdüleri karşısında bir ışık olmuştu.

Gecenin köründe onu kollarının arasına aldığını ve cesurca kürküne sarıldığını hatırlıyordu.

Onunla birlikte olmak için hayatını defalarca nasıl riske attığını hatırladı. Seks arzusunu tatmin edişini. Kızgınlık dönemlerinde ona gelişini ve onun da, vahşi halindeyken bile, kendi çılgınlıklarına dalışını. İçgüdüleri "*Onu almalyım, onu benim yapmalıyım*" çizgisindeydi.

"*Ölmeni istemiyorum.*" Bu sözleri söylerken ağladığını hatırlıyordu. Onu silahlı suikastçılardan kurtardıktan sonra koridorda canavar formuna sarılmıştı. "*Seni öldürecekler ve bu beni çok incitiyor. Lütfen ölme.*"

"*İşte,*" diye fısıldamıştı ona, narin boğazını açarak. "*İç benden. İhtiyacın olanı al.*"

Hâlâ onun kanı olan tatlı nektarın tadını alabiliyordu, boğazından aşağı kayan cennet gibi bir şeydi bu. Onun gözyaşlarını, hayatta kalması ve tekrar erkek formunu alması için yalvarışlarını hatırladı.

Emeriel onu tüm kalbiyle sevmişti.

Ona verecek acıdan başka hiçbir şeyi olmadığı vahşi bir durumda, ona *her şeyini* vermişti.

Bu onun hastalığının başlangıcıydı.

Daemonikai kendini anıların girdabından çekip çıkardı ve etrafını saran deniz kabuklarına baktı. "Emeriel sevgi ve ışıkla dolu küçük bir varlık."

"Tanrılar hata yapmaz, sevgilim," diye onayladı Evie.

Artık nihayet içini açtığına göre, ona içini dökmek daha kolaydı. Aklından geçenleri, şüphelerini ona dökmek.

"O kız benim gibi bir kadimle birlikte olmaktan daha iyisini hak ediyor. Bir zamanlar koca bir köyü yerle bir etmiş bir erkekle."

"O bin yıl önceydi, sevgilim." Evie eğilip spiralli bir deniz kabuğu aldı. "Onun hak ettiği şey *Ruhbağı*'yla birlikte olmak. Bırak geçmiş ait olduğu yerde kalsın... arkamızda. Sen artık daha iyi bir erkeksin. Harika bir erkeksin. Öyle olmasaydın, halkımız sana bu kadar bağlı olmazdı. Ve öyleler."

Kabuğu okyanusa geri atmadan önce yüzünde mutlu bir gülümsemeyle bir süre inceledi. "Urai'nin en büyük hükümdarı olarak tarihteki yerini çoktan garantiledin, bu unvanı sonsuza dek taşıyacaksın. Dönüştüğün erkekle gurur duyuyorum."

"Temsil ettiği şey yüzünden halkımız ondan hoşlanmıyor." Daemonikai'nin gözleri dalgaların altında kaybolan deniz kabuklarının hareketini takip etti. "*Ruhbağımın* insan olduğu fikrinden nefret ediyorlar. Eğer onu özgür bırakmasaydım iki yıl önce onu öldüreceklerdi."

Evie'nin gülümsemesi soldu. Başını salladı, gözlerinde anlayış vardı. "İnsanların zamana ihtiyacı olacak. Seni derinden seviyorlar. Zamanla senin değer verdiğin şeyleri kabullenmeye ve korumaya başlayacaklar. Emeriel'in onları kazanacağına inanıyorum."

Durakladı ve dönüp ona baktı. "Ama onların çekincelerinin sizi tekrar ayıran bir kama olmasına izin verme, sevgilim. Beş bin yıl boyunca onlar ve onların beklentileri için yaşadın. Bir kralın yapması gerektiği gibi onları ilk sıraya koydun ve onları çok seviyorsun. Ama artık kendin için bir şeyler yapmanın zamanı geldi, aşkım. Herkese lanet olsun. Ne de olsa onları kurtarıırken bizi kaybettin."

Daemonikai irkildi, sözleri bir tokat gibi acıtıyordu.

Evie onun elini kendi elinin içine aldı. "Gerçek bu. Onları kurtarıırken bizi kaybettin ve bunun sana ne yaptığına bir bak. O gece binlerce hayat kurtardın ama seni aklı başında ve demir atmış halde tutabilecek olanları kaybettin.

"Ve bu yüzden, onları korumasız ve Zaiper gibi birinin merhametine bırakarak ölümün her kıyısında yürüyorsun. Sonunda, bu şekilde kimseye faydan dokunmaz. Onlar değil, kendin değil. Bu sefer bencil ol.

Sevgilim. Ne istiyorsan al. Emeriel'i ilk sıraya koy. Onu koruyun. Kendini kaybetme.

Soulbond halkımız yüzünden."

Daemonikai onun sözlerini özömsedi ve üzerine akıp gitmelerine izin verdi. Aralarına sadece dalgaların ritmik çarpışmalarıyla bozulan derin bir sessizlik yerleşti.

"Ruhunun neden ölmekte olduğunu biliyor musun, sevgilim?" Evie sordu.

Evet.

Daemonikai kendine her zaman bunun kederinden kaynaklandığını söylemişti. Belirtiler ilk ortaya çıktığında sarıldığı hikâyeye buydu.

Ama derinlerde, güneşin hiç dokunmadığı, duvarlarla çevrili ve demir bir anahtarla kilitli bir yerde gerçeği biliyordu. Elbette biliyordu.

Bunun nedeni Emeriel'di. En

büyük kaybı oydu.

Ve bu, suçluluk duygusunun tavan yapmasına neden olmuştu.

Evie başını salladı, onun sessizliği yeterince onaylanmıştı. "Şimdi *Ruhbağ*'ına gidip onunla barışacak mısın? Umarım onunla aranı düzeltirsin. Doğru zaman geldiğinde, ruhun buraya dönecek, ruhun öldüğü için değil, veda etmek için. Ve o zaman oğulların hazır olacak."

Daemonikai durdu ve dönüp bir kez daha ona baktı. *Evie ile konuşmak her zaman kolay olmuştu.*

Diğerleri onu büyük kral olarak görürken, Evie her zaman tacın ötesini, unvanın ötesini, altındaki erkeği görmüştü. *Kendi duyguları, korkuları, kusurları ve güvensizlikleri olan bir ölümlüyü.*

Daemonikai endişesini belli ederek, "Korkarım nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Onunla tekrar denemek için can atıyorum ama başarısız olabilirim. Ya kalbim çok zarar görmüşse? Emeriel'e değer veriyorum, onu çok özliyorum ama ya onu olması gerektiği gibi sevemezsem? Ya çok boşsam?"

"Daemon-"

"Sırrının ortaya çıktığı gece ve onu takip eden günlerde onu çok incittim. Ya aramızdaki köprüyü sonsuza dek yaktıysam ve yeniden bir araya gelemezsek? Ya birbirimize geri dönüş yolunu bulamazsak?"

"Çok fazla keşke var, sevgilim." Evie içini çekti, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Ruhen bile fazla düşünüyorsun,"

Sonra yüz ifadesi ciddileşti. "Yapabileceğin en iyi şey ona bir şans vermek, sevgilim. Kendini bu olasılığa aç, her seferinde bir adım at ve her adımda elinden gelenin en iyisini yap. İkiniz bir yolunu bulursunuz. İkiniz de

ve birbirinizi iyileştirebilirsiniz." Etrafına bakındı. "İlk adım eve dönüş yolunu bulmak. Burası size göre bir yer değil."

"Teşekkür ederim-"

"Şşş." Evie bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Bunların hiçbirisi değil. Bir kadının isteyebileceği en iyi bağ arkadaşı olduğun için teşekkür ederim. Hayatımı tatmin edici hale getirdin. Şimdi geri dön ve kendi hayatını yaşa."

"Geri dönüş yolunu bilmiyorum," diye itiraf etti Daemonikai.

Evie'nin gülümsemesi uzaklaşırken daha da yumuşadı. "Onun sesini takip et, seni ölüm mayınlarından geçirip dünyalar arasındaki sınıra götürecektir. Zaman alabilir ama yolunu bulacaksın."

Varlığı hafifledi, neredeyse ruhani bir hal aldı. "Güçlü ol, benim yenilmez sevgilim. Ve dikkatli ol. Geçiş tehlikelidir. Soğuk Deniz'den geçmeyi başaran pek olmaz. Umarım sen başarısın."

Daemonikai orada durdu ve onun formunun öteki dünyanın yumuşak ışıltısı içinde kayboluşunu izledi.

Kadının sözleri içinde yankılanmaya devam etti. *Emeriel'in sesini takip edecekti. Geri dönüş yolunu bulacaktı.*

Engeller ne olursa olsun. Ne kadar sürdüğü önemli değil.

"Yapabileceğim pek bir şey yok."

Volta atmayı bıraktı ve Zaiper'e ters ters bakmaya başladı. "Cehennem ateşi içinde bu da ne demek oluyor? Bu konuda bir şeyler yap!"

Sinai'nin bu sabah karşılaştığı Emeriel, iki yıl önce karşılaştığı ürkek erkek köleden çok farklıydı. Değişim... her şey farklıydı. Sinai bunun kendisini ne kadar rahatsız ettiğini itiraf etmekten nefret ediyordu.

Şimdi de Zaiper bu saçmalığı mı söylüyordu? "Onları göndermek için bir şeyler yapın! Onlar buraya ait değil!" Sina öfkelenmişti.

"Yapabileceğim pek bir şey olmadığını söyledim!" Zaiper kükredi, sesi o kadar güçlüydü ki Sinai'nin bacakları dondu.

"Ottai bu konuda kılını bile kıpırdatmıyor. Önce tahıl çaldıkları için idamı bekleyen mahkûmlarımı serbest bıraktı, şimdi de bu! O kızları geri getirmeyi planladığını bilseydim, buraya getirilmeden önce buna bir son verirdim. *Ama şimdi insanlar bile farkında.*"

Sina öfkesini bastırmak için kendini zorladı. Zaiper zaten gergindi ve onun sakinleşmesine ihtiyacı vardı.

"İnsanlar ne zamandan beri Emeriel'i umursuyor ki?" diye tısladı. "Son baktığımda onu ilk kimin öldüreceğine dair bahse giriyorlardı."

"Büyük krallarını geri istediklerinden beri," diye tükürdü Zaiper. "Bu köleler ona o kadar bağlı ki, *mide bulandırıcı*." Sina'nın önünde durdu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Onda olup da bende olmayan ne var?"

Çok şey.

Sina iki eliyle saysa yine de fazladan parmaklara ihtiyaç duyabilirdi. Bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aptal olduğundan değil.

"Onlara liderlik edebilirim! Büyük kral olabilirim! Neden artık burada olmak bile istemeyen bir erkeğe bu kadar takılmışlar?" Gözleri canavarının renkleriyle yanıyordu.

"Önce vahşi, sonra ölmek üzere olan bir ruh? Savaş bize şimdi geldiyse, yardım edemez. Yönetmektense ölü ailesine katılmayı tercih eden bir erkekte ne buluyorlar?" Zapier tekrar volta atmaya devam etti. "Ellerinde *ben* varım. Çok daha iyisini yapabilirim."

Sina dudağının içini ısırarak gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyü bastırdı.

Liderlik söz konusu olduğunda, Zaiper başarısızlıktan da beterdi. On güçlü Zaiper, yarı ölü bir Daemonikai ile boy ölçüşemezdi.

"İnsanlar sizi es geçerek neye sahip olduklarını bilmiyorlar." Sinai gülümsemeye zorladı. "Sen Daemonikai'nin olduğundan çok daha iyi bir erkeksin."

Zaiper tekrar durakladı, gözleri kısıldı. "Bunu sadece beni yatıştırmak için söylüyorsun. Efendin hakkında ne hissettiğini herkes biliyor."

"Peki bunca zaman bana nasıl davrandı? Beni zar zor gören bir erkeği sevmekten yoruldum." Yalanın tadı ağzında acıydı.

İblisi onu görüyor. Onun kanı olmadan yaşayamazdı, yani evet onun kanıydı. Ama Sina'nın şimdilik kazanan tarafta olması gerekiyordu.

Zaiper arkasını döndü, pencereye doğru yürüdü ve uzaklara baktı. "İnsanlar Daemonikai'ye tutunuyor çünkü içinde hâlâ hayat var. Eğer tamamen ölmüş olsaydı, mantıklı düşünmek zorunda kalırlardı, değil mi?"

Döndü, sesi düşünceliydi. "Hmm... belki de Daemonikai'nin hayatı için gitmemin zamanı gelmiştir. Doğru planlama ve doğru yöntemle, kendini savunamayacağı bir anda onu yakalayabilirim." Hesapçı bir gülümseme yayıldı. "Şiirsel, sence de öyle değil mi? Naelzharoth soyunun tamamını yok eden erkek ben olacağım."

Onuncu Bölüm

KEŞKE BENİM OLSAYDIN.

Büyük Lord VLADYA onu tekrar öptü.

Tüm direnci alev altındaki balmumu gibi eriyip ayaklarının dibinde birikti. Vücudunu onunkine bastıran Aekeira, gözyaşları serbestçe akarken bile açlıkla onu öperek dilini onunkiyle buluşturdu.

Işık tanrıları, onu çok özlemişti.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, öpüşmeleri sonsuza dek sürdü. Aekeira nefes almayı tamamen unutmuş, her şeyin izini bir kez daha kaybetmişti.

Adam öpüşmeyi kestiğinde, Aekeira nefes nefese kalmıştı. Artık duvara yaslanmıyordu, kendini kalın, battaniye benzeri bir örtünün üzerinde yatarken buldu, Lord Vladya yarı yarıya onun üzerindeydi.

Mağaranın çatısındaki bir delikten içeri süzülen öğleden sonra güneşi, üzerlerine altın ışınlar saçıyordu. Sabah nereye gitmişti?

Gözleri ağırlaşmış, vücudu arzuyla uğuldayan Aekeira doğru düzgün düşünemiyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldayarak itiraf etti, açgözlülükle onu seyrediyordu.

Lord Vladya onun ağzına baktı. "Ben de seni istiyorum, Aekeira, hem de çok," diye homurdanarak uzaklaştı. "Ama ne yazık ki yapamayız. Bu benim için iyi değil."

"Ne... ne demek istiyorsun?" Aekeira, adamın beynini eriten öpücükleri karşısında hâlâ kendini kaybetmiş bir halde zihnindeki yıldızları temizlemeye çalışıyordu.

"Seks arzumu yeniden harekete geçirecek." Gözlerinde açlık vardı ama aynı zamanda kendini tutuyordu.

Kafası karışmış bir halde doğrulup oturdu. "Seks arzun uykuya mı daldı...?"

"Sen gittikten sonra, ilk birkaç ay... dayanılmazdı. Seks arzusuna tek başıma karşı koymaya çalışmak beni neredeyse uçuruma sürüklüyordu. Canavarım ve ben Daemonikai'nin bana getirdiği dişilerle hiçbir şey yapmak istemiyorduk. Ne kadar kan içersen içeyim, açlığım geçmiyordu." Gözlerinde acı titreşiyordu. "Korkunçtu."

Aekeira hayal edebiliyordu.

"Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm," dedi Lord Vladya, ifadesi uzaklara dalmıştı. "İki ay direndikten sonra ilk öldürme saldırımı gerçekleştirdim."

Aekeira'nın içindeki bir şey buruştu ve öldü. Onu saran şehvet sanki hiç var olmamış gibi yok oldu, yerini ürpertici bir soğuk aldı.

"Kaç tane?" diye sordu kısık sesle. Korkunç bir şekilde. "Altı."

Aekeira'nın nefesi kesildi.

Tamamen geri çekildi, yatağın kenarına oturdu. "Altı can aldım." Sesi nötrdü ama acısı gri gözlerinden okunuyordu. "Üç insan, üç Urekai. Aileleri vardı. Bu şekilde ölmeleri gerekiyordu."

Kendini buraya sürgün etmesine şaşmamalı. Aekeira yamalı boğazını ıslattı. "Sonra ne oldu...?"

"Hırlayarak uyandım, yarı deliydim, yatağıma zincirlenmişim. Daemonikai beni bulmuş ve etkisiz hale getirmişti. Onu öldürmek için duyduğum dürtüyü hatırlıyorum. *Herkesi* öldürmek için," diye hatırladı, yüzü buruşmuştu. "Ama Daemonikai gözlerimin içine baktı ve 'Bunu senin iyiliğin için yapıyorum' dedi. Sonra da günün geri kalanında beni orada bıraktı."

Aekeira'nın her zamanki gibi hain olan kalbi ona doğru uzandı. Oturduğu yere yaklaşarak, uzun ve keskin pençelerini umursamadan onun elini-pençesini-kendi eline aldı.

"Ertesi gün döndüğünde şeytanlarım sakinleşmişti. Ancak o zaman dişileri içeri gönderdi. Beni ve vahşi canavarımı, beni uçurumun kenarına iten şehveti tatmin etmeye zorladılar." Gözlerini kırıştırdı, sonra ona baktı. "O benim hayatımı kurtardı. Aylar sonra ilk kez tekrar nefes alabildim. Ama..."

"Ama?" diye ısrar etti.

"En son o zaman seks için o ezici açlığı hissettim. Türümüzü sekse ihtiyaç duymaya iten içgüdü uykuya daldı. Uykuya daldı."

Aekeira'nın ağız açık kaldı. "Bu kötü bir şey mi? Kulağa kötü geliyor. İçinde bir şey mi hasar gördü?"

İki yıldır başka bir kadınla birlikte olmamış mıydı?

Şimdi gözlerinde farklı bir şey vardı. Ona bakışında. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi.

Yoğun. Daha odaklanmış.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve o delici bakışın altında kıvrandı. "Lordum...?"

"Kötü değil, sadece... imkânsız," dedi Lord Vladya alçak bir sesle. "Buna inanmak istemedim. Tekrar hayal kırıklığına uğramak için umuda tutunursam, bunun kırılma noktam olacağından korkuyorum. Bu yüzden beklemiyorum. Umut etmiyorum."

Ona ayak uydurmak için mücadele etti. "Ben... Ben anlamıyorum."

"Türümüzün arada bir tatmin edilmesi gereken iki zorunlu dürtüsü vardır, yoksa işlevimizi yerine getiremeyiz-"

"Evet, biliyorum. Kan içmek ve seks yapmak için," diye ekledi Aekeira.

Lord Vladya başını salladı. "Doğru. Kan tutkusu ve seks tutkusu. Zihnimizi açık tutmak ve canavarı tatmin etmek için ara sıra kendimizi şımartmalıyız. Kan tutkusu asla uykuya dalmaz ama seks tutkusu dalabilir. Seks arzusu içgüdülerimizin ne zaman uykuya daldığını biliyor musun, Aekeira?"

Başını salladı.

"Birbirine bağlı iki eş mesafeye ayrıldığında, yeniden bir araya gelene kadar seks arzusu hissetmezler." Lord Vladya'nın gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Evet, yine de tahrik olurlar, yine de şehvet hissederler ama bu, biri haftalarca uzak kaldığında canavarlarımızı huzursuz eden ve çılgına çeviren türden ezici bir durum değildir."

"Aylarca, hatta *yıllarca* savaşa giden bağ arkadaşları, sevgilileri olmadan bu şekilde hayatta kalırlar," diye devam etti. "Ruhları eşlerinin yokluğunu fark eder ve tekrar bir araya gelene kadar içgüdülerini uyutur."

"Tamam, şimdi anlıyorum. Ama bunun seninle ne ilgisi var?"

"İçgüdülerim şu anda uykuda," diye tekrarladı. "Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama sanırım o dişilerle birlikte olmak senin, Aekeira'nın, gerçekten ulaşılmaz olduğunu tüm benliğimde netleştirdi. İşte o zaman seks arzum uykuya daldı."

Farkına vardı ve Aekeira'nın gözleri dolunay kadar yuvarlak bir şekilde açıldı. "Bunun benim yüzümden olduğunu mu söylüyorsun?"

"Senin yüzünden," diye onayladı.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Ama biz birbirimize bağılı değıliz."

"Açıklayamadığım, anlamadığım kısım da bu," dedi Lord Vladya.

Sonra eğildi, nefesi kızın boynunu ısıtıyordu. "Ama seni bu örtülerin üzerine yatırıp kendimi içine gömecek olsam, seks arzusun yeniden uyanacağını biliyorum."

Aekeira'nın nefesi boğazında düğümlendi.

"Eğer o küçük tatlı bedenini, sen adımı kuşlar uçacak kadar yüksek sesle haykırana ve orman senin yaptığın müziğı dinleyene kadar içime alırsam -tam da umutsuzca istediğim gibi- o zaman o itici dürtü, tüm hayvani, şehvetli ihtişamıyla kükreyerek hayata geri dönecekti."

"Lord Vladya!" Yanakları pancar gibi kızardı ve Aekeira hızla başını eğdi.

Biraz gülümsedi ve geri çekildi. "Ama bunu yapmayacağım. Bu içgüdü, uğruna cinayet işlediğim, kontrol etmesi en zor olan şeydi. Onu özlemiyorum." Ciddileşti. "Aramızda nasıl bir bağı var ki *ruhsuz benliğim* bile seni tanıyor?"

Ateş gözlerini yaktı. "İçgüdülerim gerçekten istediğimiz tek dışının uzakta olduğunu nasıl anladı ve kafayı takacak başka bir dışı aramak yerine uykuya daldı? Bu senin ve benim için ne anlama geliyor?"

Bilmiyorum. Aekeira ürperdi, aklı karıştı. *İçgüdüğü benim yüzümden uykuya daldı.*

Ayağı kalktı ve onu da yanına çekti. "Seni bulup buraya geri getirmeyi her şeyden çok istedim," dedi. "Ukræ, Navia'ya geçmeye ve seni geri götürmeye hazırdım, sen tekmeleyip çığlık atarken seni zorla götürmek anlamına gelse bile. Bunu o kadar çok istedim ki. Ama yapamadım. Uzun mesafeler kat etmeye uygun değildim."

Sakin ol, kalbim. Lütfen, sakın ol. "Benim için gelmek mi istedin?"

"İçimdeki her şeyle. Bazı günler direnmek taş çiğnemek kadar zordu. Kendimi hiç bu kadar yoksun hissetmemiştim... ta ki *seni* isteyip de gidip alamayana kadar. Sadece bir gün bana döneceğini umabilirdim."

Aekeira'nın gözleri yaşardı, kalbi şarkı söylüyordu.

"Ama umut etmekten korkuyorum," diye itiraf etti Lord Vladya, yaklaşp kokusunu içine çekerek. "Ya benim olduğunu umut etmeme izin verirsem ve diğerleri gibi olmadığın ortaya çıkarsa..."

Bu onu onarılamayacak kadar kıracaktı. Aekeira bunu biliyordu. Bunu onun sesinde duyabiliyordu.

Ve bu onu da *korkutuyordu*.

Aekeira onun olmak istiyordu. Yıllarca bunun hayalini kurmuştu. Ama hayaller bir şeydi; gerçekler başka bir şeydi. Emeriel Syren'di... ve gerçek şu ki, Aekeira Em gibi değildi.

Peki ya aralarında bariz, karşı konulmaz bir çekim varsa? Ya adam onun varlığını o kadar derinden arzuluyorsa ve onun yokluğunda temel içgüdüleri uykuya dalıyorsa? Peki ya kadın bu erkeği canından çok sevdiyse ve adam şimdi sanki tüm dünyası onun etrafında dönüyormuş gibi ona bakıyorsa? Bağlanma ritüelini deneseler ve başarısız olsalar bile bunun hiçbir önemi yoktu.

Her şey bitmiş olacaktı.

Bundan geri dönüş yoktu. Ah evet,

Aekeira da dehşete düşmüştü.

"Seni çok özledim," diye mırıldandı Lord Vladya, onu alnından öperek.

"BEN..." *Seni ne kadar çok özlediğimi anlatırsam, yeniden hüngür hüngür ağlamaya başlayabilirim.*

"Yıllar geçtikçe daha da zorlaştı. Yolculuğum zorlaştıkça, delilik yaklaştıkça pişmanlıklar yaşadım." Onun kokusunu içine çekti ve kısık bir inilti çıkardı. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun. Doyamıyorum."

"Pişmanlıklar mı?" Aekeira kendini zorlukla sabit tutarak fısıldadı.

Ona karşı başını salladı. "Vahşileştiğimi görmeyesin diye seni kendimden uzaklaştırdım. Ama sonunda... iş başa düştüğünde... son bir kez görmek istediğim tek şey sendin." Kolları onun belini sardı. "O güzel yüzünü görmek, o güzel sesini duymak istedim... son bir kez. *Seni gönderdiğim için pişmanım, Aekeira.*"

Sis Aekeira'nın görüşünü tekrar bulandırdı. Neden bu erkek sadece onun olamıyordu? Evren neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getirmek zorundaydı?

Tanrılar, lütfen bu deliliği ortadan kaldırabilir misiniz? Ona ruhunu verir misin?

Lütfen beni de bir Süren yapabilir misin? Bizi öyle uyumlu yap ki, bir bağlanma ritüeline kalkışırsak başarılı olsun.

Tanrılar, dilekler at olsaydı... bu dilencinin binmesine izin verir miydiniz?

Aekeira'nın yanaklarından süzülen gözyaşları, onun sarılmasına karşılık verirken ıslak bir iz bıraktı.

"Sana pençe atmasını istemiyorum Emeriel," diye uyardı Lord Ottai, duvara rahatça yaslanmış, büyük kralın ziyafetini masanın önüne yaymasını izlerken.

"Biliyorum Lord Ottai. Ben de bana pençe atmasını istemiyorum," diye yanıtladı Emeriel, Kral Daemonikai'nin hareketsiz formuna bakarak. "Ama günlerdir herhangi bir şekilde beslenmediğini söylemişsiniz. Böyle devam ederse sadece daha da zayıflayacak ve gücünün geri gelmesi gerekiyor."

Emeriel pirinç bir kaşıkla bir parça yulaf lapası aldı ve kaşığı şefkatle büyük kralın dudaklarına doğru itti.

Vücudu hareketsiz kalsa da ellerinden pençeler çıktı. Keskin ve ölümcül, saldırmaya hazır.

Lord Ottai hemen doğruldu. "Şimdi durma zamanı-"

Ama Emeriel diğer elini Kral Daemonikai'nin koluna koydu. "Yapma bunu, Sevgilim," sesi yatıştırıcı bir mırıltıya dönüştü.

Parmaklarını onunkilerle iç içe geçirdi, küçük eli onunkilerin yanında cüce kalıyordu. Düşmanlarını kolaylıkla parçaladığını gördüğü aynı uzun, keskin pençeler yavaşça elinin etrafında kıvrıldı.

Zarar vermek için değil, tutmak için.

Emeriel nefesini tutarak onu nazikçe sıktı. "Ye, Sevgilim."

Kral Daemonikai'nin ağzı hafifçe açıldı.

"Ukrae'nin kokusu..." Lord Ottai'nin ağzı bir karış açık kalmış, Emeriel'e sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi bakıyordu.

Odaya girdiğinden beri ilk kez Emeriel'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Yulaf lapasını Kral Daemonikai'nin ağzına attı ve o da yutkundu, çiğnerken boğazı çalışıyordu.

"Seni duyabiliyor," dedi Lord Ottai'nin sesi çatlayarak. Dördüncü hükümdar ağlamaya yakın görünüyordu. "Sanırım seni duyabiliyor, Emeriel."

"Belki de." Emeriel de aynı derecede şaşırılmıştı ama bunu iyi gizliyordu. Bunun işe yarayacağına gerçekten inanmamıştı. "Belki de duyuyordur."

Lord Ottai yemeğin geri kalanında Emeriel'i hayranlık ve canlılıkla izledi. Ancak acil bir mesaj gelip onu Mabblewood'a çağırınca oradan ayrıldı.

Emeriel Kral Daemonikai'yi doyurmayı bitirdi, yeterince yediğinden emin olduktan sonra kalkıp gitti.

Uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve yatağının rahatlığını özlemişti.

Ancak köşeyi döndüğünde bir el uzandı ve saçlarını arkadan yakaladı. Onu tökezletecek kadar sert bir şekilde çekiyordu.

Emeriel saçlarının köklerinden kopmasını önlemek için geriye doğru silkindi.

"Bana laf atabileceğini mi sanıyorsun?" diye tısladı Bayan Sinai, elini daha da sıkarak. "*İstenmeyen ve hoş karşılanmayan* bir şekilde buraya girebileceğini, sanki pis benliğin buranın sahibiymiş gibi özgürce hareket edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Hanımefendi," diye homurdandı Emeriel, bir elini uzatıp Sina Hanım'ın yumruğunu sıkıca kavrayarak daha fazla çekmesini ve kafa derisini yüzmesini engelledi. "Bırakın, bunu iki yetişkin gibi tartışalım."

"Burada sadece bir yetişkin var ve o da sen değilsin. Sen bir sinekten başka bir şey değilsin. Sana hatırlatmama izin ver, sadece *benim* izin *verdiğim* kadar özgürsün.

-YUH!" diye bağırdı hanımefendi.

Emeriel hanımefendinin ayağına sert bir şekilde basmış ve onu gevşemeye zorlamıştı.

Emeriel yumuşak bir hareketle kenara çekildi ve Sina'nın bileğini tutmaya devam ederek kadının kolunu acı verici bir açıyla arkaya doğru bükte.

Saniyeler içinde pozisyonları tersine döndü, metres artık Emeriel'in merhametine kalmıştı. "Ve sen de ancak *benim* izin *verdiğim* kadar baş belasisin," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi Emeriel. kulağına doğru alçak bir sesle. "Tıpkı kulağımın dibinde gezinen ve bir türlü gitmeyen o karınca gibi."

"Bırakın beni, HEMEN ŞU ANDA!" Metres Sinai öfkeleni. "Bu ne cüret-" Serbest elini kaldıran Emeriel, avucunu düzleştirdi ve Mistress Sinai'nin boynunun yan tarafına keskin bir darbe indirdi.

Keskin bir vuruş ve hanımefendi bir bez bebek gibi ayaklarının dibine yığıldı.

Bedeni yere düşmeden önce bilincini kaybetmişti.

Emeriel sakın bir şekilde saçlarını düzeltti ve gevşek bedene baktı.

"*Daha iyi olmak için her gün on beş saatimi eğitim sahasında geçirmemin sebebi senin gibi insanlar.*" Emeriel ona küçük bir tekme attı ama dışı gerçekten de ışık gibi sönmüştü. "Senin için geçerli olan tek şey canavar formun. Gece gündüz dövüştüm. İnsanoğlunun bildiği her eğitmenle, kendi alanlarında ustalarla çalıştım. *Yıllarca* yağmur altında, kavurucu güneşin altında."

Emeriel, Sina Hanım'ın koluna bastı, sonra da üzerine çıktı. Giysisinin eteklerini kaldırarak geriye son bir bakış attı. "Tekrar görüşeceğiz, Hanımefendi."

Çenesini kaldırdı ve baygın kadını arkasında bırakarak uzaklaştı.

On Birinci Bölüm

UMUT ÇİÇEK AÇARKEN...

BİR HAFTA SONRA.

Büyük Lord Zaiper bir kahkaha daha attı ve sesi odada yankılandı. Üzerinde dayanıksız bir şorttan başka bir şey olmadan tembel tembel masaya yayılmış, Razarr derisinin altındaki gergin kasları yoğururken geniş omuzları keyifle titriyordu

Zaiper gözlerinden akan neşe yaşlarını silerek, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye sordu. "Bir insan, hem de herhangi bir *insan* değil, *küçücük bir insan kız*, seni yere serdi ve ışıklarını söndürdü, şimdi de bunun için onu mahkemede cezalandırmamı mı istiyorsun?"

Sina Hanım dişlerini sıktı, yanaklarında utanç ateşi yükseliyordu. Bu yeterince kötüydü, ama Zaiper'in onunla alay ettiğini duymak daha da kötüleştirdi.

Sinai, Emeriel'in zahmetsizce yere serilişini her hatırladığında yerin dibine girmek istiyordu.

Uyandığında hizmetçilerinin endişeli yüzleri etrafını sarmış, iyi olup olmadığını soruyorlardı. Utanç o kadar büyüktü ki, onlara başının döndüğünü ve bayıldığını söyleyerek yalan söylemişti. Bu aşağılanma onu içten içe yakmıştı.

Bu olaydan ilk kez bahsediyordu. Sina intikam almak istiyordu. Emeriel'in sadece cezalandırıldığını değil, *aşağılandığını* da görmek istiyordu.

Ama onun yerine burada, Zaiper'in gözleri yaşarana kadar ona gülmesini ve onu alay konusu haline getirmesini izliyordu.

Baş muhafızı -ve *sevgilisi*- omzundaki özellikle gergin bir düğümle bastırırken Zaiper inledi. "Bu iyi bir tane." Dönerek

Sinai, gülümsedi. "Yani boynuna küçük bir dokunuş ve puf... ışıklar söner mi?"

"Bu 'küçük bir dokunuş' değildi," diye tersledi Sina, bu ilk kez olmuyordu. "Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama cehennem kırbaçları gibi acıttı."

"Mmm," diye mırıldandı Zaiper kuşkuyla. "Belki de eğitim seanslarına katılmayı düşünmelisin. En ufak bir okşamada ışıkların sönerse buna ihtiyacın olur."

Sina'nın gözleri öfkeyle parladı. "Mesele bu değil ve sen de *bunu biliyorsun*. O kadar hızlı oldu ki-" Durakladı, zor nefes alıyordu. "Biliyor musun, unut gitsin. Bana sadece ne zaman ve nasıl cezalandırılacağını söyle."

Zaiper uzun bir iç çekti, neşesi yavaş yavaş azalıyordu. "Korkarım bu konuda tek başınasın, sevgili Sina."

"Ne?"

"Öncelikle, mahkeme küçük kadın kavgalarına karışmaktan hoşlanmaz. İlgilenmemiz gereken çok daha acil meseleler var." Bir elini kaldırarak tembelce işaret etti.

"İkincisi, söz konusu kadının şu anda üzerinde çok fazla ilgi var. Böyle bir şey fevkalade geri tepebilir. İnsanlar ondan daha fazla nefret edebilir ya da *sizden* daha fazla nefret edebilirler. Hatta onun lehine protesto bile yapabilirler ki dürüst olalım, bu sizin için daha da aşağılayıcı olur."

Mistress Sinai'nin midesi bulandı.

"Ve son olarak." Zaiper ona ters ters baktı: "Aslında en can alıcı nokta da bu. Emeriel'i ilgilendiren *hiçbir şeye* karışamam." Sina hayal

kırıklığını bastırdı. "Ama neden!?"

"Çünkü sevgili Sinai, o kadın söz konusu olduğunda tekrar ilgi odağı olmak gibi bir arzum yok." Razarr'ın elleri sırtının alt kısmında gezinirken Zaiper'in gözleri kayarak kapandı. "Aldatmacası ortaya çıktıktan sonra avluda neler olduğunu biliyorsun. Tekrar onun peşine düşmekle ya da Daemonikai'ye karşı kötü niyet beslemekle suçlanmaya hiç niyetim yok. İnsanlar zaten bir günah keçisi arıyor ve bu ben *olmayacağım*."

Sinai şaşkınlıkla ona baktı.

"Onun tahtını devralmayı planlıyorum ama insanların sevgili büyük krallarına karşı kötü niyet beslediğimi bilmeleri bana fayda sağlamaz. Sence de öyle değil mi?" Omuzlarını yuvarladı, Razarr'ın dokunuşundan hoşlandığı belliydi. "Yani, hayır, karışmayacağım. Ne benimle bir ilgisi olduğunda ne de davama bir fayda sağladığında. Bunu kendi başınıza halletmeniz gerekecek."

Sina kulaklarına inanamıyordu. Buna kesinlikle inanamıyordu.

"Bana öyle bakma, sevgili Sina. Ellerim gerçekten bağlı." Zaiper kıkırdadı. "Merak etme, bunu başka bir şekilde telafi edeceğim."

"İstediğim tek yol bu!" Sina o kadar öfkeliydi ki tırnaklarını tükürebilirdi. "Hem bugün neden bu kadar neşelisin? Benim bilmediğim özel bir durum mu var?"

"Neden, elbette," diye söylendi, baygın baygın gerinerek. "Yakında büyük kral olacaksam, hazırlanmaya başlasam iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Kadın ona şüpheyle baktı. "Bu sefer ne var?"

"Planlarım çoktan harekete geçti, tatlı Sinai. Bu gece Daemonikai ölecek."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama yüz ifadesini düzeltti. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Aslında oldukça basit. Büyük ya da karmaşık bir şey değil," diye mırıldandı Zaiper. "Bir insanın eline, onu göğsünden tek bir bıçak darbesiyle öldürebilecek bir silah verdim. Sıradan bir bitki uzmanı kılığına girmiş bir katil."

Sinai onun sözleri üzerinde düşündü. "Bu insana kutsal emanetlerimizden birini mi verdin?"

Bu Zaiper için bile pervasızlık olurdu.

Zaiper alay etti. "Asla böyle bir aptallık yapmam, elbette yapmam. Sadece normal bir hançer, zehirlerimizle dolu. Ottai bu gece Mabblewood'da olacak, bu yüzden katilim ot dağıtma bahanesiyle muhafızları atlatacak."

Gülümsedi. "Eğer her şey yolunda giderse, insan cömertçe ödüllendirilecek. İşler kötüye giderse, insan suçu üstlenir ya da ben onun tüm ailesini ortadan kaldırıyorum. Bu bir kazan-kazan durumu."

"Öyle," diye mırıldandı sonunda, "eğer planınız buna uygun giderse."

"Güzel. Şimdi, dediğim gibi, küçük bir insanın tek bir dokunuşu bile sizi bayıltabiliyorsa, belki de eğitim alanlarına dönme zamanınız gelmiştir."

Böylece, Sina'nın bitmek bilmeyen utancına eşlik eden kızgınlığı geri döndü.

"Burası çok güzel," diye haykırdı Aekeira, yakındaki bir daldan narin bir kiraz çiçeği koparıırken güneşli gülümsemesi ışıldıyordu. "Çok da huzurlu."

Büyük Lord Vladya gözlerini ondan ayıramıyordu. Yaptığı her hareketi, attığı her adımı gözleri takip ediyordu.

Onu ormandaki en sevdiği sığınağına, bin yıl önce keşfettiği bir yere getirmişti.

Şimdi orada durmuş Aekeira'yı izlerken, buradaki en güzel manzaranın çiçekler ya da sakın manzara değil, Aekeira olduğunu fark etti.

Aekeira onu her gün ziyaret ediyor, besleyici yiyecekler, olgun meyveler ve ona iyi geleceğini iddia ettiği çeşitli bitkilerle dolu bir çantayla gelmeyi asla ihmal etmiyordu.

Bunu o istememişti ama yine de onunla ilgilenmişti. Sadece onun savaşmasını değil, onunla birlikte savaşmayı da istiyordu.

Sürekli getirdiği şifalı bitkilere bakılırsa, kraliyet şifacısını ziyaret etmişti. *Faiwick yardım etmek için çok istekli olmalıydı.*

Aekeira onun her karışımı aldığından emin olmak için bir ana tavuk gibi etrafında dolandı. Tabii ki telaşını gizlemeye çalıştı ve Vladya da ona ayak uydurdu.

Eğer onun bu ilgisini fark ederse, yanaklarına o sevimli, vahşi kızarıklıkların yayılacağını ve kaçıp gideceğini biliyordu.

Onun utangaç ve telaşlı halini izlemekten ne kadar keyif alsa da, sürekli etrafında dolanmasından daha çok hoşlanmaya başlamıştı.

En son ne zaman bir dişi onun üzerine böyle titremişti? Böylesine içten bir ilgi ve bağlılıkla?

Çok uzun zamandır.

Vladya bundan hoşlanacağını düşünmemişti ama hoşlanmıştı. Dahası, *her gün bunu dört gözle bekliyordu.*

"Bu gardenya değil mi!?" Aekeira beyaz çiçeklerin olduğu yere doğru zıpladı. "Çok güzel! Em ve ben yıllardır onları yetiştirmeye çalışıyoruz ama hep elimizde ölüyorlar. Yetiştirmesi çok zor."

Aekeira'nın coşkusu bulaşıcıydı. Rahat olduğunda durmadan konuşabilirdi ve sohbet bitkiler ya da Emeriel'le olan hayatı gibi tutkulu olduğu konulara döndüğünde daha da canlanırdı.

Vladya da onu dinlemekten keyif alıyordu.

Aekeira ile ilgili her şeyden bu kadar keyif alması neredeyse inanılmazdı.

Cinsel dürtüleri köreldiğinde hiçbir şeyin eskisi gibi hissettirmeyeceğini düşünürdü. Ne de olsa, her zaman emin olduğu bir şey varsa, o da ona duyduğu büyük şehveti.

O her zaman arzusunu ateşlemişti. Onu her zaman *acıktırmıştı.*

Onu görmek bile onu harekete geçirmeye, üzerine binmek istemesine yetiyordu. Bu duyuların susturulmasıyla hayati bir şeyin kaybolacağını düşündü.

Ama öyle değildi.

Farklıydı, evet, ama bir şekilde daha iyiydi.

Geçen hafta Vladya, Aekeira'yı daha önce hiç tanımadığı şekillerde tanımaya başlamıştı.

Artık onun örgü örmeyi sevdiğini biliyordu, her ne kadar bu konuda pek iyi olmasa da. Emeriel'in aksine, savaş konusunda yetenekli değildi. Heyecanlandığında doymak bilmez bir iştahı, huysuzlandığında ise somurtkan bir yeme alışkanlığı vardı.

Bir şey onu gerçekten mutlu ettiğinde, kıkırdayacak kadar çok güldüğünü öğrendi. Bu ses onu son derece utandırıyor.

Bir keresinde yanakları sıcacıkken, "Bu hiç de hanımefendice değil," demişti. "Mürebbiyem bunu duysa çok kızardı."

Ama Vladya bu kahkahayı *severdi*.

Açık, özgür ve etrafındaki her şeyi aydınlatan bir neşe taşıyordu.

Onun böyle güldüğünü sadece bir kez, Emeriel'le çocukken yaptıkları yaramazlıklarla ilgili bir hikâye anlatırken duymuştu. O sınırsız kahkahanın ve ardından gelen tatlı kıkırdamaların sesi aklına kazınmıştı. Vladya gelecekte daha fazlasını duymayı umuyordu.

Ona çekildiğini hissetmek için seks arzusuna ihtiyacı yoktu. Kurdukları bu bağ birçok açıdan daha anlamlıydı. Onun kim olduğunu parça parça öğreniyordu ve her yeni keşif ona *daha fazlasını* hissettiriyordu.

"İyi misin?" Aekeira'nın sesi hayalini böldü, endişesi onu yanına yaklaştırdı. "Gitmemiz gerekiyor mu?"

Onun ince sorma şekli: *Bu delilik mi? Canavarın alevlenmek üzere mi? Ya da daha kötüsü?*

"Hayır, ben iyiyim." Ve şaşırtıcı bir şekilde iyiydi de.

Yıllar boyunca iyi günlerinden çok kötü günleri olan bir erkek için, Aekeira'nın dönüşünden bu yana böyle bir günü sadece bir kez yaşamıştı.

Delilik, onu incitmeye, öldürmeye, kudurmaya iten karanlık fısıltılar sükûnet bulmuştu.

Her zaman huzursuz ve saldırmaya hazır olan canavarı bile sessizliğe gömülmüştü.

Aekeira'nın dudaklarında rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Geri döndüğümüzde sana yaptığım bitkisel içeceği vereceğim. Zihni sakinleştirmeye yardımcı olduğunu duydum."

"*Duydum*. Vladya'nın dudakları kıpırdadı. Büyük olasılıkla Faiwick bunu ona öğretmişti. "Pekâlâ."

"Gel, tepeye çıkalım." Vladya onun elini tuttu -pençesini- heyecanı bulaşıcıydı. "Tepenin ardında ne olduğunu görmek istiyorum."

Sakin bir gl.

Ama o sessizliğini korudu ve kızın onu yönlendirmesine izin verdi. Aekeira'nın dünyasında yaşamaktan, mucizeyi ve heyecanı yeniden deneyimlemekten ne kadar keyif aldığını fark etmeye başlamıştı.

Bu, yüzyıllardır hissettiğı en canlı andı. Aekeira ona yaşadığını hissettiriyordu. "Tanrım! Bakın! Güzel bir gl!" diye ciyakladı, sesi kesinlikle

kadınsı olmayan.

Ve işte oradaydı, utancın kızarması boynuna doğru süzülüyordu.

Vladya glmek için nadir bir dürtü hissetti.

Gerçek, içten bir kakhaha o kadar güçlü geldi ki, boğazında hapsederek geri bastırmak zorunda kaldı.

"Bunun için zgnm, Lord Vladya." Aekeira mutluluğunu bastırmaya çalışarak boğazını temizledi. "Oldukça güzel bir gl."

Aekeira tam anlamıyla bir hanımefendiydi. Bir kleyken bile kendini soylu doğuşunun zarafeti ve asaletiyle taşımıştı. Lord Vladya bunu uzun zaman önce fark etmişti.

Ama şimdi, kıyafetinden kusursuz tavırlarına kadar her yönü statüsü ve karakteri hakkında çok şey söylüyordu.

Vladya ona, kakhahalarının ya da heyecanlı ciyaklamalarının ne kadar kadınsı olduğunu umursamadığını syleyebilmeyi diledi. Aslında bunları daha çok duymak isterdi. Ama onun küçük rahatsızlıklarını izlemekten bunu söyleyemeyecek kadar keyif alıyordu.

"Oldukça," diye yanıtladı basitçe.

Yüzündeki kızarıklık derinleşti. Son derece sevimli bir kızdı.

Gln üzerinde zarifçe süzülen ve arkalarında yumuşak dalgacıklar yaratan kuğuları izledi. Hatta onlara el bile salladı.

Vladya her zamanki gibi *onu* izledi. Onun heyecanını, her tepkisini sanki kendi tepkisiymiş gibi zmsyordu.

Onu gönderdiğinde, bu korkudan olmuştu. Beklentiler beslemekten, ama bunların boşa çıkmasından korkuyordu. Yeniden umut etme korkusu.

Yine de, her şeye rağmen, umut kök salmıştı, değıl mi?

Canavarı her dişiyi reddedip sadece onu arzuladığında mı? Ya da onu kaybetmek ona ruhunu kaybetmekten daha fazla acı verdiğinde - aslında kendisinin bir parçasını kaybetmekten daha fazla acı verdiğinde? Yoksa seks arzusu uykuya dalıp onun dönüşünü beklediğı zaman mıydı?

Vladya emin değildi. Bu anlardan herhangi *biri ya da hepsi* olabilirdi. Ama içinde bir umut başlamıştı.

İlk başta bir parıltı, her geçen gün canlanarak gerçek bir şeye dönüşmüştü... içinde yaşayan bir şeye.

Umarım Aekeira benim uyumlu eşim olur. Umarım onun ruhu benimkiyle aynı hizadadır.

Sonra, her zaman olduğu gibi, alaycı kahkahalar geldi. *Ne ruhu?* Onun ruhuyla bağlantı kuracak bir ruhu yoktu.

Ama öncekinin aksine, bu sırtıma onu durdurmadı. Geçmişte hep yaptığı gibi bu düşüncelere kapıyı çarpıp çıkmasına neden olmadı.

Bu kız onu tamamen başka birine dönüştürüyordu. Kendisinin bile zar zor tanıyabildiği birine.

Yeniden *umut* etmeye cesaret eden biri.

Ve... hoşuna gitti.

Emeriel, narin manolya çiçekleri, hodan yaprakları ve bir avuç olgun meyve ile dolu küçük bir sepet taşıyarak bahçeden çıktı.

Kaleye yaklaştığında, biri arkasından giysisini çekiştirdi. Döndüğünde kimseyi bulamadı.

Kafası karıştı, gözlerini indirdi. Ve orada, dizlerine zar zor ulaşan bir çocuk duruyordu.

Gerçek bir Urekai çocuğu.

Emeriel onlara daha önce de rastlamıştı, ne kadar nadir olsalar da. Urekai'ler çocuklarını yakınlarında tutar, onları hazineleri gibi korur, asla uzaklaşmalarına izin vermezlerdi.

Ama bu... bu kız çocuğu yalnızdı. Yakınlarda bekleyen bir yetişkin, gözcülük eden bir ebeveyn yoktu.

"Meyveler," diye mırıldandı küçük kız, gözleri sepete sabitlenmişti.

Emeriel'in bakışları etrafta dolaştı, etkileşimi yanlış yorumlayabilecek izleyicilere karşı temkinliydi. Kendisini çocuklarına zarar vermekle suçlayan bir kalabalığa ihtiyacı yoktu.

"Annen baban nerede, ufaklık?"

"Annem hasta. Yemek yok." Çocuk elbisesini tuttu ve tekrar çekiştirdi. "Acıktım, Prenses."

Çocuğun sözleri Emeriel'in yüreğini burktu. Diz çökerek çocuğun bakışlarıyla karşılaştı. İnsan yıllarında, çocuk altı yaşından büyük olamazdı, ama Urekai yıllarında,

muhtemelen daha da gençti.

"Biraz meyve ister misiniz?" Emeriel sordu.

"Evet, lütfen," diye yanıtladı kız, sesi küçük, gülümsemesi umutluydu.

"Adın ne senin?"

"Dabekka."

"Şimdi, Dabekka, giysilerini uzat," diye talimat verdi Emeriel, çocuğun giysisini kaldırarak derme çatma bir kese oluşturmaya yardım etti. Ardından sepetindeki meyveleri Dabekka'nın kozalı elbisesinin içine boşaltarak meyvelerin güvende kalmasını sağladı.

Küçük kızın gözleri sevinçle irileşti. "Teşekkür ederim, lütfen!" Öne atıldı ve koşarak uzaklaşmadan önce Emeriel'in yanağına hızlı, beklenmedik bir öpücük kondurdu.

Şaşkına dönen Emeriel yavaşça ayağa kalktı, eli öpücüğün sıcak bir nefes gibi kaldığı noktaya dokundu. Etrafı tekrar taradı ve birkaç Urekai'nin onu uzaktan izlediğinden emin oldu.

İlk içgüdüsü "*Ona zarar vermedim!*" diye bağırmak oldu. Ama bu dürtüsünü bastırdı.

Bunun yerine omuzlarını dikleştirdi ve kaleye doğru ilerlemeye devam etti. *Bırakın ne isterlerse düşünsünler.*

"Tekrar hoş geldiniz Prens. Bitki uzmanı içeride," diye bilgi verdi girişte görevli asker.

"Bitki uzmanı mı?" Emeriel kaşlarını çatı. Bahçeye gitmeden önce bitki uzmanının evini ziyaret etmiş, ona teslim etmesi gereken bitkileri toplamıştı.

Odaya girdiğinde ayak sesleri duyulmuyordu.

Bir adam büyük kralın üzerinde duruyordu, hançerini kralın kalbinin üzerine kaldırmıştı.

On İkinci Bölüm

ERKEĞİ İÇİN ENDİŞELENIYORDU.

SAF İÇGÜDÜYLE TEPKİ VEREN Emeriel yatağa sıçradı ve davetsiz misafirle çarpıştı, elleri hançerin kabzasına dolandı.

Silahın kontrolü için mücadele ettiler, bıçak aralarında sallanırken kasları gerildi. Şiddetli bir haykırıyla yumruğunu suikastçının karnına indirdi.

Darbe sert bir şekilde indi ve adam geriye doğru sendeleyip hançeri kavrayamayınca homurdanmaya başladı. Emeriel silahı onun elinden çekip aldı.

"Kimsin sen?" diye sorarak davetsiz misafirin üzerine yürüdü.

Suikastçı çabucak toparlandı ve ona doğru hamle yaptı, elleri hançere uzanıyordu.

Emeriel dönerek onun hançere ulaşmasını engelledi. Adam silaha her hamle yaptığında, Emeriel silahı onun kavrayamayacağı bir yere çekti.

Öfkesi daha da arttı ve sert bir hırıltıyla yüzüne doğru bir yumruk savurdu. Emeriel hızlı bir refleksle yumruğu savuşturdu ve eline geçen fırsatı değerlendirerek hançeri suikastçının göğsünün derinliklerine sapladı.

Adam vücudu gerilirken uzun, kesik bir nefes verdi. Sonra yavaş bir hamleyle ayaklarının dibine yığıldı. Cansızdı.

Emeriel doğruldu, ellerinin tozunu alırken hafif bir inilti kulaklarına ulaştı.

Gözleri tam zamanında büyük krala kaydı ve onun göz kapaklarının titrediğini gördü... daha fazla titreme... Sonra gözleri açıldı.

Uyanmıştı.

Kral Daemonikai uyanık mıydı?

Emeriel ona doğru koştu. Ama onun yanına ulaşamadan, odanın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Lord Ottai aceleyle içeri girdi. "Sesler duydum, uyandı!"

Emeriel alçak bir sesle, "Şşşt," dedi. "Çok gürültülü, Lord Ottai."

"Doğru, doğru," diye fısıldadı, ama gözleri dizginlenemez bir sevinçle parlıyordu. "Onu bunaltmamalıyız. Doğru, doğru."

Lord Ottai bu haberi çatılardan haykırmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Ta ki bakışları ölü suikastçının yattığı yere düşene kadar. Tüm sevinç izleri kayboldu. "Nedir bu?"

"Bitki uzmanı kılığına girdi, içeri girdi ve Kral Daemonikai'yi öldürmeye çalıştı."

Lord Ottai cesedi incelemek için eğildi. Kanlı hançeri eline alıp kokladı ve yüzü soldu.

"Zehir." Emeriel'e baktı. "Ölümcül zehir. Kalbe saplansaydı ölümcül olurdu."

Emeriel elbiselerini öyle sıkıca kavradı ki elleri bembeyaz oldu.

"Muhafızlar!" Lord Ottai böğürdü.

İki asker içeri girdi. "Wegai'yi getirin. Hemen!"

Başlarındaki askerle birlikte geri döndüler. Wegai'nin gözleri ölü suikastçıya kaydı, keskin bir şekilde parladı ve sonra büyük lorda dikildi. "Majesteleri."

"Bu gece efendinizin hayatına kastedildi. Sizin gözetiminiz altında ölebilirdi." Büyük Lord hançeri Wegai'ye doğru fırlattı ve Wegai havada yakaladı.

Wegai bıçağı burnuna götürdü, yüzünün rengi solmuştu.

"Görevini ihmal ederek ne yapıyordun? Onu koruman gerekiyordu!" Lord Ottai bağırdı.

Çenesi gergin bir şekilde kilitlenen baş asker hançeri ölümcül bir şekilde kavradı. "Yeni acemilerle birlikte eğitim alanındaydım Lordum. Sorumluluğu Zan ve Ham'a bıraktım. Onlar işinin ehli ve aylardır güvenilirler."

"Yine de bir suikastçı onları atlattı. Hem de şifacı kılığında ve sizin gözetiminiz altında kralı öldürmeye geldi," diye bağırdı Lord Ottai. "Bu meseleyi iyice araştırın. Bu adamın kim olduğunu bilmek istiyorum; ailesini, arkadaşlarını, son kırk sekiz saat içinde temas kurduğu herkesi. Hiç kimse sorgulamadan muaf tutulmayacak."

Wegai ciddi bir şekilde başını salladı. "Emredersiniz, Majesteleri."

"Taş üstünde taş bırakmayın. Adamlarınızı alın ve evine baskın yapın. Onu kimin gönderdiğine dair kanıt bulmalıyız," diye emretti Lord Ottai ve başını sallayarak onu gönderdi.

Wegai ayrıldıktan sonra Emeriel, Lord Ottai'ye yaklaştı. "Suikastçının tek başına hareket etmediğine gerçekten inanıyor musun? Buradaki insanlar monarşiye olan düşkünlükleri ve sadakatleriyle pek bilinmezler."

"Eğer bu işin arkasında bir beyin varsa, bunun yalnız bir eylem olduğunu düşünmemizi istiyorlar. Ancak aksi yönde bir kanıt olmadığında bu şekilde karar vereceğiz. Ve bunu mahkemeye açıkça belirteceğiz - soruşturma kapsamlı olacak ve hiç kimse şüphenin üzerinde olmayacak."

Dikkatlerini tekrar büyük krala çevirdiler. Gözleri açıldı ama... uzaktı. Görmüyordu.

Ne hareket etmiş ne de gözlerini kırpmıştı. "Neler oluyor?" Emeriel sordu.

"O gözler boş. O uyanık değil, Emeriel." Umudu azaldı. "Ama-"

"Ama bu bir ilerleme, belki de." Lord Ottai ona baktı. "Onun hayatını kurtardınız. Teşekkür ederim."

Emeriel başını salladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Bir suikastçıyı tek başına etkisiz hale getirmeyi nasıl başardın?" diye sordu, merakı artmıştı.

Oldukça kolaydı. "Kolay değildi. Ama yardım edebildiğim için memnunum."

Daha fazla kendini tutamayarak eğildi ve Kral Daemonikai'nin omzuna dokundu. "Majesteleri, beni duyabiliyor musunuz?"

Yanıt yok. Hareket yok.

"Vücudu yine yanıyor. "Onu tekrar süngerle yıkamam gerek," diye mırıldandı, bakışları solgun kolunda göze çarpan koyu renkli damarlara takılmıştı.

"Belki bu sefer bizimle kalır, değil mi?"

Lord Ottai o kadar umutlu görünüyordu ki Emeriel başını salladı. "Evet, ben de öyle umuyorum."

Kral Daemonikai'nin yanına oturdu ve bir el bezi alıp soğuk suya batırdı. Bezi dikkatlice Kral'ın yara bere içindeki kolunda gezdirdi.

Oda, sadece bezden damlayan suyun yumuşak sesiyle bozulan ağır bir sessizliğe gömüldü.

Lord Ottai, Emeriel'i büyük kralla yalnız bırakmadan önce bir süre ona eşlik ederek oyalandı.

Emeriel, onu tamamen soymaktan kaçınarak saatlerce sıcak cildini süngerlemeye devam etti. Yavaş yavaş, yavaş yavaş ateşi düşmeye başladı, ta ki ateşi düşene kadar.

Yorgunluktan bitap düşen kadın sonunda dinlenmeye karar verdi. Başını adamın kaburgalarının yanına koyarak gözlerini kapattı, adamın sığ nefeslerinin ritmik yükselişi ve düşüşü onu çok ihtiyaç duyduğu uykuya daldırdı.

Emeriel, büyük kralın yanında kaldı ve kendini yenilemek için verdiği kısa molalar dışında odasından neredeyse hiç çıkmadı.

Yiyecekten taze çarşaflara kadar ihtiyacı olan her şey doğrudan kraliyet konutuna getiriliyordu.

Kralın odasının ötesinde bir dünya yoktu, hayatı sadece yataktaki hareketsiz figürün etrafında dönüyordu.

Madam Livia, Emeriel'e bitkisel ilaçların hazırlanmasında yardımcı olmak için ara sıra ziyarete geliyordu. Her ziyaretinde sabırla Emeriel'e rehberlik ediyor, ateşi düşürmek ve ruh ölümü belirtilerini engellemek için nasıl şifalı çaylar hazırlayacağını ve iksirler yapacağını öğretiyordu.

Daha sonra Madam Livia güzel kokulu yağları harmanlarken, Emeriel de kökleri öğüterek ince tozlar haline getiriyor ve zengin, topraksı aromalarını tütsü için kullanıyordu.

Erkek Urekai hizmetkârları kralın yıkanması ve kıyafetlerinin değiştirilmesiyle ilgilenirken, hizmetçiler de yatak çarşaflarını değiştirmek ve odayı düzenlemek için geldiler. Ancak Emeriel çoğunlukla bilinci yerinde olmayan kralıyla yalnız kalırdı.

Sık sık büyük kütüphaneden kitaplar seçer, ona kazanılan ve kaybedilen destansı savaşların hikâyelerini yüksek sesle okurdu. Uzak diyarların ve tanrıların hikâyelerini.

Gezintileri sırasında Emeriel, ağır kilitlerle mezar gibi mühürlenmiş odalarla karşılaşmış ve sonunda bu odaların merhum eşinin ve çocuklarının anılarını barındırdığını fark etmişti. Saygıdan ötürü, onların alanını onurlandırmak için asla yanlarına yaklaşmaya cesaret edemedi.

Beşinci gün, ateşli cildini süngerle temizledikten ve açık, kırışmayan gözlerine ilaç damlaları sürdükten sonra Emeriel ocağın yanında diz çöktü.

Dini metinlerin ve eski duaların yer aldığı deri ciltli yıpranmış kitabı eline alarak, bir gün önce bıraktığı sayfaya kadar açtı ve dua etmeye devam etti.

"Ey Yüce Ukrae, sağlığın geri gelmesini ve hem bedene hem de ruha şifa veren eller ihsan et," diye okudu, taştaki titrek alevlerle ilgilenerek

serbest eliyle şömine yaktı. "Herkesi iyileştiren ve kurtaran yüce ve güçlü Ukrae, kutsamaların güç ve yaşamı geri getirsin."

Kendini kutsal metinlere kaptırdı, zaman her zamanki gibi fark edilmeden akıp gidiyordu.

Madam Livia gece ilaçlarını vermek için içeri girene kadar kıpırdanmadı, dua kitabını nazikçe kapattı ve ona katılmak için ayağa kalktı.

"Urai'ye döndüğün için sana teşekkür ettim mi?" Madam Livia ayrılmaya hazırlanırken eşikte duraklayarak sordu. "Olan biten her şeyi düşününce bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," dedi Emeriel.

Gerçek şu ki, geçmişi geride bırakma arzusuna rağmen Aekeira haklıydı. Birbirlerinden dünyanın öbür ucunda olsalar bile erkeğinin sağlıklı ve iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

"Kısa süreli dönüşü sırasında, halkının ona neden bu kadar bağlı olduğunu anladım," diye itiraf etti Madam Livia, ellerini kapının pervazına dayayarak. "Hepsi biz insanlardan nefret ediyordu ama o bize canlı varlıklarmışız gibi davranan tek hükümdardı."

Baş hizmetçinin bakışları yatağa kaydı. "Lord Ottai en iyi ihtimalle bizi görmezden gelir, Lord Vladya yoluna çıkan herhangi bir insana zarar verir ve Lord Zaiiper... şey, bize pislikten daha kötü davranır, bizi haşarat gibi öldürür."

Gülümsedi. "Ama Kral Daemonikai? Bir çocuğun düştüğünü görür ve kalkmasına yardım eder. O döndüğünde mutfakların bizim için daha iyi yemekler yapmaya başladığını fark ettiniz mi? Bizi festivallere köle olarak değil, görevli olarak dahil etti. Ve hastalandığımızda şifacıların bizimle ilgilenmesini sağladı."

Emeriel nutku tutulmuş bir halde bakakaldı.

Büyük Kral'ın insanlara yaptığı iyiliklerin bir kısmından haberdardı ama tamamından değil.

Zamanının çoğunu Lord Herod'un evinde, kendi mücadeleleriyle meşgul olarak geçirmişti.

Madam Livia, "Onun iyileşmesi için dua edenler sadece Urekai değil, biliyorsunuz," diye ekledi. "Hepimiz dua ediyoruz. Bu yüzden o suikastçının gönderildiğine ikna oldum, sırf insan olduğu için kendi başına hareket etmedi."

Emeriel bakışlarını büyük krala kaydırdı. Tek yaşam belirtisi göğsünün hafifçe inip kalkmasıydı. "İyileşme gösteriyor ama donma ateşi olmadan..."

"...emin olamayız," diye üzüntüyle bitirdi Madam Livia.

İkisi de don ateşinin önemini biliyordu. Kral Daemonikai bir gün önce başka bir odaya taşınmıştı bile, herkes onun gelişini bekliyordu.

Bu, ruhun Soğuk Deniz'i, yaşayanlarla ölümler arasındaki son sınırı geçtiğinin bir işaretiydi.

Emeriel efsaneleri kontrol etmiş, bu konudaki tüm tarih metinlerini okumuştı. Bu geçiş sırasında pek çok ruh kaybolmuş, acımasız buz gibi sular tarafından yutulmuştu.

Ancak donma tehlikesini atlatan ruhlar sağ salim bedenlerine geri dönmüşlerdi. Bunu düşünmek Emeriel'i iliklerine kadar ürperti.

Ya geçişten sağ çıkamazsa?

Ya onu o doğal olmayan suyun buzlu derinliğinde kaybederse?

Her zamanki gibi endişesini belli etmemeye çalışarak derin derin nefes aldı. Emeriel sadece bu olduğunda onun yanında olmayı umabilirdi.

Onu yaşayanlar diyarına geri götürmek için elinden geleni yapacaktı.

On Üçüncü Bölüm

SOĞUK BİR GECE.

"Bunu doğru duyduğuma İNANMIYORUM. Emeriel *ne* yaptı?" Büyük Lord Zaiper bağırdı.

"Anladığım kadarıyla suikastçıyı silahsızlandırıp öldürmüş," diye onayladı Razarr, lordunun öfkesine rağmen sesi sabitti.

İkinci hükümdar volta atmayı bıraktı ve baş askerine *ters ters baktı*.

Razarr başını saygıyla eğmeden önce kısa bir süre onun bakışlarına karşılık verdi. Havadaki gerilim yoğundu ama yumuşak bir kıkırdama araya girdi.

Zaiper dönüp arkasına baktı. "Bu kadar komik olan ne, Sina?"

Hanımefendi başını eğdi. "Oh, affedin beni, Lord Zaiper. Sadece... şey, o 'küçük insan kız' planlarınızı epeyce bozmuş gibi görünüyor," diye mırıldandı, görebildiği bir kıkırdamayı bastırarak. "Suikastçının ışıklarını *sonsuza dek* söndürmek için boynuna ne kadar hafifçe dokunmuş olabileceğini merak etmeden duramıyorum..." diye kıs kıs güldü Sinai.

Zaiper'in burun delikleri alevlendi. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi?"

"Oldukça eğlenceli, bunu inkâr edemem," dedi dişlerini göstererek. "Ama beni yanlış anlama, bu aynı zamanda bir sorun. Kapsamlı bir soruşturma başlattıklarını duydum. Ya izler size kadar uzanırsa?"

"Mümkün değil. Dikkatli davrandım," diye hırladı Zaiper. "Bir şey bilebilecek tek kişi onun karısı ve o da benim aleyhimde konuşmaya cesaret edemez. O kadar aptal değildir."

Sina kaşlarını kaldırdı. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Parmakları iyi bakımlı tırnaklarının kenarlarında boş boş gezindi. "Bir anne tavuk yavrularını korumak için çaresiz kaldığında, mantık ve korku pencereden dışarı çıkar. Duymuştum

Hatta askerler, çocuklar da dahil olmak üzere ailelerini sorgulamak için topladılar. Çaresizlik insanlara komik şeyler yaptırıyor."

"Hmm." Ellerini arkasında kavuşturan Zaiper onun sözlerini düşündü. "O halde icabına bakılmalı. Razarr, ayarlamaları yap. Bir sonraki yemeğini zehirle. İzinin sürülemeyeceğinden emin ol."

Razarr başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

"O küçük kızın suikastçımı yenmeyi başardığına hâlâ inanamıyorum." Zaiper'in dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı. "Hiç şüphesiz saf şans. Ama son zamanlarda bu şans çok fazla kullanıyor gibi görünüyor. Bundan hoşlanmıyorum."

"Sana daha önce de söyledim, döndüğünden beri o kızla ilgili her şey farklı," dedi Sinai. "Değişen sadece statüsü değil. Gücü, duruşu, hatta halkımızın ona bakışı bile değişti. Özellikle de tüm zamanını benim Daemon'umla ilgilenererek geçirdiğinden beri."

Zaiper kendinden emin bir şekilde, "İşte burada bitiyor," dedi. "Halkımız ne kadar medeni olursa olsun, onun Daemonikai ile çiftleşmesini asla kabul etmeyecektir. Daemonikai'nin kendisi de öyle. Neden bu kadar endişelendiğinizi anlamıyorum, o küçük bir baş belasından başka bir şey değil."

"Ve bu küçük baş belası, doğrudan size ulaşabilecek bir soruşturmanın fitilini ateşledi Lord Zaiper." Sina'nın sırtışı genişledi, tüm dişleri döküldü. "Tavsiyemi dinleyin. Onu hafife almayın."

"Sıradan bir insan kızı için endişelenerek zaman kaybetmeyeceğim."

Hanımefendi dilini şaklattı. "Ve büyük kralın hayatına yönelik başka bir girişimde bulunmayın. Bırakın bu durum unutulsun. Eğer şanslıysanız, iyileşemez ve ölmekte olan ruhu sizin için onun işini bitirir."

"Doğru," diye kabul etti Zaiper, ona yan gözle bakarak. "Sen gerçekten de küçük, acımasız bir şeysin, değil mi? O erkeği önemsediyine yemin edebilirim."

Hanımefendi suçlu görünme nezaketini gösterdi. Boğazını temizledi. "Ona değer veriyorum."

Zaiper gözlerini devirdi. "Tabii ki önemsiyorsun."

Omuz silkti. "Peki, bir sonraki hamleniz ne olacak

Lordum?" "Ne öneriyorsunuz?" diye sordu kollarını

kavuşturarak. "Bence bir varis bulmanın zamanı geldi."

Zaiper kadının şaka yaptığından emindi. Kadına sanki yeni bir çift kolu çıkmış gibi baktı. "Affedersiniz?"

"Myka varis olduğu için büyük taht her zaman istikrarlı kaldı. Ama o ve Alvin gidince tahtta sadece Daemonikai kaldı." A

dudaklarına bir gülümseme değdi. "Ailesi öldü, soyu bir kez daha boşa çıktı."

Zaiper'in kaşları dikkatle dinlerken çatıldı.

"Bir varise ihtiyacınız var Lordum. Daemonikai ölür ve tahta siz geçerseniz, bir varis iddianızı sağlamlaştırır. Tahtın tartışmasız sahibi olarak elinizi güçlendirir," dedi Sinai manikürlü parmaklarına hava üfleyerek. "Bir varis Dragaxlov'un *Nil'nhile* olarak geleceğini güvence altına alacak ve büyük taht senin soyunda kalacak."

Zaiper onun önerisinin parlaklığı karşısında şaşkına döndü. Bunu neden daha önce düşünmemiştii?

Öfkesi yok olurken, yüzüne hınzır bir sırıtma yayıldı. Sina'ya doğru yürüdü, yüzünü kavradı ve dudaklarına pis, sahiplenici bir öpücük kondurdu.

Sina kıkırdayarak onu geri öptü.

"Bu -" diye gürültülü bir öpücük daha kondurdu ona "- harika bir fikir."

"Biliyorum," dedi Sina kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Ama kendinizi fazla kaptırmayın Lordum. Fikri düşünmek işin kolay kısmı. Asıl zor olan uygulama."

"Halkımızın kolay kolay doğum yapmadığını biliyorum ama bir varis babası olmalıyım. Buna *mecburum*." Zaiper kararlılıkla geri adım attı.

Hanım kıkırdadı. "Şu kararlılığa bak."

"Adamlarıma, bu krallıkta kızıışan her kızı, bağlı olsun olmasın, benim için gizlice kaçırmalarını ve ne gerekiyorsa hepsini doğurmalarını söyleyeceğim. Bu kalede çocuğu olan bir sonraki ve tek hükümdar ben olacağım," diye yemin etti Büyük Lord Zaiper.

Sonunda yorgunluk onu ele geçirdiğinde, Emeriel koltukta huzursuz bir uykuya daldı, o sırada bir sarsıntı onu uyandırdı. Birden alarma geçerek içgüdülerini takip etti, ayağa kalktı ve yatağa doğru ilerledi.

Kral Daemonikai'nin rengi *daha da* ölümcül bir solgunluğa dönüşmüştü. Yeni yağmış kar kadar beyazdı.

"Kralım?" Koşarak yanına gitti ve kolunu kavradı. Ancak teni temas ettiği anda geri çekildi.

Doğal olmayan bir soğuk.

"*Bu donma ateşi!*" Emeriel çığlık attı.

Muhafızlar telaşla içeri dalarken kapı çarparak açıldı. "Prenses, neler oluyor?"

"Lord Ottai'yi getirin! Madam Livia'yı getirin!" diye bağırdı. "Hemen!"

Ellerini onun üzerinde gezdiren Emeriel nereye dokunacağından emin değildi. Onun sıcak olan bir yerini bulmaya çalıştıkça, soğuk parmak uçlarına sızıyor ve onu uyuşturuyordu.

Her yer buz gibiydi. Hayal ettiğinden bile daha soğuktu.

"Benimle kal." Isıran soğuğa aldırmadan onun buz gibi ellerini avuçlarının içine aldı. Ulaşabildiği her yere dokunuyordu... alnına, omuzlarına, kollarına. "Lütfen benimle kalın, Majesteleri. Bunu başarabilirsiniz. Yapabileceğinizi biliyorum."

Sürüklenen Emeriel ayağa fırladı ve odadan dışarı fırladı, ancak kucak dolusu battaniyeyle geri döndü. Battanileri adamın üzerine yığarak onu bir yün dağının altına gömdü.

Yine de yeterli görünmüyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Daha fazlasına ihtiyacı vardı!*

"Ben buradayım! Geri çekil, Emeriel!" Lord Ottai elinde iki kovayla içeri daldı, kovalardan öfkeli spiraller halinde buhar yükseliyordu. "Çabuk şu battanileri üzerinden alın."

Kadın el yordamıyla battanileri yırttı ve Lord Ottai hiç vakit kaybetmeden ilk kovayı onun üzerine devirdi.

Kaynayan su donmuş tenine çarptığında tıslayarak onu tepeden tırnağa ıslattı.

Sıcaklık neredeyse anında kayboldu, su saniyeler içinde soğudu.

Işık tanrıları... Bu gerçek değil. Bunun olmasına imkan yok.

Lord Ottai nefesinin altında küfrederek ikinci kovayı aldı ve onun üzerine de döktü.

Sonuç aynıydı. Su daha işini yapmaya başlamadan soğumuştü.

Sonsuz miktarda buharlı kova taşıyan başka muhafızlar da geldi. Lord Ottai kova kova büyük kralın üzerine boşaltmaya devam etti, her seferinde sıcaklık neredeyse onun soğuk bedenine dokunur dokunmaz kayboldu.

Emeriel kaç kova kullandıklarının sayısını unuttu, su onu ısıtmayı her başaramadığında kalbi daha da derine batıyordu.

Pencereden dışarı baktığında gece gökyüzünün ateş çubuklarıyla aydınlandığını gördü. Alan dua etmek için diz çökmüş bir kalabalıkla doluydu. *Urekai... ve insanlar.*

Nefesi kesildi. İnsanları geri iten askerler yoktu. Çatışma yok, düşmanlık yok. *Sadece barış içinde bir arada yaşamak.* Dualar fisıldanıyordu

gece, büyük kralın güvenli geçişi ve dönüşü için. İki tür arasında bir birlik anı. Çok nadir, çok güzel.

Kral Daemonikai'ye dönüp baktığında, Emeriel'den rahatlamış bir şekilde hava püskürdü.

Vücut ısısı değişmeye başlamıştı. Tenine bir renk dokunuğu geri dönmüştü. Soğuk yavaş yavaş geri çekiliyordu.

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Lord Ottai, sesi boğuk ama rahatlamıştı.

"Ama ateşi hâlâ düşük," diye itiraz etti Emeriel.

"Soğuk Deniz'i geçmesine yardım etmeye çalışıyoruz, onu boğmaya değil." Büyük Lord etrafına bakındı. "Livia, bezleri kullan."

Madam Livia öne çıktı, yatağın yanına diz çöktü ve büyük kralın vücudunu buharlı suyla dikkatlice yıkamaya başladı.

Soğukluk devam ediyordu ama en azından su artık temas ettiğinde tıslamıyordu.

Sonunda Emeriel

rahatladı. Ama bu uzun sürmedi.

Dakikalar sonra, soğuk geri geldi ve uyanan bir gelgit gibi vücudunda sürünmeye başladı.

Bu kadar yeter.

Emeriel bir an bile düşünmeden kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Lord Ottai telaşla ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

Onu görmezden gelerek her şeyini hızla çıkardı. Isı. *Onu sıcak tutmalıyım.*

Çıplak halde Kral Daemonikai'nin yanındaki yatağa tırmandı ve vücudunu onun donmuş tenine bastırdı. Soğuk ısıırıyordu, acı veriyordu. Ama umurunda değildi.

Kolları göğsünü sarıyor, bacakları onunkilere dolanıyor, Emeriel bir yılan gibi ona sarılıyordu. Vücudu soğuktan titriyordu ama dişlerini sıktı. *Bırakmayacağım.*

"Aklını mı kaçırdın sen?" Lord Ottai böğürdü.

"Bu tehlikeli, Emeriel!" Madam Livia panik içinde çığlık attı. "Donarak ölebilirsin!"

Onları duymazdan geldi. *Adamımı ısıtmalıyım.*

Benim adamımı. O artık senin değil, diye hatırlattı bir parçası ona.

Şimdilik, diye fısıldadı Emeriel içinden, *sadece kısa bir süre için... o benim. Onu kurtarmalıyım.*

"Sen de en az onun kadar inatçısın. Onun yerine seni seçmelerine neden şaşırmadım ki?" Lord Ottai'nin sesi çıldırmış gibiydi.

Onun üzerine çıkan Emeriel, vücudunun mümkün olduğunca büyük bir kısmını kaplayacak şekilde yer değiştirdi. "Benimle kal," diye mırıldandı, nefesi onun boynunda geziniyordu. "Sadece biraz daha benimle kal."

Parmakları adamın teninde gezindi, dokunulduğunda soğuktu ama durmadı. Duramazdı.

"Bu çok tehlikeli." Lord Ottai'nin sesi yalvaran bir tona dönüştü. "Lütfen Emeriel, beni dinle."

Emeriel sonunda, "Eğer çok üşürse uzaklaşırım," diye cevap verdi.

"Emin misin?" Lord Ottai sordu.

Hayır, o zaten çok üşümüştü. "Eminim." Dişlerinin takırdamaması için kendini zor tuttu.

Madam Livia başını kaldırdı. "Ama-"

"Battaniye yığınının getir." Emeriel'in gözleri kralın solgun ve tepkisiz yüzüne kilitlendi.

Hemen bir yığın sıcak yünle örtüldüler. Ancak soğuk her bir sıcaklığı yuttu, Emeriel kumaş katmanlarını zar zor hissediyordu.

Madam Livia işine devam etti, kralın ayaklarını ve ellerini tek tek ortaya çıkararak sıcak, cızırtılı suyla yıkadı.

"Sen tanıdığım en güçlü erkeksin." Emeriel'in eli onun yanağını kavradı. "Hepimiz sana inanıyoruz."

Eğilerek o boş yeşil gözlere baktı. "Sen yüce Daemonikai'sin, Urekai'nin Kralı. O denizi bir dereymiş gibi süzülerek geçeceksin."

Soğuk dudaklarına bir öpücük kondurarak fısıldadı: "Yalnız değilsin. Ben burada yanıdayım."

Gece derinleşip sessizlik içinde uzarken, herkes teker teker ayrıldı.

Sonunda Lord Ottai de kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Sabah tekrar kontrol edeceğim."

Emeriel onun gözlerini sırtında hissetti.

"Tanrılar ona daha iyi bir *Ruhbağı* veremezdi. Pek çok dişimizin toplamından daha güçlüsünüz Prenses."

Emeriel'in buna söyleyecek sözü yoktu, bu yüzden cevap vermedi ve kapı arkasından kapandı.

Onunla yalnız kalınca sonunda kendini bıraktı, dişleri kontrolsüzce takırdıyordu. O kadar üşümüştü ki vücudunun bazı kısımlarını zar zor hissedebiliyordu.

Yine de gözlerini ondan ayırmadı, tetikteydi. Sesi titrese bile onunla konuşmaya devam etti.

Ateşi dalgalandı, bazen daha sıcak, bazen daha soğuktu ama bir daha asla o korkunç, kemik derinliğindeki buzluğa ulaşmadı.

Gece sonsuza dek uzarken onu izledi.

Sadece şafak vakti gözleri ağırlaştı. Yorulmak bilmeden savaştığı yorgunluk sonunda onu ele geçirmişti.

Uyumayı göze alamazsın. Uyanık kalmalısın.

Ama sonunda yorgunluk çok fazla geldi. Gözleri kapandı ve uykunun çekiciliğine yenik düştü.

Başını göğsüne yaslamış.

Ellerini sıkıca kavuşturdu.

"Emeriel..."

Yumuşak fısıltı Emeriel'in rüyalarına girdi.

Hayır... hayır, az önce uyuyakaldım, diye düşündü halsizce, zihni dinlenmenin kalıntılarına tutunmak için mücadele ediyordu. *Daha fazlasına ihtiyacım var.*

"Emeriel... uyan."

Onun sesiydi.

Gözleri hızla açıldı.

Nerede olduğunu, neden orada olduğunu ve çıplak bedeninin kimin sıcak bedenine yaslandığını hatırlaması sadece bir anını aldı. Kimin eli şimdi usulca saçlarını okşuyordu.

Başını kaldırarak onun yüzüne baktı.

Bir zamanlar boş ve uzak olan o yeşil gözler, bu kez farkındalıkla dolu bir şekilde Emeriel'e bakıyordu.

Yavaşça göz kırptılar.

On Dördüncü Bölüm

UYANMIŞ SEVGİLİ. ELE GEÇMEZ SEVGİLİ.

"SEN UYANDIN," diye nefes aldı EMERIEL, gözlerine inanamayarak.

Kral Daemonikai yavaşça, zayıf bir şekilde başını salladı. "Uyandım."

Emeriel içinde yükselen baş döndürücü mutluluğu bastırdı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun," diye mırıldandı Kral Daemonikai. "Canım."

Canım.

Ona *sevgilim* demişti.

"Benim, Emeriel, değil..." *Evelyn değil.* Neredeyse söyleyecekti ama söylemedi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Biliyorum."

O...kay. Bu garipti.

Kafa karışıklığı, hatta belki de küçümsediği bir gerçekliğe dönmeye zorlandığı için hayal kırıklığı görmeyi ummuştu. Onun yerine, sakın görünüyordu. Neredeyse... mutlu?

Uyanıktı, hayattaydı ve farkındaydı. Önemli olan tek şey buydu.

Emeriel yataktan kalkarken onun vücudunu hissetmeyi özlemiş olmaktan nefret ederek geri çekildi. "Uyandığına çok sevindim. Halkın bu haberi duyunca çok sevinecek."

Dağınık giysilerini toplayarak, onun bakışlarından kaçınarak hızla giyindi. Giysilerini bağlarken elleri hafifçe titredi.

Sonra pencereye doğru ilerledi ve ağır perdeleri çekiştirerek açtı. Şafağın yumuşak ışığıyla birlikte serin hava içeri doldu.

Kalabalık hâlâ oradaydı. İnsanlar ve Urekai.

"Senin için nöbet tuttular," dedi Emeriel yumuşak bir sesle, gözleri diz çökmüş figürleri tararken. "Bütün gece buradaydılar, sağ salim dönmen için dua ettiler."

"İyi insanlar," diye mırıldandı kısık sesle.

"Öyleler. Krallarını gerçekten seviyorlar."

"Gerçek sevgi," diye yineledi büyük kral. "Sanırım her bağ böyle bir şey."

Emeriel omzunun üstünden bakınca kralın yoğun bakışlarını üzerinde buldu. Midesi bir dizi takla attı, içinde kelebekler uçuşmaya başladı.

Tamam, gitme zamanı.

"Lord Ottai'ye uyandığınızı haber vereceğim," sesini hissettiğinden daha sert tuttu. "Yolun her adımında seninle birlikte oldu. Bu onu çok mutlu edecek."

"Peki ya sen... *sen* mutlu musun?" Kral Daemonikai alçak bir ses tonuyla sordu. Emeriel bocaladı. Öyleydi.

Bu uzun zamandır yaşadığı ilk gerçek mutluluktan ve bunu göstermemek için elinden geleni yapıyordu.

O yaşıyor! O geri döndü...!

"Bana söylediğin her kelimeyi duydum," diye itiraf etti kral. Emeriel şaşırarak geri çekildi. "Hepsini mi?"

"Hepsini. Hikâyeler, dualar, cesaretlendirici sözler." Gözlerinde nadir görülen yumuşak bir ışıkla ona baktı. "Sen türünün tek örneğisin, Emeriel."

Böyle bir bakış altında rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandı. "Ben sadece... benim."

Gözleri özlemle kapıya doğru kaydı. Ama bilezikleri adamın yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Onları almak için yaklaşmaktan başka çaresi yoktu.

Soğuk metal bantları bileklerine geçiren Emeriel onun yakınlığını görmezden gelmeye çalıştı, bileziklerin sessiz şingirtisi sessizliği dolduruyordu.

Gitmek için döndüğünde, bir adım uzaklaştı- Adamın eli fırladı ve onunkini yakaladı.

Emeriel'in nefesi kesildi. İlk içgüdüğü geri çekilmektir ama donmuş ayakları üzerinde durdu. Adam onun elini nazikçe tutuyordu ama sanki o da Emeriel'in direnmesini bekliyormuş gibi sıkıydı.

"Geri döndüğünüz için teşekkür ederim," dedi büyük kral boğuk bir sesle.

"Sen... bunu yaptığım için kızgın değil misin?" Emeriel onların birleşmiş ellerine baktı. "Beni burada istemediğin için gönderdiğini biliyorum."

Ona yine öyle bakıyordu. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi.

Gözlerindeki ışıltı daha da büyüdü. Sonra, sessizce, "Ben... o zaman istemedim."

Emeriel başını salladı. O kadarını biliyordu. "Hayatına kastedildiğini duydun mu?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"O da var." Elini bıraktı, yüzü sertleşmişti. "Ottai soruşturmaya başladı bile."

"Evet. Eğer suikastçı gerçekten de emirle hareket ediyorsa, hepimiz suçlunun bulunmasını umuyoruz." Emeriel onun elini çekiştirdi. "İzninizle, Majesteleri."

Onu serbest bırakması zaman aldı. Ama bıraktığında Emeriel kaçmaya başladı.

"Emeriel?"

Karnındaki kelebekler yeniden uçuşmaya başladı. Kapıda durakladı ama dönmedi.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim... yine."

"İki yıl önce benimkini kurtardın. Bu iyiliğinin karşılığını vermem gerekiyor." "Sonra gel," dedi alçak sesle. "Lütfen."

Emeriel yeterince hızlı uzaklaşamadı.

Günün geri kalanında geri dönmedi.

Ne de ertesi gün.

Vücudu yavaş yavaş kendini onarırken, Büyük Kral Daemonikai'nin gücü yavaş yavaş geri geldi. Günler geçtikçe kendini yeniden eski haline dönmüş gibi hissetmeye başladı.

Ruhu hâlâ yaralıydı ama ilerleme belirtileri merhametli bir şekilde sona ermişti. Henüz tam bir iyileşme belirtisi yoktu ama hepsi bunun geleceğini umuyordu. Sonunda.

Daemonikai'nin hastalıklarla ilgili en nefret ettiği şey hapsedilmektir. Ottai ve halkı onun yatalak kalması konusunda kararlıydı.

Son otları ve iksirleri de etkisini gösterene kadar ayağa kalkmayacaktı. Gücü tamamen yerine gelene kadar.

Halkı her gün ona hediyeler gönderiyordu. Şifalı kokulu bitki demetleri, nadir et parçaları. Kıtık ülkeyi kasıp kavuruyordu ama yine de ellerinde avuçlarında ne varsa krallarına veriyorlardı.

Eğer Daemonikai bir Nihai Hükümdar gibi davranıp acısının içinde debelenmeyi bıraksaydı bu kıtlık yaşanmayacaktı.

Suçluluk duygusunu bir kenara itti. *Geç olması hiç olmamasından iyidir.*

Daemonikai kendinden çoktan vazgeçmişken bile onlar ondan vazgeçmemiştir. Minnettar olmanın ötesindeydi.

Ama şimdi, endişeleri zorbalık sınırındaydı. Tamamen dinlenmesi konusundaki ısrarları, onun bir mahkûm gibi yatağa bağlı olduğu anlamına geliyordu.

İşte buradaydı, günler geçip gidiyor, dünyası yatak odasının etrafında dönüyordu. Ve beraberinde bekleme işkencesi de geliyordu.

Her geçen saat kapıya bakıp Emeriel'in dönmesini bekliyordu.

O gelmedi, o da onu çağırmadı. Sadece bekledi.

Kendi başına kapıdan içeri girmesini umuyordu. Üç gün daha geçti.

İyi haber, kendini yeniden eski gibi hissetmesiydi. Belki daha da güçlüydü. Daha odaklanmıştı.

Gücü tamamen yerine gelmişti ve bu gece son bitki tedavisi de uygulanacaktı. Bu gece hapsinin sonu olacaktı.

Yatalak olmasına rağmen kraliyet görevlerine yeniden başlamıştı. Yapılacak çok şey vardı ve Daemonikai tüm bu hareketsizlik yüzünden şimdiden çıldırmak üzereydi.

Bu yüzden odasında toplantılar yapıyor, yağmuru beklerken kıtlıkla mücadele stratejileri geliştiriyordu. Bir gün önce yağmur yapımcıları çağırılmıştı ve uzun zamandır ihtiyaç duyulan yağmuru yağdırmak için gökyüzüne yalvarma ayini çoktan başlamıştı.

Şimdiye kadar tüm haberler olumluydu.

Göze çarpan bir eksiklik dışında. Emeriel.

Onu hiç görmedim. Bir işaret yok... Altı uzun gün boyunca.

Gece çökerken, Daemonikai yatağında uzanmış, son dozunu bekliyor ve yokluğunda kaçırdığı olayları detaylandıran haber sayfalarını yakalıyordu. Ya da en azından bunu denerdi.

Aslında broşürlere bakarken hayal kırıklığı içinde dişlerini birbirine vuruyordu.

O gelmemiştir.

Ve Daemonikai onu tekrar görmek için yanıp tutuşuyordu.

Onu tekrar görmek istiyordu, hayır, buna *ihtiyacı vardı*.

"Bu Allah'ın belas  yataktan kurtulur kurtulmaz onun peşine düşeceğim," diye homurdandı.

"İlaçlarınız geldi majesteleri," diye duyurdu kâhyası. "İçeri gönderin."

Önce kadının kokusu çarptı yüzüne.

Vücudundaki her hücre, varlığının her zerresi bu kokuya uyandı. Koşuşturan zihni, boş kalbi, hatta ölmekte olan ruhu bile.

Daemonikai yavaşça gözlerini haber sayfalarından kaldırdı ve işte oradaydı.

Emeriel odanın içinde zarifçe ilerledi, şişeler ve keselerle dolu bir tepsi taşıyordu ve onu yavaşça en uçtaki masanın üzerine koydu.

Lüks kırmızı bir elbise giymiş, tüm prenses kıyafetleri sergileniyordu. Ve Daemonikai şaşkına dönmüştü.

Büyüleyiciydi.

Hatta baş döndürücüden de öteydi... Ama onun hakkını verecek kelimeleri bulamıyordu.

Şimdi onda daha önce olmayan bir şey vardı.

Evet, Daemonikai Galelia'yı görmüştü ve karşısındaki bu dişi de tıpatıp ona benziyordu ama bir şey vardı... daha fazlası.

Kendini taşıma şekli miydi? Sadece 'kraliyet duruşu' konusunda ustalaşmış birinin başarabileceği bir yol.

"İyi günler Majesteleri," dedi, bitkilere odaklanırken sesi sabitti. "Madam Livia bu akşam rahatsızdı ve ilaçlarınızı teslim etmem için beni görevlendirdi, umarım sakıncası yoktur?"

Odayı geçerek ona doğru ilerledi ve koyu, keskin bir sıvıyla dolu küçük bir fincan uzattı.

Yabaniyken yaptığın gibi beni elle besle.

Kelimeler boğazında düğümlendi ama Daemonikai onları orada hapsederek elini uzattı ve bardağı kabul etti.

"Geri dönmedin," dedi ve acı karışımından bir yudum aldı. Gözlerini kaçırdı, sesi soğuktu. "Meşguldüm."

Daemonikai bu ilgisizliğin altında bir şeyler bulmaya çalıştı ama yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

Onu Soğuk Deniz'de yanında görmüş, *hissetmişti*. Çok yalnızdı, buzlu sular onu aşağı çekiyordu, bedeni uyuşmuş, umudu azalmıştı.

Ama sonra o da oradaydı, sıcaklığı ona baskı yapıyordu. Sesi karanlıkta bir fener gibiydi, onunla konuşuyor, onu yatıştırıyordu.

Neredeyse vazgeçmek üzereyken onun sesi onu geri çekmişti. Dokunuşu onu evine götürmüştü.

Ve şimdi aynı kadın, onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atmış olan o kadın, böylesine şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla karşısında duruyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu, onu konuşturmaya çalışarak.

"Verimli." Sesi kırılmıştı. "Üretken."

Daemonikai boş bardağı geri uzattı ve tepsiden başka bir şişe almak için ayağa kalktı. Gözleri onun her hareketini takip ediyordu.

"Günüm resmi meselelerle ilgili yorucu toplantılarla doluydu," diye gönüllü oldu. "Yatalak bir kral için halkım kesinlikle umursamıyor gibi görünüyor."

"Büyük kralları döndüğü için rahatlamış durumdalar." Emeriel ona bir tabak toprak kökü ve bitki uzattı. "Herkes seviniyor. Kalenin her köşesinde kutlamalar düzenleniyor."

Daemonikai bir ısırmık aldı. "Peki ya sen?" Gözleri onunkilerle kilitlendi. "Sen de seviniyor musun?"

Bebek mavisi gözleri bir an için Daemonikai'nin gözleriyle buluştu.

Daemonikai onun ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyordu. Yüzü göz açıp kapayıncaya kadar rahatlıktan tamamen boşluğa dönüşmüştü.

Bir zamanlar bu kadar etkileyici olan bir yüzde bunu görmek *sinir bozucuydu*.

"Öyle olmasaydım bu krallıkta olmazdım," diye cevap verdi sonunda, sesi nötrdü.

Kahretsin, sadece devam et. "Emeriel, seninle iki yıl öncesi hakkında konuşmak istiyorum," dedi ciddiyetle. "Özür dilemek istiyorum-"

Arkasını dönerek ona sırtını verdi. "Konuşacak bir şey yok. Artık gitmeliyim," dedi sertçe. "Madam Livia ilaçlarınızın geri kalanıyla birlikte yakında burada olacak." Omzunun üzerinden bir bakış. "İyi geceler, Majesteleri."

Kadın gittikten sonra Daemonikai onun çıktığı kapıya baktı, odanın sessizliği sağır ediciydi.

Kızgın olsaydı daha iyi olurdu. Öfke, hâlâ üzülecek kadar önemseddiği anlamına gelirdi.

Ama öfke yoktu. Sadece inanç ve aradaki mesafe açıktı.

Onu sonsuza dek kaybetmiş miydi?

Daemonikai geri döndüğünde, yeniden bir bütün olduğunda her şeyi yoluna koyabileceğinden o kadar emindi ki. Ama şimdi emin değildi.

Onunla olan şansını daha başlamadan mahvetmiş miydi?

Emeriel aynanın önünde durmuş, hizmetkârlar giysisini düzeltirken önceki gece için kendini bir kez daha azarlıyordu.

Neden onu ziyaret etmişim ki? diye yüzüncü kez sordu kendine.

Madam Livia'dan ilaçları sırf onu görmek için bahane olarak almanın mantıklı bir nedeni yoktu.

Aradan iki yıl geçmişti ve Emeriel o erkeğe karşı koymanın ne kadar zor olduğunu neredeyse unutmuştu.

Ya da belki de aralarındaki bağ uykuda olduğu için safça artık ondan etkilenmeyeceğini düşünmüştü.

Ne kadar da yanılmışım.

Onu uyanık ve dinç görmek, o büyüleyici yeşil gözlerini ona dikmek, vücudunu titretmişti. Onu ele geçirmekle tehdit eden titremeleri bastırmak için yapabileceği tek şey buydu.

Emeriel gülse mi ağlasa mı bilemiyordu.

Yıllar boyunca kendini inşa etmişti... Yıllarca duvarları özenle örmüş, tuğla üstüne tuğla koymuştu, sadece bir gece için - onun huzurunda sadece birkaç dakika - bu duvarların sarsılmasına ve temellerin titremesine neden oldu.

"Teşekkür ederim," dedi hizmetkârlar işlerini bitirirken. "Hepiniz gidebilirsiniz." Dışarı çıktılar ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktılar.

"Artık ikinizin arasında bir bağ yok," dedi Emeriel düşüncelerine kararlılıkla. "Böyle hissetmeye hakkın yok. Bu kadar çok çalışıp, bu kadar güçlü olup, aynı tavşan deliğine tekrar düşmek için yapmadın."

Ona ne söylemek istemişti?

Dün gece odasına doğru yürürken merak onu rahatsız etmişti. Şimdi bile onu rahatsız ediyordu. Soru zihninin sınırlarını kaşıyordu.

Ama Emeriel en iyi yaptığı şeyi yaptı. Onu bastırdı.

Bazen cehalette bilgelik vardır. Bilmemekte huzur vardır. Bilmemek daha iyidir.

Odanın içinde bir kapı sesi yankılandı. "Teslimatlar, Prenses!"

Kapıya doğru ilerledi ve eşiğinde bir sepet çiçek bulmak için kapıyı açtı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bu sürpriz değildi.

Büyük Kral'ın uyanışından bu yana her sabah Urekai halkından çok sayıda çiçek almıştı. Hediyeleri bir tür barış teklifi gibi kapısının önüne yığıyorlardı.

Döndüğünden beri tavırları çok değişmişti. Emeriel bazı günler buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Ama onların jestleri içinde sıcak bir sevinç uyandırıyordu. Tereddütlü bir umut. Temkinli.

Bir şekilde, savunmacı bir parçası diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Nefret ve kaos için.

Bugünün hediyesi canlı kırmızı zambaklardan oluşan bir buketti. Emeriel sepeti kaldırarak burnuna götürdü.

Koku üzerine sinmiş, güneşli bir günde yağan yağmur gibi yıpranmış sinirlerini yatıştırmıştı ve tıpkı bunun gibi gerginliği de uçup gitmişti.

Güne başlamak için taze çiçek kokusu gibisi yoktu.

Kapı bir kez daha çalınca irkildi. "Teslimatlar, Majesteleri."

Emeriel zambakları indirdi. Hizmetkârın elinde daha büyük, daha abartılı ve çiçeklerle dolup taşan bir sepet vardı.

Hizmetçi saygıyla eğildi. "Majesteleri Kral'dan."

On Beşinci Bölüm

KURU. BOŞ.

DAISIES.

Güneşli sarı merkezleriyle neşeli beyaz papatyalardan oluşan bir bolluk.

Sepeti kabul ederken Emeriel'in kalbi küt küt atmaya başladı. Kendine rağmen, Emeriel'in dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

Ne yapıyorsun sen?

Ama elleri hediye bırakmayı reddetti.

Yüzünü güzel kokulu çiçeklere gömen Emeriel derin bir nefes aldı. Koku ciğerlerine doldu, sıcak ve tatlıydı.

Eğer halkından gelen zambaklar onu sakinleştirdiyse, kraldan gelen bu papatyalar

tüm varlığını ısıttı.

Tehlikeli, tehlikeli yol.

Yapılacak en mantıklı şey çiçekleri geri vermek, krala misafirperverliği için teşekkür etmek ama kibarca bu jesti reddetmektir. Ya da daha iyisi, papatyaları başka birine vermek ve mesafesini korumaktır.

Ama ayakları onu odanın diğer ucuna taşıdı. Sepeti yere bırakarak boş bir vazo aradı, içine su doldurdu ve papatyaları yavaşça içine yerleştirdi. Vazoyu yatağının yanına koymaya hiç hakkı yoktu.

Geri çekilip yaptığı işi incelerken, "*Sorun değil, zaten kalmayacağım,*" diye düşündü.

Kral Daemonikai tamamen iyileştiğinde, bağ yeniden canlansın ya da canlanmasın, Emeriel Navia'ya dönecekti.

Bu geçiciydi. Geçici.

Çiçeklerin hiçbir anlamı yoktu.

"Yardımanız için çok teşekkür ederim Prenses," dedi asker minnettarlıkla.

"Sorun değil. Kızınız benim arkadaşım." Emeriel, yanında oturan ve minnettar gözlerle yukarı bakan küçük Dabekka'ya baktı. Küçük çocuğun saçlarını karıştırdı. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Bekka bana her gün ziyarete geldiğinizi söyledi," dedi asker, sesi duygu doluydu. "Sevgilimin hayatını kurtardınız." Yine ağlamaya yakın görünüyordu ve Emeriel rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Hasta olduğunu bilmiyordum. Bekka henüz haberci kuş kullanamıyor."

Kızın doe'ye benzeyen gözlerine utanç girdi. Emeriel ona gülümsedi, sonra babasına döndü. "Öğrenebilir, biliyorsun. Erken başla. Bekka akıllıdır."

"Öyle," diye kabul etti, uyuyan bağ arkadaşına bakarken bakışları yumuşaktı. Eğilerek yanağına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Sevgili sevgilim," diye fısıldadı. "Artık buradayım. Sana iyi bakacağım, söz veriyorum."

O gözlerde çok fazla sevgi vardı.

Emeriel'in kalbi sıkıştı ve odanın duvarları içine kapandı. "Artık gitmem gerekiyor," dedi aniden ve kapıya doğru döndü.

"Bekle!"

Emeriel durakladı ve omzunun üzerinden geriye baktı.

Asker beceriksizce duruyordu, suçluluk duygusu yüzüne yansımıştı. Onun gözlerine bakamıyordu. "Özür dilemek istiyordum," diye başladı, sesi ağırdı. "O gün, avluda... Seni aç susuz hapsetmek isteyenlerin arasındaydım. Ekselansları Zaiper bunu emrettiğinde memnun olmuştum. Kral ona karşı çıktığında ise hayal kırıklığına uğradım. Hatta ölmeni bile diledim."

Sertçe yutkundu, utanç her kelimesinden belli oluyordu. "O zamandan beri suçluluk duygusu beni rahatsız ediyor. Sen kimseye zarar vermedin. İnsan olarak doğmuş olman senin suçun değil. Nasıl yardım ettiğini görünce - Dabekka'mı ve sevgilimi nasıl kurtardığını- kendimle zor yaşıyorum." Sonunda başını kaldırdı, gözleri yalvarıyordu. "Lütfen beni affet."

Aralarına sessizlik yerleşti.

"Hepsi geçmişte kaldı," dedi Emeriel sonunda, sesi kısıktı.

Sözlerinin onu ne kadar duygulandırdığına inanamıyordu. Bunu duymak ne kadar tatmin ediciydi. "Sana karşı hiçbir şey tutmuyorum. Sadece... ailene iyi davran."

"Her zaman," diye yemin etti. "Onlar için ölürüm."

"Tek istediğim bu," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi iznimi alacağım."

Asker doğruldu, sonra derin bir eğimle selam verdi. "Majesteleri."

Koridora adım atan Emeriel sonunda yeniden rahatça nefes alabildi. Serin hava yüzünü öptü, ama acı tatlı bir sızı devam etti.

Böyle sevgi ve bağlılıkla bakılmak ne kadar güzel olurdu?

Bu istenmeyen duyguları bir kenara iten Emeriel, askerler arkasından gelirken yoluna devam etti.

Ravenshadow'a girdiğinde, kale enerjisiyle uğulduyordu, atmosfer döndüğünden beri gördüğünden daha hafifti. İnsanlar canlıydı, konuşmalar hareketliydi.

"Duydun mu?" dedi bir Urekai heyecanla diğerine. "Kral bugün mahkemeye çıkacak!"

"On beş ay sonra ilk kez!" diye haykırdı bir başka Urekai. "Bahse girerim Greyrock Vampiri memnun değildir."

"Ne zaman memnun oldu ki?" diye alay etti bir başkası. "Ben sadece büyük kralın geri dönmesine sevindim."

Lord Zaipe'den tutkuyla nefret ediyorum."

"Oh! Bu büyük kral!" diye bağırdı bir ses.

Emeriel etrafında döndü. Kalabalık çoktan toplanmıştı, içlerinden neşeli haykırışlar yükseliyordu.

Uzaktan nal sesleri geliyordu ve çok geçmeden, Urekai'nin sancakları rüzgârda dalgalanırken, askerlerden ve yüksek lordlardan oluşan bir alay görüldü.

Ve sonra onu gördü.

Büyük kral en önde gidiyordu. Her zamanki gibi heybetli ve ihtişamlı bir şekilde öne çıkıyordu. Emeriel hastalığı sırasında onu basit atletlerle görmeye alışmıştı ama şimdi güçlü duruşu tamamen geri gelmişti.

Büyük kral kıyafetine bürünmüştü -güneş ışığında parlayan, zengin bir şekilde süslenmiş beyaz bir cübbe- hayattan daha büyük görünüyordu.

Halkına gülümsedi ve onların tezahüratlarına karşılık el salladı. Bazılarının saçlarını karıştırmak için eğildi, bazılarını ise uzatılan ellerine nazik bir öpücük kondurarak selamladı.

O ilerledikçe, kalabalık isteyerek ayrıldı ve doğrudan ona doğru giden bir yol oluştu...

Sen onun yolundasın. Kenara çekil.

Emeriel yana doğru hareket ederek geçmesi için yer açtı. Başını hafifçe eğerek kalabalığın arasına karışmayı umdu.

Ama maiyeti ondan önce durdu. Askerler durdu ve Büyük Kral Daemonikai atından indi.

Kalabalığın ortasında, tüm gözler onun üzerindeyken, ona doğru yürüdü. Onun önünde durdu ve gözleri onunkilere kilitlendi. Zaman yavaşladı.

Kalabalığın mırıltısı uzak bir uğultuya dönüştü.

Elini tuttu, dokunuşu hem tanıdık hem de yabancıydı, dudaklarını kızın parmak eklemlerine bastırdı. "Benim ele avuca sığmayan Sevgilim," dedi, sesi sıcak bir okşayış gibiydi. "Lütfen, benimle yürür müsün?"

Hayır.

Tam oradaydı, dilinin ucundaydı. Tek yapması gereken ağzını açıp kelimeyi solumaktı.

Ama dudakları kıpırdamayı reddediyor, protesto kalbi ile boğazı arasında bir yerde sıkışıp kalıyordu. Neden bu kadar zordu?

Onunla birlikte yürümek istemiyordu. *Emek vermiş, hayatta kalmış ve katlanmış* her parçası buna karşı çılgık atıyordu.

Yine de *ona doğru* bir adım attı. İnsanlar bir onay korusu halinde patladı, bazıları ellerini çırpı.

Hangi alternatif evrene düşmüştü acaba? Büyük Kral ona Sevgili diyor ve Urekai onları alkışlıyor muydu? Emeriel artık neyin gerçek olup neyin olmadığı hakkında hiçbir fikre sahip değildi.

"Teşekkürler Sevgilim," dedi Kral Daemonikai, bir kez daha eline bir öpücük kondurarak.

"Lütfen bana böyle hitap etme," diye tersledi Emeriel.

Bu sevgi ifadesi, olabileceklerin tatlılığını ve kaybedilenlerin acılığını taşıyordu. Kalbinin sıkışmasına neden oldu.

Gülümsemesi soldu, gözlerinde hüznün parladı.

"Affet beni sevgilim," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu dikkate alacağım."

Kadın ters ters baktı.

Adamın yüzünde geniş bir sırıtış belirdi.

Emeriel bu manzara karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı. Onu hiç böyle gülümserken görmemişti.

Kahretsin, onun *gerçekten gülümsediğini* hiç görmemişti. Hem de hiç.

Bu onun içini burktu ve adam onu bekleyen atına doğru götürürken şaşkın şaşkın *bakakaldı*.

Sonunda kendini tuttu. "Fazladan at yok," diye belirtti sesi kuru bir şekilde. "Benimle geleceksin." Eyere tırmandı ve elini ona doğru uzattı. "Endişelenme, Sevgilim. Düşmene izin vermeyeceğim."

Hayır, korktuğu o tür bir düşüş değildi.

Emeriel onun dudaklarından çıkan "sevgili" kelimesinden kesinlikle nefret ediyordu. İçine gönderdiği heyecandan, gömmek için savaştığı parçalarını uyandırma şeklinden nefret ediyordu.

Daha fazlasını duymayı bu kadar çok istemesinden nefret ediyordu.

İsteksiz bir iç çekişle elini onun güçlü, nasırlı elinin içine koydu ve adam onu zahmetsizce atın üzerine kaldırarak arkasına yakın bir yere yerleştirdi. İnce bir komut verdi ve yavaş bir tempoyla yola koyuldular.

Yakınlık boğucuydu.

Kokusu, sırtının sertliği. Vücudunun sıcaklığı. *Tanrım, bu berbat bir fikirdi. Korkunç, aptalca, pervasızca bir fikir.*

Büyük kral omzunun üzerinden baktı. "Sabahın nasıldı güzelim?"

"Sabah hâlâ taze, Majesteleri," diye homurdandı. Duraksadı, sonra ekledi: "Çiçekleri aldım. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi sıcak bir sesle. "Gün çok güzel, değil mi?"

"Ölümün ağzından sürünerek çıkan bir erkeğe göre, bu sabah kesinlikle çok neşelisin," diye mırıldandı Emeriel nefesinin altından.

Kral Daemonikai kıkırdadı. "Bunu ben de duydum." "Lanet olası doğaüstü kulaklar," diye mırıldandı.

"Ben de duydum," diye ekledi, omuzları sessiz kahkahalarla titriyordu.

Emeriel ağzını kapattı, her şeyden çok onun kahkahasından irkilmişti.

"Bizim için bir şey hazırladım," diye duyurdu. "Kendinizi hazırlayın." Atına hızını artırması için işaret verdi.

İçgüdüsel olarak Emeriel'in kolları onun beline dolandı ve at ileri doğru fırlarken onu sıkıca tuttu.

Kırlarda dörtnala giderlerken, Emeriel hiçbir şey hissetmemek için savaştı.

Ellerinin altındaki güçlü bedenini, yüzünü gıdıklayan saçlarını, göğsüne yaslanan sırtının sertliğini hissetmemek için savaştı. Hayır, bunların hiçbirini fark etmedi.

Bu.

Yolculuk beklediğinden erken bitmişti ama attan indiğinde ne kadar yol kat ettiklerini fark etti.

Asbar Dağı'nın yüksek tepeleri, karla kaplı kayalıkları berrak gökyüzüne karşı dimdik duruyordu.

Maiyetin geri kalanı ne zaman dağılmıştı? Sadece Wegai kalmıştı ve o bile atını geri çevirerek onları yalnız bıraktı.

"Onun atına ihtiyacım var," diye rica etti Emeriel.

Kral Daemonikai başını salladı ve Wegai itaatkâr bir şekilde atını geride bırakıp ortalıktan kayboldu.

Etrafına bakınırken, ileride ne olduğunu fark edince gözleri kısıldı. Bir okçuluk alanı mı kurmuştu?

Tarlada hedefler sıralanmıştı... her biri boyalı bir bullseye ile işaretlenmiş, sıkıca çizilmiş saman çemberleri tutan ahşap çerçeveler. Oklarla dolu yaylar ve sadaklar dallardan yapılmış derme çatma bir sehpanın üzerinde duruyordu.

Kral Daemonikai, ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde önden yürürken, "Ara sıra gevşemek için buraya gelirim," dedi.

Emeriel manzarayı seyre daldı. Bakımlı tarlalar, sallanan uzun otlar ve uzakta yükselen dağların görkemli zirveleri.

"Burası çok güzel bir yer," diye itiraf etti.

"Öyle," diye onayladı, derme çatma masanın başında durup iki yay seçti.

Birini Emeriel'e uzattı. "Okçuluk benim için kendimi merkeze koymanın, rahatlamamanın bir yolu. Tek bir noktaya odaklanmak, dünyayı bloke etmek... sakinleştirici."

Emeriel'in gözleri zarif yayı izledi ve uzunluğu boyunca kazınmış kraliyet işaretlerini fark etti. Parmaklarını üzerlerinde gezdirdi.

Büyük Kral Daemonikai okçuluk sehпасına doğru ilerledi, hedeften oldukça uzakta durdu ve kolaylıkla bir ok fırlattı. Ok dümdüz uçarak hedefi tam ortasından vurdu.

"İyi atış," diye yorumladı Emeriel.

"Teşekkürler. Hey, buraya gel," diyerek onu yaklaştırmaya çağırdı.

Ok sadağını sırtına bağlayan Emeriel, sehpada ona katıldı.

Daemonikai yumuşak bir tonda, "Her atış nefes almak, üzerindeki yüklerden kurtulmak için bir andır," dedi atışını hazırlarken.

"Haftalarca benimle ilgilenmek zor olmuş olmalı. Bunun rahatlamak için iyi bir yol olacağını düşündüm. Okçuluk şaşırtıcı derecede tedavi edici olabilir."

Emeriel hedefe odaklandı, parmakları yayın girişini okşuyordu.

"Aynı zamanda güvenlik ve savunma için de faydalı bir beceridir," diye devam etti. "Eski günlerde okçular şuna inanırdı-"

Bir okun ani vızıltısı onu durdurdu.

Emeriel okunu çoktan fırlatmış, hedefi tam isabetle vurmuştu.

Çenesi düştü.

Önce hedefe, sonra Emeriel'e, sonra tekrar hedefe baktı. Emeriel kayıtsızca omuz silkti. "Bir iki şey öğrendim."

"Vay canına," dedi sonunda, afallamış bir halde. "Bu çok etkileyiciydi. Okçulukta ustalaşmak kolay bir beceri değildir. Böyle atış yapmayı nasıl öğrendin?"

Sorusunu sessizlik karşıladı. Emeriel hedefe boş boş bakıyordu, gözleri sanki özel bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi uzaktı.

"Emeriel?"

Gözlerini kırpıştırarak hayal aleminden çıktı. "Diyelim ki acı bir katil olabilir... ve bir motivasyon kaynağı."

İşte böyle, Daemonikai'nin iyi ruh hali bozuldu.

Onu gönderdikten sonra, *Ruhbağ* hayal ettiğinden çok daha acımasız olmuştu.

Kötü olacağını biliyordu, acı çekmeyi bekliyordu ama gerçek bambaşka bir seviyedeydi.

Ruhunun derinliklerinde bir *açlık* vardı.

Günler bulanıklaşarak bir ıstırap sisine dönüşmüş, zar zor işlevsel hale gelmişti.

Keder daha karanlık bir şey tarafından yutulmuştu; onu *acımasızca* pençeleyen ruhunun derinliklerindeki bir *ihtiyaç*.

Sayısız kez, onu almak için neredeyse insan dünyasına geçecekti. Onu geri getirmek için. Ama suçluluk duygusu onu hep durdurmuştu.

Hayat arkadaşı toprağın altında yatarken, onu koruyamadığı için ölmüşken, başka bir kadını nasıl bu kadar umutsuzca isteyebilirdi?

Bir insanı nasıl bu kadar şiddetle arzulayabilirdi?

Geceleri Evie'yi değil de Emeriel'i düşünerek nasıl uyanık kalabiliyordu? Yatağında onu düşünüyor, geleceğin onunla nasıl olacağını merak ediyordu.

Kendini en kötü türden bir hain gibi hissetmişti. İki açıdan parçalanmıştı ve ikisi de merhametli değildi.

Ve sonunda yüce dağlarda durup karşıya geçmeye ve Emeriel'i geri getirmeye hazır olduğunda, ezici suçluluk duygusu on katına çıkmış ve onu neredeyse boğmuştu. Bu yüzden geri dönmüş, yıkılmış krallığıyla ve daha da yıkılmış benliğiyle yüzleşmek için geri dönmüştü.

Ruhbağı onu paramparça etmişti.

Ama eğer kendisi için bu kadar dayanılmaz olduysa, Daemonikai bunun Emeriel için ne kadar kötü olduğunu düşünerek ürperdi.

Bağı daha uzun süre taşımış, daha derinden beslemişti.

"İyi misin?" Kadının sesi onu şimdiki zamana geri getirdi. Karşısında duruyordu, ifadesi soğuktu ama gözleri araştırıyordu.

Hayır. Hayır, değilim Emeriel.

Emeriel onun sandığından çok daha güçlüydü. Narin yapısının gösterdiğinden çok daha güçlüydü. Sadece fiziksel olarak değil, diğer her açıdan.

Ateşin içinden geçmişti ve bu onu değiştirmişti. Onu sertleştirmişti. Bu, varlığının her yönünden belliydi; hareket edişinden, konuşmasından, bakışından. Gözlerindeki temkinli ifade.

Beni affedecek miydi? Bize bir şans verecek mi?

Daemonikai ok ve yayın elinden kayıp yere düşmesine izin verdi ve hızlı bir hamleyle kızın omuzlarını kavrayıp onu kendi etrafında döndürdü.

Yıldırım hızıyla hareket ederek onu yakındaki bir ağacın sert kabuğuna bastırdı.

"Ne yapıyorsun sen?" Emeriel irkilerek nefesini tuttu.

Daemonikai sessizce, "Beni dinlemen istiyorum, Emeriel," dedi.

"Hayır, dinleme." Gözlerinde ateş parladı ve yumrukları adamın tutuşuna karşı sıkıldı. "Yapma!"

"İhtiyacım var-"

"Bırakın beni! Bunu duymak istemiyorum." Umutsuzluk sesine sızdı, tonu yükseldi... çılgınca. "Bunu duymak istemiyorum!"

"Ama duymak zorundayım."

Mücadele etmeye başladı, onu şaşırtan bir şiddetle onunla savaştı.

İki yana dönüyor, onu itiyor, ona hırlıyor, elinin uzanabildiği her yeri tırmalıyordu.

Daemonikai bu fiziksel gücü beklemiyordu. Ya da bu kadar öfkeyle karşılık vereceğini.

Ama Daemonikai onu kolayca etkisiz hale getirmiş, ellerini iki yanına sıkıştırmış, vücudunu onunkine sıkıca bastırarak onu hapsetmişti.

"Bırak beni," diye fısıldadı, başı ağacın gövdesine yaslanmıştı, mücadelesinin yerini teslimiyet almıştı.

Gözleri sanki onu engellemeye çalışıyormuş gibi sıkıca kapalıydı. "Bırak beni gideyim."

"Çok üzgünüm Emeriel," dedi Daemonikai, kelimeler ham duygularla dökülüyordu. "Kalbimin derinliklerinden ve ruhumun derinliklerinden, çok üzgünüm. Seni asla göndermemeliydim. Her şeyi daha iyi idare etmeliydim."

Sadece kuş sesleri ve hışırdayan yapraklar ona cevap verdi.

"Kalbini kırdım ve bu aklımdan çıkmıyor," diye iç geçirdi özür dileyerek. "Seni uzağa gönderdiğim için pişmanım. Kelimeler güçsüz ve onlarla aram iyi değil. Keşke kalbimin içine bakabilsen ve gerçekten neler hissettiğimi görebilsen."

"Sanırım bunu beklemeliydim," diye fısıldadı. "Sana hiçbir konuda seçme şansım olmadığını söyledim ve sen bana bir seçim hakkı vermeye çalıştın. Sanırım bunun olacağını tahmin etmeliydim. Ne de olsa bizim için bir gelecek olmadığına, bağımızın gelişmesine izin verilmeyeceğine çoktan karar vermiştik."

Gözlerini sıkarak kapatma sırası ondaydı. Kendi sözleri, kalbine hançerler saplayarak ona geri döndü. Ve bunların geldiği yerde daha fazlası vardı.

"Bana verecek hiçbir şeyin kalmadığını açıkça söylemiştin," dedi ve gözlerini açtı. "Nefes aldığın sürece kalbinin ve ruhunun merhum bağ arkadaşına ait olduğunu. Yani evet, bunu beklemeliydim. Bunun olacağını görmeliydim."

Sımsıkı kapalı gözleri gevşedi ve yavaşça açılarak Daemonikai'nin yüzünün ötesinde bir yere boş boş bakmaya başladı. "Ama kalbimi söküp parçalara ayıracak ve kalanları bana teslim edecek olsaydın, en azından bunu bana söyleyebilirdin."

Yüce Tanrım. "Emeriel-"

"Eğer göğsüme bir bıçak saplayacak ve bıçağı karnıma kadar sürükleyecek olsaydın, en azından beni uyaramabilirdin." Vücudu titremeye başladı, her nefesi onu derinden sarsan bir ürperti gibiydi.

"İki uzun yıl süren sefalet. Bir yıl önce bağ uykuya daldığında, bunun sona ereceğini düşünürdünüz, değil mi? Ama hayır, yaralar yayılmaya devam etti.

ta ki her yerim kabuk bağlayana kadar, Majesteleri. Ve asla iyileşmediler."

Daemonikai inledi, ıstırap karanlık bir fırtına gibi içinde yuvarlanıyordu. "Özür dilerim. O anda bunu iyice düşünemedim. Seni serbest bırakmanın en iyi karar olduğunu düşündüm. Canım yanıyordu, Emeriel. Bunalmıştım. Seni asla bu şekilde incitmek istemedim. Lütfen bana inan."

"İnanıyorum. Ve en çok acı veren de bu, biliyorsun." Dudakları acı, içi boş bir gülümsemeyle titredi. "Çünkü tüm bunların altında mağdur bir adamın samimi niyetini görüyorum. Dünyası yıkılmış ve dünyayla yeniden yüzleşmek zorunda kalmış bir erkek. Bunu anlıyorum."

Başı arkasındaki ağaca çarptı, çarpmanın etkisiyle donuk bir gümbürtü duyuldu. "Keşke acıma yardımcı olsaydı."

Başı tekrar ağaca çarptığında Daemonikai çıkan sestten irkildi, canının yanması gerektiğini biliyordu.

Ama sanki içindeki acıyı dışarıdan bir acı vererek uyuşturmaya çalışıyormuş gibi tekrar ve tekrar yaptı.

"Dur." Bir eliyle bileklerini başının üzerinde sabitlerken, diğer elini ağaçla kafatasının arasına soktu. "Yapma bunu, lütfen."

"Acı beni diri diri gömdü ve mezarımın üzerine bir ev inşa etti," diye fısıldadı, bir ritmi bile kaçırmadan. "Kaç kez ölümü dilediğimin sayısını unuttum. Bir keresinde kendimi öldürmeyi bile denedim. Her şeye son vermek için."

Daemonikai hasta hissetti. "*Ukrael'nin ruhu.*"

"Ben yapmadım tabii ki." Sonunda gözlerini kırıştırdı ama o boş, uzak bakış hâlâ duruyordu. "Ancak mezarımdan çıkmak için en iyi parçamı kaybetmem gerekti. O karanlık tünellerden geri dönebilmek için çok değerli bir şeyimi kaybetmem gerekti."

Gözlerinde yaş yoktu, sadece teslimiyet vardı. *Kabullenme.* Ve bu onun lanet kalbini burktu.

Kızın kuru gözleri ve mesafeli tonu onu en çok etkileyen şeydi.

Daemonikai gözyaşlarını, hatta öfkeyi tercih ederdi... hâlâ umut olduğunu gösteren bir şeyi.

"Lütfen beni affet." Vücudunu ona doğru yaklaştıırken alnı onunkinin üzerine düştü. "Bize bir şans ver."

"Sonra ne olacak? Bir geleceğimiz yok, bu gün gibi ortada. Benim yüzümden aileni unutmanı asla istemem ama onların yerine de geçmeyeceğim." Sesi boğuk, yorgun ama kararlıydı. "Ayrıca, bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun."

"Biliyorum," diye karşı çıktı, hasta ruhu ağrıyordu. "I-"

"Suçluluk, belki. Yazık, o da var. Ama daha fazlası değil," diye kesin bir ifadeyle kabul etti. "Emeriel'i daha fazlasını hissedecek kadar tanıımıyordunuz, Majesteleri."

Derin bir nefes alarak ekledi, "Bu duyguların yükünü taşımanıza gerek yok, ben artık büyük bir kıyım. Artık o kırılgan küçük kız değilim. Senin için ağlamayacağım ve daha fazlasını istemeyeceğim. Daha fazlasını *istemiyorum*."

Sonunda onun gözlerinin içine baktı. "Sadece ruhunun iyileşmesini, olan her şeye rağmen elinden geldiğince uzun ve mutlu bir hayat yaşamayı diliyorum."

"Beni dinle," diye inledi Daemonikai.

"Bunu yapamam. Yapmak istemiyorum," dedi sessizce doğrulurken. "Şimdi, lütfen gitmeme izin verir misin? Sana yalvarıyorum."

Adam yavaşça onu bıraktı, elleri gevşekçe yanlarına düştü.

Geri adım atarak aralarındaki mesafeyi yansıtan fiziksel bir mesafe yarattı.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Kıyafetlerini fırçalayarak uzaklaştı.

"Vazgeçmeyeceğim, biliyorsun," dedi Daemonikai. "Senden değil, Bize değil."

Giysisinin tozunu almayı bıraktı ve ona yine o bakışı attı -sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi. Ona sırtını dönerek uzaklaşmaya başladı.

"Emeriel..."

Durdu. "Benden ne istediğini bilmiyorum ama bunu veremem." Derin bir nefes daha. "Ben sadece... yapamam. Çok az, çok geç, Majesteleri. İçimde verecek bir şey kalmadı."

Arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

On Altıncı Bölüm

ACIMASIZ DAEMONIKAI.

"NE ZAMAN EVİNE GERİ DÖNECEKSİN?" Aekeira sordu.

Lord Vladya'nın vücudu gerildi.

Tenha bir dere kenarında balık tutuyorlardı. Lord Vladya birkaç balık yakalamıştı, Aekeira ise hiç yakalayamamıştı. Tutmayı beklediğinden değil.

Emeriel bu konuda her zaman uzman olmuştu ama Aekeira onunla birlikte olmanın basitliğinden keyif alıyordu.

"Yakın zamanda değil," dedi Emeriel kayıtsızca.

Aekeira onu düzenli olarak ziyaret etmeye başlayalı üç hafta olmuştu. Her sabah geliyor ve günün büyük bölümünde onunla kalıyordu. Ne zaman halkına dönüp dönmeyeceğini sorsa aynı cevabı alıyordu.

Onun tereddütlerini anlıyordu. Olanlardan sonra geri dönmek kolay değildi. Ama Blackstone halkının lordlarına ihtiyacı vardı.

Aekeira her sabah kapısının önünde meyve sepetleri buluyordu, halkı onu onayladıklarını gösteriyordu.

Burada kaleden daha fazla zaman geçiriyordu. Aslında artık neredeyse burada yaşıyor, sadece geceleri odasına dönüyordu.

"Kötü günler" hariç. Vahşi deliliğinin karanlık dönemlerinden geçtiği zamanlar. O günlerde gitmesi için ısrar ederdi.

"Bir tane daha." Lord Vladya'nın gözleri parladı.

Oltasındaki hafif bir çekiştirme bir ısırığın habercisiydi ve Aekeira büyük, çırpınan bir balığı ustalıklarla çekerken gülümsedi. Beşinci balığı.

"Akşam yemeği çok lezzetli olacak leydim."

"Kesinlikle öyle olacak lordum," diye kıkırdadı, yüreği kabarmıştı.

Aekeira onun tüm ilgisine sahip olmaktan asla bıkmayacaktı. Bütün günü onunla geçirmek, onun görüntüsünü içine çekmek. Bu erkeğin tamamen kendisine ait olduğu peri masallarından biri gibi hissetti.

Böyle anlarda dış dünyanın onu rahatsız etmemesini diliyordu. Lord Vladya daha rahat görünüyordu. Daha hafif.

Sonunda eskiden olduğu erkeğe dair bir şeyler mi görüyordu?

Bu düşünceyle içi ısındı. Yıllardır olmadığı kadar mutluydu.

Doyurucu yemekten sonra mağaraya döndüklerinde, Lord Vladya mağarayı soğuk akşamlara karşı sıcak tutmak için odun toplamak üzere dışarı çıktı.

Aekeira tek başına mağaranın başka bir bölümünde dolaştı.

Bir havuz mu?

Pürüzsüz kayalar kristal berraklığındaki suyu tutan bir çanak oluşturunuyordu. Yukarıdan bir şelale aşağıya sıcıyor ve havuzu besliyordu. Burası Lord Vladya'nın yıkandığı yer olmalı.

Su davetkârdı ve Aekeira kıyafetlerini çıkarıp içine girerek yorgun kaslarını rahatlatmak istedi. Ama kenarda duraksadı ve eteğiyle oynamaya başladı.

"Bunu kullanabileceğini biliyorsun, değil mi?" Döndü.

Lord Vladya kollarını kavuşturmuş, rahatça bir kayaya yaslanmıştı. Aekeira kızardı. "Ben sadece... düşünüyordum."

Bakışları yumuşaktı, şefkatle tembelleşmişti. "O güzel kıyafetlerini çıkarıp serin suyun tadını çıkarabilirsin."

"Çok cazip," diye itiraf etti, kalbi daha hızlı atıyordu.

"O zaman yap." Ateş saçan bir bakışla onu kıştırarak usulca emretti, "Kıyafetlerini çıkar, Aekeira."

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ve utanarak başını eğdi.

Ama eğer son iki yıl Aekeira'ya bir şey öğrettiyse, o da sadece nefes almanın gerçekten yaşamak olmadığı ve güzel zamanların genellikle kısa sürdüğüydü. Sonunda burada onunla birlikteydi ve Aekeira tereddüt ederek zaman kaybetmek istemiyordu.

İhtiyatı elden bırakarak elleri korsesinin bağcıklarına uzandı.

"Ben... uhmm..." Omzunun üzerinden baktı, yanakları kızarmıştı. "Yardıma ihtiyacım olacak."

Bir saniye sonra adam arkasındaydı, nefesi boynunu ısıtıyordu. Elleri onunkilerin yerini aldı, omuz kayışlarını çıkarmadan önce ipleri ustalıklı çözdü. Aekeira'nın onun önünde çırılçıplak durması uzun sürmedi.

"Şehvet duygum körelmiş olsa bile beni hâlâ çıldırtıyorsun," derken sesi arzudan boğuklaşıyordu. Kolunu Aekeira'nın karnına dolayarak kokusunu içine çekti. "Atla."

Aekeira suyun içine adım attı. Serinlik onu sardı ve yumuşak bir inilti çıkardı. Lord Vladya giyinik bir şekilde suya girdi ve ona doğru süzüldü. Onun üzerinde yükselerek dudaklarını birbirine bastırdı.

Onun öpücüklerine doyamıyorum.

Damarlarına kıvılcımlar gönderip sinir uçlarını uyandırdıkça, onlardan zevk alıyordu. Ona karşı çok açlık duyuyordu.

Geçtiğimiz haftalarda arzularını dizginlemek işkence gibiydi ama Aekeira bunu yapmak zorundaydı, bu onun için işleri kolaylaştırıyordu. Ama bugün, kendini bıraktı.

"Kahretsin," diye nefes aldı, öpüşmeyi kesti, şişman ereksiyonu onun kalçasına baskı yapıyordu.

"Yapacak mısın...?" diye devam etti, aynı anda hem umutlu hem de kararsızdı.

"Hayır. Seks yapmayacağız ama seni tatmin edeceğim." Adam onun boynuna şefkatli bir öpücük kondurdu. "O seksi kalçalarını benim için aç, Aekeira."

Yanaklarına sıcaklık doldu, ama yavaşça onun için ayrıldı.

Eli uyluğunun iç kısmına doğru süzüldü... yukarı... yukarı... kadınlığını avuçladı. "Seni çok özledim," diye homurdandı, sahiplenici bir şekilde.

Aekeira ona doğru eğildi, vücudu ihtiyaçtan titriyordu.

"Ama *bunu* da özledim." Parmakları onu okşadı, ıslaklığını yaydı. "Hem de çok."

Gözleri kayarak kapandı, inledi.

Adam onu okşadı, yavaş ama emin. Baştan çıkarıcı ama niyetliydi. "Sensiz her yer karanlığa gömülene kadar senin ne kadar büyük bir ışık olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Ahh..." diye haykırdı, sıkıca sarılmıştı. Ona ihtiyacı vardı. "İçeri, lütfen." Bir parmağını onun ıslak sıcaklığının içine kaydırды.

Mağara duvarlarında yankılanan uzun, titrek bir inilti onu takip etti. Ondan sonra öldüğünden emin olduğu libidosu yeniden canlanmıştı. Ve *alev alev yanıyordu*.

"O yeni nem kaybolup geride sadece ölü, bayat havayı bırakana kadar ihtiyacım olan temiz hava nefesinin sen olduğunu hiç fark etmemiştim," diye fısıldadı kulağına.

Kalbi, güneş ışığına açılan güller gibi çiçek açtı. *Bu erkek... onsuz nasıl yaşıyordun? Onsuz?*

Dikkatli bir şekilde, ikinci parmağını onun dar ve aç kanalına soktu ve yavaş, ritmik bir kaymaya başladı.

Aekeira aniden ayakta olmadığına memnun oldu, zayıf dizleri onu taşıyamazdı. Titreme başladı, tüyleri diken diken olmuştu. Tanrılar. *Tanrım.*

Şimdiden bir orgazmı savaşıyordu.

Sınırdaki sallanıyordu. Tam oradaydı, teslim olmasını istiyordu.

Ama dudaklarını sertçe ısırırdı, ayak parmaklarını yere gömdü. *Bunun sürmesine ihtiyacım var. Bunun sonsuza dek sürmesine ihtiyacım var.*

"Ve evrenler ötesinde bile kanın beni çağırdı," diye homurdandı, çakıl gibi derin sesi. "Bu gece nihayet cevap verebilecek olmak ruhsuz kalbimi sevindiriyor."

Dişlerini kızın boynuna geçirdi.

Kutsal...!

Sırtını kayaya yaslayan Aekeira boşalırken feryat etti. Savunmasını delip geçmiş, onu zevk üstüne zevkle doldurmuştu.

Lord Vladya'nın tüylü eli, parmaklarını ağızdan kıvranan bedenine sokarken Aekeira'nın kıvranan bedenini sabit tuttu.

Sanki Aekeira'nın özel yeri onun hakkıymış gibi sahipleniciydi. İstila etmek onun, açmak onun. Onun hakkı.

Dişlerini geri çekerek, düşüncelerini kafasından söküp aldı. "Bu benim," diye hırladı, kalın parmaklarını derinlere daldırdı ve makasladı. "Her parçan benim, benim tatlı, güzel küçük Aekeira'm."

Kendinden geçerken vücudu sarsıldı. Boğuluyordu. Sonunda ona doğru yığıldı, kemiksiz ve tamamen tükenmiş bir halde.

Adam ancak o zaman parmaklarını çekti. Ona çiğ ve ateşli bir bakış atarak parmaklarını dudaklarına götürdü ve gizlenemez bir açlıkla gırtlaktan bir inilti çıkarmadan önce onları yalayarak temizledi.

"*Ocaklar*, neredeyse cinsel dürtülerim uyumuyormuş gibi geliyor." Hırladı, gözlerinde vahşi bir bakışla kızın açık bacaklarının arasından açıkta duran göbeğine baktı. "Sana yapmak istediğim şeyler..."

Kendini tamamen açıkta hissetti. Onun gözlerine açık. Ama titreyen kalçalarını onun için ayırmaya zorladı kendini. *Görmesine* izin vermek için.

Derin bir nefes alarak geri çekildi. Ayağa kalkarak onu leğenden kaldırdı ve derme çatma yatağına taşıdı. Onu yumuşak yüzeye yatırarak vücudunu havluyla silmeye başladı.

Erkekliği hâlâ sertti ve gururla dikilmiş, pantolonunu çadırlamıştı. *Bu rahatsız edici olmalı.*

"İyi misin?" Aekeira küçük bir ses tonuyla konuştu. "Beni istiyor musun _."

Büyük efendisi başını salladı. "Ben iyiyim. Bu gecenin senin için olduğunu söylemiştim." Ona hülyalı hülyalı bakarken kızardı.

"Eğer ruhum olsaydı," dedi Lord Vladya'nın sesi alçak ve hırçındı. "Bir bağlanma ritüeli denerdim."

Aekeira'nın uykulu gözleri fal taşı gibi açıldı. Onu doğru mu duymuştu? Başını salladı, yüz ifadesi ciddiye. "Yapardım."

"Gerçekten mi?" sesinin ne kadar küçük, ne kadar umutlu çıkmasına engel olamadı. Bir başka sert baş sallama.

Aekeira'nın kalbi göğsünde güm güm attı. Bunu onun için mi yapmak istiyordu?

"Bir daha asla ayin yapmayacağıma yemin ettim. Tiara'dan sonra yemin ettim. Ama bu kadar imkânsız olmasaydı, her şeyi tekrar riske atardım. Senin benim bağ arkadaşım olmanı isterdim."

Saçlarını nazıkçe havluyla sildi. "Ben bir ödül değilim, Aekeira." Sesi düzdü ama gözleri neredeyse gerçeküstü hissettiren bir şefkatle ona dikilmişti. "Ben bir felaketim. Bir yük. Hem de neredeyse vahşi bir yük."

"Sen bunların hiçbirini değilsin," dedi şiddetle, içi acıyarak. "Kendinden bu şekilde bahsetme."

Gözlerini kapattı, çenesi sıkıştı. "Sen Syren olsaydın ve benim ruhum olsaydı, ayaklarına kapanır ve benimle bağ kurman için sana yalvarırdım. Benimle bağ kurman için."

Ve ben de "evet!" derdim.

"Evet, seninle bağ kurmayı dünyadaki her şeyden çok istiyorum.

Sevinç çılgınlıkları atardım, öyle ki ormandaki tüm hayvanlar duyardı.

Doğrulup kollarını onun boynuna atarken gözlerinden yaşlar boşandı.

Kolları ona dolandı ve onu sıkıca tuttu... neredeyse eziyordu. Aekeira yüzünü onun boynuna gömdü, tanıdık kokusunu içine çekerken

omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsıldı.

Aekeira hangisini daha çok istediğini bilmiyordu. Bir Syren olmayı mı yoksa onun ruhunu geri kazanmasını mı?

İkisini de.

İkisini de o kadar çaresizce istiyordu ki, canı yanıyordu.

"O bizi görmeden diz çök," diye tersledi Büyük Kral Daemonikai.

Ottai ona aklını kaçırmış gibi bir bakış attıktan sonra somurtkan bir iç çekişle kollarını kavuşturdu. "Peki neden seninle saklanmak zorundayım? Ben yanlış bir şey yapmadım."

Daemonikai tek kaşını kaldırarak ona üstün bir bakış attı.

Ottai sonunda teslim olmuş bir iç çekişle, korunaklı kayanın arkasında onun yanına çömeldi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Birlikte sessizce Emeriel'i izlediler.

"Ona mı gidiyorsun?" Ottai sessizce homurdandı. "Evet."

"Ne zaman?" Ottai krala bakarak ısrar etti.

Daemonikai cevap vermedi. Şimdilik, zarifçe hareket edip bahçelerle ilgilenirken onu uzaktan izlemekle yetindi.

Böylece, o günkü saray işlemlerinden kaynaklanan gerginlik dağıldı.

Altın desenleri güneş ışığında parıldayan özenli elbisesi içinde bir hayal gibiydi. Tek kelimeyle nefes kesiciydi.

Halkı bile ona hayrandı ve bu Daemonikai'yi şaşırtmıştı. Ona karşı daha naziktiler.

İlk başta şüphelendi. Ama bazılarının onunla nasıl etkileşime girdiğini gördükten sonra

-Yavruların ona akın edişini, annelerinin güven dolu gülümsemelerle onu izleyişini görünce inanmaya başladı.

Emeriel'in çocuklarla ilgilenme şekli onu dehşete düşürmüştü. *Emeriel harika bir anne olabilirdi.*

İçinde bir özlem duygusu yükseldi ama hemen bastırdı.

İki gün önceki karşılaşmalarından beri onu uzaktan izliyor, fırsat buldukça sessizce takip ediyordu.

Şimdi çiçeklerle ilgileniyor, köle işçilere yardım ediyordu. Çiçeklerin arasında hareket ederken yüzündeki memnuniyet ifadesi büyüleyiciydi. Daemonikai onu bütün gün izleyebilirdi.

Ottai kuru bir sesle, "Belki de onu takip etmek yerine onunla gerçekten konuşmalısınız, Majesteleri," dedi.

Daemonikai ona azarlayıcı bir bakış fırlattı. "Bu söylediğin çok haysiyetsizce bir şey. Ben takip etmem."

Ottai bir kaşını kaldırdı. "Bir bakalım. Onu hasta kadının evinden Livia'yla ot topladığı ormana, oradan kılıç talimi yaptığı eğitim alanına ve şimdi de bahçeye kadar takip ettin."

Ottai şimdi böyle söyleyince, kulağa sapıklık gibi geliyordu. Gerçi Daemonikai bunu asla kabul etmezdi.

"Ben sadece ihtiyatlı bir şekilde takip ederim," diye kesin bir dille düzeltti. "Takip etmiyorum." Dördüncü hükümdar sıırttı. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Kes şunu," diye hırladı

Daemonikai. "Özür dilemeyi denedin mi?"

"Denedim," diye iç geçirdi Daemonikai. Kalp kırıklığı çok derindi. Gördüğü acıyı hâlâ canlı bir şekilde hatırlayabiliyordu. Sefalet, kararlılık.

"Artık benimle hiçbir şey yapmak istemiyor," dedi, sesindeki acıyı gizleme zahmetine girmeden. "En başta dönmeyi kabul etmesi bile bir mucize."

"Oh, epeyce ikna etmek gerekti." Ottai omuz silkerek ona söyledi. "Artık daha sert."

"Ve daha güçlü." Daemonikai onun etkileyici okçuluk becerilerini ve kılıç kullanışını hatırladı. İçindeki gurur kabardı.

Ruhbağı pek çok yeteneği olan bir kadındı.

"Acının insanları değiştirmenin bir yolu vardır," dedi Ottai sessizce. "Köklerden başlar, kişi önemli olan her şeye karşı hissizleşene kadar her şeyi bükür."

İkisinin de çok iyi anladığı bir duyguydu bu. "Bu acıya sadece ben sebep oldum." Daemonikai'nin çenesi sıkıca kilitlendi. "Hepsi benim hatamdı."

"Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın," diye önerdi Ottai. "Ama belki de ayrılık gerekliydi. Seni ve Vladya'yı bu kadınların hayatlarınız için ne anlama geldiğini gerçekten anlamaya zorladı. Bazen insan sahip olduklarının değerini elden gidene kadar bilemez."

Umarım onu sonsuza dek kaybetmemişimdir.

İnsanın kendisiyle yüzleşmesinin nelere kadir olduğunu görmek büyüleyiciydi. Artık çelişkili duygularıyla barıştığına ve Emeriel'in peşinden gitmenin Evie'nin anısına ihanet olmadığını anladığına göre, kendini çok rahat hissediyordu.

Bu yeni yıldız -Emeriel'e- ulaşmak bir günah değildi. Bu bir yaşam ve iyileşme şansıydı.

Ve uzun zamandır ilk kez içinde yaşama arzusu kıpırdanıyordu.

Her şeyi kaybettiği o geceyle ilgili hâlâ kâbuslar görüyordu ve hâlâ onları düşünüyordu ama artık onlarla birlikte ölmek istemiyordu. Daemonikai *iyileşmek* istiyordu.

Sadece onların anısını onurlandırmak için değil, kendi anısını da onurlandırmak için. Yaşamak *istiyordu*

Onları... *Kendisi için* yaşamak için. *Emeriel için*.

"Onu sonsuza dek kaybettiğime inanmayı reddediyorum. Onu geri kazanacağım," dedi kararlılıkla. "Vazgeçmeye hiç niyetim yok."

"Ben de senin onu kaybettiğini düşünmüyorum. Tüm bu zırh katmanlarının altında sizi hayattan daha çok seven bir kadın var, Majesteleri," dedi Ottai sessizce, ona bakarak. "Her şey boyunca yanınızda kaldı. Ayazın soğuğu dayanılmaz hale geldiğinde bile. Seni hiç terk etmedi. Kendi sağlığını tehlikeye atmasına rağmen, kendi bedeniyle sizi sıcak tutmak için savaştı."

Büyük Lord hatırladığı inançsızlıkla başını salladı. "Bu sert dış görünüşün altında acı çeken, sevgisini tekrar vermekten korkan bir kız var."

Daemonikai'nin gözleri, ağır bir kovayı taşımakta zorlanan yaşlı bir köle kadına yaklaşan Emeriel'i takip etti. Emeriel tereddüt etmeden kovayı aldı ve bahçenin bir ucundan diğerine taşıdı.

Tüm bunların altında, o hâlâ bir zamanlar Galilea olarak tanıdığı yumuşak kalpli kadındı.

Ve Daemonikai ona ulaşacaktı.

O kızı tekrar bulana kadar savunmasını teker teker yıkacaktı. Ve bu sefer, onun gitmesine asla izin vermeyecekti.

"Peki ya Vladya? Ne olmuş ona?" diye sordu Ottai'ye.

"Aekeira onunla birlikte. Günlerinin çoğunu orada geçiriyor." Daemonikai başını salladı. "Onu eve getirecek."

"Umarım öyle olur. Blackstone onsuz bomboş."

"Getirecek," dedi Daemonikai kendinden emin bir şekilde. Şimdi onun da aynısını yapmasının zamanı gelmişti.

Ayağa kalkarak kayaya tırmandı. "Bana şans dile, Ottai."

"Kesinlikle dileyeceğim. Bu kur yapma i ş i n d e oldukça kötü olduğunu düşünürsek."

"Elbette öyleyim." Daemonikai a r k a s ı n d a n bir bakış fırlattı. "Dört bin yıldır pratik yapmıyorum."

Dördüncü hükümdarın dudaklarının kenarları seğirdi. "Size bol şans diliyorum."

Daemonikai onu omzundan alkışladı, sonra tepeden aşağı Emeriel'e doğru yürüdü.

Tekrar denemenin zamanı gelmişti.

On Yedinci Bölüm

KADINIMA KUR YAPIYORUM.

YOL BOYUNCA, bir başka iyi dilekçi onu selamlarken dişlerini sıktı.

Daemonikai, herkes ona "İyi dileklerini" sunarken kadınına nasıl gizlice yaklaşacaktı?

Prensesin onun yaklaştığının farkına vardığı anı tam olarak fark etti.

İki köleyle konuşmasına ara veren Emeriel'in tüm vücudu kaskatı kesildi.

Ama herkesin içindeydiler ve Galilea olarak kusursuz davranışlarını hatırlayan Daemonikai onun olay çıkarmayacağını biliyordu -umuyordu-.

Daemonikai ona yaklaştığında, kız döndü ve zarif bir reveransla tamamlanan mükemmel prenses selamını sundu.

"Prenses Emeriel," dedi sıcak bir sesle, elini tuttu ve parmak eklemlerine yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bu temas Daemonikai'de hoş bir sarsıntı yarattı ve kendini bırakmaya zorlamak zorunda kaldı.

"Ziyaretinizdeki ihtişamı neye borçluyum, Majesteleri?" diye sordu resmi bir ses tonuyla.

"Günün geri kalanını sizinle geçirmek istiyorum."

Başını gergin bir şekilde salladı. "Oldukça yoğun programınızı göz önünde bulundurursak, ilginizi teketime almam kabalık olur, Majesteleri."

Daemonikai gülümsemesini gizleyerek yumuşak bir sesle, "Sizi temin ederim ki programım çoktan hazırlandı. Ne de olsa türümüzün başına gelmiş en ölümcül hastalıklardan birinden iyileşmekte olan bir kralım." Omuz silktili. "Danışmanlarım daha fazla dinlenmem gerektiğinde ısrar ediyor ve seninle vakit geçirmekten daha iyi bir dinlenme düşünemiyorum."

Karşılıklı konuşmaları dikkat çekiyordu. Etraftaki insan kadınlar bile onun sözlerine hayranlıkla bakıyordu.

Emeriel'in solundaki kadınlardan biri heyecanla, "Onunla gidin Prenses," diye fısıldadı.

"Majestelerini takip edin," diye yankılandı bir diğeri sağdan. "Bunu istediğini biliyorsun."

Bu gibi anlar işitme yetisinin artmasını bir nimet haline getiriyordu.

"Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez, Majesteleri, ama... uhm..." Fide dizisini işaret etti. "Bunları kalenin arkasındaki bahçeye nakletmeliyim. Bu biraz zaman alacak ve ben öylece-"

Birkaç köle hep bir ağızdan "Biz yaparız," diye gönüllü oldu. Yakındaki işçilerin geri kalanı da koro halinde eşlik etti. "Bu işi bize bırakın Prenses Emeriel."

"Onlara bırakın," diye yineledi Daemonikai, gülümseyerek elini uzatarak.

Emeriel iç çekerek küçük elini Daemonikai'nin elinin içine koydu ve onu götürmesine izin verdi.

Ancak kalabalığın arasından geçip daha تنها alanlara doğru ilerledikçe omuzları daha da sertleşti.

Oh, kızgındı, tamam.

Yapılacak en iyi şey muhtemelen bunu konuşmak olacaktır. Onları ayıran sorunları ele almak.

Ama son denemeleri felaketle sonuçlanmıştı ve Daemonikai eksikliklerinin farkındaydı. Bu konuda gerçekten iyi değildi. Ne konuşmada, ne de kur yapmada.

O yüzden kirli oynayacaktı. Planı buydu.

Kızgın prenses arkasını döndü. "Takdir etmiyorum-"

Daemonikai yer değiştirdi.

Vücudu genişledi, uzuvları boyunca tüyler fışkırdı, pençeleri uzadı. Erkek formu eriyip gitti, canavar ortaya çıktı.

Güçlü uzuvlarını gerdi, kaslarından akan ham gücün tanıdık hissinin tadını çıkardı. Uzun zaman olmuştu.

"Ah..." Emeriel nefes aldı, gerginlik bir anda eriyip gitti. Öfke sanki hiç var olmamış gibi yok oldu.

Döndüğünden beri ilk kez gözlerinin parladığını gördü. Yüzüne gerçek, göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıldı.

"Hey, dostum." Elini kaldırdı, avuç içi açık, ona doğru uzattı.

Varsayımları doğrudu. Emeriel'in ona olan düşmanlığı canavarına kadar uzanmıyordu. Sevgilisi bu konuda taraflıydı. Bir kez olsun talih onun yanındaydı.

Daemonikai ilişkilerine dair anıları görmüştü, ikinci yarısını ne kadar çok sevdiğini biliyordu.

Canavar bir bakıma onun ilk aşkıydı.

İri bir pençesini kaldırarak onun uzattığı eline hafifçe bastırdı ve parmaklarını pençeleriyle iç içe geçirdi.

"Nasılsın?" diye fısıldadı yumuşak, sevecen bir ses tonuyla. "Çok uzun zaman oldu,"

Ben iyiyim, en güzeli, senin sayende.

"Beni duyabildiğini biliyorum." Diğer eli onun kürküne gömüldü. "Cevap vermezsen sorun değil."

Ona sert bir bakış attı. "Ne yaptığınızı biliyorum majesteleri. Farkında olmadığımı sanmayın."

Daemonikai kıkırdadı, sesi canavarından gürleyen bir homurtu olarak çıktı.

"Ama bunu affedebilirim," diye kabul etti Emeriel, tekrar gülümseyerek. "Canavarı özledim."

Biz de seni özledik, Sevgilim.

Onun ve canavarın tek ve aynı şey olduğunu fark etmemiş miydi?

"Benim iyi dostum," dedi, şefkatli bir sesle, uzanarak. "Canavarım."

Senin ki, sevgilim.

Daemonikai onun dokunuşuna doğru eğildi, yanağını okşayabilmesi için başını eğdi. Onun dokunuşunun tadını çıkararak mırıldandı.

Hüzün onu çekiştiriyordu. Erkek tarafı ondan bu korunmasız şefkati alamıyordu.

Ama şimdilik memnundu. Canavar ona erkeğin ulaşamayacağı şekillerde ulaşabiliyordu ve Daemonikai elde edebileceği her şeyi almaya hazırdı.

Gününün geri kalanını kesinlikle bu şekilde geçirebilirdi.

O gece Prenses Emeriel yorganın altına girdi, yüzünde hâlâ yumuşak, saklanmamış bir gülümseme vardı. Yıllardır hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Hem erkek hem de canavar, ayrılmalarından uzun süre sonra bile düşüncelerini meşgul etti.

Erkek, yüzleşmeye hazır olmadığı duyguları harekete geçirirken, canavar farklıydı. Daha kolaydı. Daha güvenliydi.

Kalbinin etrafına özenle ördüğü duvarları riske atmadan canavarın sevgisini yönetebilirdi.

Lord Herod, Urekai erkeklerinin temelde canavarlarına bağlı olduklarını, aynı bütünün iki yarısı olduklarını söylemişti.

Ama Emeriel bunun üzerinde durmaya izin vermedi, mantığı bir kenara bıraktı ve canavarının arkadaşlığının sadeliğini kucakladı.

Ormanda geçirdiği o gün acı vericiydi.

Onu orada bırakmak hayatında verdiği en zor kararlardan biriydi ama bunu yapmak zorundaydı.

Ya bunu yapacaktı ya da kollarına yığılmak için duyduğu o güçlü dürtüye yenik düşecekti. Onu geri alması için yalvaracaktı. Acımanın ötesini görmesi ve ona sevgisinin bir parçasını bile sunması için.

Ondan uzak durmaya kararlı bir şekilde, saygınlığının son kırıntısını da koruyarak oradan ayrılmıştı.

Ama Sevgilisi ısrarcıydı. Ve bugün, canavarının arkadaşlığından gerçekten keyif almıştı.

İçindeki benlik, *gününü gerçekten kiminle geçirmek istediğini biliyorsun, onun erkek halidir, diye* karşı çıktı.

"Hayır, istemiyorum," diye mırıldandı Emeriel kararlılıkla.

Kendi zihninin ona güldüğünü hayal etti. *Onu gülerken görmeyi, o nadir, kaygısız gülümsemeyi görmeyi arzuluyorsunuz. Onun tarafından el üstünde tutulmayı, size bir kez daha 'sevgilim' dediğini duymayı arzuluyorsunuz. Kollarının sizi sarmasını, kucaklamasını ve öpmesini diliyorsunuz.*

Başkalarını kandırabilirsiniz ama burada, zihninizin en derin girintilerinde kendinize yalan söyleyemezsiniz. Onun için, unutmak için çok çabaladığınız adam için açlık çekiyorsunuz. Geçmiş bir kenara bırakıp tekrar onun kollarına düşmek istiyorsunuz.

Emeriel'in içinde o güne kadar duyduğu en ağır özlem filizlendi. O kadar yoğun gözyaşları bir kez daha gözlerini yaktı.

"Hayır, bunu kendine bir daha yapmayacaksın Emeriel," diye kendi kendini azarladı. "Gardınızı düşürmemelisiniz. Eğer yaparsan, tıpkı iki yıl önce olduğu gibi

acıya karşı savunmasız kalacaksın. Bir daha o çukura düşemezsin."

Gözyaşları düşmeden kurudu.

Ah, Emeriel... İçindeki benlik yas tuttu. Kendine biraz izin ver.

Emeriel yan yattı ve cenin pozisyonunda kıvrıldı. Büyük kral iyileşiyor. Bağ uykuda olsa da, ruhu iyileşmeye başlıyor.

Belki de eve dönmek için hazırlanmaya başlamasının zamanı gelmişti.

Emeriel, Kral Daemonikai'yi iki gündür görmemişti. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Yalnızlığı arzuluyordu. Yalnız kalmayı. Kesintisiz. Rahatsız edilmeden.

Öyleyse neden sürekli omzunun üzerinden bakıyor, yarı yarıya onun gelmesini bekliyordu?

Neden onun son ziyaretini her hatırladığında dudaklarına bir gülümseme dokunuyordu?

Acınacak haldeyim ve bunu biliyorum.

Büyük kral meşguldü, devlet meseleleriyle uğraşıyordu. Özellikle de dün uzun zamandır beklenen yağmurdan sonra. İki yıldır ilk kez yağıyordu.

Tüm şehir şenlikli bir kargaşa içindeydi, kutlamalarla canlıydı. Sokaklarda kahkahalar yankılanıyor, ilahiler ve şarkılar havayı dolduruyordu. Her yaştan Urekai dans ediyor ve oynuyordu, neşeleri bulaşıcıydı.

En yüksek kulenin tepesinde duran Emeriel onlara aşağıdan baktı. Bu manzara neredeyse gerçeküstüydü.

Dönüşünden ve krallarının iyileşmesinden bu yana Urekai'nin yeni bir yüzünü görmüştü. Geçmişte sadece nefret ve öfke vardı. Ama bugün, sıcaklık, şakacılık, hatta nezaket vardı.

O felaket gecesinden önce de böyle miydiler? Sevdiklerini alıp götüren ve onları yıllarca sürecek acılara sürükleyen katliamdan önce?

Bu düşünce üzücüydü. Düşünmesi neredeyse acı vericiydi.

Tarihe göre, Urekailer her zaman kendi içlerine kapanmışlardı. Barışçıl ve naziktiler, yolculara geçiş izni verirler, kendilerine düşman olmayan her türe yardım ederlerdi.

En güçlü tür olmalarına rağmen, diğerlerine hükmetmek, toprakları ele geçirmek veya krallıkları fethetmek için savaş açmamışlardı. Hayır, bu vampirlerin yoluydu. Urekai yalnızca kendi türünü korumaya ve tehditleri etkisiz hale getirmeye odaklanmıştı.

Öyleyse Kral Memphis, hem lütfkâr hem de şeytani olan her şeyde, neden Urekai'ye ihanet etmenin ve saldırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünsün ki?

Emeriel bunu oldukça şüpheli bulmuştu.

Evet, Kral Memphis bir zorbaydı ama Kral Orestus ve azıcık akli olan diğer tüm hükümdarlar gibi o da Urekai'ye karşı temkinliydi.

Kendisinin bile korktuğu bir türe böylesine cesur ve yıkıcı bir saldırıyı nasıl düzenleyebilmişti?

Ve daha da önemlisi, bunu nasıl şaşırtıcı bir başarıyla gerçekleştirmişti?

Emeriel yüce dağlara gitmişti. Onların neden asla geçilemeyecek efsanevi bir sınır olarak görüldüğünü görmüştü.

Labirent gibi geçitleri, sürekli yer değiştiren kayaları. Rastgele belirip kaybolan büyülü taşlar, aniden timsah istilasına uğramış nehirlerle dönüşebilen kuru topraklar. Sonsuza kadar uzanan yollar. Orada kaybolmuş ve neredeyse ölüyordu.

Prens Roland büyük dağların sırlarını ve geçiş törenlerini büyük kralın en küçüğünden öğrenmiş olsa bile, nasıl bu kadar doğru ve hızlı bir şekilde yol alıp katliam için tam zamanında Urai'ye varmışlardı?

İnsan diyarından Urai'ye yolculuk üç gün sürerken, Urekai'nin ay tutulması altındaki zayıflık gecesi yalnızca on iki saat sürmüştü. Hiçbir aksilik ya da yardım olmadan böylesine kusursuz bir zamanlamayı nasıl başarmışlardı?

Peki ya Urekai'yi koruyabilecek ve onlara savaşma gücü verebilecek çalınan büyülü kalıntı ne olacaktı?

Çok fazla soru gerekiyordu-

"Prenses, Majesteleri sizi çağırıyor," diye duyurdu arkasından bir muhafız sesi.

Emeriel başını çevirdi, yüzünde hafif bir çatıklık vardı. "Hangisi?" "Birinci Majesteleri, Urai'nin kudretli ve yüce hükümdarı, Majesteleri, Büyük Kral Daemonikai."

"Basit bir 'ilk hükümdar' yeterli olurdu," diye homurdandı Emeriel, midesi altüst olup kalp atışları hızlanırken bile.

Birdenbire kara kara düşünmekten çok canlı hissetmeye başladı.

Tanrılar, çok kötüyüm. Gerçekten çok kötü.

Aralarındaki bağı zihinsel olarak kontrol etti. *Hayır, hâlâ h a r e k e t s i z d i .* Bu hisler tamamen ona aitti.

Emeriel büyük kralın çalışma odasına götürüldü ve burada varlığı resmen duyuruldu.

"İçeri gel," diye derin bir ses geldi içeriden.

Emeriel içeri girdi ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla arkasından kapattı. Derin bir nefes alarak kendini toparladı ve sonunda dönüp gözlerini ona dikti.

Bir pencere camının üzerindeki buz gibi, içinden bir farkındalık ürpertisi yayıldı. Hain vücudu anında tepki vererek net bir mesaj gönderdi: *Hey bak, Bu bizim seksi sevgilimiz.*

Söylemeye gerek yok, tüm sinir uçları karmakarışık bir durumdaydı.

Bacakları ona doğru hareket etmek istiyordu.

Elleri uzanmak ve onun özenle şekillendirilmiş siyah saçlarına dokunmak, beyaz tellerin üzerinde gezinmek için kaşınıyordu.

Dudakları ona yaklaşmak, bir kaza süsü vererek dudaklarına sürtünmek için can atıyordu.

Dili onun ağzının içine girmeyi diledi.

Ve arkası utanmadan tekrar o güçlü kalçaların üzerine oturmak istedi. Evet, böyle acınası biriydi.

'Kötü, kötü' bile bu erkek için ne kadar kötü olduğunu anlatmaya yetmiyordu.

"Beni siz çağırdınız, Majesteleri." Diğer her parçasının titrediği bu zor zamanlarda güçlü kaldığı için sesine özel olarak teşekkür etti.

"Çağırdım," diyerek ona yorgun bir gülümseme verdi. "Nasılsın, en güzel sevgilim?"

"*Ben hangi alternatif evrene düştüm?*" sorusuna henüz kimse cevap vermemişti.

Emeriel makul bir cevap alana kadar sormaktan vazgeçmeyi planlamıyordu.

"Harikulade, Majesteleri," dedi soğukkanlılıkla. "Bu çağrıyı neye borçluyum?"

"Sayılar konusunda oldukça yetenekli olduğunuzu duydum." Masasının üzerinde yığılı duran bir tomar parşömeni işaret etti. "Bana bunlarla ilgili yardımcı olabileceğini umuyordum. Yetişmem gereken çok şey var ve bu kadar uzun bir aradan sonra bunu bekliyordum ama... Tanrım, yardıma ihtiyacım var."

Ondan yardım mı istiyordu? Onunla çalışmak mı istiyordu?

Emeriel lanet kalbinin takla atmasından kesinlikle nefret ediyordu.

Gezinen gözlerinin onun çarpıcı yüzündeki her yorgunluk izini, her yorgunluk çizgisini fark etmesini de takdir etmiyordu.

"Ama eminim size bu konuda yardımcı olabilecek başkaları da vardır?" Sesi şimdiye kadarki en iyi özelliği olabilirdi. Bu kadar nötr kalması onu şaşırtmıştı. "Bunun için *bana* ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Gözlerinde hüzün parladı.

Kız tekliflerini geri çevirdiğinde gösterdiği yeni türden değil, eski türden. Döndüğünden beri nadiren gördüğü ama iki yıl önce onun daimi yoldaşı olan.

"Rahmetli dava arkadaşım, iş yükü çok fazla olduğunda yardım ederdi," diye itiraf etti sessizce. "Ya da ilk oğlum."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "En küçük çocuğumu bu tür işler için asla kıpırdamadan oturtamazsın."

Onu teselli et.

Bacaklarını olduğu yerde sabit tutmak büyük çaba gerektiriyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatmayı o kadar çok istiyorlardı ki.

İçgüdüleri, tıpkı hain bedeni gibi, onun en büyük düşmanıydı. "Alvin bir dakika boyunca tüy kalemle oturur-" bakışları uzaklara döndü

"-ve bir sonraki, odasında uyukluyor olurdu. Ya da en yakın eteği kovalıyor."

Onu rahatlat.

Kral Daemonikai'nin gözleri yeniden odaklandı. "Prenses Emeriel," dedi nazikçe. "Bu işin bir kısmını halletmeme yardım edebilir misiniz?"

Onun içeri girmesine izin veriyordu.

Önce kaybından bahsetti - bir zamanlar ona konuşmanın bile çok acı verici olduğunu söylediği kayıptan. Şimdi de onu yükünü paylaşmaya, kendisiyle birlikte çalışmaya davet ediyordu.

Emeriel'in hızla çarpan kalbi *yükseldi*. Onu yatıştırma ihtiyacı, cildinin her yerinde kırmızı, öfkeli izler bırakarak onu pençeledi.

Derin bir nefes alarak teslim oldu.

Zihni yetişmeden vücudu hareket etti. Aralarındaki boşluğu yiyip *bitirerek* onu kendisine *çekti*.

Kendini onun masasının arkasında dururken buldu ve adam sandalyesinde dönerek ona baktı.

Emeriel kollarını iki yana açarak fısıldadı:

"Alabilir miyim?" "Lütfen."

Bacaklarının arasından geçerek kollarını onun geniş omuzlarına doladı ve başını göğsüne doğru çekti.

"Yardıı etmekten memnuniyet duyarım, Majesteleri," diye mırıldandı ona karşı, en nazik dokunuşuyla saçlarını okşayarak.

On Sekizinci Bölüm

ARZULAR VE KARARLILIK.

BÜYÜK Kral Daemonikai'nin göğsündeki acı, Emeriel onu kendine yakın tuttuğunda yumuşadı.

Yanağı onun çiçeğine yaslandı, eli başının üzerinde sakinleştirici, yatıştırıcı bir ritimle hareket etti.

Anılarını isteyerek tekrar ziyaret edeceği bir günün geleceğini asla hayal etmemişti. Hatırlamanın acısı çok büyüktü, bu yüzden Daemonikai yıllarını bu anıları elinden geldiğince bastırarak geçirmişti.

Ama Emeriel'in onlara bir şans vermesini istiyorsa, ne kadar acı verirse versin, onun da aynısını yapması gerekiyordu.

Suçluluk duygusu artık kalbinde güçlü bir yer tutmuyordu ama arada sırada keder geri dönüyordu.

Yine de şimdi, umutsuzluk içinde boğulmak yerine, duyguların içinden akıp gitmesine izin veriyordu. Onlara kendisini tüketme gücü vermeden varlıklarını kabul ediyordu.

Belki bir gün tepelere çıkıp gökyüzüne kükreyeceğim.

Belki bir gün, içim dışım yanıyormuş gibi hissetmeden onlardan bahsedebilirim.

Ama şimdilik, sarılmaktan memnundu. Tam burada, onun kollarında rahatlamıştı.

Onun varlığı tek başına her şeyi neredeyse katlanılabilir kılıyordu. Kokusu, dokunuşu, düzenli nefesinin sesi, hepsi ruhundaki acıyı hafifletiyordu.

"Çok güzel saçlarınız var, Majesteleri," diye mırıldanarak elini nazıkçe saçlarının arasından geçirdi.

Onu derin derin içine çekti, açlıkla ciğerlerini onun kokusuyla doldurdu. *Yağmur sonrası limon otu.* Alçak bir inilti onu terk etti, ambrosia duyularına sızdı.

"İnanılmaz kokuyorsun," diye mırıldandı. *Bunu özlemişim.*

"Teşekkür ederim." Parmaklar yüzünü okşadı, aşağıya inerek boynunda iz bıraktı. Tüy kadar hafif kıvılcımlar içinden geçti.

Benim.

O benim.

Daemonikai'nin kolları Emeriel'in belini sıkıca sararak onu kendine çekti.

Emeriel sertleşti.

Tepkilerini kontrol et, yoksa bu kırılgan anı bozacaksın. Ellerini yumruk haline getirerek, ellerinin dolaşmasına izin verme dürtüsüne direndi.

Döndüğünden beri bunu yapmayı arzuluyordu. Ona sarılmayı, tıpkı böyle.

Belki de bunu yatay olarak hayal etmişti. Bir yatakta. Yerde. Çıplak bedeni altında kıvranırken, o güzel küçük kalçalarını ayırıp aletini içine gömüyordu-

Güvenli olmayan bölge. Geri çekilin.

Beline sarılmış o seksi bacakları düşünme. Onun kırık çığlıkları havadayken sen-

Emeriel geri çekildi.

Daemonikai isteksizce kollarını bıraktı. "Teşekkür ederim, tatlım. Buna ihtiyacım vardı."

Bir an için kızın gözlerinde saklanmamış bir şey gördü. Kendisinininkini yansıtan çıplak bir özlem.

Ama kadın göz kırptı ve duvarlar tekrar yükseldi.

"Hangi iş için yardıma ihtiyacınız var, Majesteleri?" diye sordu kibarca.

Daemonikai karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti ve diğer eliyle ereksiyonunu ayarladı.

Kadın sandalyeye yerleşti, dizleri masanın altında birbirine sürtünüyordu. Sadece tüy kalemlerin parşömene sürtünme sesiyle bölünen, arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştılar.

Ara sıra onun kendisini izlediğini fark ediyordu ama ne zaman bakışlarıyla karşılaşsa hemen gözlerini kaçırıyordu.

Bu yüzden araya girmeyi bıraktı, gözlerinin istediği gibi onun üzerinde oyalanmasına izin verdi.

Bundan çok keyif alıyordu.

Zaman akıp gidiyor, saatler sorunsuzca birbirine karışıyordu. Bir noktada uyarılmışlığı azaldı, bu onu çok rahatlattı. Şimdi kendini rahat hissediyordu.

Sakin. Hoşnuttu. Emeriel'in işinde titiz olması onu çok şaşırtmıştı.

Tamamladığı her parşömen özenle düzenlenmiş ve güzelce yazılmıştı. Çok etkilenmişti.

Yapamayacağı bir şey var mıydı?

Karşısında zarifçe yazı yazan bu kadının, yıllar önce ona yemek servisi yapan, kambur ve ürkek erkek köleyle aynı kişi olduğunu düşünmek. Tamamen inanılmazdı.

Ve hâlâ zaman zaman kadının bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Geçmişten bahsetmek için doğru zaman mıydı? Aralarındaki bu uçurumu gündeme getirmek için?

Ormandaki o gün, Daisy'nin özürlerini ya da açıklamalarını duymak istemediği konusunda kararlıydı. İlk denemesi bir felaket olan Daemonikai, konuyu tekrar nasıl açacağını bulamamıştı.

Ama şimdi aralarındaki sakinlik hoşuna gidiyordu. Bencilce olsa da, bu sükunetin sona ermesini istemiyordu.

Hayır, bekleyecekti. Şansı gelecekti. Başka bir zaman.

Emeriel'in bir tokat yemesi gerekiyordu. Ya da belki on. Kral Daemonikai'yi masanın üzerinden gözleriyle sıkmasını engelleyecek herhangi bir şeye.

Sevgilin, o sinir bozucu küçük benliğinin her daim var olan sesi, yeniden yükseldi.

Hayır, sevgilim değil. Urai'nin büyük kralı.

Ses homurdanarak onunla utanmazca alay etti.

Tam bir odaklanmayla çalışıyor, bakışları defterler arasında geziniyor, ara sıra hesaplamalar yapmak için duraklıyordu.

Bir şeyler tutmadığında kaşları çatılıyor, ancak çözdüğünde düzeliyordu.

Tüy kalemmini kâğıt üzerinde gezdirme şekli neredeyse baştan çıkarıcıydı. Ya da belki de sadece ondan kaynaklanıyordu.

Sıcak hissediyordu. Her parçası onun farkındaydı. Her iç çekişini, koltuğundaki her kaymayı... Emeriel hepsini hissediyordu.

Ve sen de saatler içinde neden sadece üç ticaret kaydını inceleyebildiğini merak ediyorsun? İç sesi tısladı. *Şimdiye kadarki en verimli çalışman Sevgilini süzmek oldu.*

Gözlerini sımsıkı kapatıp kendini sert bir zihinsel sarsıntıdan geçirdi.
Kendine gel, seni aval aval bakan azgın aptal.

Odaklanmaya karar vererek bir defter aldı ve dikkatini defterdeki rakamlara verdi.

Bir an sonra Emeriel kaşlarını çatı. "Bu rakamlardan bazıları birbirini tutmuyor."

Kral Daemonikai başını kaldırdı. "Bir bakayım." Elini uzattı. Emeriel parmaklarının birbirine değmemesine dikkat ederek defteri ona uzattı.

"Ah, Lord Zaiper'in bir yıllık işlem kayıtları."

"Evet." Emeriel defteri geri aldı, rakamları tekrar gözden geçirirken kaşları birbirine çarptı. "Burada göze çarpan bir boşluk var. Bu kayıtlar hiç uyuşmuyor."

Daemonikai alaycı bir tonla, "Zaiper'le nadiren uyuşurlar," dedi. "Her zaman onlar için bir bahanesi vardır."

"Ama bu bir suç değil mi?" Emeriel kuşkuyla sordu. "İnsanlar açlıktan ölüyor ve o onlardan çalışıyor öyle mi?"

"Yüzleştirildiğinde, fonları dış yerleşimlerdeki yoksul, aç köylülere verdiğinde ısrar ediyor. Hikayesini destekleyecek tanıklar bile bulmayı başarıyor."

"Ama iddialarının doğru olmadığından şüpheleniyorsunuz?" Dudakları inceldi. "Neden hâlâ yaptığı yanına kâr kalıyor? Lord Zaiper ne iyi bir hükümdar ne de düzgün bir erkek. Eminim pek çok kişi benimle aynı fikirdedir."

"Herkes Zaiper'in bir kabus olabileceğini bilir." Daemonikai bir kahkaha attı. "Bin yıldır yanımda hüküm sürüyor; bunu gözden kaçırmak zor."

Üzerinde çalıştığı parşömeni katladı. "Ama bizim krallığımızda herhangi bir suçlama, özellikle de bir hükümdara yöneltilen bir suçlama çok ciddi bir meseledir. Çürütülemez kanıtlar ve güvenilir tanıklarla kesinleştirilmelidir. Aksi takdirde iddianın hiçbir geçerliliği olmaz."

Emeriel hoşnutsuzluğunu gizlemeyerek başını salladı.

Daemonikai omuz silkti. "Mahkemenin işleyişi böyle, genç adam. Zaiper bir kabus, evet, ama kurnaz biri. Hiçbir iz, hiçbir sağlam kanıt, hiçbir güvenilir tanık bırakmamaya dikkat ediyor. Kanıt bulunana kadar, her şey sadece spekülasyon olarak kalır."

"Senden pek hoşlanmıyor," dedi Emeriel açıkça.

"Duygularımız karşılıklı," dedi Daemonikai, umursamaz bir tavırla. "Ama çoğunlukla birbirimizin yolundan uzak duruyoruz." Gözleri onunkilerle buluştu. "Zaiper büyük kral olmak istiyor."

Emeriel geri çekildi. "Gerçekten mi?" "Mmm."

Bu olasılığı hiç düşünmemişti ama şimdi düşününce... mantıklı gelmişti. Lord Zaiper her zaman hırslı ve entrikacı biri olarak görünmüştü.

"Madem bunu biliyordunuz, neden onun gibi birini yanınızda tuttunuz?" Emeriel kuşkuyla sordu.

Mistress Sinai soğukkanlılıkla, "Sıcak çarpmış," diye gözlemledi, genç dişinin yerde öğürmesini izlerken. "Belki de erkeğini getirmeyi düşünmelisiniz?"

"Bunu atlatacaktır," dedi Zaiper kayıtsızca. Yatağın üzerinde çıplak bir şekilde yayılmış, sinirli görünüyordu.

Kızın, ikinci cetvel tarafından üzerine binildiği için kendini çizdiği her yer kızarmış ve kanıyordu.

Vücudu Zaiper'in dokunuşunu reddediyordu, bu da onunla geçirdiği her anın onun için dayanılmaz olduğu anlamına geliyordu. Zaiper'in umurunda değildi.

Kız kendi içine kıvrılmış, ağır ağır nefes alıyordu.

Sinai ona karşı bir parça sempati duydu. Zaiper hiç kimseyi seçmiyordu. -yokluğu toplum tarafından fark edilmeyecek olanlar- yeni saplantılı varis arayışında. Uyumsuzluklarına rağmen onları yetiştiriyordu.

Henüz yüz seksen yaşında olan bu genç onun üçüncü çocuğuydu.

Sinai çektikleri dayanılmaz acıyı hayal edebiliyordu ama bu onu müdahale edecek kadar etkilememişti.

Zaten yapamazdı da, denese Zaiper onu kahvaltı niyetine yerd. Bazı açılardan, aslında bu gösteriyi eğlenceli buluyordu.

Razarr ise her zamanki gibi midesinden rahatsız görünüyordu.

Öldürmek için gözünü bile kırpmayan biri olarak, efendisi ne zaman yeniden 'iş başına' geçse beti benzi atıyordu. Zaten birkaç kez mazeret bildirmiş, kovulmayı beklemeden sıvışıp gitmişti.

"Razarr, onu yatağa geri getir," diye emretti Zaiper sabırsızca. "Yeni bir raunt için hazırım."

Baş asker tereddüt etti. "Neredeyse bayılmak üzere, Majesteleri." "Önemli değil. Kızgınlık döneminde." Zaiper umursamaz bir el salladı. "Kızgınlık uyumuyor. Şimdi onu bana getir."

Razarr bakışlarını indirerek itaat etti ve zar zor kendine gelen kızı yatağa geri çekti.

"Hayır, hayır... lütfen," diye ağladı kız güçsüzce, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Çok ama çok acıyor."

Zaiper kızın arkasına geçerek kendini derinlere gömmeye başladı.

Kız çarpık, acı dolu bir sesle çığlık atıyor, yatağı pençeliyordu.

Büyük Lord kızın bacaklarını daha da ayırdı ve tekrar tekrar kıza çarptı.

Kızın parmakları çarşafı öylesine şiddetle tırmalıyordu ki bir tırnağı kırıldı ve kumaş üzerinde kan izleri bıraktı.

Sina irkildi. *Zavallı kız.*

Kendi tırnaklarını incelerken kaşlarını çattı. "Gerçekten güzellik evini ziyaret etmem gerekiyor. Bu yontulmuş tentürler işe yaramayacak."

Razarr bir kez daha izin isteyerek odadan çıkarken ayak sesleri yankılanıyordu.

Makyaj masasına doğru yürüyen Sinai, ipek bornozunu arkasına takarak çekmecedan küçük bir bıçak aldı. Kolçağın üzerine oturdu ve cilayı kazımaya başladı, kızın acı dolu çığlıkları sessizliği dolduruyordu.

Sinai ona bakarak, "Sen gerçekten bir hayvansın, sevgili Zaiper," diye mırıldandı.

Büyük Lord gülümsedi. "Hepimiz hayvanız, sevgili Sinai." İt, it, it. "Ayrıca, varisin ötesinde, sinirli bir erkeğin arada sırada biraz stres atmaya ihtiyacı vardır."

"Daemon'umun dönüşüne mi sinirlendin?"

Zaiper'in ifadesi karardı. "Neden ölü kalmayı reddettiğini bilmiyorum." Hamleleri daha keskin, daha öfkeli hale geldi. "İki kez imkânsızla güreşti ve kazandı. Kim ölüm vadilerinden geçer ve canlı çıkar?"

"Belki de erdemli bir erkek," diye alay etti Sina, dudakları titreyerek. Zaiper ona ters ters baktı. "Hiç komik değilsin."

"Özür dilerim, Majesteleri," diye cevap verdi Sina, kaşlarını çatarak. "Sadece bir şakaydı."

"Dediğim gibi, bunda"-itme-"hiçbir şey"-agresif itme-"komik"-itme-"yok," diye daha acımasız itmelerle noktaladı.

Kız çığlık attı, sonra onun altında bayıldı.

"Sonunda biraz huzur ve sessizlik," diye homurdandı, tekrar itmeden önce kızın baygın halini kızgın bir bakışla incelemek için arkasına yaslandı. "Her

Ne zaman işler yolunda gitmeye başlasa, bir şeyler değişiyor ve en başa dönüyorum. Bu çok sinir bozucu."

Duraklayan Sinai tırnaklarına baktı. "Hepsi Emeriel'in suçu," dedi kızgınlıkla. "O küçük insan tam bir baş belası. Daemon'umu senin suikastçıdan bile kurtarmıştı, hatırladın mı?"

"Oh, hatırlıyorum," diye alay etti Zaiper zehirli bir şekilde.

"Belki de onu ortadan kaldırmalısın. Çok daha kolay bir hedef olacaktır."

"Bunu yapardım ama Ottai kanımın peşinde. O veledin başına bir şey gelirse kanarya gibi öter." Zaiper taklit etti, ses tonundan küçümseme akıyordu.

"Bu yapamayacağın anlamına gelmez, Sina." Gözlerini ona dikti. "Onunla bu kadar çocukça ileri geri konuştuğun yeter. Zehirli yiyeceklerle, zehirli oklara saldır. Bin yıl önce bir okçuluk oyunu kazanmıştın, değil mi? Oklarla aran iyi."

Sina'nın dudakları hafifçe kıvrıldı. *İyi* demek yetersiz kalırdı.

Uzun zamandır nişan almamış olsa da, uzun bir hayatın getirilerinden biri de bitmek bilmeyen hobilere zaman ayırmaktı. Okçuluk da bir zamanlar onunkilerden biriydi. "Bunu gerçekten yapabilirim."

Zaiper mutluluk dolu bir iniltiyle geldi. Sinai düğümünün uzadığını ve onu baygın kıza kilitlediğini hayal edebiliyordu.

"Yapmalısın," diye ısrar etti memnun bir hırıltıyla, kızın üzerine düşerek. "Zehirli oklar kullan. Bunu uzaktan yap ve iz bırakma. Zehrin, panzehiri başka bir evrende olabilecek kadar nadir olduğundan emin ol. Atabildiğin kadar çok ok at ve kızın oracıkta ölmesini sağla. Önce onun ölümü, sonuçları sonra."

"Mmm." Sina'nın bakışları düşünceli bir şekilde süzöldükten sonra yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, dudakları neredeyse kulaklarına değecek kadar geniş bir şekilde kıvrıldı.

Aklına bir zehir geldi. O kadar nadir bulunan bir zehirdi ki panzehiri neredeyse bir efsaneydi. "Onun ölümü her şeyi çözecek. Hatta Daemonikai'yi bile

tekrar dengeleyin." Yan yatan Zaiper kızı kendine doğru çekti. "Daha iyi, çünkü bir şeyler vermek zorunda! Şu anda öfkem koca bir nehri kaynatabilir."

"Sakin olun Lordum."

"Hiçbir şey benim istediğim gibi gitmez." Duvara hançer gibi baktı. "Bir de bakmışsın, Vladya kaleye geri dönmüş."

Sina'nın ağzı seğirdi. "Şimdi de kendine işkence ediyorsun. Üçüncü hükümdar ortadan kaybolduğunda hayal edilebilecek en kötü durumdaydı. Eminim şimdiye kadar

Bir yerlerde çıldırmış olmalı."

Düzgün tırnaklarını incelerken gülümsemesi genişledi. "Sakin olun Lord Zaiper. Vladya gitti ve geri gelmeyecek."

Lord Vladya aniden, "Hadi kaleye geri dönelim," dedi ve sesi aralarındaki sessizliği bozdu.

Aekeira yüzünü ona döndü, kaşları şaşkınlıkla çatılırken yüz hatlarındaki ciddiyeti fark etti. Yan yana yatıyorlardı, yüzü her zamanki gibi sakindi ama sözlerinin ağırlığı havada asılı duruyordu.

"Emin misin?"

Başını salladı.

"Evet."

Bu basit kelime Aekeira'yı bir anlığına afallattı.

Uzun zamandır onu geri dönmeye, kaleye geri dönmeye ve kaçtığı şeyle yüzleşmeye ikna etmeye çalışıyordu. Her zaman çok inatçı, reddetmekte çok kararlı olmuştu. Ve şimdi, öylece, hazır mıydı?

"Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" diye sordu merakla.

"Birkaç sebepten." Adam onun gözlerinin içine bakıyordu. "Hayatımı dolu dolu yaşamam gerekirken, bunu bekleyerek hayatımı askıya aldığımı fark ettim."

Durakladı ve Aekeira sessiz kaldı, sabırla bekledi.

"Sen buradasın," dedi, sesi hafifçe düşerek, "ve aniden, artık sadece beklemek istemiyorum."

Aekeira'nın kalbi küt küt atmaya başladı. *Bu gibi sözlerin onu nasıl etkilediğinin farkında mıydı?*

"Dünyama geri dönmek istiyorum. İnsanlarımı özlüyorum." Sesi her zamanki gibi monotonda ama gözleri düşünceli bakıyordu. "Ve..."

"Ve...?"

Uzun süre cevap vermedi. O keskin, fırtına grisi gözleri sanki onun ifadesinde bir şey arıyormuş gibi sessizce onu izledi.

"Ve seni kendi dünyama götürmek istiyorum, Aekeira," dedi sonunda. "Sana göstermek için, bu sefer düzgünce."

Bu onun kalbini ısıttı.

O boş bakışıyla, ruhsuz bir erkeğin düz ve ölü ses tonuyla konuştuğunu düşünmek. Yine de, her nasılsa, mesafeli konuşması sözlerini daha da iç açıcı hale getirmişti.

Ona şaşkınlıkla bakarken dudaklarında istemsiz bir gülümseme belirdi.
Karşımdaki bu insan kim? diye sessizce hayret etti.

O hâlâ Lord Vladya'ydı ama yine de tamamen yeni biri gibi görünüyordu.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, varlığından haberdar olmadığı pek çok yönünü ortaya çıkarmıştı. Orada olduğunu hiç hayal etmediği katmanlar. Ama içini bir korku kapladı.

Ya geri döndüklerinde, onun bu versiyonu -şimdi karşılarındaki erkek- yok olduysa?

Ya onun yerine daha önce tanıdığı soğuk, mesafeli Büyük Lord Vladya geçtiyse? Duygularını ulaşılamayacak kadar derinlere gömen kişi?

Ya gerçek dünya ona aralarındaki tüm köprüleri ve bir zamanlar onları ayrı tutan her şeyi hatırlattıysa?

Aekeira gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve hızla akan düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı. Onu daha önce sevmişti, değil mi?

Karanlığı, çılgınlığı, çirkinliği... her şeyiyle. Neredeyse onu tüketecekken bile hepsini kucaklamıştı. Ama şimdi... şimdi onun bu yeni yanını bırakmaya hazır değildi.

Ona gerçekten önemliymiş gibi bakan bu yanını. Onu dinleyen, gardını indiren ve ona kırılganlığını gösteren bu yanını. Onun ihtiyaçlarına bu kadar özen gösteren, kalbini ısıtan sözler söyleyen bu Lord Vladya.

Aekeira ondan daha fazlasını istiyordu. Kalbi bunun için açgözlüydü, onun dönüşmekte olduğu erkeğe tutunmak için yanıp tutuşuyordu.

"İyi misin?" diye sordu onun tereddütlerini hissederek.

Ses tonundaki sessiz endişe onu ürküttü ve ona baktığında, gözleri onu çözmeye başlayan aynı dikkatle onu inceliyordu.

Zorla gülümsedi, endişesi güneşin sıcaklığı altında sis gibi kayboldu. Çünkü içten içe bunun bir önemi olmadığını biliyordu.

Blackstone'a döndüklerinde onun hangi yönü yeniden ortaya çıkarsa çıksın, Aekaeira onu yine de sevecekti. "Ben iyiyim, Majesteleri."

Yüz ifadesi hafifçe gerildi ve bir an için yanlış bir şey söylediğini düşündü. Sonra sesi sertleşti, kararlı bir hal aldı. "Vladya."

"Ha?"

"Bana adıyla hitap et, Aekeira," diye iddia etti. "Lord Vladya değil. *Lordum* değil. *Ekselansları* değil. Sadece benim adım."

Yanaklarında bir kızarıklık belirirken gözleri saç çizgisine ulaştı. "Ama... bu uygun değil."

Daha yakına eğildi, sesi yumuşaktı ama daha az buyurgan değildi. "Burada yalnızız. Devam et."

"Vladya..." diye nefes aldı, kelimenin tadına bakarak. Dilinde garip, yabancı ve mahrem bir his uyandırıyor ama doğru bir yanı da vardı. Sesi daha da yumuşadı. "Vlad."

Gözlerinde şehvet ve sahiplenme parladı. "Adım senin ağzından çıkınca kulağa çok güzel geliyor," diye mırıldandı, sesi boğuktu. "Yalnız kaldığımızda bana bu şekilde hitap etmeni istiyorum, Aekeira. Bunu daha çok duymak istiyorum."

"Tamam... Vlad," diye kabul etti, kalbi pır pır ediyordu.

Vlad eğildi ve kızın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Döndüğünden beri semptomlarımın azaldığını biliyor muydun?"

Aekeira'nın gözleri şok içinde açıldı. "Öyle mi?"

"Mmm," diye onayladı küçük bir baş sallamasıyla. "Üç yılı aşkın bir süredir bu rahatsızlıkla yaşıyorum ve sizi temin ederim ki azaldılar. Bu beni bile şaşırtıyor."

Düşünceli bir şekilde hafifçe arkasına yaslandı. "Dönüşünün verdiği sevinç mi? Bu... yaşadığım yeni duygular mı? Yoksa sadece senin varlığın mı? Sebebini bilmiyorum," diye itiraf etti, sesi nadir görülen bir yumuşaklığa büründü. "Ama hissedebiliyorum, Aekeira. Delilik hala orada... ama ilerlemiyor. Yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum." Gülümsedi. "Haftalardır o sesleri duymuyorum."

Nefesi kesildi ve gözleri acıdı. *Oh, Aekeira, ne kadar da mızumsuzsun, değil mi?*

Ama başka ne yapabilirdi ki? Kendisinden bir parçayı onunla her paylaştığında, her çiğ, savunmasız kelime onu mahvediyordu.

İki uzun yıl boyunca bu olmadan, onsuz nasıl yaşadığını asla bilemeyecekti.

"Evet, Aekeira," diye ekledi büyük lordu kararlılıkla. "Hadi eve dönelim."

On Dokuzuncu Bölüm

BENİM KADINIM. SEVGİLİM.

"EĞER BUNU BİLİYORSAN, neden hâlâ onun gibi birini yanında tutuyorsun?" Emeriel şaşkınlıkla sordu.

Kral Daemonikai omuz silkti. "Dragaxlov ailesi Naelzharoth'u her zaman rakipleri, rakipleri olarak görmüştür. Bin yıldır, hatta Zaiper babasından sonra tahta geçmeden önce bile bu böyleydi. *Nil'nhile* olmak istiyorlar."

Emeriel meraklanmıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"İlk. Her şeyde ilk olmak istiyorlar," dedi. "İlk hükümdar. İlk klan. Urekai'nin dört klanı ve dolayısıyla dört yöneticisi vardır. Greyrock tüm kuzey Urekai'nin merkezini elinde tutar, tıpkı Frostfall'un tüm güney Urekai'yi elinde tutması gibi... benim klanım. Ama Birinci Hükümdar olarak hepsini ben yönetirim. Dragaxlov'ların benim bölgeye tecavüz etmeye hakları yok ama ben onlarınkine girebilirim. Bu yüzden -" belli belirsiz gülümsedi "- ikinci olmaktan nefret ediyorlar."

Emeriel bilgiyi özümserken başını salladı.

Kral Daemonikai başka bir parşömen açarak tüy kalemmini eline aldı. "Bu rekabet Zaiper ile başlamadı ve muhtemelen onunla da bitmeyecek."

"Onların yanında hüküm sürmek kolay olmamalı."

"Zor değil." Kral Daemonikai parşömene bir şeyler karaladı, sesi hafifti. "Herkesin kendi fikir ve hırslarına sahip olma hakkı vardır, yeter ki bunları eyleme dökmesinler."

İçini çekti. "Eylemler sonuçları doğurur. Eylemler bizim kovuşturduğumuz şeylerdir." Bir omuz kalktı ve düştü. "Zaiper güce aç olabilir ama bunu eyleme dökmeye cesaret edemez."

Bence beş yüz yıl önce olanlarda onun da payı olabilir.

Emeriel şüphelerini kendine sakladı. Urekai toplumunun nasıl işlediğini anlamaya başlamıştı.

Sıradan bir sohbetle bile bu büyüklükte bir suçlamanın ciddi yansımaları olabilirdi.

"O... ay tutulmasının olduğu gece birini kaybetti mi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Daemonikai sertleşti, eli durakladı. Başını kaldırıp ona baktı, yüzü okunamaz haldeydi.

İşte oradaydı - kapanma.

Emeriel bu konunun ne kadar hassas olduğunu neredeyse unutmuştu. "Haddimi aştığım için özür dilerim-"

"Hayır." derin bir nefes alarak gözlerini sıkıca kapattı. "Hayır, sorun yok. Evet, ağabeyi Kristof'u kaybetti."

"Ağabey mi?" diye yineledi şaşkınlıkla. "Her krallığın varislerini doğum sırasına göre seçtiğini sanıyordum. Eğer bir ağabeyi varsa Zaiper nasıl büyük lord oldu?"

"Kristof tahtla hiç ilgilenmedi." Kral Daemonikai'nin yüzünde yine bir gülümseme belirdi. "Gençken bile bu ona hiç cazip gelmedi. Onun hayali yüksek rütbeli bir asker olmaktı, en iyisi. Ve öyle de oldu. O diğer Dragaxlovlardan farklıydı."

Emeriel, Kral Daemonikai'nin sesindeki sevgiyi gördü. "Sesiniz yakın geliyor."

"Bir zamanlar öyleydik." Sesi nostaljiyle yumuşamıştı. "Sayısız savaşta yan yana çarpıştık. Klanımızın tüm ordularının genel komutanıydı."

"Vay canına," diye nefes aldı Emeriel, etkilenmişti.

Büyük kral başını salladı. "Kristof hesaba katılması gereken bir güçtü. Tahtı hiç istememiş olması çok yazık. Güçlü bir hükümdar olabilirdi... Ama sadakati savaş alanındaydı, sarayda değil. Hükümdarlık konusundaki tutumu nedeniyle taht ikinci oğlu Zaiper'e geçti."

Kral Daemonikai'nin tüy kalemi durakladı ve gözlerinin üzerine bir gölge düştü. "Kristof o gece benim yanımda savaştı, Kadeh olmadan güç kullanmanın tehlikesini biliyordu. Kendi gücü tükenmeye başladığında bile birçok insanımızın kaçmasına yardım etti. Sahip olduğu her şeyle savaştı. Kristoff, Greyrock yakınlarındaki bir ara sokakta ölü bulundu..." Sesi bir an için kesildi

bir an için. "Yorgunluktan mı öldü yoksa insanlar tarafından mı katledildi, kimse bilmiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Emeriel yumuşak bir sesle. "Kulağa olağanüstü bir adammış gibi geliyor."

"Belki de bu yüzden Zaiper'i çok sert yargılayamam." Kral Daemonikai yazmaya devam etti ve parşömene bir şeyler çiziktirdi. "O da birini kaybetti ve herkes kendi yöntemiyle yas tutar. Vladya ve benim tamamen dağılmamızın aksine Zaiper kendini toparladı."

Kral Daemonikai derin bir nefes aldı. "Belki geceleri ağlayarak uyuyordur ya da Ottai gibi saatlerce kendini boşluğa bırakıyordur. Kimse bilmiyor. Ama o kendini toparladı. Berbat bir hükümdar olabilir ama geri kalanımız bunu yapamazken o halkımızı ayakta tuttu."

Emeriel bir bakıma onu anlıyordu.

"Bazen onu kıskanıyorum, bu kadar iyi başa çıkmasını. O ve Kristof çok yakındı." Kral Daemonikai'nin gözleri yükseldi ve onunkilerle buluştu. "En güçlü benim olmam gerekiyordu ama yine de en çok parçalanan bendim."

Onun gözlerindeki o utanç ışıltısını görmekten nefret ediyordu.

"Sevdiklerinizin yasını nasıl tuttuğunuz için kendinizi cezalandırmayın, Majesteleri," dedi kararlı bir şekilde. "Az önce kendiniz de söylediniz... herkes farklı yas tutar. Yas söz konusu olduğunda, *her* duygu geçerlidir. Bunun için asla kendinizi hırpalamayın. Asla."

Yazmayı tekrar bıraktı, gözlerinde *şiddetli* bir şey belirdi. Kızın yanakları bu bakış altında ısındı. Bu ona *görüldüğünü* hissettirdi.

Birdenbire utandı ve nefesi kesildi, gözlerini önündeki deftere gömdü.

Bir an geçti. Gerildi.

"Pekâlâ," dedi Kral Daemonikai boğazını temizleyerek. "Onun kayıtlarını görmezden gel ve diğerleri üzerinde çalış. Kendi görevlerimi terk etmişken, Zaiper'le kayıp rakamlar konusunda yüzleşmeye ne hakkım var?"

Kendi boğazını temizleyen Emeriel içtenlikle, "Anlıyorum," dedi.

"Ama artık döndüm, her şey düzene girecek." Ses tonundan otorite *damlıyordu*. "Krallık beş yüzyıldır istikrarsızdı. Daha fazla değil. Artık sona erdi." Tüy kalemi tekrar eline aldı. "Ve eğer Zaiper şu andan itibaren haddini aşarsa, hesap verebilirliği olacak. Eğer yasalara aykırı davranırsa, sonuçlarına katlanacak."

Emeriel onun sözlerindeki ağırlığı hissetti. Kesinliği.

Böyle anlar ona masanın karşısında oturan bu adamın gerçekte kim olduğunu hatırlatıyordu.

Ay ışığı altında insan diyarlarında korku masalları olarak anlatılan aynı adam. Efsanelerde bazıları ona *Urekai'nin Belkemiği* adını bile vermişti.

Şimdi, onu gerçekten tanıdıktan sonra, Emeriel sonunda itiraf edebilirdi, *efsaneler yalan söylemezdi*.

Büyük Kral Daemonikai pazar ve lonca kayıtlarıyla işini bitirdiğinde, günün son ışıkları da kaybolmuş ve gecenin serin örtüsü açık pencereden içeri sızmıştı. Yardımcısına bakarken durakladı.

Emeriel derin bir uykudaydı. Başını masanın üzerine koymuş, kollarını derme çatma yastıklar gibi altına sokmuştu.

İçini bir şefkat dalgası kapladı. Ne zaman uykuya dalmıştı? İşine o kadar dalmıştı ki fark etmemişti.

Harika bir iş arkadaşıydı, gerektiğinde anlayışlı sorular soruyor, yine de arkadaşça bir sessizlikle rahat ediyordu. Daemonikai onunla çalışmaktan keyif alıyordu. Hem de çok.

Elinde tuttuğu defteri aldı ve şöyle bir karıştırdı.

Her rakam iyi hesaplanmıştı ve en deneyimli kâtipleri bile kışkandıracak kadar açık ve düzenli bir şekilde kaydedilmişti.

Ona dönüp baktı, göğsü gururla kabarmıştı. *İyi ok atıyor, bahçelere bakıyor, hastalara bakıyor, avlanıyor ve kayıt tutuyordu*. Kadını pek çok beceriye sahip bir kadındı. İnce yeteneklerden oluşan bir hazine.

Bilmediği başka hangi gizli yetenekleri vardı?

Ayağa kalkarak sessizce masanın etrafından dolaştı ve onun yanına çömeldi. Gözleri onun rahatlamış yüzünde gezindi. Gerçekten de uykuda bile bir hayal gibiydi.

"Bir zamanlar senin Ukrae'nin zalim bir şakası olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Benimle alay eden bir k a h k a h a ." Yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Şimdi sana baktığımda gördüğüm tek şey... bir hediye mi? Nadir, şaşırtıcı bir yetenek."

Kadının sırtının nazikçe inip kalkması onu sakinleştirdi, adam onu izlerken kadının nefes alış verişini derin ve sabitti.

"İçim ölüydü. Boştum." Parmakları kızın narin yanağında bir çizgi çizdi. "Kim derdi ki kalbimin yeniden attığını hissedeceğim? Kim derdi ki

Sana hiç suçluluk duymadan bakabildim mi? *Seni* görebileceğimi kim düşünebilirdi ki?

Evie'nin yerine gönderilen biri değil mi?" Kadından hafif bir iç çekiş kaçtı.

Eli hareketsiz kaldı. Ama kadın uyanmadı.

"Sanırım bunları fark etmek için neredeyse ölmek gerekti. Kendimi bulmak için ruhlar dünyasına yolculuk etmek gerekti." Daha yakına eğildi ve kızın burnuna hayalet bir öpücük kondurdu. "Seni bulmak için seni kaybetmem gerektiği için üzgünüm."

Kapıdan yumuşak bir ses geldi.

Wegai içeri girdi, yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Majesteleri, şu-"

Daemonikai bir parmağını dudaklarına bastırdı ve baş muhafızı ağzını anında kapattı.

"O dinleniyor. Onu uyandırmayalım."

Wegai başını eğdi, sesi bir mırıltıdan öteye geçmiyordu. "Özür dilerim, Majesteleri."

Daemonikai ona el salladı.

Kapıda duraklayan baş muhafızı tereddütle döndü. "Onu odasına götürmemi ister misiniz? Onu uyandırmayacağım."

"Gerek yok." Daemonikai kadını kollarının arasına aldı ve doğruldu. "Raporu daha sonra getirebilirsin."

Emeriel'i çalışma odasından dışarı taşıyarak sağa, odasına doğru döndü. Sessizce odayı geçti ve onu yatağına yatırdı. Orada mükemmel görünüyordu.

Hafifçe kıpırdandı, yer değiştirdi, yorganın daha derinlerine sokuldu. Sanki oraya aitmiş gibiydi.

Benim.

Çok sonra, yıkanıp geceliklerini giydikten sonra Daemonikai odanın karşısındaki masada yerini aldı ve sessizce çalışmaya devam etti.

Gece boyunca çalışırken, bakışları sık sık ona kayarken, yatağında yayılmış bir şekilde yatıyordu.

İçini bir huzur duygusu kapladı. *Buna alışabilirdi.*

Kendini işine verirken zaman akıp gidiyor, onun varlığının verdiği rahatlık uzun geceyi daha kolay geçirmesini sağlıyordu.

Ama sonra yumuşak bir ses duydu. Bir inilti.

Başını kaldırdı.

Emeriel uykusunda yavaşça hareket ediyor, bir yandan diğer yana yuvarlanıyor, inliyordu.

Bir rüya görüyordu.

Arkasına y a s l a n a r a k , kadının zihninde olup bitenlere vücudunun nasıl tepki verdiğini gözlemledi.

Parmakları kıvrıldı, dudakları narin bir iç çekişle ayrıldı. "Sevgilim," diye inledi, yukarı doğru eğilerek.

Daemonikai'nin kaşları çatıldı, hatta midesinde bir sıcaklık birikti.

Rüyasında beni mi görüyordu?

Uyarılma alevlendi, aleti rekor sürede taş gibi sertleşti.

Düzgün nefes almak için kendini zorladı. *Şimdi olmaz, dostum. Şimdi zamanı değil.*

Masadan kalkarak onun yanına gitti ve yatağa, yanına yerleşti. Uykusu huzursuz, bedeni huzursuzdu.

"Hey." Bir elini kolunun üzerinde gezdirdi. "Uyan, hayatım. Rüya görüyorsun."

Kadın sakinleşti. Mavi gözleri yavaşça açıldı, sırlı ve odaklanmamış bir şekilde onun üzerine yerleşti. *"Sevgilim."*

Bir iç çekişi bastırdı. Keşke uyanırken de ona böyle hitap etmesini sağlayabilseydi. "Bu rüyayı seviyorum," dedi Emeriel alçak bir sesle.

"Dokun bana, Sevgilim." *Dokun*, diye ısrar etti canavarı.

Hayır, dokunmayacağım.

Daemonikai nazıkçe, "Uyan sevgilim," dedi.

"İstemiyorum," diye itiraz etti, dudaklarında hülyalı bir gülümseme vardı.

Elleri vücudunun üzerinde gezinerek göğüslerini avuçladı. Meme uçlarını okşayarak yumuşak bir inilti çıkardı.

Aletine bir arzu şimşeği çaktı, uyarılması bir anda geri döndü.

İntikam.

"Kâse Tanrıları," diye yemin etti.

"Bu rüyayı gerçekten çok seviyorum," diye mutlulukla haykırdı, dolgun meme uçlarını sıkarak.

Daemonikai gözlerini kapadı ve ona kadar saydı. Sonra ondan geriye doğru saydı.

Hayır, ereksiyonu darbe ilan etmiş, pantolonunun içinde kudurmuştu.

Canavarı da yüzde yüz gemideydi... onun fazlasıyla farkındaydı.

Emeriel onun elini tuttu, kalçalarını ayırarak açık bacaklarının arasına götürdü.

"Dokun bana, lütfen," diye mırıldandı, kalçalarını umutsuzca yuvarlayarak.
"Çok açtım... sana çok *açtım*."

"Sevgilim, bilmiyorsun-"

"Sana ihtiyacım var."

Yemek için ağlayan gençler.

Attan düşen bir ihtiyar.

Vampirlerle başka bir kanlı savaş.

Görüntüler işe yaramadı. Kendini tutması her geçen saniye daha da zorlaşıyor, kadının rüya gibi dokunuşları onu büyüünün daha da altına çekiyordu.

"Emeriel, uyanman gerek," diye homurdandı.

Kadın yataktan kalktı, oturdu ve ona yaklaştı. "Buraya gel." Eğilerek onu öptü.

Adamın kontrolü kırıldı. Öpücüğe sınırsızca karşılık verdi, derinleştirirken eliyle yanaklarını kavradı. Dili umutsuzca onunkine kayıyor, göğsü yumuşak göğüslerine bastırıyordu.

Daemonikai onu uzun zamandır içinde sakladığı tüm açlığıyla öptü. Ölüm döşeginde gözlerini açtığı ve onu yanında çıplak yatarken gördüğü andan beri büyüyen bir açlık. O andan itibaren, ona sarılmak ve onu *yingip* bitirmek istemişti.

Yatağa tamamen tırmanarak, sırtı yatak başlığına dayanana kadar onu geriye doğru itti. İçindeki şehvet dolu canavarı dışarı çıkarıp oynamasına izin verdiğinde öpüşme yırtıcı ve vahşi bir hal aldı. Tabii ki gerçek canavarını değil, pantolonunun içinde ağrıyan ve zorlanan canavarı.

Cüppesine yapıştı, dudakları onunkiler kadar açtı. Kadından dökülen tatlı, nefessiz küçük inilti onunkiler onu tamamen çılgına çevirdi.

Öpüşmelerini hiç kesmeden, onun giysisine uzandı. *Daha fazla hissetmeye ihtiyacım var.*

Onu yere yatırmalı ve--

Dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Bu bir rüya değil mi?" diye iri gözlü bir ciyıklama geldi.

"Öyleymiş gibi davranabilirsin." Tekrar o seksi dudaklara uzandı.

Ama kadın geri çekildi, çarşaf alev almış gibi yataktan fırlarken şehvetin yerini korku almıştı. "Hayır." Başını şiddetle sallayarak durmadan önce birkaç adım geri çekildi. "Hayır, yapamayız. Yapamayız."

Onu yakalamamak, ait olduğunu bildiği kollarına geri çekmemek için yumruklarını sıktı.

Arzu onu dövüyor, açlık her tarafını pençeliyor, doyurulmayı talep ediyordu.

Ama gözlerindeki o panik...

"Emeriel," diye elini uzattı.

Kadın irkildi. Başını tekrar sallayarak bir adım daha geri çekildi. "Hayır... Yapamam."

Sonra döndü ve kaçtı, kapı aralığında kaybolurken ayak sesleri yankılanıyordu.

Daemonikai onu takip etmedi. Takip edemezdi.

Orada hareketsizce oturdu, göğsüne ağır bir şey yerleşti. Hüzün.

Kadının gözlerinde ilk kez gerçek bir korku görüyordu ve bunun nedeni aralarındaki tutkuydu. Onu en az onun kadar istiyordu; bunu görmüş, hissetmişti. Ama bu onu çok korkutmuştu.

Aralarında gerçekten bir şeyler kopmuştu.

Ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Emeriel ondan vebadan kaçır gibi kaçtı.

Sonraki iki gün boyunca Emeriel kendini sevgilisinin onu arayabileceği her yerden uzak tuttu.

Bahçelere, Frostfall'daki yatak odasına, hatta Blackstone'daki kamarasına bile gitmedi. Bunun yerine ayak işleriyle meşgul oldu. Hareket etmesini sağlayan, dikkatini dağıtan görevlerle.

Av hayvanları avladı ve etlerini hastaların evlerine götürdü, ot topladı ve şifalı lapalar yaptı. Dövüş sahalarında sıkı antrenman yaptı, gecelerini Aekeira'nın Blackstone'daki odasında geçirdi.

Genç arkadaşı Bekka'ya biraz yiyecek verdikten sonra kale kapılarına döndü, yorgunluk kemiklerine yerleşmişti.

Muhafızları yanında değildi. Onların varlığı iyiydi ama bazen de boğucu geliyordu. Bu gece erken ayrılmaları için ısrar etmişti.

Bahçe yollarından birinin yanından geçerken durakladı. Bitkilerinin bakıma ihtiyacı vardı ve bu onu bütün gün rahatsız etmişti.

"İşçiler ilgileniyor," diye mırıldandı kendi kendine. "Endişelenmeyi bırak."

Ama faydası yoktu.

Ayrıca, bütün gece yatakta uzanıp onun tatlı öpücüklerini hatırlayarak kendine eziyet etmekten başka ne yapabiliirdi ki?

Emeriel iç çekerek bahçeye yöneldi, bir sulama kabı aldı ve işe koyuldu. Yaprakların sessiz hışırtısı ve çiçeklerin

Tanıdık kokular onu yatıştırdı.

Rutininin içinde o kadar kaybolmuştu ki, rahatsızlığı çok geç fark etti. Keskin bir vınlama sesi havayı ikiye böldü.

Sulama kabı yere düştü ve şimşek hızında hamlelerle gelen oklardan ikisini yakalayıp havadan kaptı.

Ama *üç tane* vardı.

Üçüncü ok karnına isabet etti.

Emeriel, içinden yakıcı bir acı geçerken boğuk bir nefes verdi. *Orospu çocuğu*.

Oklardan birini burnuna götürerek kokladı. Zehir.

Çabucak tepki vererek, ele geçirdiği iki oku görünmeyen saldırganına doğru fırlattı ve hedeflerini bulmalarını umarak dönüp kaçtı.

Görüşü çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı.

Acı orman yangını gibi yayılıyor, duyularını tüketiyordu ama ayakta kalmak için savaşı.

Burada düşmem.

Eğer teslim olursa bu تنها bahçe onun mezarı olacaktı. Saldırgan onu çaresiz bir halde bulacak ve işini bitirecekti.

Güvenliğe ulaşmalıyım. Kurtulmalıyım.

Ama vücudu giderek ağırlaştı.

Uzuvları artık kendisininmiş gibi hissetmiyordu, tepkisizdi, gücü azalıyordu.

Bu son muydu?

Eğer öyleyse, Emeriel'in tek bir pişmanlığı vardı. Sadece bir pişmanlık.

O gece kalmalıydım.

Onun dokunuşunun anısı zihninde yanıyordu, acı tatlı ve acı verici bir şekilde canlı. *Onun dokunuşunu hissetmeme izin vermeliydim, sadece son bir kez.*

Gücü tükendi ve yere düştü, dünya karardı.

Yirminci Bölüm

YAKLAŞAN KIYAMET

"KARISININ ZİNDANDA ÖLÜ BULUNDUĞUNU MU SÖYLÜYORSUNUZ?" Kral Daemonikai koridorlarda ilerlerken dudakları çatıldı, Ottai ve Wegai de arkasından geliyordu.

"Evet, Majesteleri," diye onayladı Lord Ottai ağır bir iç çekişle. "Belirgin bir ölüm nedeni de yok. Kölelerdi; kolaylıkla aşırı yorgunluğa bağlanabilir."

"Aşırı efor onu kocasının hayatıma kastetmesinden önce öldürmedi, sadece sonra öldürdü. Hmm..." Daemonikai özel konutuna girdi ve dış cübbesini silkerek ağır kumaşı bir masanın üzerine katladı. "Peki ya diğerleri?"

Ottai onun yanındaki koltuğa oturdu. "Maalesef somut bir şey yok."

"Eh, artık iyileştim." Daemonikai oturma odasındaki yüksek arkalıklı sandalyelerden birine yerleşti. "Eğer başka biri sorumluyorsa, umarım yakında tekrar deneyecek kadar pervasızdırlar. Bu sefer o kadar şanslı olamayacaklar."

"Ravensshadow'da işlenen suçlara bir son vermenin zamanı geldi. Geçmişte kimse bu kaleye yaklaşıp suç işlemeye cesaret edemezdi."

"Savunmamızın zayıf olduğunu biliyorlardı. Ben hastaydım, Vladya uzaktaydı, sen benimle ilgilenmekle meşguldün ve Zaiper de bir tiran olmakla meşguldü." Daemonikai koltuğuna yaslandı, parmakları kolçağa vuruyordu. "Artık öyle olmayacak. Tek bir suç bile yakalanmadan... cezasız kalmayacak. Bundan emin olacağım."

"Bunlar nasıl?" Ottai açıkta kalan kollarını işaret ederek Daemonikai'nin dikkatini kararmış kan izlerine çekti. "Aslında düşünüyorum da

iyileşiyorlar." Ottai onları incelemek için daha yakına eğildi. "Eskisi kadar karanlık değiller."

"Hayır, değiller," diye onayladı Daemonikai. Gerçekten de iyileşiyordu. "Bundan da iyileşebileceğimi kim düşünebilirdi ki?"

"Bundan hiç şüphe etmedim," dedi Ottai, rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı. "Kendime dedim ki, eğer yabanileşmeyi başarabilirsen, lanet olası ruh ölümünü de yenebilirsin."

Daemonikai ona baktı, gözleri yumuşadı. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim Ottai. Sen olmasaydın burada olamazdım."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok, Majesteleri. Ben sadece... sizi geri gördüğüm için rahatladım." Ottai'nin sesi hafifçe dalgalandı. "Ne kadar endişelendiğimi bilemezsiniz..."

Sesi kesildi ve boğazını temizleyerek başka tarafa baktı. "Çok korkmuştum."

Daemonikai bu işaretleri fark etti. "Ağlamak üzeresin, değil mi?"

Ottai bir kahkaha attı. "Bunu sen de biliyorsun!" Büyük Lord kendini öne atarak kollarını Daemonikai'ye doladı ve ona sıkıca sarıldı.

İyi ki bunun için oturmuşum.

Daemonikai pozisyonunu düzeltti ama Ottai ona bir ahtapot gibi yapıştı. "Ben sadece burada nefes alabilmek için kendimi ayarlamak istemiştım Ottai, seni itmek için değil."

Dördüncü hükümdar tutuşunu biraz gevşetti.

"Gerçekten çok utanmazsın, Tee." Daemonikai kıkırdadı, Ottai'nin yanına rahatça oturabilmesi için yer değiştirdi, hâlâ koluna yapışıyordu.

"Bu sefer seni kaybedeceğimi düşünmüştüm," dedi Ottai, sesi Daemonikai'nin omzunda boğuklaşarak. "Nefes alıp almadığını her kontrol ettiğimde ve bunu zar zor fark ettiğimde içim içimi yiyordu. Uyandığımda seni bulacağımı düşünerek zar zor uyuyabildim-"

Daemonikai'nin yüzündeki mizah kayboldu.

Şefkatle bir elini Ottai'nin saçlarına götürdü. "Sana bunları yaşattığım için özür dilerim Tee. Bu... benim kontrolüm dışındaydı."

"Biliyorum. Ve seni suçlamıyorum, gerçekten." Ottai sonunda geri çekildi ve Daemonikai'ye sert bir bakış attı. "Ama bunu bir daha asla yapma. Bizi terk etmeyi aklından bile geçirme."

"Tee-"

"Uriel'i kaybettiğimde hayatımın bittiğini düşündüm. Ama Morina yanımdaydı. Birlikte yas tuttuk." Ottai gözlerini indirdi. "Biz hala yas tutuyoruz. Benim olması

sevgili oğlum olmadan bir gün daha geçirmemi biraz olsun kolaylaştırdı."

Ottai ona ilk kez Uriel hakkında konuşuyordu.

Daemonikai yıllar boyunca onu konuşmaya zorlamamaya çalışmıştı ama Ottai'nin gözlerinde tüm bu acıyı görmek yüreğini sızlatmıştı.

"Morina'yı da kaybetseydim ne yapardım hiçbir fikrim yok." Ottai başını salladı. "Sadece bu düşünce bile beni parçalara ayırıyor. Neler yaşadığını anlıyormuş gibi yapamam ama bencilce diliyorum... Keşke bizi terk etmeseydin." Titrek bir nefes alarak kendini dengeledi. "Bizi terk etme, Daemon."

"Bırakmayacağım," diye yemin etti Daemonikai, kendisini bile şaşırtarak.

Bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu ve ilk kez gerçekten ciddi idi.

Kederin gölgelerini bir kenara iterek, her kelimesi bir söz olan net bir şekilde konuştu. "Artık değil. Kalmak için buradayım."

Ottai rahatlamış bir şekilde başını sallayarak, "Güzel, bu iyi," dedi.

Daemonikai serbest bırakılmayı bekliyordu ama daha da sıkılmıştı.

"Şimdi, bu son sarılmanın acısını çıkar."

Daemonikai dramatik, dayanılmaz bir iç çekti ama direnmedi. "Artık yetişkin bir erkek olduğunun farkında mısınız? Artık üç bin yıl önce beni her yerde takip eden o küçük çocuk değilsin?"

Ottai omuz silkti, şaşırmamıştı. "Evet, yine de arada sırada iyi bir kucaklaşmaya ihtiyacım var."

"Hayır, senin ihtiyacın olan şey büyümek," diye karşılık verdi Daemonikai gülerek.

Ottai her zaman gruplarının 'bebeği' olmuştu. Sadece en gençleri değil, Daemonikai ve Vladya da onun doğumunda hazır bulunmuştu.

Kendini Daemonikai'nin yanına bağlamış, daha küçük bir çocukken onu her yerde takip etmişti. Daemonikai'nin onu yetiştirmeye yardım ettiğini söylemek yanlış olmaz.

Ve bazı şeyler hiç değişmedi. Ottai azılı bir kucak delisiydi ve her zaman da öyle olmuştu.

Üç buçuk bin yıl da bunu bir nebze olsun azaltmamıştı.

Yenik bir iç çekişle Daemonikai minderlere yaslanarak gevşedi ve Ottai'nin kendisine sarılmasına izin verdi. "Peki, beni taciz etmeye devam edebilirsin."

"Oh, şikayet etmeyi bırak, Kadim Kişi." Ottai kıkırdadı. "Bundan hoşlandığını biliyorsun."

Daemonikai bunu asla kabul etmese de hoşuna gidiyordu. Bu yakınlık, bu rahatlık eski günlerdeki gibi hissettiriyordu.

Acılardan, ölümlerden önce. Hayat hepsine ağır bir darbe indirmeden önce.
Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Oklar etkisini gösterdi. Bayan Sinai soluğun sesini duymuştu.

Yayını ve oklarını güvenli bir yere koyan Sinai, karanlık bahçede kayıp düşen avını ararken heyecandan *neredeyse* başı dönüyordu. Neredeyse.

Çenesine bulaşan kan damlasını hissedebiliyordu.

Cehennemdeki Ukrae, o küçük insan gecenin köründe, yaysız, bu kadar hassas bir şekilde ok atmayı *ve yine de doğru vurmayı* nasıl biliyordu?

"Onu çok hafife almışım," diye homurdandı Sinai, bitki sıralarının arasında gezinip gölgeleri tararken. "İyi ki aynı anda üç atış yapmışım. En azından biri ona isabet edecekti."

Sinai biraz öfkeli ve belki biraz da düşüncesiz olduğunu kabul eden ilk kişiydi ama iş suç işlemeye geldiğinde son derece dikkatli davranmaktan başka bir şey yapmazdı. Son derece, özenli bir titizlikle.

İki bin yaşındaydı ve bu onun ilk suçu olmaktan çok uzaktı. Ya da onuncu, gerçekten.

Cinayet söz konusu olduğunda, her zaman hiçbir iz bırakmamaya özen gösterirdi. Kendisiyle hiçbir bağlantısı olmamasına.

Ancak zaman ilerledikçe ve Sinai Emeriel'in cesedini bulamadıkça, ilk heyecanı azalmaya başladı. *Nerede bu kız?*

İnsan prensesi yere yayılmış, savunmasız ve yenilmiş bir halde görmek istiyordu.

Onun üzerinde durup zaferinin tadını çıkarması gerekiyordu. Onu bir sürtük gibi utanç içinde ölüme terk etmeden önce son bir darbe indirmeliydi. *Hangi cehennemdeydi, lanet olsun?*

Belli belirsiz ayak izlerinin sesi sessizliği bozdu. *Ah, işte buradasın.*

"Evet!" Toprak parçalarının ve kırık yaprakların arasından izleri takip eden Sina, izlerin sürünme izlerine dönüştüğü noktaya geldi.

"Gerçekten de kaçmayı bu kadar çok istiyordun, değil mi? Çok yazık. " Güldü, gösterinin tadını çıkarıyordu.

"Bunu neden daha önce yapmadım?" diye yüksek sesle düşündü. "Şimdi o kadar da kendini beğenmiş değilsin, değil mi? Tüm bu kabadayılık ve yine de buradayız.

Sina kan izlerini takip ederek telaşsız bir şekilde yürüdü. Son köşeyi döndüğünde, sesi şarkı söyleyen bir alaycılığa dönüştü.

"Ve... işte... o... o..." Notanın ortasında bocaladı.

Kendini beğenmiş ifadesi kayboldu. Ortada ceset yoktu.

Sadece çimlere ve taşlara bulaşmış kan ve boş bir bahçe vardı.

Sina homurdandı, gözleri çılgınca etrafı tarıyordu. Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydı.

Ama hiçbir şey yoktu.

Yere yığılmış bir figür yoktu. Bilinçsiz bir form yoktu. Zaferini ilan edebileceği cansız bir beden yoktu. *Sadece sessizlik.*

Yine mi bu saçmalık! Hangi cehennemde-

"İnsan prenses vuruldu!" diye bağırdı telaşlı bir ses bahçe duvarlarının ötesinden, alarm zilinden daha yüksek bir sesle.

Kahretsin, kahretsin.

Soluk soluğa sesler, panik sesleri ve aceleci ayak sesleri birbirini izledi ve hepsi Sina'ya doğru geliyordu.

Sinai nefesinin altında tekrar tekrar küfrederek pelerinini düzeltti ve kimliğini gizlemek için kumaşı yüzünün etrafına sıkıca sardı. *Zamanı dolmuştu.*

Hızla dönerek gölgelerin arasında eridi, olay yerinden kaçarken pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Sonunda Ottai geri çekildi, cüppesini düzeltti ve dağınık saçlarını toparlamak için yarım yamalak bir girişimde bulundu. Yüzüne sinsi, kurt gibi bir sırıtma yayıldı. "Teşekkürler Daemon Baba. Buna ihtiyacım vardı."

"Sen gerçekten de hâlâ Küçük Şımarık Tee'sin, değil mi?" Daemonikai dudaklarını büzerek başını salladı. "Tüm o ağır cüppelerin ve unvanların altında, sen hâlâ Mabblewood'dan Frostfall'a kadar çırılçıplak hemşirelerinden kaçan ve giysilerini giymesine yardım etmem için bana tutunan aynı genç delikanlısın."

"Biliyorsun," diye cevap verdi Ottai omuz silkerek, sırıtışı genişleyerek.

"Velet," diye mırıldandı Daemonikai, yine de dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme belirdi.

Aklından bir düşünce geçti ve ifadesi hafifçe değişti. "Vladya'dan haber aldın mı? Bu gece dönüyor, değil mi?"

"Evet, her an gelebilir." Ottai heyecanlanmıştı. "Kaleye döndüğü için çok heyecanlıyım. Sonunda her şey yerli yerine oturuyor ve-"

Dışarıdan gelen ani bir gürültü dikkatlerini çekti.

Daemonikai ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Aşağıya baktı ve aşağıdaki toprakları taradı. "Dışarıda neler oluyor?"

Ottai ona katılmak için harekete geçti. "Belki de halkımız kutlamalarından birini yapıyordur-"

Kapı büyük bir gürültüyle taş duvara çarparak açıldı.

Wegai içeri girdi, yüzü her zamankinden daha da asıktı. "Prenses," dedi sesi gergin bir şekilde.

Daemonikai sertçe döndü. "Emeriel mi?" Kaşları birbirine çatıldı. "Ne oldu?"

"Prenses..." Wegai bir an tereddüt etti. "Vuruldu." Oda şaşkın bir sessizliğe büründü.

Daemonikai'nin tüm vücudu kaskatı kesildi ve tiz bir çınlama kulaklarını doldurarak bir anlığına dünyayı bastırdı.

Wegai'ninses kırıldı aracılığıyla, kararsız ama basarak üzerinde. "Oklar.

Zehirli oklar."

"Az önce bana ne dedin sen?" Büyük Kral'ın hırıltısı tehlikeli derecede alçaktı.

Yaklaşırken Wegai'nin boğazı düğümlendi. "Devriye gezen bir asker onu güneydeki bahçede yere yığılmış halde buldu. Getirildi-"

"AZ ÖNCE BANA NE DEDİN SEN!?" Daemonikai, ölü bir koşuyla uzaklaşmadan önce duvarlarda yankılanan gök gürültüsü gibi bir sesle kükredi.

Bölüm Yirmi Bir

DOOM

ÜÇ SAAT SONRA.

Vladya ve Aekeira nihayet kale kapılarından içeri girerken Büyük Lord Ottai neredeyse topuklarının üzerinde zıplayarak bekledi.

Üçüncü hükümdarı karşılamak için küçük bir kalabalık toplanmıştı, yüzleri gerçek bir sevgiyle parlıyordu.

Ona dokunmak için uzandılar, elleri kollarına, omuzlarına, hatta pençeye benzeyen eline değdi.

Ottai'nin durduğu yerden, Vladya'nın yüzündeki nadir şefkati gördü; insanlarla gülümseyip konuşuyor, onların sıcaklığını Ottai'nin yıllardır görmediği bir şekilde karşılıyordu.

Birisi yeni doğmuş bir çocuğu Vladya'ya uzattı.

Ottai irkildi, *geri çekilecekti.*

Vladya onu şaşırtarak bebeği kabul etti, nazıkçe tuttu ve Ottai'nin sadece hüznü bir özlem olarak tanımlayabileceği bir bakışla bebeğe baktı.

Birkaç dakika sonra Vladya küçük bir gülümsemeyle bebeği annesine geri verdi ve yoluna devam etti.

Ottai, kalabalığın arasından ilerlerken Vladya'nın Aekeira'nın beline doladığı sahiplenici kolu gözden kaçırmadı.

"Bakın kim sonunda medeniyete katılmaya karar vermiş," dedi Ottai onlar yaklaşırken.

Vladya kaşlarını kaldırdı. "Bir münzevinin bile ara sıra bir molaya ihtiyacı vardır."

Kolunu kavuşturan Ottai sıırttı. "Kendini hazırlasan iyi olur. O dokunmama kuralını pencereden dışarı atacağım, çünkü saldırmak üzereyim."

Vladya'yı kucakladı, huysuz hükümdarın onu itmesini bekliyordu. Ama Vladya onu yine şaşırtarak, tek silahlı da olsa kucaklaşmaya karşılık verdi.

Hah. Belki de bunun için hala bir umut vardır.

Geri çekilirken gözleri Aekeira'ya kaydı. "Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun." Tek kaşını kaldırdı. "Hatta daha mutlu."

"Lordum." Aekeira kızarak zarif bir reveransla başını eğdi. Sesi kalın, gözleri kızarmıştı. Ağladığı her halinden belliydi.

"Neler olduğunu duyduk." Vladya'nın yüzü kasvetlendi. "O nasıl?"

"İyi." Ottai kale girişine doğru bir bakış attı. "Ruh halinin pek iyi olmadığını söylemek yanlış olmaz. Birisi *Ruhbağı*'na suikast düzenlemeye çalıştı."

Aekeira hıçkırıklarını bastırdı. "Onu görmem gerek. Kız kardeşimi görmem gerek."

Ottai onları Frostfall'un kraliyet konutuna götürdü. Emeriel'in yatakta yattığı sessiz odaya girdiler, yüzü solgun, gözleri kapalıydı. Nefes alış veriş çok zayıftı.

Büyük Kral Daemonikai onun yanında oturuyordu, eli Emeriel'in elinin etrafında kenetlenmişti. Ottai geldiklerini duyduğunda ya da odaya girdiklerinde tepki vermedi.

"Em?" Aekeira kız kardeşinin yanına koşarak diğer elini tuttu. "Em, lütfen gözlerini aç," diye hıçkırdı. "Lütfen... benim, Aekeira."

"Faiwick'i bekliyoruz. Panzehiri arıyor." Ottai'nin sesi alçaktı. "Kullanılan zehir oldukça nadir ve elde edilmesi zor. Şimdiye kadar kontrol ettiğimiz hiçbir şifacıda panzehir için gerekli olan kaizan kökü bulunmuyor."

"Kaizan kökü mü?" Vladya'nın kaşları birbirine çatıldı. "Onları bulmak neredeyse imkânsız."

Ottai acımasızca başını salladı. "Bu büyücü zehri." Sesi gergin ve tedirgindi. "Eğer biri onu burada sattıysa, büyük ihtimalle panzehirini de satmıştır. Faiwick kalan aktarları ve karaborsayı kontrol ediyor."

Vladya'nın kaşları daha da çatıldı. "Peki ya bulunamazsa?"

Ottai duraksadı, gözlerini yere indirdi. "Faiwick'i bekleriz."

Daemonikai'nin yüzü taş gibiydi, gözleri Emeriel'den hiç ayrılmıyordu. Dudakları bir ses çıkarmak için asla ayrılmıyordu.

Vladya yaklaşarak büyük kralın arkasında durdu. "Peki ya sorumlu kişi, bulundu mu?" diye sessizce konuştu, sesinde çelik vardı.

"Ne bir iz, ne bir iz, hiçbir şey yok." Ottai hayal kırıklığını gizleyemedi. "Bütün adamlarımız dışarıda arıyor-"

Kapı açıldı ve bir muhafızın kafası içeri girdi. "Şifacı geri döndü."

Faiwick askerler eşliğinde içeri girdiğinde büyük kral hemen ayağa kalktı.

"Nasıl geçti?" Daemonikai sordu. "Panzehir nerede?"

Şifacının yüzü buruştu. "Hiçbir şey bulamadık majesteleri. Her evi, nehir kenarındaki her bitki standını araştırdık." Gözle görülür bir çaresizlik içinde başını salladı. "Her aktar ve her satıcıyı sorguladık. Burada hiç kaizanın kökü yok."

Aekeira gözyaşlarına boğuldu, Emeriel'in diğer elini tutarken omuzları titriyordu.

"Ne demek hiçbir şey bulamadım?" Daemonika hırladı, sırtı dimdikti.

Faiwick'in omuzları çöktü, yüzü kül rengi oldu. "Özür dilerim, Majesteleri. Her yeri aradık."

Odayı gergin bir sessizlik kapladı.

Büyük kral... kesinlikle canı görünüyordu.

Kahretsin.

"Büyücülere hâlâ bir ekip gönderebiliriz," diye eklemekte gecikmedi Ottai, Daemonikai'de oluşmakta olan fırtına bulutlarını dindirmek için çaresizce. "Kökler onlarda olabilir."

Vladya, Emeriel'in solgun, hareketsiz bedenine bakarak, "Bu en iyi ihtimalle bir haftalık bir yolculuk," diye karşı çıktı.

Daemonikai'nin elleri sıkıca yumruk olmuş, dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Ne kadar zamanı var?"

Ottai rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"İki gün, Majesteleri," diye yanıtladı Faiwick. "En fazla üç gün." Hepsini ona baktı.

"Zehir içeriden yavaş yavaş yok ediyor," diye açıkladı şifacı endişeyle. "Her geçen an... organlarını yiyip bitiriyor. Üçüncü gün... geriye hiçbir şey kalmayacak."

Büyük Kral Daemonikai başını geriye attı ve *KÜKREDİ*.

Gürleyen bir böğürtü duvarlarda, binada, tüm kalede yankılandı... ağır feromon patlamaları pompalarken ayaklarının altındaki taşı titretti.

Orman yangını gibi yayılan dürtünün gücü her sıradan erkeği dizlerinin üzerine çökertti. Başlar eğik, eller arkada.

Baskı o kadar güçlüydü ki Ottai kaskatı kesildi... tıpkı Vladya gibi. Feromonlarının gücüne karşı koyamayınca onlar da boğazlarını açarak Daemonikai'nin hâkimiyetine boyun eğdiler.

"Sakin ol, D-Daemon, lütfen..." Vladya kısık bir sesle şöyle dedi

Büyük Kral'ın boğazından bir kükreme daha koptu, ilkinden daha yüksek ve daha şiddetliydi.

Havada idrar kokusu yükseldi ve askerler karınlarının üzerinde yuvarlanarak yere düştü.

"Bundan kim sorumluysa yok edeceğim." Daemonikai'nin gözleri *alevli*, yeşil ve sarı. "Onları bulacağım ve bunu onlara ödeteceğim." Vladya, gözle görülür bir çabayla bacaklarını hareket ettirmeye zorladı. Mücadele ediyordu,

Ottai feromonların yarı deli yaratık üzerinde yarattığı kargaşayı ancak hayal edebiliyordu.

"Majesteleri," Vladya'nın sesi gergindi, "lütfen kontrol edin. Burada kontrolünüzü kaybetmeyin. Lütfen Emeriel'i düşünün."

Ottai, kafatasında zonklayan acıyla nefes alarak kendini daha da yaklaştırmaya zorladı. "Adamları Mysticaria'ya yolculuk için hazırlayacağım, Majesteleri. Büyücülere ulaşana kadar hiç durmadan, dinlenmeden bütün gece ve gündüz yol alacağız. Panzehirle birlikte geri döneceğiz."

"O zamana kadar mezarı soğumuş olacak." Daemonikai ona ters ters bakarak alay etti. Her yer bir mezar kadar sessizleşti.

"Hepiniz dışarı çıkın!" diye bağırdı, vücudu neredeyse öfkeyle titreşiyordu.

Ayağa kalkan şifacı ve askerler dışarı fırladılar, geriye sadece büyük yöneticiler ve hıçkıra hıçkıra ağlayan Aekeira kaldı.

Daemonikai kafasını kavradı, yüzü sertleşti, kafese kapatılmış bir boğa gibi bir uçtan diğerine tepiniyordu.

Ottai onun her zamanki kontrolünü bu şekilde kaybettiğini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu manzara sarsıcıydı. Ve sınırda *dehşet vericiydi*. Ya tekrar vahşileşirse?

Daemonikai durdu ve yatağa baktı, gözlerindeki vahşiliğin bir kısmı gitmişti.

Ona doğru yürüyerek eğildi ve Emeriel'in yarasının etrafındaki sargıyı açtı.

"Yeşile dönüyor," dedi ciddiyetle, enfekte olmuş eti inceleyerek. "Hızla yayılıyor. Bir haftası bile yok."

Ottai başını eğdi. "Daemon-"

"Bu zehrin ortadan kaldırılması gerekiyor." Ses tonu tartışma gerektirmiyordu. "Çok tehlikeli," diye araya girdi Vladya. "Lütfen bunu iyice düşünün."

Daemonikai ona baktı, gözleri kısılmıştı. "Henüz bir şey söylemedim."

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye ısrar etti Vladya. "Yapma bunu."

Gözlerindeki sarı renk tamamen kayboldu, duruşu bile gevşedi. Üzerindeki tüm gerginlik bir saniyede uçup gitmişti.

Neler oluyordu?

Daemonikai doğruldu ve o akşam ilk kez en eski arkadaşıyla yüz yüze geldi.

Vladya'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Selam, yaşlı adam. Nasılsın?"

Büyük Kral'ın yüzündeki sert çizgiler hafifledi. Yataktan kalkıp Vladya'ya doğru yürüdü, gözleri Vladya'nın üzerinde gezinerek her ayrıntıyı inceledi. Arkadaşının pençeye benzeyen elinde durakladı.

Vladya kendinden emin bir şekilde pençeli elini esnetti. "Evet, bu-" Gözleri Daemonikai'nin kararmış kan izlerinin hâlâ görülebildiği kendi koluna takıldı.

"Daemon..." Vladya'nın ses tonunda bir parça endişe vardı.

Daemonikai onu kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti. Vladya da aynı güçle karşılık verdi.

"Çok yol kat ettin," dedi büyük kral. "Bu kadar sıkı savaştığın için teşekkürler."

Vladya sert bir kıkırdama çıkardı. "Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim," diye mırıldandı. "Senden başka kim ruhlar dünyasına yolculuk edip geri dönebilir ki?"

Daemonikai homurdanarak, "Birkaçı döndü," dedi.

"Tehlikeli bir hayat yaşıyorsun, yaşlı adam." Vladya boğazını temizledi ve hafifçe geri çekildi. "Seni burada görmek beni tahmin edemeyeceğin kadar mutlu ediyor."

Daemonikai kaşlarını kaldırarak sıırıttı. "Şimdi kim bu sap?"

"Neden birdenbire bu kadar geveze kesildiğini biliyorum," dedi Vladya'nın sesi ayılarak. "*Bu* çözümü Emeriel üzerinde kullanmayı planlıyorsun, değil mi?"

Bir sessizlik ritmi geçti, yüklü ve ağır. Vladya kaşlarını çattı. "Yapma bunu."

Büyük kral başını yana eğdi. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Yok," dedi Vladya'nın ağız gerilerek. "Ama bunun acısını çekmeni izlemek istemiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "O zaman bırak ben yapayım."

"O *benim* kadını," diye hırladı Daemonikai sahiplenici bir şekilde. "Benim. Ben yaparım." "Daemon, sen-"

"Bana 'Daemon' deme. Bunu yapacağım," dedi, "Ve bundan sonra Zaiiper'le yüzleşeceğim. Ve *ondan* sonra, kendim araştırmak için suç mahalline geri döneceğim. Ben bu işin arkasındaki suçluyu bulana kadar hiç kimse, KESİNLİKLE HİÇ KİMSE bu gece rahat etmeyecek."

Her zamanki yüzleşmesini mi kastediyor? Çünkü bu kötü olurdu. Ottai yüzünü buruşturdu. *Zaiiper'e acıyorum.*

Ama Ottai tamamen kaybolmuştu. Kafa karışıklığı denizinde akıp gidiyordu, kaybolmuş gibiydi. "Uhhh, merhaba çocuklar? Ben hâlâ buradayım." Onların dikkatini çekmek için bir el salladı.

dikkat.

Hep birlikte döndüler, gözlerini ona diktiler. Onun orada olduğunu bile unutmuşlardı, değil mi?

Ottai merakla, "Siz ikiniz en azından tartıştığınız bu 'çözüm' hakkında bana ipucu verebilirsiniz," dedi.

"Hayır," dedi Daemonikai tam o anda Vladya, "Zehri ondan emip kendi bedenine almayı planlıyor."

"Ne!?" Ottai dehşet içinde bembeyaz kesildi.

Ama şimdi düşününce mantıklı geliyordu. Daemonikai'nin ani ruh hali değişimini açıklıyordu. Ne kadar alışılmadık olursa olsun bir çözümü vardı.

Ottai buna inanamıyordu. "Kadının ve ben seni kurtarmak için cehennem ateşlerinden ve o lanet Soğuk Deniz'den geçmedik, sadece hayatını bu şekilde çöpe atmanı izlemek için!"

"Söyle ona Ottai," diye teşvik etti Vladya, onaylayan bir bakış atarak.

"Bu insan ve büyücü toksini, Urekai değil. Panzehir bulunana kadar buna katlanabilirim," dedi Daemonikai kararlı bir şekilde, bir kralın o tanıdık mağrur duruşuyla kollarını kavuşturarak. "Ayrıca, herkes unutuyor gibi görünüyor, birçok zehire karşı güçlü bir direncim var."

"Belki *bir zamanlar* öyleydin," diye karşı çıktı Vladya sertçe. "Tamamen iyileşmiş bir Büyük Kral Daemonikai, evet. Hasta, zayıflamış, ölümün kapısından zorlukla dönmüş bir kral değil. İzin verin bunu *ben yapayım.*"

"Bunu bir ayağı delilik diyarında olan Büyük Lord söylüyor," diye karşılık verdi Daemonikai.

Vladya ve Ottai'nin nefesi kesildi, Vladya'nın çenesi şok içinde açık kaldı.

"Alçakça bir darbe, kadim olan." Ama sözlerine rağmen Vladya'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Daemonikai özür dilemiyordu. "Ve daha aşağıdan vurabilirim."

"Oh, sen-" Vladya onu yakalamak için hamle yaptı, açıkça kavgaya hazırды.

Ottai bir an için nostaljiye kapıldı. Onları bu şekilde görmek, daha basit zamanların anılarını geri getirdi.

Eski hallerine dair bir şeyler görüyordu. Trajedi Urai'yi vurmadan önce paylaştıkları kaygısız yoldaşlık. Kaygısız geçmişlerine kısa bir dönüş gibiydi.

"Um... beyler," Aekeira'nın yumuşak sesi araya girdi.

Hepsi durakladı ve onun önlerinde durduğunu görmek için döndüler. Kız kardeşinin yanından ayrılmış ve onlara yaklaşmıştı, yüzü kararlıydı.

"Biri bana öğretsin," dedi kararlı bir sesle. "Zehri kendim emmek istiyorum."

Vladya'nın vücudu kaskatı kesildi.

"Kesinlikle olmaz." "O benim kız kardeşim-"

"O zehrin yanına bile yaklaşmayacaksın," diye gürledi Vladya, sesi büyük bir lordun otoritesiyle çınlıyordu.

Aekeira bir adım geri çekilirken gözleri irileşti.

Ottai kıkırdamasına engel olamadı. Muhtemelen döndüğünden beri böyle bir ses tonu duymamıştı.

"Bilmiyorum Vladya. Oldukça kararlı görünüyor." Kralın gözleri muziplikle parlıyordu. "Belki de-"

"Belki de hiçbir şey yapmayacaktır. Onu buradan götürüyorum." Vladya bir adım öne çıkarak Aekeira'yı kolundan tuttu. "Benim yokluğumda pervasızca bir şey yapma, eski dostum."

Ottai'ye yan gözle bir bakış attı. "Bunu yapmayacağından emin ol. Zehir organlarını yiyip bitirecek, bu çok tehlikeli. Bunun için yeterince iyileşmedi."

Bununla birlikte, Aekeira'yı odadan dışarı çıkardı.

"Çıkardı" demek cömertlik olur ama Aekeira itiraz edip topuklarını yere vururken onu sürükleyerek dışarı çıkardı.

Odanın üzerine sessizlik çöktü.

Büyük Kral'ın yeşil gözleri Ottai'ye dikilmişti. "Beni durdurabileceğine inanıyor musun, Ottai?"

Yirmi İkinci Bölüm

BÜYÜK ALFA.

OTTAI GÖZLERİNİ YUVARLADI, belli belirsiz bir iç geçirdi. "Sanki söylediğim herhangi bir şey seni etkileyecekmiş gibi. Sen zaten kararını vermişsin." Başını iki yana salladı. "Yine de tekrar düşünmeni isterim. Emeriel bunu istemezdi."

Daemonikai'nin bakışları Emeriel'in hareketsiz formuna kaydı. Öyle huzurlu, öyle acı verecek kadar güzeldi ki, orada yatarken bile kayıp gidiyordu.

"Belki de," diye kabul etti. "Ama ne istediğine ya da istemediğine karar verebilmesi için hayatta olması gerekiyor. Ve ben bunu gerçekleştirmeye niyetliyim." Hırlarken önceki rahatlığı da kaybolmuştu. "Onu da kaybetmeyeceğim. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Ottai şaşkınlığını iyi gizledi. "Onun için böyle sözler söyleyeceğini hiç düşünmemiştim," dedi içtenlikle.

Daemonikai belli belirsiz, alaycı bir gülümsemeyi başardı. "Ben de öyle, Ottai. Ben de duymadım."

Yatağa, onun yanına yerleşti ve eliyle saçlarını hafifçe okşadı.

"İnsan sahip olduklarını neredeyse kaybedinceye kadar asla gerçekten anlayamıyor, değil mi?" Ottai mırıldandı.

"Hayır, bu Vladya ve Aekeira için daha uygun." Hâlâ Emeriel'e bakıyordu, gözleri Ottai'nin yıllardır görmediği derinlikte bir duyguyla doluydu. "Daha çok... insan kendini suçluluk yükünden kurtarmadan, kaybının acısından saklanmak yerine onunla yüzleşmeden sahip olduklarını kabul etmez. Yeniden bir şeyler *hissedebilmek* için ne kadar boş olursa olsun kalbini açması gerekir."

Gözleri Ottai'ninkilerle buluşmak için kalktı. "Gerçek şu ki, kalbimde hâlâ bir boşluk var... Yine de kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Son birkaç yıldır, metodik bir şekilde yaşamaya devam ediyordum. Son günlerde kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar bütün hissediyorum."

Ottai büyülenmişti. "Bağ olmasa bile mi?"

Daemonikai yavaşça başını sallayarak, "Bağ olmasa bile," diye tekrarladı. "Bu sana ne anlatıyor Ottai?"

"Ona gerçekten değer verdiğini." Ottai duygulandı ve bu onu çok duygulandırdı. "Bugünü bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sizin adınıza... gerçekten çok mutluyum, Majesteleri."

Daemonikai yüzünde en nazik ifadeyle Emeriel'e baktı. "Sevmenin ne demek olduğunu yeniden öğrenmek istiyorum. Eğer izin verirse, eğer bize bir şans daha verirse, içimdeki bu boşluğu ona karşı hissettiklerimle doldurmayı umuyorum."

"Bunu ona söyledin mi?" Ottai sordu.

Daemonikai başını salladı. "Henüz fırsatım olmadı. Şimdiye kadar onunla konuşma konusunda pek şanslı değildim. Kelimelerle aram iyi değil."

Gözleri gölgelenmiş ve şişmiş yarasına kaydı. "Ama her şeyi yeniden öğrenmek istiyorum. En baştan başlamak, sadece onun için. Onun yaşamasına ihtiyacım var, Ottai. Onu da kaybetmeye dayanmam."

Büyük kral nefesinin altında bazı kutsal sözler mırıldandı, başını eğdi ve dudaklarını yaraya bastırarak zehri kendi içine çekti.

Ottai yanağında koyu bir lekenin yayılışını izledi. Dameonikai'nin yüzü acıyla gerildi, zehir içine sızdı, eli çarşafı o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri soldu.

Sonunda başını kaldırdığında yüzü bembeyazdı, alnını ıslatan bir ter tabakası vardı.

"Ben... Ben her şeyi aldım," diye homurdandı, sesi boğuktu, gözleri odaklanmamıştı. "Şimdi... şimdi sadece yaranın kendisinin iyileşmesi gerekiyor."

Ayağa kalktı, vücudu sallanıyordu.

Ottai anında onun yanındaydı. "İyi misin?"

Daemonikai bir elini kaldırarak destek vermesini engelledi. "Sadece biraz... dengesizim. Zehir... içime yerleşmesi için zamana ihtiyacı var."

Kapı açıldı ve Vladya içeri girdi. Bakışları Daemonikai'nin yüzüne indiğinde aceleyle yaklaştı, dudakları ince bir çizgi halinde bastırdı. "O yaptı, değil mi?"

"Ben yaptım," dedi Daemonikai belli belirsiz.

Ottai doğruldu ve isteksizce geri çekildi. "Faiwick ve çırağı şafakta yola çıkacaklar," dedi boyun eğerek. "Mysticaria'ya adamlarımızı beklemesi için haber göndereceğim. Sadece... ona iyi bak Vladya. Lütfen."

"Yapacağımı biliyorsun," diye tersledi Vladya.

Baş dönmesi Daemonikai'nin üzerine çöktü, bir savaş gemisi büyüklüğünde zonklayan bir baş ağrısı kafatasını dövüyordu.

Zehir onun vücudunda Emeriel'inkinden çok daha uzun süre kalabilirdi, panzehiri güvence altına almaya yetecek kadar. Umarım.

"Gerçekten iyi misin?" Vladya'nın sesine endişe dokunmuştu.

"Başım sanki ikiye ayrılmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum," diye itiraf etti Daemonikai. "Ama bu beklenen bir şey."

"Bunu kim yapar ki?" Vladya kaşlarını çatarak merak etti. "Herhangi bir şüpheniz var mı?"

"Zaiper'le yüzleşmeye gidiyorum," diye tekrarladı.

Vladya'nın gözleri keskinleşti. "Onun bu işe karışmış olabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum ama işe ondan başlayacağım." Daemonikai kendini dik durmaya zorladı, içinde kaynayan bir öfke vardı. "Daha sonra, saldırının gerçekleştiği yere geri döneceğim. Eğer bu beceriksiz aptallar bir iz bulamazlarsa, sorumlunun izini kendim süreceğim."

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır." Daemonikai cübbesini yavaşça giydi, içi içini yiyordu. "Sana burada, onun yanında ihtiyacım var. Geri geleceğim."

Vladya'nın endişesi derinleşti. "İyi değilsin Daemon. Bu tür yüzleşmelerinin nasıl geçtiğini biliyorum. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Kapıya doğru yürüdü, durdu ve omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Zaiper'in icabına bakabilirim. Ben hastayım, ölü değilim."

Kavşağı geçen Daemonikai, korumaları arkasından takip ederken Greyrock'a girdi. Emeriel'den uzaklaştığı her adım, bu gece onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını bir kez daha gözler önüne seriyordu.

Krallığı ne zamandan beri bu kadar güvensiz hale gelmişti ki suikastçılar Ravenshadow kalesinin kalbine saldırmaya cesaret edebiliyordu? Önce kendisi, şimdi de Emeriel.

Yaklaştığı haberi hızla yayılmış olmalı ki, askerler onun yolunu açmak için aceleyle harekete geçti, yüz ifadeleri gergindi, tüm işçiler görev yerlerinde kayboldu.

Kraliyet konutuna hızla giren Dameonikai, Zaiper'in kapıda beklediğini gördü, gözlerinde temkinli bir ifade vardı.

"Majesteleri. Olanları duydum ve adamlarımın da suçluyu aradıklarını bilmenizi isterim."

"Mahremiyete ihtiyacım var, Zaiper." Daemonikai'nin sesi buz gibi sakindi.

"Bunu hallet." Büyük Lord'un gözleri hafifçe büyüdü, yüzünde bir tereddüt belirdi.

Daemonikai'nin gözleri onunkilere dikilmiş, reddetmesi için cesaretlendiriyordu. Ama Zaiper başını sallayarak onu içeri götürdü ve salonda kalan muhafızları gönderdi.

Yalnız kaldığında Daemonikai Zapier'i yakasından yakaladı ve ciğerlerindeki nefesi kesecek bir güçle onu en yakındaki duvara çarparak havada asılı kalmasını sağladı.

"Bunun anlamı ne-" Zaiper nefes almak için çırpınırken boğuldu.

"Onu öldürmeye nasıl cüret edersin?" Daemonikai tersledi. *"Buna nasıl cüret edersin, Zaiper?"*

"Asla yapmam!" diye soluk soluğa Daemonikai'nin elini pençeledi. "Beni serbest bırak, böylece bunu tartışabiliriz-"

"Tartışma olmayacak. Sadece ben konuşacağım ve sen dinleyeceksin." Daemonikai'nin tutuşu sıkılaştı ve Zaiper'in hava akışını kesti. "Bu sana tek uyarım. Eğer bu işte bir rolün olduğunu öğrenirsem, *seni ellerimle parçalarım.*"

Zaiper hırıldayarak, ters ters baktı. "Beni kendi evimde tehdit edemezsin."

Büyük kral onu tekrar duvara çarptı. "Eğer bu işte parmağın olduğunu öğrenirsem, seni mezbahadaki et gibi parçalarım. Seni yüzlerce küçük parçaya ayırır ve kalıntılarını şehrin dört bir yanına dağıtırım," dedi Daemonikai, yaklaşarak. "Sana uzun zaman önce bastırdığım bir parçamın tadına baktıracağım."

Zaiper'in öfkeli yüzünde korku parladı ama hemen sakladı. "Bırak beni Daemon, hemen şimdi bırak beni!"

Daemonikai'nin dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirdi. "Tanrılarına dua et de seni bu suça bağlayan hiçbir kanıt bulamayayım, *Zaiper Thoryk Dragaxlov.*"

Bununla birlikte, bir bez bebek gibi yere düşen Zaiper'i serbest bıraktı. Nefes nefese kaldığında Daemonikai kayıtsızca geri çekildi.

Zaiper yavaşça ayağa kalktı, öfkesi artıyor, gururu inciniyordu. Gri gözlerine sarı bir parıltı karıştı ve tehditkâr bir adımla ilerledi.

"Evime girmeye ve beni bu şekilde taciz etmeye hakkınız yok!" diye kükredi. "Buna hakkın yok-"

Daemonikai onun kişisel alanına girdi, o kadar yakın duruyordu ki aralarında bir santim bile yoktu.

"Onu ortaya çıkar, *sana* meydan okuyorum, *seni aptal*," diye meydan okudu, sesi yumuşak ama acımasızdı. "Canavarının ortaya çıkmasına izin ver."

Zaiper'in çenesini kavrayarak sarı gözlerine baktı. "Tüm prensip kurallarını unutacağım ve her zaman yaptığım gibi ikinizi de yere süpüreceğim."

Zaiper'in meydan okuyuşu dalgalandı ama bakışları sertliğini korudu.

"Ya da daha iyisi, belki de sonuna kadar gitmeliyim," diye sırtıttı Daemonikai. "Eğer seni taciz edeceksem, en azından bunu iyice yapmalıyım."

Büyük kral saldırgan bir feromon salgıladı. *Diz çök*, Zaiper'e iradesiyle komut verdi.

Zaiper kaskatı kesildi, alfanın komutuna boyun eğmemek için savaşırken titriyordu.

Bu direniş onu işkence gibi bir acıyla kıvrandırdı. "Yapma-" diye kısık sesle başladı.

Daemonikai ona *daha fazlasını* vererek baskıyı arttırdı. Ama o lanet olası zehir sayesinde kafatasını bir acı dalgası yarıdı.

Bu onu durdurmuyacaktı.

Daemonikai *daha da* bastırdı. "İşte taciz böyle bir şey, Zaiper." Büyük Kral'ın içine belli belirsiz bir dalgalanma yayıldı ve o da homurdandı.

"Bana kendi feromonlarınla meydan okuma girişimin bu mu?" Daemonikai'nin sesi alçak, ölümcül bir hırıltıydı.

Hafif dalgalanmayı tekrar hissetti.

"Vazgeç küçük çocuk," diye alay etti Daemonikai, boynunu kırarak. "Sadece kendine daha fazla acı çektireceksin. Güçlü olabilirsin Zaiper, ama benim dengim değilsin."

Daemonikai rahat biri olabilirdi ama kimse bu bariz meydan okumadan paçayı kurtaramazdı. Hiç kimse.

Sadece Vladya ona bu şekilde meydan okumaya cüret etmişti ve Vladya o zamanlar akli başında olmaktan çok uzak olduğu için onu affetmişti. Zaiper ona meydan okumaya nasıl cüret eder?

Daemonikai bu sefer sadece baskınlık kurmak için değil, açıkça *saldırmak* için daha fazla feromon *salgıladı*.

"Dur... lütfen..." Zaiper acı içinde başını tutarak inledi, vücudu titriyordu.

Daemonikai ona sıkılmış bir bakış attı. Bunu bütün gece yapabiliirdi, gerçekten.

Bu ne cüret?

Karnındaki yakıcı acıyı görmezden gelerek gücü biraz daha tutan Daemonikai, Zaiper'in direnişinin daha acınası inlemelere dönüşmesini soğuk bir memnuniyetle izledi.

"Lütfen... Majesteleri." Zaiper'in gözleri yaşardı.

Meydan okuma toza dönüşürken, Daemonikai için boğazını açtı. "Lütfen... Alfa."

Diz çök.

Dizleri yere o kadar hızlı ve sert çarptı ki Daemonikai bir çatırtı duyduğunu sandı.

Eğilerek ikinci hükümdarın ağlamaklı gözlerine baktı. "Ne cüretle bana meydan okumaya kalkarsın?"

"Ben... gerçekten... özür dilerim." Zapier'in sesi boğuklaştı.

Daemonikai onun yüzüne sert bir yumruk attı, ses etraflarında yankılandı.

Zaiper'in ağzından kan aktı ve Daemonikai parmaklarıyla kanı silerek Zaiper'in alnına sürdü.

"Bu cesareti nereden buluyorsun?" diye hırladı. "Söyle bana."

"Lütfen beni affet," diye yalvardı Zaiper, zorlukla nefes alıyordu, Daemonikai'nin feromonları onu hasta ediyordu.

Daemonikai onun çenesini kavradı. "Hastayım ve zehir yüzünden zayıf düştüm. Belki de cüretkârlığın buradan geliyordur ama şunu iyi anla Dragaxlov; hâlâ benim dengim değilsin."

Zaiper homurdandı, ağzından daha fazla kan akıyordu.

"Asla da olamayacaksın, ne şimdi ne de bin yıl sonra. O yüzden o yaralı gururunu ve kibrini kalabalığa sakla." Daemonikai onun saçlarını tutup sertçe çekerek başını geriye itti. "Bir daha bana karşı gelirsen, seni meydanda sürükler ve herkesin önünde terbiye ederim. Yeterince açık konuştum mu?"

Zaiper'in yüzü kızarmış, aşağılanmıştı. "Evet, evet, Majesteleri..."

"Emeriel'e olanlarda parmağın olduğuna dair herhangi bir kanıt bulursam geri dönerim," dedi Daemonikai, sesi bir bıçak gibi kesiciydi. "Ve inan

Bu senin istemeyeceğin bir şey."

Zapier'in gururuna öldürücü darbeyi indiren Daemonikai, yüzünü boynunun kıvrımına gömdü ve onu kokladı.

Zaiper inledi, sesi korku, utanç ve kendinden nefretle katmanlanmıştı.

Daemonikai, Zapier'in canavarının geri çekildiğini, zihninin derinliklerine kaçıştığını, azarlanmış bir çocuk gibi sinip kuyruğunu bacaklarının arasına kısırdığını neredeyse görebiliyordu.

Tamamen tatmin olan Daemonikai onu fiziksel olarak ve alfa komutasının ağırlığından kurtararak Greyrock'tan dışarı çıktı.

Arkasında Zaiper öne doğru yığılmış, başını teslimiyet ve yenilgi içinde eğmişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

GERÇEK BİR RÜYA GİBİ.

KOKULARIN KARIŞIMI Daemonikai'nin soruşturmasını çıldırtıcı bir görev haline getirdi. *Beceriksiz aptallar.*

Olay yerini karıştırmaktan başka bir işe yaramayacaklarını bilseydi, en başta onları soruşturmaya göndermezdi.

Ayak izleri ve kokuları her köşeyi darmadağın ediyor, gerçekten önemli olan şeyleri ayıklamayı her zamankinden daha zor hale getiriyordu. Ama bu onu caydırmayacaktı.

Üç saat sonra hâlâ olay yerindeydi ve Emeriel'in attığı her adımın izini sürüyordu.

Saplantıya varan bir titizlikle bahçeyi tekrar tekrar taradı.

Yine de hiçbir şey bulamamıştı.

Aramayı bir kez daha tekrarlamaya hazırlanırken sinirden içi içini yiyordu.

Bu kez, duyularını güçlendirmek için kısmen canavar formuna geçti ve Emeriel'in kokusunu havaya yapışan diğerlerinin ağından ayırt etmek için burnuna odaklandı. Ama hâlâ bir şey yoktu.

Çok yakında şafak sökecekti. Geri dönme vakti gelmişti.

Emeriel'den uzak kaldığı için içgüdüleri bütün gece diken üstündeydi.

O güvendeydi, Vladya'nın gözetimi altında korunuyordu.

Ama Vladya'ya hayatı pahasına güvenirken, Vladya'nın kafasındaki seslere güvenmiyordu.

Sadece bu risk bile Daemonikai'nin sinirlerini bütün gece gergin tutmuştu. "Wegai," diye seslendi.

Baş askeri hemen ortaya çıktı, bütün gece yakın durmuş, emredildiği gibi mesafesini akıllıca korumuştı.

"Majesteleri," diye selamladı Wegai. "Adamları topla. Geri dönüyoruz."

Daemonikai donup kaldığında bahçenin girişine yaklaşmışlardı, duyuları bir şeye kilitlenmişti.

O kadar zayıf bir kokuydu ki neredeyse havada bir hayalet gibiydi. *Ama bu kokuyu nerede olsa tanırdı.*

"Kimse kıpırdamasın," diye emretti.

O kokuyu bahçenin içlerine doğru takip ederken askerler hareketsiz kaldı.

Orada, betonun üzerinde, küçük bir kan damlası gölgeler arasında belli belirsiz parlıyordu.

Daemonikai çömeldi, kokuyu derin derin içine çekerek ciğerlerine dolmasına izin verdi.

Yanılmamıştı. *Sinai'nin kanı.*

Başka birinin kanı olsaydı gözden kaçırabilirdi. Uzaktan bakıldığında tüm kanlar aynı kokardı, ince farklılıkları fark etmek için belli bir yakınlık ve aşinalık gerekirdi.

Bu kanı yakından tanıyordu.

Kendi kanı kadar tanıdıktı, çünkü iki bin yıl boyunca onunla yaşamış, onunla hayatta kalmıştı.

Sina'nın kanının burada ne işi vardı?

"Wegai, gel."

Asker tereddüt etmeden ayağa kalktı.

"Hanımlar Karargâhı'na git ve Bayan Laelsienai'nin resmi olarak tutuklanmasını sağla," diye emretti. "Şimdi yap."

"Hm, bu sabah birileri oldukça memnun," diye mırıldandı Daryl, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Sinai sırtıarak sevgilisiyle yüzleşmek için döndü. Şafağın ilk ışıkları pencereden içeri süzülüyor, odanın üzerine yumuşak bir parıltı yayıyordu. Memnuniyet damarlarında dolaşıyordu.

Geceliklerini toplayan Sina onları üzerine geçirdi. "Bir zaferi kutlamak için iyi bir seks gibisi yoktur, Daryl."

"Aynı fikirdeyim." Yüce Lord onu öpmek için eğildi. Geri çekilirken gözleri şüpheyle kısıldı. "Yine de bana tam olarak hangi zaferi kutladığınızı söylemedin."

"Cehalet mutluluktur, Ticaret Lordum," dedi Sinai, ayağa kalkmadan önce lüks bir şekilde gerindi ve omzunun üzerinden sinsî bir bakış attı. "Uzun süre tuzak kurduktan sonra nihayet çok zor, çok alıngan bir fare yakaladım diyelim."

"Hm. Peki bu fare tüm bu zahmete değdi mi?"

"Oh, evet," diye mırıldandı, ok temas ettiğinde Emeriel'in acı dolu homurtusunu hatırladı. Dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Hem de çok."

Daryl yarı eğlenmiş, yarı temkinli bir ifadeyle başını salladı. "Böyle davrandığında beni korkutuyorsun. Yanağındaki morluğun sebebi bu fare mi?"

Sina'nın eli yanağına gitti ve hafif bir sızı ile hafifçe irkildi. "Benim küçük farem-"

Ani ve gürültülü bir vuruş onları irkiltti. Kapı hızla açıldı ve Nora telaştan yüzü solmuş bir halde içeri daldı.

"Frostfall'un kraliyet muhafızları yolda!" Nora panikle haykırdı. "Buraya geliyorlar, hanımım! Onlar-"

Sina'nın kalbi küt küt atmaya başladı ama Nora'nın sözlerini algılayamadan askerler odasına daldı.

Yedi kişiydiler. Her biri resmi kıyafetler giymiş, sert ifadeleri görevlerinin ciddiyeti hakkında hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu.

Baş muhafız öne çıktı ve törensel bir ciddiyetle bir parşömen açtı.

"Büyük Kral'ın emriyle ve Urai yasalarına uygun olarak," dedi yetkili bir şekilde, "sizi, Leydi Laelsienai Gurtazivrk'i, topraklarımızın saygın bir konuğu olan Prenses Emeriel Galilea Evenstone'u öldürmeye teşebbüs ve suikast suçundan tutuklu ilan ediyorum. Derhal ve direnmeden teslim olmanız emredilmiştir. Buna uyulmaması halinde güç kullanılarak karşılık verilecektir."

Sina'nın yüzündeki tüm renk soldu. *Ne...?*

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok!" diye kekeleydi.

Öfkeli görünmeye çalışmasına rağmen sesi titriyordu. "Ne cüretle evime girip böyle saçma suçlamalarda bulunursun-"

"Sessizce gelmenizi öneririm hanımefendi," diye uyardı muhafız, sesi sertti. "Yoksa güç kullanacağız."

"Bu bir hata!" Omzunun üzerinden histerik bir bakış fırlattı. "Daryl, onlara yanlış kişiyi yakaladıklarını söyle. Onlara bütün gece burada seninle olduğumu söyle."

Yüce Lord yataktan fırladı, telaşla giysilerine uzandı, gözleri telaşla açılmıştı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Sina'nın içindeki panik artmıştı ama bunu belli etmemek için umutsuzca çabalıyordu.

Nasıl öğrenmişlerdi? Her türlü önlemi almış, hiçbir iz bırakmamış, her ayrıntıyı mükemmel bir şekilde planlamıştı.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye tükürdü. "Sizin gibiler tarafından haksız yere suçlanmaya tahammül edemeyeceğim!"

İki asker öne çıktı, kollarından tutarak onu kapıya doğru sürükledi. Kadın onların tutuşuna karşı mücadele etti ama onların gücüyle boy ölçüşemezdi.

"Ben masumum!" diye bağırdı ama itirazları kulak ardı edildi.

Dehşet içinde koridorda sürüklenirken, kanadındaki diğer hanımlar odalarından çıktılar. Onun sıradan bir suçlu gibi sürüklenip götürülüşüne şahit olduklarında gözleri merak ve hınzırca bir zevkle açılmıştı.

Sina hiç böyle bir aşağılanma hissetmemişti.

"Bırakın beni!" diye bağırdı, onların tutuşuna karşı çırpınarak. "Kendi başıma yürüyeceğim!"

Ama yalvarışları görmezden gelindi.

Korku hızla utancını bastırdı.

Daemonikai'nin öfkesinden, gazabından korkuyordu. Daha önce bir kez karşılaşmış ve bir daha asla kışkırtmamaya yemin etmişti.

Korku, göğsünü tırmalayarak içinde daha da derinlere yerleşti.

Bunun olmaması gerekiyordu. Bunun benim zaferim olması gerekiyordu. Her şey nasıl bu kadar ters gitmişti?

Emeriel bilinci gidip geliyordu.

Her yüzeye çıktığında, biri dudaklarına acı bir bitki bastırıyor, alnını nemli bezlerle serinletiyor ya da yemek yemesi için onu ikna ediyordu. Bu yorucu ve rahatsız ediciydi.

Neden onu rüyalarıyla baş başa bırakamıyorlardı ki?

Onun ve Sevgilisinin güzel, tatlı rüyaları.

Burada, bu sıcaklık ve ışık dünyasında ne acı ne de sefalet vardı. Burada aralarındaki bağ canlı ve geliyordu.

Burada, kaleden uzaktayken bile onun varlığını hissedebiliyordu.

Burada o n u n kalbindeki her şeyi hissediyordu, sadece acısını değil mutluluğunu da. Onun sevgisini.

Bu dünyada karnı doluydu ve yuvarlaktı, çocuklarını taşıyordu. Zaten ısıt ısıt olan dünyalarına daha da fazla güneş ışığı getiren bir çocuk.

Sevgilisi sevinçle *parlıyordu*, keder ve kaybın üzüntüsü ona dokunmamıştı.

Emeriel bu cennet gibi rüyadan uyanmak istemiyordu.

Eğer diğer tarafa geçmek böyle rüyalar görmesine neden oluyorsa, belki de çok daha önce geçmeliydi.

Çok güzeldi. Bu-

"Uyan Prenses. Aç ağzını," Madam Livia'nın sesi rüyalarına girdi.

Yine mi bu?

"G i t buradan..." diye bağırmaya çalıştı ama sözcükler karmakarışık bir mırıltı halinde çıktı.

"İlaçlarını a l m a s ı gecikti," dedi baş hizmetçinin sesi, "ama son zamanlarda çenesini sıkıca kilitliyor, rahatsız edilmeyi reddediyor."

Kutsanmış sessizlik geri döndü.

Emeriel rahatladı, minnettar oldu. *Tanrıya şükür-*

"Uyan, hayatım." Güçlü, nazik bir el yanağını okşadı.

Kalbi tanıdık sesle kıpırdadı. *Onun rüyalarının dışında ne işi vardı?*

Burada, bu bulanık yarı dünyada sesi daha yakın, daha gerçek geliyordu. Belki bir an için gözlerini açabilirdi.

Parlak ışık görüşüne saldırdı.

Hayır. Emeriel hızla gözlerini kapadı.

"Perdeleri kapat, Livia," diye emretti Sevgilisi. "Ama serin havaya ihtiyacı var-"

"Yap şunu," diye ısrar etti.

Bunu hışırdayan perdelerin sesi izledi. Oda karardı. Sonra o muhteşem sessizlik.

Temkinli bir şekilde gözlerini tekrar açtı, teker teker.

Görüşü bulanıktı ama gözlerini kırptırdıkça erkeğinin yüzü yavaşça odak noktasına geldi.

Parmakları elmacık kemiklerini okşarken, "Merhaba Prenses," diye inledi. Başı hafif ve sisli hissediyordu ama bu... bu da hoş bir rüyaydı. Emeriel yumuşak, memnun bir ses çıkararak onun dokunuşuna sokuldu. "İşte benim güzel kızım." Eli Emeriel'in saçlarını okşamak için hareket etti. "Şimdi içmen gerek."

Bir fincan dudaklarına bastırdı ve acı bir sıvı diline dokundu. Öğürdü, başını başka yöne çevirdi.

"Acı," diye mırıldandı. "İstemiyorum."

"Biliyorum, ama yapmalısın." Daha yakına eğildi, yüzü Emeriel'in görüş alanını dolduruyor, dünyanın geri kalanını engelliyordu. Emeriel buna hiç aldırmadığını fark etti.

"Çok yakışıklısın," diye mırıldandı. "Ama... burada küçük bir hata var..." Bir elini kaldırarak adamın alnındaki endişe çizgilerini düzleştirdi ve kaşlarının arasındaki çatıklığı düzeltti. "İşte, çok daha iyi. Kaşlarını bu kadar sert çatma."

Bakışları, ona kendisini evreninin merkezi gibi hissettiren bir şefkatle doluydu.

Bu hoşuna gitmişti. Hem de çok.

"Bana bakmaya devam et... böyle," diye mırıldandı uyuklu bir şekilde, o gözlerde kaybolmuştu. "Bazen sanki ruhumun derinliklerini görüyormuşsun gibi geliyor." Durakladı, göz kapakları titriyordu. "Sinir bozucu ama... hoşuma gidiyor. Hiç durma."

"Aklın başından gitmiş," dedi adam, kadının içini ürperten o derin ve seksi sesiyle.

"Hayır, kafam gayet yerinde," diye son derece ciddi bir şekilde onu bilgilendirdi.

Gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çattı, gözleri odaklanmaya çalışırken kaşları kırıştı. "Yine de... üç gözün ve iki burnun var gibi görünüyor."

Derin bir kıkırdama çıkardı. "Kafamız açık, değil mi?"

"Kesinlikle." Emeriel'in eli boynuna kaydı ve açgözlülükle parmaklarının ulaşabildiği her yerde gezindi. "Keşke bunu daha sık yapsan. Gül. Duymak istiyorum... görmek istiyorum."

"İçimde bir istek uyandırıyorsun," diye itiraf etti sesi titreyerek. "Bir daha yapacağımı hiç düşünmemiştim ama sen..." Korkunç ilaç kabını bir kez daha eline aldı. "Bunu içmen gerekiyor."

"İçme."

"Sen de iç." Tekrar ağzına bastırdı. "İç, Riel."

Riel. Bu evcil hayvan ismi içinin hoş bir şekilde burkulmasına neden oldu. "Riel..." kulağa nasıl geldiğinin tadını çıkardı. "Hoşuma gitti."

"Öyle mi?"

Emeriel coşkuyla başını salladı. "Hem de çok. Bana... Riel deyin, Majesteleri."

"Diyeceğim, sevgilim," diye söz verdi yumuşakça. "Şimdi iç."

İsteksizce ağzını açtı ve yüzünü buruşturarak acı ilacı yuttu.

Adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aferin kızıma."

Emeriel onun övgüleri karşısında gururlandı. "Çok güzel rüyalar gördüm..." diye itiraf etti sersemlemiş bir halde.

"Öyle mi?" Adamın ses tonunda merak vardı.

"Mmm." Ona doğru uzandı, zayıfça yapıştı. "Yanıma uzan, sana hepsini anlatayım."

Adam iç çekti. "Mahkemede bana ihtiyaç var, Riel." "Lütfen... Sevgilim," diye sızlandı, ikna edici bir şekilde.

Bir iç çekiş daha, bir teslimiyet. "Bizi yalnız bırak, Livia."

Emeriel yumuşak ayak seslerini, kapının açılıp kapanışını zar zor duydu.

Adam onun yanına uzandı ve Emeriel başını adamın sert göğsüne yaslayarak memnuniyetle iç geçirdi.

Onun kolları en sevdiği yerd. Tüm evrendeki en güvenli yerd.

"Bizi hayal ettim." Uykunun çekiciliğiyle savaştı. "Birlikte yaşadığımız hayatı... Çok mutluydun."

"Öyle miydin?" Sesi yumuşaktı.

"Ah, evet." Ona baktı, gözleri ağırlaşmıştı. "Ağırdım... senin çocuğunla."

O anda Emeriel onun yüzünü görebildiği için minnettar oldu. Gözlerinde kıvılcımlanan ham açlığı görebiliyordu.

Özlemi...

Hasta olsun ya da olmasın, bu sonsuza dek kalbine kazınacak bir manzaraydı. Güçlü eşi sanki ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Bu benim için... bizim için yakın zamanda olacak bir şey değil," dedi kısık sesle, gözleri sonunda onunkilerden ayrıldı. "Yüzyıllar boyunca olmayacak."

Sakinleştirici bir eli göğsünde gezdirdi, onun nefes alıp verişindeki istikrarlı yükseliş ve düşüşe kendini bıraktı, uyuşturucu etkisindeki zihnini odaklamaya çalıştı.

"Merhum eşim ve ben dört bin yıl boyunca birlikteydik ve bunun karşılığında sadece iki oğlumuz oldu. En küçüğümüz sekiz yüz yıl önceydi..."

Yüzyıllardır üçte biri için." Sesi titredi ve titrekle bir nefes aldı. "Bir çocuğum daha olması için her şeyimi verirdim..."

Ah, sevgilim. Emeriel'in kalbi onun için acıyordu.

Eski bir acı yüzeye çıktı; nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama göğsünün tam ortasıındaydı.

"*Üç yüz yıl* boyunca bir çocuk için çabalamanın ne demek olduğunu biliyor musun genç adam?" Derin sesi göğsünde gürledi.

Gözlerini kapatarak rahatlatıcı titreşimleri içine çekti.

"Bu, her günün sonsuz hissettirdiği anlamına geliyor. Gebe kalmadan geçen her ısı döngüsü ikiniz için de ıstırap demek."

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Üzölme." Adamın eli kadının kolunu okşadı. "Bu çok güzel bir rüya. Sadece bir rüyada bile olsa seninle paylaşmak için her şeyimi verirdim."

Göz kapakları ağırlaştı, adamın tatlı sarılığı onu o sürükleyici huzura sürükledi.

Bilincinin kıyısında bir anı kıpırdandı.

Acı verici ama değerli bir şeydi ama ona tutunmadı. Burada acının yeri yoktu.

"Güzel bir rüya," diye kabul etti. "Benimle kal, Sevgilim. Sadece bir süre daha."

"Ben buradayım." Onu bir zamanlar canavarının yaptığı gibi sahiplenici bir şekilde tuttu, ama erkekle birlikte, dokunuşunda ruhunu harekete geçiren nazik bir koruyuculuk vardı.

Bu hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti.

Son bir gayretle, "Isıtmalarımından korkuyorum... şimdi eskisinden bile daha fazla," diye fısıldadı. "Ama diliyorum... İçimde senin meyvenle büyümek istiyorum. İçimdeki her şeyle sana bir çocuk verebilmeyi diliyorum."

Onun fısıltısını duyduğunda neredeyse uykuya dalacaktı.

"Eğer yapabilirsen, evrendeki en mutlu erkek ben olacağım," dedi aç bir tonda en yumuşak yeminiyle. "Eğer yapabilirsen, Riel, tüm dünyayı ayaklarının altına sereceğim."

Yirmi Dördüncü Bölüm

SONSUZA DEK KAYBOLAN ŞEY.

GÖZLERİNİ AÇTI VE Emeriel günler sonra ilk kez kendini iyi hissetti. Aslında iyi olmaktan da öte.

İnatçı baş ağrısı geçmiş, ateş ve titreme kaybolmuş, şişlik sanki hiç olmamış gibi inmişti.

"Nasıl hissediyorsun?"

Gözleri yanında oturan Aekeira'yı buldu, gözlerinde yorgunlukla rahatlama birbirine karışmıştı.

"Aekeira..." Emeriel'in sesi bir törpü gibiydi.

"Herkesi çok endişelendirdin," dedi Aekeira. "Bir an için en kötüsünden korkmaya başlamıştık."

"Bir an için *ben de* en kötüsünü düşündüm." Emeriel homurdanarak kendini yukarı itmeye çalıştı. Karnına keskin bir ağrı saplandı ve yüzünü buruşturdu.

Aekeira hızla öne doğru eğildi, daha rahat bir pozisyona geçmesine yardım etti ve arkasındaki yastıkları ayarladı.

"Ne kadar oldu?" "Beş gün."

Emeriel yavaş bir nefes verdi. "Beş gün... O kadar uzun demek."

"Seni iyi gördüğüme çok sevindim." Aekeira'nın gülümsemesi gergindi. "Beni gerçekten korkuttun."

Emeriel kız kardeşinin ellerinin seğirdiğini, parmak eklemlerinin büküldüğünü fark etti. Aekeira ona uzanmak, sarılmak, gerçek olduğundan emin olmak istiyordu ama kendini tuttuğu belliydi.

Son birkaç yıl onlar için hiç de kolay olmamıştı. Emeriel kendi acısı yüzünden herkesten uzaklaşmıştı, hatta dokunuşuyla onu her zaman en çok rahatlatan kişiden bile.

Bu yüzden önce o uzandı ve elini Aekeira'nın koluna koydu. "Seni korkuttuğum için özür dilerim, Keira."

Aekeira bir anda ona sarıldı ve onu sıkıca kucakladı.

Ev, ev, ev. Bu his Emeriel'e çok sert çarptı ve nefesini kesti.

Özlem içinde kabardı, ham ve güçlüydü, o kadar ki yıkılmamak için dudağını ısırdı. Sarılmaya karşılık vermemek için yumruklarını iki yanında sıktı, çığ gibi büyüyen duygularını dizginlemek için sık nefesler aldı ve gömülü kalmalarını diledi.

"Bunu bir daha asla yapma," diye azarladı Aekeira, vücudu titriyordu. "Kendine bir ok isabet etmesine nasıl izin verirsin? Genelde onları çok çabuk saptırırsın! Bunun sana isabet etmesine nasıl izin verdin?"

Emeriel kuru bir ses tonuyla, "Ah, evet, geldiğini gördüm ve orada kollarımı iki yana açarak duracağımı, karnımı delip geçerken sevineceğimi düşündüm," dedi.

Kız kardeşi ofladı. Geri çekilerek Emeriel'e sitemkâr bir bakış attı. "Demek hâlâ espri anlayışın var. Bunu bilmek güzel."

Emeriel cevap olarak homurdandı.

"Bundan nasıl kurtuldum?" diye yüksek sesle merak etti. "O zehrin kokusunu aldım. Nadir bulunan, ölümcül olanlardan biriydi. Sanırım *Shezie*'ydi. Onun gibi kokuyordu." İç içe geçmiş ellerine baktı, kaşları çatılmıştı. "Bir an için beyaz ışıkları ve öteki dünyaya giden treni gördüğüme emin oldum."

"Uzaktan bile eğlenceli değil." Aekeira koltuğuna geri yerleşti ve Emeriel'in elini bir kez daha tuttu. "Adamın seni kurtardı."

Emeriel de bundan şüphelenmişti. Ama... nasıl?

Büyücü olmadıkça kimsenin elinde hazır bir *Shezie panzehiri* bulunmaz.

"Sendeki zehri emdi, kendi vücuduna çekti. Lord Vladya bunu mümkün kılan büyüler yaptığını söyledi," diye açıkladı Aekeira usulca.

Emeriel hareketsiz kaldı. *Ne oldu?*

Elini Aekeira'nın elinden çekerek giysisini kaldırdı ve yaranın olduğu yere baktı.

Neredeyse iyileşmişti, ne bir şişlik, ne kararmış damarlar, ne de zehirden geriye kalan bir iz vardı.

Emeriel kız kardeşine baktı, ağzı açılıp kapandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Ama neden... neden bunu yapmıştı?

"Her an buradaydı, seni izliyor, seninle ilgileniyordu." Aekeira'nın sesi hayretle doluydu. "Acı çekerken, zehir organlarını kemirirken bile..."

Emeriel'in elleri kasıldı ve giysilerini daha sıkı kavradı. *Zehrimi aldı...?*

"Şu anda sadece ekinler için su çekmeye yönelik yeni projeyle ilgili kritik bir toplantı nedeniyle uzakta. Senin yanından ayrılmayı reddettiği için sayısız görevi kaçırdı, Em."

"Ama neden...?" Emeriel'in sesi ancak fısıltı halindeydi. "Aramızdaki bağ koptu."

Onu bunu yapmaya zorlayan hiçbir şey yok."

"Bunun artık bağla ilgili olduğunu sanmıyorum," dedi Aekeira, emin ve bir o kadar da şaşkın görünüyordu. "Bence seni gerçekten önemsiyor. Zehri içine çekti, *günlerce acıya katlandı*. Panzehir daha dün geldi." Başını sallayarak ekledi. "Ölebilirdin."

Emeriel'in zihni dönüyordu. Onun yaptığı fedakârlığın derinliğini kavrayamıyordu. Ya da bunu *onun* için neden yaptığını.

Ve hastalığından tam olarak kurtulamamıştı.

Emeriel boğazındaki düğümü yuttu. "Kimin sorumlu olduğunu biliyorlar mı?"

"Onun kan ev sahibi." Aekeira'nın gözleri hiddetlendi. "O lanet olası metres, senden neden bu kadar nefret ediyor bilmiyorum."

Elbette. Neden şaşırmadım ki?

Emeriel'in gözleri kısıldı. "O aptal kadın."

"Büyük kral bunu kendisi araştırdı." Kız kardeşinin ifadesi yumuşadı. "Başka hiç kimse bir ipucu bulamazken, bir şekilde o buldu. O gece neredeyse aklını kaybediyordu... hepsi senin yüzünden."

Emeriel'in kalbi çırpındı. Düzensiz, savunmasız bir atış.

"Onunla aranızı düzelttiniz mi?" Aekeira'nın sesi nazikti ama Emeriel hiçbir şey söylemeden boş gözlerle önüne bakıyordu.

"Em..."

"Çok korkuyorum," diye itiraf etti sonunda.

Kız kardeşi ona baktı, gözlerinde acıma okunuyordu.

Emeriel ilk kez yüksek sesle, "Onu duymak, ne söyleyeceğini bilmek istiyorum," diye itiraf etti. "Ama aklımı kaçırarak kadar korkuyorum, Aekeira." Gözleri duvarı kirleten düzensiz, soluk çizgileri takip etti. "Ya yanlış bir şey söylerse? Ya merhamet ediyorsa ya da sadece suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışıyorsa?"

Ya sadece arkadaşça davranıyorsa ve bizim için bir gelecek planlamıyorsa?" Sıkı bir yutkunma daha. "Ya tüm bunları, onu kurtarmak için buraya döndüğüm için bana borçlu olduğunu düşündüğü için yapıyorsa? Ya sadece bir iyiliğe karşılık vermek için iyi ve tatlı davranıyorsa, daha fazlası değil?"

"Çok fazla 'eğer' var, sevgili kardeşim," diye sessizce azarladı Aekeira.

Emeriel nefes verdi, bakışları neredeyse iyileşmek üzere olan yarasına kaydı. "Ya doğru şeyleri söylerse?" Sesi endişe doluydu. "Aşk yolunda tekrar yürümekten korkuyorum, Aekeira. Ben de o yollardan geçtim ve bu yürek burkucu. Onun için çok fazla şey hissediyorum. Eğer bu duyguları tekrar açığa çıkarırsam ve o da bir daha geleceğimiz olmadığına karar verirse, ikinci kez asla toparlanamam."

"Oh, Em..."

"Bana öyle deme," diye homurdandı.

"Bu şekilde yaşamak gerçekten yaşamak değildir, Em," dedi Aekeira, onun onaylamamasını görmezden gelerek. "Evet, o koruyucu duvarlar seni acıdan, dünyanın tüm acımasızlığından koruyor ama seni mutluluktan, gerçekten yaşamaktan alıkoyuyor. Şansını denemekten."

Emeriel kollarını kavuşturdu. "Ve senin yaptığın da bu mu? Lord Vladya'nın sana yaşattığı onca şeyden sonra tekrar şansını denemek mi?"

Aekeira dudaklarını büzdü.

"Çektiğin acıyı, seni ne kadar derinden yaraladığını fark etmediğimi sanma. Onun yüzünden her gece ağlamayı dinleyen bendim. Herkesin uyuduğunu sandığımda, sabaha kadar yastığına sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlardın."

Aekeira gözlerini indirdi. "Gitmesine izin vermek kolay değildi," diye itiraf etti, sesi kısıktı. "Ama bize bir şans vermek ya da her gün içimde yarı ölü yaşamak arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığımda, bu şans kullanmayı seçtim."

"Yarı deli ve ruhsuz olmasına rağmen mi?" Emeriel'in sesinde keskin bir ton vardı. Aekeira'nın dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kalktı. "O zaman bile." Yukarı baktı

Emeriel, gözleri parlıyordu. "Ve biliyor musun Em?"

Beni arama. "Ne?"

"Onunla geçirdiğim son birkaç hafta hayatımın en mutlu zamanlarıydı." Aekeira'nın gözleri parladı, yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Daha fazla tatmin olmuş."

Son derece iğrenç. Son derece sevimli.

"Büyük Kral'a bir şans ver," diye ısrar etti Aekeira. "Onu dinle. Sonra ne yapmak istediğine karar ver. Kaçmak gerçekten bir çözüm değil. Bir zamanlar tanıdığım Emeriel bunu anlıyordu."

"Artık o Emeriel olmak istediğimden emin değilim. O kız kalbinin onu yönlendirmesine izin verdi... ve içine düştüğü dipsiz kuyuya bak. Şimdi sadece aklımı takip ediyorum."

Aekeira sessiz kaldı.

Sonunda, "Ve bunda yanlış bir şey yok," dedi. Ayağa kalkarak, "Gidip Madam Livia'yı getireyim, uyanık olduğunu bilmesi gerekiyor," diye ekledi.

Emeriel başıyla onayladı ve kız kardeşinin kapıya doğru yürümesini izledi.

Ama Aekeira durakladı ve geri dönerek elini kapı koluna dayadı.

"Belki artık o kız olmak zorunda değilsin," dedi sessizce, "ama onu tamamen kaybedemezsin, Em. Çünkü o kız cehennemden kurtuldu. Köleliğe, bir canavarla yatmanın cehennemine katlandı. Ateşin ve onun geri kazanımının acısıyla yüzleşti, ezici bir sırrı omuzladı ve yine de ruh eşinden koparılmayı yaşadı. Tüm bunları yaşadı ve... *hayatta* kaldı."

Emeriel'in göğsü sertçe gerildi. Uzaklara baktı, kız kardeşinin sözleri havada asılı kalmıştı.

"O kız senin en iyi parçandı," diye ekledi Aekeira. "O senin en güçlü yanındı. En cesur. *Seni sen* yapan her şey oydu. Belki artık tamamen o olmak zorunda değilsin ama onu hala yanında taşıyabilirsin. Çünkü o seni dengeledi. Aklının seni yönetmesine izin vermende sorun yok... sadece kalbine de onu takip etmesi için bir şans ver."

Dur, lütfen. Emeriel ellerine baktı. Elleri titriyordu.

"Seni seviyorum, Em." Kız kardeşi kapıyı açtı ve küçük, hüzünlü bir gülümseme sundu. "Seni her zaman seveceğim, kim olursan ol."

O gittikten uzun bir süre sonra Emeriel sessizliğe fısıldadı, "Ben de seni seviyorum Keira."

İKİ YIL ÖNCE

Urai'den döndükten üç ay sonra.

Emeriel şiddetli bir baş ağrısı ve midesinde daha da keskin bir ağrıya uyandı.

Pencereden giren güneş ışığı hassas gözlerine saldırıyordu ama kalkıp perdeleri kapatacak ne gücü ne de isteği vardı.

Bunun yerine yüzüne bir yastık atarak dünyayı kapattı.

Yeni bir gün daha doğmuştu.

Sevgilisinin dönmesini umacağı, gelip onu geri alması için dua edeceği bir gün daha.

Onun kölesi olarak dönmek zorunda kalması umurunda değildi; Emeriel hayatının geri kalanında ona hizmet etmeye hazırdı. Ona verebileceği her türlü şefkat kırıntısını kabul ederdi, yeter ki onu almaya gelsin.

"İyi bir kız olacağım, söz veriyorum," diye mırıldandı kısık sesle, gözleri çok kuru, gözyaşlarını çağıramayacak kadar bitkin.

Ölümü dilemek için bir gün daha.

Kapısının dışından sesler geliyordu.

Prens Daviel, "Yarı ölüydü, ciddi şekilde susuz kalmıştı," diye tersledi. "Eğer adamlarımız onu bulmasaydı, şimdiye çoktan ölmüş olurdu."

"Bininci kez tekrar soruyorum, burada neler oluyor Aekeira?" Kral Orestus'un sesi sinirli bir şekilde gürledi. "Kız kardeşin neden onu köleleştiren o vahşi krallığa geri dönmeye kalkışsın ki?"

Ona sadece Aekeira'nın boğuk hıçkırıkları cevap verdi.

"Orospu çocuğu!" diye küfretti kral. "İkinizden biri benimle ne zaman konuşacak!? İkinizin de nesi var böyle? Sanki o canavarlar iki yabancıyı bana geri göndermiş gibi! İkiniz de ya ağlıyorsunuz, ya odalarınıza kapanmışsınız, üzülüyorsunuz, yemek yemiyorsunuz ya da daha çok ağlıyorsunuz."

Emeriel inledi. Başı bunun için çok sert çarpıyordu.

Git başımdan. Beni yalnız bırakın! Bağırmak istiyordu ama bağırarak gücü toplayamayacak kadar yorgundu.

Ve midesi... *yanıyordu.*

Ne mutlu ki, tekrar uykuya daldı.

Ani, delip geçen bir acı onu sarsarak uyandırdı. *Ne oluyor...*

Ardından bir tane daha geldi, daha keskin ve daha acı vericiydi, Emeriel iki büküm oldu, boğazından boğuk bir çığlık koptu.

Ayağa kalkmaya çalışırken karnını tuttu ve kendini rahatlatmak için çaresizce tuvalete doğru sendeledi.

Ama çekmecelerini indirdiğinde, kan vardı. Çok fazla kan.

Kumaşı ıslatmış, bacaklarından aşağı akıyordu.

Dehşet içinde bakakaldı. Şaşkına dönmüştü.

Bir başka şiddetli krampla ağlayarak neler olduğunu merak etti. Bir yılı aşkın süredir adet görmemişti!

Elbisesini öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlaştı, nefesi kesik kesik geliyordu. *Tanrım, karnım gerçekten çok ağrıyor.*

Acaba...?

"Hayır, hayır, olamaz," diye boğuldu, vücudu titriyordu, "Ben... Ben hamile olamam."

Kan, bir ressamın dikkatsiz fırça darbesi gibi iz bırakıyor, dokunduğu her yeri lekeliyordu.

"Hamile kalamam!" Elleriyle yüzünü kapatan Emeriel inkâr çığlıkları attı. "Bunun mümkün olmadığını söylediler! Zaman aldığını söylediler!! Yapamam... Yapamam," diye hıçkırdı. "Çocuğumu kaybedemem."

Dizlerinin *bağı* çözüldü ve bir paçavra gibi yere düştü, *daha önce hiç olmadığı kadar hıçkırarak ağlamaya* başladı.

Karnındaki hafif şişkinlik yetersiz beslenmeden kaynaklanan bir şişkinlik değildi; hamileydi.

Tam orada, tuvalette, Emeriel'in kalbi yeniden kırıldı.

Uyluklarındaki her kan izinde, karnındaki her yakıcı sancıda, Emeriel giderek artan, ruhunu parçalayan bir kesinlikle biliyordu ki, bir ruh bedenini terk ediyordu. Çocuğu gidiyordu.

Ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

MEVCUT

Yatağın üzerinde oturan Emeriel gecenin sessizliğinde kontrolsüzce titriyordu. Kollarını dizlerine sıkıca sararak kendini bir ileri bir geri sallarken, düzensiz yüksek sesli nefesleri odasının sessizliğinde yankılandı.

Büyük hükümdarlardan hiçbiri atalarının tapınağından dönmemişti.

Bunu kendine neden yapıyorsun? Neden hayatının en acı anısını tekrar yaşarsın?

Ama bu özel anının zincirlerinden neden kurtulduğunu biliyordu. Kral Daemonikai ile çocuklar hakkında yaptığı samimi konuşma.

"Eğer bana bir çocuk verebilirsen, Riel, tüm dünyayı ayaklarının altına sererim."

Titremesi şiddetlendi, dişleri takırdıyordu. Keşke bilseydi... keşke ne kadar yaklaştıklarını bilseydi.

Onu gömmeye karar vermiştik, değil mi? Geçmişte bırakıp hiç olmamış gibi yaşamaya?

O da böyle yaşamıştı.

Her gün sanki bütünmüş gibi, içi parçalanmamış gibi yaşıyordu. Sanki tanrıların ona verebileceği en değerli hediyeği kaybetmemiş gibi.

Çocuğunu kaybetmek onu, kopan bağlarının acısını, onu neredeyse yok eden kalp kırıklığını aşmaya zorlamıştı.

Bu onu daha güçlü olmaya, masumiyeti ve umudu bilen eski Em'i gömmeye zorlamıştı.

Ne de olsa, bu kadar zayıf olmasaydım, çocuğumu kaybetmezdim.

İlk kızgınlığından gebe kalacağını kim hayal edebilirdi ki?

Ve onu bu şekilde kaybedeceğini kim düşünebilirdi?

"Bir şeyin yok. İyisin," diye fısıldadı kendini sallayarak. *Keşke bu hareket ruhunda biraz sıcaklık yaratabilseydi.*

Ama kimse bilmiyordu. Aekeira bile.

Bu Emeriel'in mezara kadar taşıyacağı bir sırdı.

Umutsuzca çocuk isteyen, iki çocuğunu kaybetmenin acısını yaşayan bir erkeğe, üçüncü çocuğunu taşıdığını ama beceriksizlikleri yüzünden onu da kaybettiğini nasıl söyleyebilirdi?

Kendini asla affetmeyecekti... tıpkı onun kendini asla affetmediği gibi.

Bu yüzden, onu içten içe yavaş yavaş öldürüyor olsa da, bu yükü taşımak yalnızca ona aitti.

Kalbini korumak için neden bu kadar mücadele ettiğini, neden herkesten uzaklaştığını, neden hep öfkeli olduğunu kimse bilmiyordu. Kimse acısının boyutunu bilmiyordu. Kimse eski Emeriel'in neden öldüğünü ve yeni, sertleşmiş olanın neden yaşayabildiğini bilmiyordu.

O kız her şeye katlanmıştı, kölelikten, işkenceden, kalp kırıklığından, kopan bağdan kurtulmuştu...

Ama çocuğunu kaybettikten sonra hayatta kalamamıştı.

Ve şimdi, inşa etmek için çok çalıştığı her şey etrafında parçalanıyordu. Dövdüğü zırh çatırdıyordu.

Onun yanında sadece birkaç hafta geçirmişti ve gömdüğü tüm duyguları yeniden canlanmaya başlamıştı.

Beş uzun gün boyunca, zehir organlarını yok ederken içindeki zehrin acısına katlanmıştı, hepsi onun hayatını kurtarmak içindi. Bunu düşünmek bile ölü kalbinin umutla çarpmasına neden oluyordu.

Aralarındaki bağ aktif bile değildi ama yine de ona yeniden aşık oluyordu.

Yeniden mi? İç sesi homurdandı. Ona olan aşkın hiç gerçekten bitti mi?

Emeriel... dehşete düşmüştü.

Aekeira için vaaz *vermek kolaydı*, "*Kalbine bir şans ver*" demek kolaydı.

Ama Aekeira o soğuk tuvalette durup çaresizce çocuğunun bir kan gölü içinde kayıp gidişini izlememişti.

Son iki yalnız yılını, hiç çiçek açmaya fırsat bulamamış bir hayatın anılarıyla parçalanarak geçirmemişti.

Hayır, sefaletle, asla iyileşmeyen yarayla yaşamak zorunda kalan Aekeira değildi.

Kız kardeşi, çocuğunun neye benzeyebileceğini, nasıl büyüyebileceğini merak ederek sayısız gece uyumamıştı. Kime dönüşeceklerini.

Çocuğunun güçlü, yakışıklı bir oğlan mı yoksa güzel, ısıltılı küçük bir kız mı olacağını.

Gözleri babasınıninki gibi delici bir yeşil mi yoksa kendisinininki gibi koyu mavi mi olurdu?

Emeriel boş gözlerle önüne bakarken, deprem üstüne deprem vücudunu sarsıyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

AĞIR KALBİM.

GRAND LORD OTTAI çalışma odasına tamamen bitkin bir halde girdi. Ottai'nin tek istediği yatağına yığılıp bir hafta boyunca uyumaktı.

Yağmur ayini her zaman uzun, karmaşık ve yorucuydu. Ama geçen sefer olduğu gibi sonuç verirse, o zaman harcadığı her zerre çabaya değerci.

Döndü-

"Tanrıların topları!" Ottai şaşkınlıkla sıçrayarak küfretti. "Emeriel, sen misin? Beni korkuttun."

Prenses duvara yaslanmış, gölgeler içinde, gözleri kapalı duruyordu.

Ottai derin bir nefes verdi. O kadar yorgundu ki normalde keskin olan duyuları körelmişti. "Buraya nasıl girdin?"

"Bağ arkadaşın seni burada bekleyebileceğimi söyledi," diye cevap verdi, gözleri hâlâ kapalıydı.

Başını salladı ve onu daha yakından inceledi. "Vücudun nasıl dayanıyor? İyi misin?" Kadın cevap vermeyince iç geçirdi. "Neye ihtiyacın var o zaman? Eğer büyük kralı arıyorsanız, o da benimle birlikte döndü. Şu anda Frostfall'da olmalı-"

"Bana söz vermiştin." Sesi sessizdi. "Ona yardım edebilsen de edemesen de, eğer çok fazla gelirse, sadece istemen yeterli, ben de Urai'den uzaklaşırım demiştin." Gözleri açıldı, onunkilerle buluştu. "Bunlar bana söylediğin sözlerdi, hatırladın mı?"

"Elbette. Gerçek bir Urekai verdiği sözü asla unutmaz," dedi ciddiyetle.

"Güzel," diye mırıldandı, sesi zar zor duyuluyordu. "Bu benim için çok fazla oldu."

"Bir dakika bekle." Ottai'nin aklı başına geldi. "Yani...?"

"Evet." Sonunda doğruldu ve gölgelerin arasından çıkıp çalışma odasının loş ışığında durdu. "Beni buradan götürün Lord Ottai. Yarın sabah, günün ilk ışıklarıyla. Beni eve götür."

Şok Ottai'nin üzerine çöktü ve onu şaşkına çevirdi.

"Ciddi olamazsın. Düşündüm ki..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak başını salladı. "Siz ikiniz ilerleme kaydediyordunuz."

"İlerleme kaydetmek istemiyorum, sadece Navia'ya geri dönmek istiyorum," dedi soğukkanlılıkla. "Buradan olabildiğince uzakta olmak istiyorum. Sözünü tutacaksın, değil mi?"

Ottai'nin aklında binlerce soru vardı. Kararına karşı binlerce argüman.

Ama sonunda sadece başını salladı. "Evet," dedi ağır bir ses tonuyla. "Şafakta yola çıkıyoruz."

"Büyük Kral'a bundan bahsetmeyeceğine dair bana yemin et."

O da bunu bekliyordu. Bu kadar genç biri için Emeriel inanılmaz derecede anlayışlı ve zeki idi. "Yemin ederim."

Son derece yorucu bir günü hiçbir şey iyi bir haber kadar nefes kesici güzellikte bir şeye dönüştüremezdi. Emeriel uyanıktı, dinç ve yürekliydi.

Büyük Kral Daemnonikai odasının kapısının önünde duruyordu.

Hizmetkârlar onun varlığını duyurmak için harekete geçtiğinde, başını hafifçe sallayarak onları tek kelime etmeden kovdu.

Bu anın tadını tek başına çıkarmak istiyordu.

Sessizce kapıyı iterek açtı ve içeri süzüldü. Yumuşak lamba ışığı odayı bir parıltıyla yıkıyor, dokunduğu her şeyin kenarlarını yaldızlıyordu.

Emeriel eğilmiş, sırtı ona dönük bir şekilde dolabını karıştırıyordu.

Daemonikai kapının pervazına yaslandı ve bir an için sadece onu *izlemek*.

Bir prensesin resmi ve zarif giysileri artık yoktu. Sade beyaz gecelikler giymiş olan kadının vücudu, onu derinden etkileyecek şekilde vurgulanmıştı.

En görkemli müzelerdeki en iyi heykellerle yarışan kıvrımlarıyla nefes kesiciydi.

Adamın gözleri, dolgun ve yuvarlak poposu bir davetiye gibi kendisine sunulurken, kadın kıpırdandık a onu takip etti. *Yukarıda gökler var.*

İçinde açgözlü ve sahiplenici bir tahrik kabardı.

Kendini bir adım  ne çıkarken, onun yumuşak kıvrımlarını tutup sıkarken hayal etti. Nasıl sallanacaklarını görmek için onlara *şaplak atıyordu.*

Onu tutarken, içine girerken, o nefis arka tarafının hareketleriyle dans edişini izlerken çıkaracağı tatlı sesleri neredeyse duyabiliyordu.

Daemonikai çenesini sıktı. Onunla sevişmek, onun altında çözüldüğünü görmek istiyordu. Bu kez, duyularını bulandıran bir sıcaklık ya da kızgınlık yoktu, sadece onlar ve birbirlerine duydukları saf arzu vardı.

Onu *  zmek*, parçalara ayrılışını izlemek ve tekrar bir araya getirmek istiyordu. Her zaman maskesinin ardına sakladığı duyguların ellerinin altında paramparça olduğunu görmek.

Her duvarı, her savunmayı yıkmak, onu bir orgazmdan diğerine götürürken bir su perisi gibi onun için tekrar tekrar şarkı söyleyene kadar.

Aleti bu fikri kesinlikle çok sevmişti. Sertleşmiş ve pantolonunun içinde ağrıyordu.

Ama kontrol, onun gibi yaşlı olmanın bir avantajıydı. Gerilen aletine ters ters baktı.

Henüz değil, evlat. Bizim için uzun, çok uzun bir süre hareket yok. Onu geri kazanmak, güvenini kazanmak ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğiz. On yıl sürse bile, öyle olsun.

İtaatsizlik aletini saklayan ağır cübbesi için Ukrae'ye teşekkür et.

"Majesteleri!"

Nefes nefese kalınca başını kaldırdı.

Emeriel çoktan ona doğru dönmüştü. Gözleri şaşkınlıkla açılırken eli göğsüne gitti. "Beni korkuttun."

Ben senin sevgilininim, Riel. Majesteleri değil.

Ben herkesin Majestesiyim ama senin için sadece erkeğin olmak istiyorum.

Gülümsedi, yorgun ama içten. "Bunun için özür dilerim, sevgilim. Sadece manzaranın tadını çıkarıyordum," dedi kadifemsi bir ses tonuyla, bakışları kasıtlı olarak onun üzerinde geziniyordu.

Kızın yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı.

Bunu uzun zamandır görmemişti. Bunu nasıl da özlemişti.

Ancak canavarı bunlardan ondan daha fazlasını görmüştü.

Hâlâ benden daha fazla hareket ettiğine inanamıyorum, seni sersem, diye homurdandı canavarına.

Dostum. Benimkine.

Biliyorum, Canavar. Bizimki.

Ellerini arkasında kavuşturarak odanın içine doğru ilerledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," dedi tereddütle, gözleri karşılık olarak onu tarıyordu. "Ya sen?"

"Harika hissediyorum." Ve öyleydi de. Onu canlı ve iyi görmek ona yeni bir güç vermişti.

Aralarındaki mesafeyi kapatırken adımları çekingendi, narin parmakları koluna dokunmak için uzandı. "İzin verir misin?"

"Asla sormana gerek yok Riel," dedi adam. "Bana ne zaman, nasıl istersen dokunabilirsin."

Yanakları yeniden renklendi, adamın ince çifte anlamı onun gözünden kaçmamıştı.

Sessizliğini koruyarak adamın pelerinini dikkatli elleriyle çıkardı, düzgünce katladı ve dikkatini adamın koluna vermeden önce bir kenara koydu.

Gözleri kararmış kan izlerindeydi. "Nasıl oldu?"

"Artık o kadar acımıyor," dedi, ses tonu güven vericiydi. "Ruhum iyileşiyor ve bununla birlikte semptomlar da azalıyor."

Eli silik izler boyunca ilerledi. "Evet, eskisi kadar siyah değiller ya da eskisi kadar çok değiller," diye mırıldandı. "Onları ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum..." Sesi alçaldı. "Korkunçtu."

Sana verecek hiçbir şeyim kalmadı, demişti ona o gün ormanda. Ama şimdi burada durmuş onu izlerken Daemonikai hâlâ buna inanmıyordu-
Tıpkı o zaman inanmadığı gibi.

"Bileğinden temizlendi," diye fısıldadı, tamamen odaklanmıştı. "İz kısıyor. Gerçekten iyileşiyor."

Şu haline bak Riel, benim için endişeleniyorsun. Hâlâ umursuyorsun.

Uzanarak, yüzüne dökülen ipeksi saç tellerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Önce bir yana, sonra diğer yana. "Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Eli hareketsiz kaldı.

Yavaşça başını kaldırdı, ısıltılı gözleri onunkilerle buluştu.

"Hâlâ acı çekerken bile geri döndüğün için," diye devam etti, sesi anlam yüklüydü. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın." *Birden fazla şekilde.*

"Sen de benimkini kurtardın." Elini hafifçe adamın göğsüne koydu. "Ama neden bu kadar tehlikeli bir şey yapasın ki? Zehri kendi içine çekmek -"

"Hayatım boyunca pek çok tehlikeli şey yaptım Emeriel," diyerek hafifçe gülümsedi. "Aslında o kadar çok ki, bir ozan olsan ve hepsini yazsan, hikâyeleri saklamak için koca bir kütüphaneye ihtiyacın olur. Ama bu? Bu onlardan biri değildi."

Başını eğdi ve içinde yükselen duygulara karşı yutkunurken boğazının sıkıldığını gördü. "Ama yapmamalıydın-"

Yavaşça çenesini yukarı kaldırdı, bakışları onunkilere kilitlendi. "Bunu tekrar yapardım. Tekrar ve tekrar. Oraya çıkıp on tane zehirli ok yersen, ziyafete gelen sinekler gibi, ölümüm anlamına gelse bile vücudundaki her bir zehri emer ve kendime çekerdim."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Ama neden?" "Bence nedenini zaten biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum." Sesi kesildi, geri adım attı, eli düştü. "Bilmiyorum, yapamam. Yapamam."

Sonunda duygulara sahip oldu.

Bu bir ilerleme. Daemonikai mutlu olmalı. Ama onun yüzünde böyle bir umutsuzluk görmek acı vericiydi.

Değer verdiği hiç kimse bu şekilde incinmemeliydi ve en kötüsü de bunun kendi hatası olduğunu biliyordu.

Tek bir adımda aralarındaki mesafeyi kapatarak kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. Tutuşu sağlam ve güçlüydü, kurtulmak için mücadele etse bile onu tutmaya hazırdı.

Ama kurtulamadı.

Bunun yerine titredi, kırılgan vücudu onunkine karşı gerildi.

"Majesteleri..." dedi, sesi kırık bir fısıltı gibiydi.

"Tüm acıyı dindirirdim," dedi adam dudaklarını kadının kulağına yaklaştırarak. "Eğer yapabilseydim, onu senden zehir gibi çekip alır ve kendimin yapardım."

Başını hafifçe salladı. "Zaten çok fazla acın var. Benimkini de almana izin veremezdim - eğer bu acıyı kendi içinde taşıman gerektiği anlamına gelmiyorsa."

Ukrae. Kalbi acıyla burkuldu. *Bu kız benim ölümüm olacak.*

Kız ona sarılmadı ama onu itmedi de. Onun kollarında uysal bir şekilde durdu ve kendisini kucaklamasına izin verdi.

Bu kadarı onun için yeterliydi.

Emeriel yorgundu. İliklerine kadar, ruhunu ezecek kadar yorgundu.

Urai'den ayrılmanın kalbini hafifletmesi gerekiyordu. Göğsüne çöken yükü kaldıracaktı, ne de olsa kendi dünyasına geri dönüyordu. Orada nehir kenarında küçük bir kulübe bulup yerleşmeyi ve sessiz, rahatsız edilmeden bir hayat yaşamayı planlıyordu.

Yapacağı ilk şey ateş sorunuyla yüzleşmek olacaktı. Artık bastırıcı ilaç kullanmak yok, ondan kaçmak yok. Onu tüketecekse, öyle olsun.

Bu, ateşli ve sefil geceler boyunca ona yardım edecek beş adam ayarlamak anlamına gelse bile, hazır olacaktı. Bir sonraki ateşini katlanılabilir kılacak her şeye.

Eğer bundan sağ çıkarsa, ömrünün sonuna kadar küçük, sessiz bir hayat yaşayacak ve gözden kaybolacaktı.

Gördün mü? Planlar yapıyorum. Yaşamak budur, değil mi?

Ama göğsüne baskı yapan ağır taş kalkmayı reddetti... ta ki büyük kralı onu kollarına çekene kadar. Ve böylece Emeriel yeniden nefes alabildi.

Boğucu ağırlık hafifledi ve sorunlu iç benliği sakinleşti. *Onun kolları gerçekten de benim için dünyadaki en güvenli yerd.*

Gözleri yaşlarla doldu. Bu olmadan nasıl yaşayabilirdi ki? "Seni tekrar iyi gördüğüme sevindim Riel," dedi şefkatli bir sesle.

Adını söyleme şekli onu çok etkilemişti. Yumuşak ve samimi, fısıldanan bir söz gibi.

Bütün bunlar olmadan nasıl yaşayacaksın? diye fısıldadı zihni.

Bunu daha önce yaptım. Tekrar yapabilirim. Değil mi?

"Büyük bir çile çektin. Dinlenmene izin vereceğim." Sonunda çekildi ve onu alnından öptü. "İyi geceler, Riel."

Emeriel gözyaşlarını tutarak onun gidişini izledi.

Bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, uyku onun en büyük düşmanı olduğunu kanıtlıyordu. Huzursuz zihni sakinleşmeyi reddediyor, düşünceleri tek bir adama zincirleniyordu.

Kalbindeki ağırlık tekrar geri dönmüştü, gecenin sessizliği çok sağır ediciydi.

Şafakta, buradan sonsuza dek ayrılacaksın. Bu düşünce ona bir kılıç gibi saplandı.

Sevgilinden uzakta. Bir daha asla onun dokunuşunu hissedemeyecek, öpücüklerini tadamayacaksın.

Boğazı kasıldı ve göğsündeki daralmayla savaşıarak düzensiz nefesler aldı.

Onun güçlü kollarını asla hissetmeyeceksin. Ona bir daha asla dokunamayacaksın.

Onu asla içinde hissedemeyeceksin.

Bu acı dayanılmazdı. Emeriel ayağa kalkarak pelerini ald ve yatak odasından çıktı.

Sessiz koridorlarda yürüdü, kraliyet konutunda konuşlanmış muhafızların yanından geçti, selam verdiler ve sorgulamadan kenara çekildiler, ta ki onun özel odasının kapısının önünde durana kadar.

Ne yapıyorsun? diye sordu mantıklı aklı. Yarın ayrılırken onun tadına bakmana izin verirsen, onsuz nasıl hayatta kalacaksın? Bu iyi bir fikir değil!

Emeriel'in eli kapı kolunun üzerinde titriyordu. İç savaşı devam ederken nefesleri hızlı ve sık geliyordu.

Geri dön. Git buradan, diye azarladı mantıklı zihni. İyi bir fikir değil, Emeriel.

Ama başka bir ses... daha yumuşak, daha çaresiz, fısıldadı. *Sadece son bir gece. Onu son bir kez daha hissetmeliyim.*

Riskleri biliyorsun. Eğer bunu yaparsan, kızgınlığının erken gelme ihtimali var. Buna hazır değilsin.

"Onu özlüyorum," diye fısıldadı yüksek sesle, sessiz bir yalvarışla. "Tek istediğim onunla sadece bir gece geçirmek, çok mu şey istiyorum? Onu çok özlüyorum, canım yanıyor."

Karmakarışık zihninde bir duraklama oldu.

Seni zavallı, zavallı şey, diye iç geçirdi iç sesi, teslim olmuş bir halde.

Kapı kolunu daha sıkı kavradı ve yumuşak bir tıkırtıyla kapı açıldı.

İçeri adım atarak kapıyı arkasından kapattı.

Daemonikai gözlerini açtı, keskin duyuları davetsiz bir misafirin varlığını algıladı. Ama tanıdık bir sakinlik üzerine çöktü.

Canavarı göğsünde mırıldandı, kulakları tanıyarak dikildi. Görüşü hızla karanlığa alışırken bile kokusu ona ulaştı. Ve orada

Kapının önünde duruyordu.

Pelerini çıkardı ve adamın gözleri açgözlülükle onu içine çekti... her santimini izledi. *Seksi bir güzellik görüntüsü.*

Neredeyse şeffaf geceliği kıvrımlarını ikinci bir deri gibi sarıyor, vücudunun her kıvrımını ve kabarıklığını ortaya çıkarıyordu.

Emeriel, iyi misin?" diye homurdandı, doğrulup otururken.

"İhtiyacım var..." Dudaklarını yaladı, sonra fısıldadı, "Sana ihtiyacım var."

Boğazı kuruyunca, bakışlarını onun yüzüyle buluşmaya zorladı. Orada gördüğü şey açıklığına bir duraklama getirdi.

Döndüğünden beri ilk kez soğukkanlılık maskesini tamamen çıkardığını görmüştü. Yüzünde çok fazla duygu vardı. İhtiyaç, korku, kırılganlık, açlık ve... teslimiyet.

Yanlış bir şeyler vardı.

Onu bu kadar çığ, bu kadar savunmasız görmek onu çok rahatsız etmişti.

"Riel... bir şey mi oldu? Bana söyleyebileceğini biliyorsun," diye sordu, sesi daha yumuşak ve ikna ediciydi.

Eli geceliğinin askılarına gitti, kumaşı omuzlarından yavaşça kaydırды, ta ki sessizce yere düşüp ayaklarının dibinde birikene kadar.

Emeriel tamamen çıplak bir halde karşısında duruyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

KOMUTAN. PREDATÖR.

AEKEIRA odasına adım attı ve durakladı; bakışları pencerenin yanında duran erkeğe takıldı.

Ay ışığıyla yıkanmış, tam bir güç ve otorite timsaliydi, tam bir kıyafet giymiş, ellerini arkasında kenetlemiş, geceye bakıyordu.

Aekeira'nın midesi bulandı. O kadar yıkıcı bir yakışıklılığı vardı ki göğsüne ağırlar girdi. Yanağındaki yara izi de yakışıklılığını daha da artırıyordu.

Onu şimdi gördüğünde, mağaralarda yaşayan, kolayca gülümseyen ve duvarlarını onu içeri alacak kadar indiren basit Vladya'ya benzemiyordu. Ağır pelerinleriyle *Büyük Lord Vladya'ya* benziyordu.

Muazzam otoriteye sahip bir hükümdar. Çatık kaşları ve keskin ses tonuyla çeliği kesebilen hükümdara.

Ben ne yapacağım? Şimdi onun yanında nerede duracağım?

Kararsız kalan Aekeira kıpırdanarak ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

"Kokunu alabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözleri irkilerek yukarı fırladı. Başını hafifçe çevirerek omzunun üzerinden ona baktı.

"Size asla gizlice yaklaşmam, Majesteleri, değil mi?" Aekeira, iki yıl önce tam da bu sözleri ona söylediğini hatırlayarak sordu.

Dudakları ince bir gülümsemeyle kıvrıldı ve böylece Aekeira'nın gerginliği azaldı.

Ne kadar hafif olursa olsun, onun eğlencesi her seferinde Aekeira'nın sinirlerini bozuyordu. "İyi akşamlar Ekselansları," diye reverans yaparak selam verdi.

"Gerçekten de güzel bir akşam." Adam iç çekti. "Formaliteleri bir kenara bırak ve buraya gel, Aekeira."

Aklı yetişmeden ayakları nazik emirle hareket etti. Odayı geçerek ona doğru yürüdü.

Adam ona uzandı, kollarının kozasına sıkıca sarılana kadar ona yer açmak için geri adım atarken onu öne doğru çekti.

Gece esintisi açık pencereden süzülüyordu, kızarmış tenine karşı serin ve yatıştırıcıydı, ama onu ürperten onun sıcaklığıydı -yanağındaki nefesi, onu çevreleyen varlığı-.

"Gergin görünüyorsun," sesi tembel bir tınıydı.

"Ne bekleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti Aekeira.

"Rahatla, genç prenses. Ben ısırمام." Sesi alçaldı, gırtlaktan gelen bir hırıltıya dönüştü. "Sen istemediğin sürece."

Kızarak boynunu yana eğdi, adamın burnu tenine değdi ve hafifçe burnunu soktu.

"Ayin nasıl geçti?" diye sordu, sesi kararsızdı.

"İyi geçti. Her zamanki gibi uzun ve yorucu. Sadece meyve vermesini umabiliriz." Derin bir nefes verdi, nefesi onun teninde ılıktı. "Hades, inanılmaz kokuyorsun," diye mırıldandı nefesinin altında. "Eve dönmek gibi."

Aekeira'nın kalbi küt küt atmaya başladı. *Bu erkek... Tüm doğru şeyleri nasıl da zahmetsizce söylediğini biliyor mu? Bir kadının duymayı hayal ettiği her şeyi?*

"İnsanların dünyasında da gece gökyüzü buradaki kadar güzel mi?" diye sordu, gözleri tekrar yıldızlara kayarak.

"E-evet," diyebildi, sesi amaçladığından daha kısıktı.

Adamın o kadar farkındaydı ki. Her siniri yükselmiş ve canlanmıştı, sanki dünyanın geri kalanı yok olmuş gibiydi.

Kendini orada kalmaya zorlayarak boğazını temizledi. "Bazen sadece yıldızları seyretmek için dışarı çıkıyorum."

"Sakinleştirici. Özgürleştiriyor," dedi gözleri takımyıldızları izlerken. "Ve zihninizi serbest bıraktığınızda, boş düşünceleri bir kenara bırakıp sadece gözlerinizle yıldızları takip ettiğinizde, onların güzelliğinde kaybolursunuz. Büyüleyicidir."

Ben bunu asla yapamam, Majesteleri. Çünkü ne zaman yıldızları izlesem, tek düşünebildiğim siz oluyorsunuz. Sizin için endişeleniyorum, sağlığınız için. Hayalimde, uyandığımda seni kapıda beni yanına almak için beklerken buluyorum.

"Hadi bir bağlanma ritüeli yapalım, Aekeira."

Daemonikai, Emeriel kıyafetlerini düşürdüğünde daha da endişelendiğini söylemek isterdi.

Onun bu beklenmedik davranışı karşısında endişesi üç katına çıktı ve hemen sorunun ne olduğunu öğrenmek istedi.

Ama zihni bomboştı.

Perdelerin arasından süzülen ay ışığının yumuşak parıltısıyla yıkanan Daemonikai, kadının vücudunu tekdüze bir bulut olmadan net bir şekilde görebildi... ve neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Kadın enfesti. Tanrıçanın vücut bulmuş haliydi.

Baktı, aval aval baktı... tamamen kendinden geçmişti.

Mantıklı düşüncenin her kırıntısı vedalaşarak ayrıldı ve şehvet -ağır, bariz şehvet- içeri girdi. Aleti acı verici bir şekilde sertleşti, uyku pantolonunun sınırlarına karşı nabız atıyordu.

"Siktir," diye yemin etti, başı arzuyla dönüyordu.

"Majesteleri..." Yumuşak sesi dikkatini yüzüne çekti. Gözle görülür şekilde gergin görünüyordu. "I..."

Daemonikai yatağından kalktı ve ona doğru ilerledi. Yavaş ve sinsice, bir avcı gibi.

Emeriel'in gözleri aşağıya doğru kayarak adamın pantolonundaki belirgin şişkinliğe takıldı ve irileşti. Gözleri tekrar adamın yüzüne kaydı, yanakları derin, büyüleyici bir kırmızıya boyandı.

"Buraya bir şey için geldin," diye mırıldandı alçak sesle. "Ne istiyorsun güzelim?"

Yaklaştı, o kadar yaklaştı ki aralarındaki hava kayboldu ve gözleriyle buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Yüzünde savunmasız bir ifade vardı.

Daha bir hafta bile olmamıştı, yakın zamanda aralarında böyle bir şey olmayacağını açıkça belirtmişti. *Peki ne değişmişti?*

Onu bu kadar kırılğan görmek, aynı anda hem korumak hem de *yutmak* istemesine neden olmuştu.

Daemonikai yırtıcı içgüdülerini dizginlemeye çalışarak, "Bana sorunun ne olduğunu söyle," diye yalvardı.

"I..." Bir kalp atışı kadar bocaladı. "Uyuyamadım ve dokunuşunu özledim." Eğildi ve onu *öptü*.

Göğsünden bir hırıltı yükseldi, bu anı bekleyen yanı uyanıyordu.

Elleri hemen hareket etti, biri boynunun arkasında kıvrıldı, diğeri onu kendine doğru çekerken belini kavradı. Vücutları çarpıştı, kadının yumuşaklığı adamın göbeğine sıkıca bastırdığı ereksiyonuna mükemmel bir şekilde uyum sağladı.

Kadının teklif ettiği geçici öpücüğü tamamen devraldı ve öpücüğü derinleştirdi. Dudaklarını incelik göstermeden, tam da açlığının gerektirdiği şekilde yuttu. Onun için yanıp tutuşuyordu ve hiçbir şey saklamıyordu.

Nefes almak için geri çekilmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi. Bunun yerine, ağzının içine nefes alıp verdi, *ruhunu* ele geçirirken ona ihtiyacı olan havayı verdi.

Sonunda, adam geri çekildiğinde, kız nefes nefese kalmış, adamın gömleğine tutunuyordu. Ciğerlerine hava çekerken dudakları pembeleşmiş, şişmiş ve parlıyordu.

"Bu gece sana yapacağım şeyler..." Ona bakarken kendi nefesi de ağırlaşmıştı ve yüzünün her çizgisinde açlığını görmesine izin veriyordu.

"Uyandığım ve seni yanımda çıplak gördüğüm andan beri sana dokunmanın binlerce yolunu hayal ettim." Dudaklarını kulağının kabuğuna değdirdi, sesi karanlık, boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Sana yapmak istediğim şeyler, Sevgilim..."

"Lütfen bana öyle hitap etme," dedi titrek bir sesle ve gözlerini sıkarak kapattı.

"Yarın bu isteğini yerine getireceğim." Dilini kızın kulağına değdirerek vücudunda bir titreme yarattı. "Ama bu gece değil."

Daemonikai, omurgası duvarla buluşana kadar onu adım adım geri götürdü. Emeriel bu temas karşısında nefesini tuttu.

"Bu gece, sen benimsin. Ah, sevgilim..." Eğilerek gözlerini onunkilere dikti. "Dizginleri çok uzun süre elinde tuttun ve ben de sana bıraktım. Ama bu gece, bu odada, onları geri alacağım. Sadece bu gece için, sen benim emrimdesin. Sahip olmak benim. *Yıkma* için benimsin."

Gözlerinde şehvet parlıyordu ama panik de vardı. Bakışları onun yanından kapıya doğru kaydı, bir kaçış yolu arıyordu.

"Hiçbiri yok," diye bilgilendirdi onu. "Buraya kendi başına geldin, Sevgilim."

"Evet, ama bu-bu değil-"

"Kendine ne kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum ama benim sana kanıtlamam gereken bir şey var." Elleri yanaklarını okşamak için yukarı kayarken, o etli dudakları tekrar yakaladı ve geri çekilmeden önce bir süre emdi. "Benim olduğumu."

"Sakin ol Daemon, yani Majesteleri," diye düzeltti hemen, elini onun göğsüne bastırarak.

"Daemon gayet iyi," diye mırıldandı adam memnuniyetle.

Onun unvanına bir kalkan gibi yapışmış, bunu aralarındaki resmi mesafeyi korumak için kullanmıştı. Artık değil. "Tekrar söyle."

"Majesteleri-"

"Daemon," diye hırladı. "Söyle."

Başını eğerek onun dik meme ucunu ağzına aldı.

Kadın ona doğru eğildi, dudaklarından uzun bir inilti koptu. Ama yumuşak melodiyi çıkar çıkmaz kesti.

Savunması hâlâ yerinde, burada kollarımda bile.

Daemonikai dilini hassas meme ucunun etrafında döndürürken, yavaşça ve acele etmeden emerken gülümsedi.

O duvarları birer birer yıkacağım ve bu gece sona erdiğinde, kalbinin çıplak gerçeğinden başka bir şey kalmayana kadar inşa ettiği her engeli paramparça edeceğim.

Güçlü bir baskıyla emerek pembe zirveyi çekti. Dudaklarından kesik kesik nefesler geliyor, vücudu istemsizce seğiriyordu.

Çıkardığı her ses, her hafif hareket, içindeki ateşi daha da körükledi. Konuşmak işe yaramamıştı, kur yapmak da öyle. Şimdi onu öyle güzel becerecekti ki, kızın aklında onun kendisine ait olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayacaktı. Ve her zaman da öyle olacaktı.

Daemonikai geri çekildi, dudakları kurt gibi sırtarak seğirdi. "Sana öyle sert bineceğim, amını öyle bir parçalayacağım ki günlerce beni hissedeceksin."

"Ne-Efendimiz!" Emeriel hırıldadı, gözleri küre gibi yuvarlaktı.

Tamamen skandala uğramış görünüyordu, yüzü dehşete düşmüştü, yanakları alev alev yanıyordu.

Bir düğme kadar sevimli, Riel'im.

"Her santimini tadacağım. İşte-" kızın büzülmüş meme uçlarını cımbızladı ve vücudunun bu temasla sarsılmasını izledi.

"Burada-" parmaklarını hafifçe klitorisinin üzerinde gezdirerek nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Ve burada-" dokunuşu daha aşağılara indi, açıklıkla alay etti. Cennetine açılan kapı. "'Burası' üzerinde ağır."

Gözlerinin içine bakarak, karşılığında her şeyini görmesine izin verdi. Ona duyduğu çıplak açlığı görmesine.

"Kızgınlığın sırasında sana hem bir canavar hem de bir erkek olarak dokundum. Ama seni bunun dışında keşfetme şansım hiç olmadı. Seni gerçekten tatmak,... oynamak için," diye çizdi, sesi bir oktav düştü. "Yani bu gece Emeriel, oynayacağız."

"Bu konuda bu kadar açık sözlü olamaz mısın? Sadece, uhm..." Köşeye sıkışmış bir av gibi görünüyordu, sesi titriyordu. "Sadece hızlıca... şey, çiftleşsek ve-"

"Oh, benim sertleşmiş, masum *Ruhbağım*. Seks yapacağız, evet. Ama hiçbir şey hızlı olmayacak. Bütün gece seni becereceğim."

Kız itiraz etmek için dudaklarını araladı ama adam eğildi, sesi komplocu bir fısıltıya dönüştü. "Merak etme, vokaller ön sevişmenin bir parçası. Seksi vücuduna yapmayı planladığım her şeyi sana anlatmaktan büyük keyif alıyorum. Eylemler bunu takip edecek, söz veriyorum. Çok hevesli olmayın."

"Ben... yani... ben hiç, uhm..." Titreyen bir nefes alarak sustu. Sonunda "Beni korkutuyorsun" diye fısıldadığında sesi zar zor duyuluyordu.

Kendine engel olamadığı için onu tekrar öptü. Dilini ağzına daldırdı, daha fazlasını vaat eden bir şekilde onu sahiplendi, keşfetti ve alay etti. Dudaklarını, yakında başka bir şeyini emmeyi planladığı gibi höpürdeterek emdi.

Geri çekildiğinde Emeriel onun kollarında gevşekti, gözleri gizlenemez bir ihtiyaçla parlıyordu.

"Sen benim her şeyimi uyandırdın, Sevgilim. Komutanı, canavarı, kralı ve yırtıcıyı. Açlıktan ölüyoruz ve sen, kadını, ziyafetsin." Onu zahmetsizce kollarının arasına aldı. "Gel ve bizi besle, Emeriel."

Yirmi Yedinci Bölüm

EMERIEL'İN TESLİMİYETİ.

Buraya gelmek gerçekten de berbat bir fikirdi.

Emeriel kendini kararları kendisinin vereceğine ikna etmişti.

Onun dokunuşuna aç olan yanını doyurmak için yorganın altında hızlı, sözsüz bir yakınlaşma.

Ama Kral Daemonikai'nin başka planları vardı.

Onu odanın içinde zahmetsizce taşırken gözlerinin onu yiyip bitirmesi onu germiştir. Sanki bir tür tuzağa düşmüş gibi gergindi.

Yatağın yanından çalışma masasına doğru yürüdü ve onu masanın üzerine yatırdı. Geri adım atarak, "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye emretti.

Emeriel ona baktı, göğsünde sinirler dalgalanıyordu. "Ummm... ama -"

"Soru yok," sesi yumuşak olsa da tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bana sun, sevgilim."

Vücudunda bir ürperti dalgalandı. Onun emirlerinde her zaman itaatsizliği imkânsız hissettiren bir şey vardı.

Ve o da karşı koymak istemiyordu.

Emeriel sadece bu seferlik kendini bırakmak istedi. Fazla düşünmeyi bırakmak, kendisiyle savaşmayı bırakmak.

Yarın, şüpheleri ve korkularıyla boğuşabilirdi. Ama bu gece, kafasını kapatacak ve kalbinin sesini dinleyecekti.

Emeriel teslim olmuş bir nefes alarak masanın üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Yüzey tenine karşı serindi, geriye uzanıp yanaklarını ayırarak tüm benliğini onun gözlerine açarken onu sabitledi.

Daemonikai göğsünün derinliklerinde başlayan ve odayı dolduran alçak, uzun bir hırıltıya dönüşen gümbürtüyü durduramadı.

Gözleri, titreyen kalçalarından, amının küçük ağzından damlayan kaygan ıslaklık incisine ve onu çağıran şişmiş klitorisine kadar, onun sunulan bedeninde dolaştı. *Hepsi benim.*

Kahretsin, ona doğru düzgün dokunmamıştı bile, ama kontrolü patlamaya hazır bir top gibi hissediyordu. *Onunla ziyafet çekmeyi o kadar çok istiyordu ki.*

"Riel?" Sesi sert çıkmıştı.

"Majesteleri?" diye fısıldadı nefes nefese.

"Sana hiç ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

Alçak bir inilti ona cevap verdi, girişinde bir başka ıslaklık damlası parıldıyordu.

Kadını çok tahrik olmuştu, onun için çok hazırdı ve bu onu çıldırtıyordu.

"Siktir et." Daemonikai onu sıkıştırmak için öne çıktı, elini sahiplenici bir şekilde beline kaydırıp ve onu masanın kenarına çekti.

Bu sefer ne suçluluk ne de tereddüt vardı. O Herodis'in kadını değildi.

-Hiç olmamıştı. *O onun kadınıydı.* "Sen benim kadınımsın. Bana aitsin."

Güçlü bir elini kızın boynuna doladı ve sırtı göğsüne dayanana kadar onu dik tuttu. Başını yana çevirerek dudaklarını çok kirli ve pis bir öpücükle yakaladı.

"Kendine ne söylersen söyle, her zaman benim olacaksın," dedi dudaklarını tekrar almadan önce. Dışarıdaki dünya yok olana kadar onu öptü, sadece onu, sadece onları bıraktı.

Öpüşmeyi keserek onu tekrar masanın üzerine itti, vücudu istediği mükemmel kavisin içine düştü.

Öne doğru eğilen Daemonikai onun ıslak amcığıyla yüz yüze geldi. Ve uzun, kasıtlı bir yalama yaptı.

Emeriel sarsıldı, nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye ciyakladı.

"Yemeğin tadını çıkarıyorum." Dilini klitorisinin üzerinde gezdirdikten sonra açıklığına doğru ilerledi. Tekrar yaladı, bu sefer daha yavaştı, tadından zevk alıyordu.

"Ukrae, kokun burada da en az boynunda olduğu kadar sarhoş edici." Alçak bir hırıltı onu terk etti. "Bana yaptığın şeyler..."

Sırtını eğdi, kalçaları hareketsiz kalma çabasıyla titrerken parmakları masaya sıkıştı.

"Bunu sana daha önce de yapmıştım. Hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Göğsü inip kalkıyor, nefes alıp vermesi ağırlaşıyordu. "Vahşiydin."

"Oh, evet. O güzel klitorisini ısıracığımdan o kadar korkuyordun ki ama kaçmana izin vermeyeceğim." Kızın şişmiş tomurcuğuna bir öpücük kondurdu.

"O zamanın aksine, şimdi konuşabilirim ve..." Bir öpücük daha, sonra yüksek sesle üçüncü bir öpücük. "...Bu sefer sana bir mesajım var."

"Ne?" Başını çevirdi, mavi gözleri omzunun üzerinden onunkileri buldu.

"Bu sefer beni itme." Bir yanıt beklemeden, sonunda iştahına teslim oldu... ve ziyafet çekti.

Adam onun dolgun klitorisini hevesle ağzına alıp emerken, dili onu yalarken ve tırmalarken haykırdı. Utanmazca titizdi, ona yaptığı şeyin sesi yüksek ve iğrençti.

Titreşimler onun sıkı tutuşu altında küçük bedenini sarstı, nefesleri kesildi.

Hâlâ kendini tutmaya, aldığı zevki ondan gizlemeye çalışıyordu.

Yine de Daemonikai onun gergin, büyümüş meme uçlarını ve *sırılsıklam* olmuş amını görebiliyordu. Sıkıca kenetlenmiş çenelerinden sessiz gecenin en tatlı melodisi gibi süzülen yumuşak, kırık iniltileri duyabiliyordu.

Dilini kıvrımlarının arasında gezdirirken gülümsedi, sahip olduğu her engeli ortadan kaldıracığını biliyordu. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar her katmanı soydu.

Geri çekilerek ayağa kalktı ve onu masadan kaldırdı. Onu yatağa taşıdı ve yatırdı.

Sunmaya başladı ama adam onu durdurdu.

"Sırt üstü yat, hayatım." Yerleşmesine yardım etti, sonra yatağa tırmanıp onun üzerine çıktı.

Şehvetle bulanmış gözleri ona bakıyordu, saçları ipeksi karanlık sular gibi etrafına yayılmıştı.

Eğildi, aşağıya doğru öpücükler bıraktı... karnına, göbeğine... aşağıya... Geniş omuzlarını yerleştirmek için bacaklarını genişçe açtı, onların arasına rahatça oturdu. Ve işe koyuldu.

Hiçbir kısıtlama, hiçbir alaycı önsöz olmadan, onu çiğ çiğ yedi, dili bir canavar gibi doğal olmayan bir hızla dönüp duruyordu.

"Oh, Tanrım-" diye yarım bir çığlık attı, gözleri kapanırken kolunu ağzının üzerine attı.

"Mmh." Onun tadı, dilindeki cennet...

Daemonikai'nin gözleri kayarak kapandı. *Sonsuza dek burada, kalçalarının arasında, onunla ziyafet çekerek geçirebilirdim.*

Göğüslerini buldu, diliyle mükemmel bir zamanlama içinde meme uçlarını çimdikledi ve yuvarladı.

Kadın çırpınıyor, vücudu durmadan seğiriyor, nefesi kısa, düzensiz nefesler halinde geliyordu.

Ve dilinden bahsetmişken...

Erkek dilini geri çekerek çatallı dilinin oynaması için açılmasına izin verdi. Emeriel'in kolunun arkasından kırık inilti döküldü.

Daemonikai ona karşı tekrar gülümsedi. Çatallı dilinin ne kadar yoğun olabileceğini bildiğinden, onun alt dudakları boyunca acımadan yaladı. Klitorisini *doyumsuzca* emiyor.

"Ooooh..." Yataktan kalktı. Bu noktada tüm vücudu titremeye başladı.

Dilini derinlere daldırarak kadının açıklığını mızrakladı.

"*Tanrılarım, tanrılarım,*" diye nefes nefese kaldı.

Dilinin çatallı kısımlarını yaydı, dört kıymık hassas duvarlarının her santimini yaladı ve alay etti, en hassas noktalarına sert bir baskı uyguladı.

"Daemon...!" diye feryat etti, kendini saldırıdan korumak için titreyen kalçalarını bir araya getirmeye çalıştı. "Lütfen, bekle...!"

Ama Daemon onu sıkıca tuttu, bir santim bile vermedi, dili *acımasızca* iç kısımlarında çalışırken bacaklarını daha da geniş, kartal genişliğinde açtı. Her fiske, her vuruş onu daha yükseğe çıkarmak içindi.

"Beni çıldırtacaksın-Daemon!" diye haykırdı, eli saçlarına gitti ve onu itti. Onu geri çekti, ama sadece onu uzaklaştırmak için.

Kadını şu anda ne istediği konusunda kararsızdı, daha fazla zevk saldırısı mı yoksa onlardan kaçmak mı istediğini bilmiyordu.

Bunu sen bulacaksın, tatlı şey. Bana gelince...

Onu diliyle becermeye devam etti, onu daha fazla hisle bombardımana tuttu. Kadının suları durmaksızın akıyordu ve adam hepsini açlıktan ölmek üzere olan bir erkeğin açgözlülüğüyle, tamamen cennette içti.

"Ohmygodssssss," tıslamasını bir dizi anlaşılmaz kelime ve kadının tam kalbinden gelen ağzı açık, düzensiz pantolon izledi.

Ukrea'nın asası, şimdiden serbest kalmaya çok yakındı.

Bir an için durup durmamayı tartıştı. Önündeki bu on iki çeşit yemeğin tadını çıkarırken, onun henüz bitirmesine hazır değildi.

Belki de gecenin geri kalanını bu şekilde geçirebilirdi, şafak sökene kadar onu yiyerek-

"Sakın durma." Yalvarışlar sessiz, neredeyse utanmış bir fısıltıyla geldi.

En tatlı, en yasak teslimiyet gibi. "Lütfen,

durma Daemon," diye haykırdı. *Hiç*

sormayacaksın sanmıştım, Sevgilim.

Ve böylece, ona verdi. Başparmağı klitorisinin etrafında dönerken dili içeri ve dışarı, daha hızlı, daha derine dalıyor, onu çılgına çeviriyordu.

"Ohhh-" tek bir nefes nefese saniye dondu kaldı. Sonra bir çığlıkla *paramparça* oldu.

Daemonikai, iyi yapılmış bir işin ödülü olan tatlı lezzet diline dolduğunda inledi. *Kahretsin, kız çok ateşliydi.*

Aleti o kadar sertleşmişti ki, kız kollarında milyonlarca parçaya ayrılırken, kalçaları boynuna sıkıca sarılırken acısını hafifletmek için çarşafı kamburlaştırdı.

"Lütfen, lütfen...!" diye sızlanıyor, nefes almak için çırpınıyordu.

Sonunda adam baskıyı hafifletti, dudakları yatıştırıcı bir hal alarak kadının hassas amcığına nazik öpücükler kondurdu ve vücudunu saran titremeleri yatıştırdı.

Parmakları uylukları boyunca usulca ilerledi, onu okşadı ve vücudunu gevşemeye ikna etti.

Kadının gerginliği yavaş yavaş azaldı... ta ki uzuvları çarşafın içinde eriyene, uysallaşana ve tükenene kadar.

Daemonikai ona baktı, sahiplenici bir tavırla el işine iyice baktı.

Kız onun altında tamamen çözülmüş halde yatıyordu, gözleri kapalıydı, her santimi kızarmış ve parlıyordu, terden parlıyordu.

Harap olmuş görünüyordu. Ve gece daha başlamamıştı bile.

Ama bir şey Daemonikai'yi rahatsız ediyordu.

Onu diliyle becerirken kırılgan bir tazelik hissettiğini düşünmüştü.

Orada olmaması gereken bir şey.

Kadının kalçalarını kavrayarak bacaklarını tekrar araladı. Kadın itiraz edercesine inledi ama vücudu direnmedi. Tamamen teslim oldu ve onu istediği gibi yönlendirmesine izin verdi.

Elbette, bu olamazdı...

Gözleri, tacizinden dolayı kırmızı ve çiğ olan cennetine geri döndü. Az önce ne kadar titiz davranmış olursa olsun, kadının açıklığı çok küçüktü ve neredeyse mühürlenmişti.

Ve orada, yumuşak, loş ışıktaki onun gelişmiş görüşüne maruz kaldı.

Kızlık zarı.

Emeriel dünya için ölmüştü.

Sevgilisi acımasızdı, ona yaptıklarının yankıları varlığının her zerresinde kalmıştı.

Zevk fırtınası geçmişti ama artçı şoklar hâlâ bedenini sarsıyordu.

Böyle hissetmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemişti. Sıcaklığın ve hormonal şehvetin sisi olmadan, seksin -gerçek yakınlığın- ona zevk vermesini beklemiyordu. Daemonikai'nin ona zarar vermeyeceğine güvenmişti ama bundan daha fazlasını ummaya cesaret edememişti.

Ama az önce yaşadığı şey... Tanrım. Hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi.

"Emeriel?" Adamın derin baritonu kulaklarındaki uğultuyu bastırdı.

Adını mı söylüyordu, yoksa kafatasında yankılanan sadece kendi kalp atışları mıydı? Emin değildi.

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak açtı, loş oda tekrar odaklanmaya başladı.

"Riel?" Bu kez sesi daha netti.

Tek kolunun üzerinde doğrulup ona baktı.

Onu görmek -Büyük Kral Daemonikai, Sevgilisi, bacaklarının arasında yatıyor- içini ürpertti. Emeriel bacaklarını tekrar kapatmaya çalışmamak için kendisiyle savaşmak zorunda kaldı.

Adam, kızın açıkta kalan bedenine, büzüşüp saklanma isteği uyandıran ama aynı zamanda kalbini hızlandıran bir yoğunlukla bakıyordu.

"Ne gördüğümü biliyorum ama..." dedi yavaşça, kaşları çatık, sesi inançsızlıkla doluydu. "İnanamıyorum..." Başını salladı, hâlâ aval aval *ona* bakıyordu.

"Ha? Anlamıyorum," dedi, sesi sersemlemişti, kendinden geçmenin etkisiyle kafası karışmıştı.

Başını kaldırdığında gözleri buluştu. Onun gözlerinde alevlenen ham duyguyu gördü.

"Ateşin dışında hiç seks yapmadın mı?" diye sordu, sesi çok şaşkındı.

O biliyordu.

Isı Emeriel'in yanaklarına yükseldi ve boynundan aşağı yayıldı. Başka tarafa baktı.

"Hayır, bana bak."

Şehveti, vahşeti ve... şefkati barındıran o yeşil gözlere baktı.

"Ateşin dışında sana hiç kimse dokunmadı mı Emeriel?"

Kızgınlık sırasında bile, Sevgilim. İki yıldır baskılayıcı kullanıyorum çünkü üzerimde başka birinin elini taşımaya dayanamıyorum. Senden başka hiçbir erkeğin dokunuşunu istemiyorum. Dünyada tek istediğim sensin.

Emeriel bu düşünceleri yuttu, göğsünde bu erkeğe karşı yumuşak duygular kıvrılıyordu.

"Hiç mi? Bir kez bile mi?" Adamın yüz hatlarında sahiplenici ve son derece şefkatli bir ifade belirdi.

Başını iki yana salladı, yüzü utançtan yanıyordu. Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

"Geçtiğimiz iki yıl..." Bakışları tekrar kadının çekirdeğine kaydılar ve öylece kaldılar. "Ben senin ilk... *her şeyinim*. İlk düğümün, ilk besleyicin..." Sertçe yutkunurken sesi titredi. "Ve şimdi senin bekaretini de mi alacağım?"

Boğazı düğümlendi, gözleri yaşlarla doldu. Sertçe gözlerini kırptırdı, yükselen yumruyu yuttu.

Kral Dameonikai başını eğerek kalçasının iç kısmına saygılı bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha, her biri yumuşak ve taparcasına.

"Benim gibi bir kadim nasıl bu kadar kutsanmış olabilir?" diye inledi tenine karşı, dudakları onun üzerinde şefkatle geziniyordu.

*Şimdiye kadar istediğim tek erkek sensin. Geçmişte, şimdi ve gelecekte.
Hep seni.*

Uzaklaştı, çıplak kalana kadar hızla giysilerini çıkardı. Sonra geri geldi, kadının vücuduna sürünerek onu sıcaklığıyla sardı.

"Verebileceğin her şeye sahibim, biri hariç." Dudaklarını şefkatle kızın alnında gezdirdi. "Bir gün, kalbine tekrar sahip olmak istiyorum."

Ona sahip olmayı hiç bırakmadın. Acı, küskünlük ve kırgınlık içindeyken bile bunu hiç bırakmadın. Çocuğumuzu kaybettiğimde bile...

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve yumuşak ışıktaki parladı.

Onu öptü. "Kısa hayatında yaşadığın her şey için üzgünüm Riel." Yanlarını okşadı, burnunun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdu. "Açtığım ve açmadığım yaralar. Farkında olduğum ve olmadığım acılar..."

Aman Tanrım.

"Lütfen, bunu yapma," diye fısıldadı, gözyaşlarını uzak tutmak için mücadele ederken sesi kırılıyordu. "Bu gece olmaz."

"...Çok derinlere inen yaralarım için özür dilerim, iz bırakanlar için." Ağırlığını azaltarak kalın, sert ereksiyonunu ona doğru sürttü.

Nefes nefese kaldı, vücudunda farkındalık yeniden alevlendi, birkaç dakika önce yaşadığı zihin sarsıcı rahatlamaya rağmen arzu karnında sıkıca kıvrıldı.

"Benim güzel Riel'im."

Onun kalp kırıcı, kalp iyileştirici sözlerini daha fazla duymaya dayanamayan Emeriel ayağa kalktı ve çılgınca bir öpücükle dudaklarını yakaladı.

Tüm acısını, özlemini, aşkını öpücüğe döktü, onun dudaklarını, özünü tattı. Gözleri kapandı, tutkularına teslim oldu.

Sonsuz dakikalar boyunca dudakları birbiriyle savaştı, adamın dili ağzının her santimini keşfetti.

Öpücükleri Emeriel'in on galon bira içmiş gibi hissetmesine neden oldu. Zihni halsiz, uzuvları ağırlaşmıştı.

Sevgilim. Benim sevgilim.

Sensiz nasıl yaşayacağım?

Öpüşme sona erdiğinde, iri vücudu arzuyla gerilmişti, bakışlarında açlık yanıyordu.

Sessiz bir davetle bacaklarını ayırdı. "İçeri, lütfen."

"Özür dilemem gereken bir şey daha var," dedi en nazik ses tonuyla. "Bu canını yakacak."

"Sorun değil." Emeriel gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Senin... um, boyutunu biliyorum. Bunu daha önce de yapmıştık."

Özür dileyerek başını salladı. "Kızgınlık dönemindeydin, aynı şey değil."

Gözleri onunkileri ararken, ileri doğru itti.

Ya da denedi.

Emeriel, ona doğru itilen uzun boyunun baskısını hissetti. Bir kez. İki kez. Ama her deneme giderek artan bir yanma getirdi. Giderek artan bir rahatsızlık.

"Sen... kahretsin," diye inleyerek alnını onun omzuna dayadı. "Çok sıkı."

Tekrar bastırdı ve bu sefer kadın çığlılığını tutamadı. "Sen...

büyüdün mü?" diye nefes nefese kaldı.

"Hayır, sevgilim, çok daha küçüldün." Adam onun omzunu öptü. Kendini biraz kaldırıp tekrar aşağıya indi. "Sorun yok. Onu sığdıracamız. Senin içinde olmayı çok istiyorum."

Adam daha fazla bastırdıkça gözlerini sıkıca kapattı, bacaklarının arasındaki ağırlık keskinleşirken zevk azalıyordu. Dudağını sertçe ısırды, acı seslerini bastırmaya çalıştı.

Ama adamın parmakları dudaklarına dokunarak onları ayırdı. "Kendine zarar verme hayatım."

Adam daha sert bir itiş yaptığında, biraz daha içeri kaydı ve kadının irkilmesine neden oldu. Yüzü buruştu ve gözlerinin kenarları sulandı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı, sesi suçlulukla doluydu, eli titreyen bedenini yatıştırıyordu.

"Bir kerede yap," diye nefes aldı. "Hepsini bir kerede. Yarı yolda durmak yok." "Hayır, bu gerçekten acı verici olacak..."

"Yavaş yavaş acı çekmekten daha iyidir. Yara bağlarını koparmak en iyisi."

Tereddüt etti, ifadesi yırtılmıştı. Sonra başını salladı, çenesi gerilmişti.

Emeriel'in iki elini de avuçlarının içine alarak başının üzerine kaldırdı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Emeriel ona baktı, göğsünde korku ve beklenti dönüyordu, kendini elinden geldiğince destekledi.

"Özür dilerim. Merak etme, bu kısımdan sonra sana o kadar çok zevk vereceğim ki, birkaç kez bilincini kaybedeceksin," diye fısıldadı. "Bu gece Riel, kur yapmanın ve konuşmanın asla ulaşamadığı, senin en derin yerine ulaşacağım."

Sonra Daemonikai sertçe bastırdı, vücudunun bariyerini kırarak kabzasına kadar gömüldü.

Yirmi Sekizinci Bölüm

ÇILGIN OLAN.

AEKEIRA DONDU, NEFESİ göğsünde durdu. *Onu doğru mu duymuştu?*

Aekeira hareket edemeyerek önüne baktı. "Ne-ne?"

"Hadi bir deneyelim, bağlanma ritüelini," dedi Lord Vladya tekrar, soğukkanlılıkla.

Dünya ayaklarının altında eğildi. *Onunla bağ kurmak istiyordu...? Her şeye rağmen gerçekten devam etmek mi?*

"Nefes al, genç prenses," diye nazik bir emir verdi.

Aekeira'nın nefesi titreyerek kesildi. Mutluluk, umut, korku ve inançsızlık aynı anda içinde yükseldi.

Yavaşça yüzünü ona döndü, gözyaşlarıyla dolu geniş gözleri onunkilerle buluştu.

Kız hareket etse bile, adam onun gitmesine izin vermedi. Hareket etmesine izin verecek kadar geri çekildi, güçlü kolları hâlâ onu geniş bedenine karşı koruyarak tutuyordu.

"Ama olasılıklar..." Onun yüzünü ararken kalbi çılgınca çarpıyordu. "...ihtimaller bizim lehimize değil. Ya-"

"Hepsine lanet olsun. İhtimaller ne yarın ne de gelecekte bizden yana olacak," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Ben hâlâ deliriyorum, sen hâlâ değişmemiş bir insansın ve benim ruhum yok."

Kadın gözlerini indirdi.

"Ama," diye ekledi, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü, "yine de yapalım."

Gözlerinden yaşlar süzüldü, adamın yakışıklı yüzüne bakarken bulanıklaştı. *Bu gerçek miydi? Rüya mı görüyordu...?*

"Gerçekten istiyor musun?" diye kekeledi kısık sesle.

Adam tek ve sert bir baş hareketiyle başını salladı, kendinden emindi.

Birdenbire yüz hatlarında belirsizlik belirdi. "Eğer istemiyorsan-"

"İstiyorum." Cevabı hızlı ve soluk soluğaydı. "Gerçekten istiyorum."

Fırtınalı gri gözlerine rahatlama dokunmuştu. "Eğer yapmazsan anlarım-"

"Seni seviyorum." O daha ne diyeceğini bilemeden kelimeler kaçtı.

onları geri tut.

Ona göz kırptı.

Ama Aekeira bunu geri alamazdı. Alamazdı.

"Sana aşığım," dedi, yanakları kızarmış, sesi daha kararlı. "Uzun, çok uzun zamandır aşığım. Seninle bağ kurmak, seninle birlikte olmak istiyorum. Sahip olduğumuz sürece seni her şekilde sevmek istiyorum."

Gecenin yumuşak esintisi sessizliği doldurdu.

"Neden?" diye sordu huysuzca.

Aekeira'nın gözleri yakasındaki gümüş işlemeye odaklandı.

"Aklımdan geçmedi desem yalan olur, ancak beni rahatsız eden bir soru var. Neden?" Sesi neredeyse acı çekiyor gibiydi. "Beni neden seviyorsun?"

"I-"

"Sana hiç sebep vermedim," diye devam etti, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı. "Sana karşı acımasızdım. Bir canavardım. Kendimi sana defalarca dayattım-" diye kesip başka tarafa baktı. "Neden? Senin gibi bir kadın neden benim gibi bir erkeği sevsin ki, Aekeira? Bu benim için düpedüz *şaşırtıcı*."

"Neden mi? Gerçek şu ki, bilmiyorum." Aekeira sonunda başını sallayarak cevap verdi. "Senin için mantıklı bir sebebim yok."

Serin gece havası etraflarında dönüyor, uzaktan kuş cıvıltıları geliyordu.

"Başlangıçta senden nefret ettiğime emindim. Ama bir süre sonra bu hislerim değişmeye başladı." Tutkulu sesinde samimiyet çınlıyordu. "Seni düşünmeye, senin için endişelenmeye... seni *arzulamaya* başladım."

Kendini toparlayarak bir adım daha yaklaştı ve adamın aralarına koyduğu küçük boşluğu kapattı. "Verdiğim her şeyi isteyerek verdim. Kana ihtiyacın olduğunda, kana susamışlığın seni tükettiğinde ve canavarın yüzeye çok yaklaştığında, sana kendiminkini vermekten başka bir şey istemedim. Acını hafifletmek istedim. O zaman bile seni içimde istedim."

Adamın nasırlı parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı, yanağına götürdü ve yanağına doğru sokuldu. "Bunların hiçbirini yapmak için kendimi zorlamadım. Hiçbir şeyden pişmanlık duymadım. Sana *her şeyi* vermek istedim - *iki* yıl önce ve şimdi."

Eli onunkine karşı hafifçe titredi.

"Gökler bizi uygun görmese bile birlikte olmamızı istiyorum," diye fısıldadı, gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Türlerimiz uyuşmasa bile. Yine de deneyelim. Seni içimdeki her şeyle seviyorum-"

Onu bir öpücükle susturdu. Dudakları onunkilere çarpıyor, öylesine şiddetle tüketiyordu ki nefesini kesiyordu.

Eli kalçalarına kaydı, sahiplenici ve çaresizdi, sanki elinden kayıp gideceğinden korkuyordu. Öpücükte ateş ve özlem vardı... ihtiyaç ve bağlılık.

Aekeira onun içinde eridi, aynı tutkuyla onu öptü, duygularının her zerresini ona akıttı.

Ona doyamıyordu - bir şekilde *onun* olan bu huysuz, güçlü, aksi erkeğe.

Dudaklarını onunkilerden çektiğinde derin bir nefes aldı, elleri hâlâ onu sıkıca kavramıştı.

Tek kelime etmeden onu sırtını pencereye döndürecek şekilde çevirdi, hafifçe yığılırken kolları omuzlarına dolandı ve onu tamamen sardı.

Birlikte güzel, havadar geceye baktılar. Yukarıdaki yıldızlar parıltıyordu.

Artık biliyor. Nasıl hissettiğimi biliyor.

Aekeira kalbinde bir hafifleme hissetti. Sözlerine karşılık vermemiş olması onu rahatsız etmemişti, buna ihtiyacı yoktu. Onun hareketleri, öpücükleri, herhangi bir kelimenin söyleyebileceğinden daha yüksek sesle konuşuyordu.

Vladya, "Bu duyguları tekrar hissedeceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı, yanağı onunkini okşuyordu, nefesi teninde ılıktı. "Onlara alışmaya başlıyorum. Haftalar önce bana çok yabancı geliyorlardı."

"Ne hissediyorsun?" diye sordu usulca, başını hafifçe eğerek Vladya'nın gözleriyle buluştu.

"Mutlu." Bir duraklama. "Hoşnut."

"Mutluluğunun hiç bitmemesini diliyorum. Bu şekilde hissetmeye devam etmenizi diliyorum Lordum." Aekeira onun kolunun kordonlu kaslarını okşadı, kendini bütün hissetti.

"Size karşı ilk çekim hissettiğim günü hatırlıyorum. Daemonikai'nin canavarını kontrol ettikten sonra, yasak odaların civarındaydı. Hayatım boyunca bir insana karşı en ufak bir arzu duyacağımı bile düşünmemiştim." Parmakları kızın saçlarında gezinirken sesi kayıtsızdı... ama dokunuşu hiç de öyle değildi. "Çok öfkeliydim."

Aekeira belli belirsiz gülümsedi, her şeyi çok iyi hatırlıyordu.

O zamanlar sürekli öfkesini, sesindeki soğukluğu, onun türüne duyduğu tiksintiyi tükürme şeklini. *Ne kadar uzağa geldik.*

"Bizimle birlikte çok şey değişti," diye mırıldandı usulca, sanki o da yolculuklarını düşünüyormuş gibi. "Bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Herhangi biri için, Aekeira."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim. Bir soru sormak istiyorum." Tıkanan boğazını temizleyen Aekeira, "Ruhun hakkında..." diye söze girdi.

Saçlarındaki eli hareketsiz kaldı.

"Lord Ottai ruhunuzun öldüğünü değil, kaybolduğunu söyledi. Başka bir kara büyü ritüeli yapmadan onu geri alma şansımız gerçekten yok mu?"

"Hiç yok."

Aralarına sessizlik çökerken omuzları çöktü.

"Bir yolu olsa bile, bunu bilebilecek tek kişiye ulaşamaz."

Ne? Bir yolu olabilir mi? Gözleri ani bir umutla keskinleşerek ona kaydı.

"Var demiyorum Prenses," diye cevap verdi Lord Vladya, bakışlarındaki dile getirilmemiş soruya hitap ederek. "Yüzyıllardır her yeri aradım ve hiçbir şey bulamadım. Sadece, eğer bir şey yapılabilecekse bile, cevabı elinde tutacak kadar yaşlı, bilge ve bilgili birinin ulaşamayacak kadar uzakta olduğunu tahmin ediyorum."

"Kimmiş o?"

"Kahin," dedi ona teslim olmuş bir ses tonuyla. "Derin bir uykuda."

Aekeira şaşkındı. Ama tekrar sormaya çalıştığında, adam geri adım atarak ondan uzaklaştı. "Gel, biraz yürüyelim."

Alnındaki kırılganlık kayboldu ve yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Lordum nasıl isterse."

El ele tutuşarak onun odasından çıktılar.

Mistress Sinai sıkışık zindanı adımlıyor, ayak sesleri mekânın bir ucundan diğerine ilerliyordu. Aklını kaçırmak üzereydi.

Dünyanın geri kalanı uyurken, Sina burada kapana kısılmıştı ve ona eşlik eden tek şey düşünceleriydi.

Bu sefil hapishaneye ilk atıldığında hissettiği tek şey korkuydu.

Her an kendini Daemonikai'nin gelişine hazırlıyor, ondan korkuyor, kaçınılmaz yüzleşmeye kadar saniyeleri sayıyordu.

Onun öfkesi, hayal kırıklığı ve cezaları karşısında nasıl yalan söyleyeceğini düşünüyordu.

Ancak günler bir haftaya uzadıkça Sinai, Daemonikai'nin gazabından çok daha korkunç bir şey olduğunu fark etti. Onun sessizliği.

Tek bir ziyaret bile. Tek bir kelime bile göndermemişti. En ufak bir onay izi bile yoktu.

Bu karanlık, klostrofobik deliğe atılmıştı, atılmış bir çöp gibi çürümeye terk edilmişti.

Kimseyle iletişim kurmuyordu, sorgulanmıyordu, bunaltıcı bir sessizlik ve kendi nefes alışının sesinden başka hiçbir şey yoktu.

İlk başta kendini aşağılanmış hissetti. *Beni görmezden gelmeye nasıl cüret ederler!?*

Ama sonra bu garip bir şekilde rahatlatıcı oldu - hiçbir soru, hiçbir suçlama, hiçbir aşağılama anlamına gelmiyordu.

Ve şimdi, bu rahatlık yerini *öfkeye* bırakmıştı.

"Sonsuza dek uzak kalmaz," diye mırıldandı Sinai, ellerini sıkıp açarak ileri geri tepinerek. "Uzun süre kansız kalmaz. Bana *ihtiyacı var*. Ben onun kan ev sahibiyim. Gelecektir. *Gelmek zorunda*."

Ama bu sözleri söylerken bile zihninin gerisindeki soğuk bir ses onunla alay etti. *Bunu her gün söylüyordun, değil mi? Ve yine de... işte buradasın.*

Son yemeğinden kalan boş tabağı kapıldığı gibi hücrenin diğer ucuna fırlattı. Tabağın taşa çarparak çıkardığı şangırtı öfkesini dindirmeye yetmedi.

"Bunu bana nasıl yapabildi?!" diye bağırdı, zor nefes alıyordu. Sırf onu cezalandırabilmek için kendini aç bırakmayı nasıl seçebilmişti?

Beslenmediğini biliyorlar mı? Ne kadar zaman geçtiğinin farkındalar mı?

Durakladı, odanın gölgeli köşelerine baktı. "Saklıyor, sakladığını biliyorum. Bunun ona ne yaptığının farkındalar mı?"

Bundan şüpheliydi. Daemon'u semptomları gizlerdi. Zayıflıklarını kimsenin görmesine izin vermeyecek kadar gururluydu.

Sinai bunu canlı bir şekilde hayal edebiliyordu. Baş ağrılarını, titreyen ellerini, kulaklarındaki sürekli çınlamayı, onu sendeleten baş dönmesini.

Ona ihtiyacı olduğunu kabul etmektense tüm bunları gizlice yaşayacaktı.

Buraya gelip beni görmektense ölmeyi mi tercih ederdi? Beni gerçekten bu cehennem çukurunda heba olmaya terk eder miydi?

Sina en yakındaki duvara döndü ve yumruğunu tüm gücüyle duvara vurdu. "Lanet olsun ona! Beni böyle bıraktığı için ona lanet olsun!"

Tekrar ve tekrar, hırlıyor, hırlıyor, huzursuz canavarının yüzeye çıkmasına izin veriyordu. Parmak eklemleri çiğnenip kanayana kadar.

Ve Zaiper, o hain piç.

Onu bir kez bile ziyaret etmemişti. Bir kez bile onu kontrol etmemişti.

Sinai ona güvenilemeyeceğini biliyordu. Ona önce harekete geçmesini, sonuçlarına sonra katlanacağını söylemişti. Peki şimdi neredeydi?

Bunu düzeltmek için ne yapıyordu?

O dışarıda özgürce yaşarken, Sina bu çukurda çürüyordu.

Parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığı içinde saç tellerini çekiştirdi.

"Bundan nefret ediyorum! Bundan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Bunların hepsi o aşağılık kız yüzünden!"

Bir çığlık daha atarak duvara öyle sert bir tekme attı ki bacağından yukarı acı fişkırdı, ama bunu neredeyse hiç hissetmedi. İçinde kükreyen canavar da aynı derecede öfkeliydi.

"Ben bu kadar yanlış ne yaptım?! Benim suçum ne!?" Avazı çıktığı kadar bağırdı. "Emeriel'i öldürmeye çalıştım!? Tek günahım başarısız olmaktı, beni duyuyor musun?! O ölmeliydi! Öldüğünden emin olmalıydım!"

Nefes nefese duvarları tekrar tekmeledi. "Seni yakalayacağım, Emeriel! Bunu sana *ödeteceğim!*"

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

SADECE... HİSSET, RIEL.

RAZARR odadan dışarı adım attı, kapının sessiz bir gümbürtüyle arkasından kapanmasına izin verdi ve başını kapıya yasladı.

"O nasıl?" Leydi Adissa yaklaşıırken sordu. Paniğini belli etmemeye çalışıyordu ama ses tonundaki titreme onu ele veriyordu. "Durumu daha iyi mi?"

Razarr ciddiyetle başını salladı. "Sizi içeride bekliyor."

Leydi Adissa'nın midesi çalkalandı. "Ama... hiç bir şey yedi mi?" "Dünden beri yemedi," diye cevap verdi baş asker, sesi acımasızdı.

Leydi Adissa'nın yüreği ağzına geldi. *Büyük Lord Zaiper en karanlık ruh halini yaşıyor. Oh, Tanrım.*

Önlüğünü öyle sıkı kavradı ki, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz oldu. *Karanlık ruh* haline neyin sebep olduğunu kimse bilmiyordu, ancak spekülasyonlar Büyük Kral'ın *Ruhbağı*'nın öldürüldüğü gece Greyrock'a yaptığı ziyaret etrafında dönüyordu.

Saldırıya uğradım.

O geceden beri efendisi, nadiren ortaya çıkan ama ortaya çıktığında da *düpedüz dehşet* verici olan o iç karartıcı, saldırgan hallerinden birine bürünmüştü.

Ve o zamandan beri Leydi Adissa huzur yüzü görmemişti.

"Lütfen içeri girin," dedi Razarr, sesi artık daha yumuşaktı. "Kan sahibini bekliyor."

Bacaklarını kurşun gibi hissetti ama onları ileri doğru zorladı, kapıyı açarken hafifçe gıcırdadı. İçeri adım atıp kapıyı arkasından kapattı.

Bu gece odada çok az ışık vardı, gölgeler duvarlar boyunca uzanıyordu.

Efendisi pencerenin yanında duruyordu, elleri arkasında kenetlenmişti, sert gövdesi ayın soluk ışığıyla belirginleşmişti.

O içeri girdiğinde dönmedi. *Karanlık bir fırtınadan önceki sessizlik.*

Adissa tereddüt etti, içgüdüleri ona dikkatli adımlar atmasını söylüyordu. Böyle geceler onun için yeni değildi ama genellikle nasıl bittiklerinden korkardı.

Bu gece de farklı olacak mıydı?

Bu düşünce neredeyse homurdanmasına neden olacaktı. Yanlış soruyu soruyordu.

Doğru soru şuydu... *Buna hazır mısın?*

"Efendim, beni çağırtmışsınız." Eğildi.

"Beni eski yöntemlerle besle," diye emretti, alçak sesle ve kesin bir şekilde.

Leydi Adissa'nın elleri elbisesinin bağlarına gitti, onları çözdü, her katmanı atarken hava tenine karşı serinledi.

Kumaş düşerek ayaklarının dibinde birikti. Tamamen çıplak bir halde adamın önünde diz çöktü ve başını yana eğdi. Gözlerini kapadı ve olacaklar için kendini hazırladı.

Leydi Adissa onun yaklaştığını duymamıştı ama birdenbire önünde çömelmişti. Sonra uzun dişlerinin boynunu delip geçtiği keskin sızı geldi.

Uyarılmışlık ona çarptı. İnledi, zihni feromon selinin içinde farkında kalmak için savaşıırken bile vücudu ona ihanet ediyordu.

Başını dik tutmalısın. Kontrolünü kaybetmemelisin. Lütfen, kontrolünü kaybetme.

Ama Lord Zapier içtikçe düşünmek daha da zorlaşıyordu. Damarlarında dolaşan iksir... düşüncelerini köreltiyor, onların yerini güçlü bir şehvet alıyordu, kalçaları ıslandıkça titriyordu.

Parmakları sırtında gezindi, göğsünü avuçlamak için hareket etmeden önce belinin kıvrımında durdu.

Sertleşmiş meme ucunu hafifçe çimdikledi, nasırlı parmaklarının arasında gezdirdi ve kadın inledi, içinden zevk kıvılcımları fişkırdı.

"Lütfen," diye yalvardı Adissa, titreyen kalçalarını tutarak. "Ben... ben bu gece tahvil arkadaşımın yatağında olacağım. Lütfen Lordum... bu gece olmaz."

Yeni bir uyarılma dalgası onu yüzdürdü, dayanılmaz bir ihtiyaçla *yanmasına* neden oldu, efendisi onu iksirinin taze bir dozuyla pompaladı.

Bu çok fazlaydı, Adissa onu içinde hissetmezse ölecekmiş gibi hissediyordu.

Acısını dindirmek için kalçalarını ayırdı. Adamın eli çoktan oradaydı, parmakları onun içine dalmadan önce iç uyluğunun hassas derisi boyunca kayıyordu.

"Tanrıça," diye haykırdı Adissa, sırtı çaresizce kamburlaşmıştı. *Tanrım, bu savaşı asla kazanamayacağım.*

Onunla savaşmak işe yaramazdı. Bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Efendisi her zaman istediğini alırdı.

Ve bu gece de, kalbi sıkışarak fark etti ki, farklı olmayacaktı.

Yemek yemeyi bitirdi ve boyunun tamamına ulaşarak onun üzerinde yükseldi. "Masanın üzerine eğil," diye emretti, sesi taş gibi sertti.

"Majesteleri..." diye başladı, yalvaran gözlerinde yaşlarla.

"Sen onun olmadan önce benimdi," diye hırladı, yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi, gözleri karanlık bir öfkeyle yanıyordu. "Bana kendimi tekrar ettirme. Masaya git ve sırtını bana ver. Şimdi."

Adissa gözyaşları içinde titreyen bacaklarının üzerinde masaya doğru yürüdü ve cilalı yüzeyine doğru eğildi.

Gözlerini sıkarak dudağını ısırdı ve adam içine girerken hıçkırıklarını bastırdı. Adamın kalçalarını kavrayışı sahiplenici olduğu kadar morartıcıydı da.

Masaya yapıştı, gözyaşları serbestçe dökülüyordu.

Bana meydan okumaya nasıl cüret edersin? Güçlü olabilirsin, Zaiper, ama benim dengim değilsin. Asla da olamayacaksın.

Daemonikai'nin sözlerinin anısı zihninde bir toksin gibi yandı. Dişlerini sıkkan Zapier, Adissa'nın bedenine sokuldu, kendini onun tatlı amcığında kaybetmeye çalıştı ve başaramadı.

Fiziksel zevk oradaydı ama zihni susmayı reddediyordu.

Daemonikai onu küçük düşürmüştü.

Rezilliğine tanıklık edecek bir seyirci olmayabilirdi ama bunun bir önemi yoktu. Utanç da bir o kadar derindi.

Zaiper en aşağılayıcı pozisyona düşürülmüştü -sırt üstü dönüp sahibine boyun eğen bir köpek gibi karnını ortaya çıkarmak dışında. Ve bu *kendi evinde olmuştü.*

O zamandan beri aynada kendine bakamamıştı. Kendine gelememiş, unutamamıştı.

Adissa'nın titreyen bedenine daha sert, daha hızlı girerken hızı arttı. Kızın iniltileri ve boğuk hıçkırıkları odayı dolduruyor, ateşini körüklüyordu. Gururunun ham kenarlarını iyileştiriyordu.

Ben Zaiper. Urai'nin İkinci Hükümdarı.

Güç ve hakimiyet sahibi bir erkeğim. Biri hariç bu krallıktaki herkesin üzerinde hakimiyetim var. Ben zayıf değilim! Hiçbir şey değilim!

Binlerce yıl boyunca, Daemonikai'yi güç olarak geçmek için yorulmadan çalıştı. Yine de ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ne kadar kan dökerse döksün, asla yeterli olmuyordu.

O erkek *hastaydı*, vücudu zehirle doluydu ama yine de onu *zahmetsizce* bastırdı.

Ve sadece bastırmakla kalmadı, onu aşağıladı, hakimiyet savaşındaki bir böcek gibi ezdi, onu kendi bölgesinde titreyen ve korkak bir halde bıraktı.

Tabii buna savaş denebilirse. Daha çok *dayak* gibi.

Zaiper'in gözleri kapandı, daha sert okşadı, sert, cezalandırıcı itişlerle hareket etti. Fiziksel eyleme, etin etle buluşmasının çıkardığı ıslak sese, Adissa'nın bedeninin altında nasıl titrediğine odaklandı. Mutluluktan bu.

Ama boşalırken bile tatmin olmamıştı. Tatmin olmadı, rahatlamadı. Sadece daha derin bir boşluk.

Geri çekilirken doğruldu ve tekrar giysilerinin içine girdi. "Artık bağ arkadaşına dönebilirsin, her adımında amından menilerim damlarken."

Kadın boğuk bir inilti çıkardı, titreyerek doğrulurken hıçkırıkları daha da yükseldi. Kıyafetlerini toplayıp dışarı çıkarken utanç her tarafına yayılmıştı.

Zaiper onun gidişini izledi, içinde küçük bir memnuniyet kıpırtısı vardı. *Hâlâ gücüm var. Hâlâ birçok kişi üzerinde kontrolüm var.*

Ve tekrar yükseleceğim.

Bu aşağılanmanın ona hatırlattığı bir ders varsa, o da sağduyunun önemiydi. Daemonikai ailesinin ölümüyle ilgili gerçeği asla öğrenmemeliydi.

Asla bilmemeliydi.

Zaiper daha akıllı, daha dikkatli, planlarında ve uygulamalarında daha hesaplı olurdu.

Daemonikai gibi bir erkeği doğrudan meydan okumadan dize getirmenin sayısız yolu vardı. Ne de olsa Zaiper bunu daha önce yapmıştı.

Ve yine yapacaktı. Daemonikai kibrinin bedelini ödeyecekti.
Onunla işim bittiğinde, tekrar dibe vuracak.
Ve bu sefer, hayatta kalamayacak.

Büyük Kral Daemonikai vücuduna girdiğinde Emeriel çığlık attı. Onun altında eğilen Emeriel, içini parçalayan şiddetli acıdan kaçmaya çalıştı ama kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Emeriel'in parmakları Daemonikai'nin parmaklarını tırmalıyor, itiyor ve mücadele ediyordu. "Gerçekten acıyor," dedi kırık dökük ve titrek bir sesle.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi suçlulukla, yanağından süzülen gözyaşlarını öperek.

Geri çekildi, sadece kendini onun üzerinde tuttu, kısıtlamayla gerildi. "Artık tamamen içindeyim. Yakında acımayacak."

Bu, açık bir yaraya yanan bir bıçak sokmanın verdiği türden bir acıydı. Ama yavaş yavaş azalmaya başladı.

Adamın gerginliğini, ona uyum sağlaması için zaman tanımak amacıyla hareket etmemek için harcadığı çabayı hissetti.

"Kımılda. Artık iyiyim," diye mırıldandı.

Onu daha fazla incitmemeye dikkat ederek kalçalarını yavaşça döndürdü. Hazır olup olmadığını test etmek için ince hareketler.

Gözlerini açan Emeriel ona baktı, onu izlemekten kendini alamadı. İfadesindeki tutku, ona gösterdiği özen.

Onu, onun derinliklerine gömülmüş olan bu erkeği görmek için açgözlülük duyuyordu. Nefesi kısa nefesler halinde geliyor, kalçaları seğiriyordu.

Yavaşça yaptığı hamleler yavaş yavaş ivme kazanıyordu, aceleyle değil ama bir amaçla. Adamın sertliğinin her kayışında ağzına kadar olduğunu hissediyordu. Her hareketinde vücudu titriyordu.

"Kahretsin..." diye yüzünü buruşturdu, yüzünde zevk ve kısıtlama vardı. "Çok iyi hissediyorsun. Kimsenin böyle hissetmeye hakkı yok."

Emeriel bacaklarını adamın beline dolayarak onu kendine çekti. Kalan donuk acı hâlâ oradaydı ama artık önemi yoktu. Zevk henüz tam olarak başlamamıştı ama yine de ona doyamıyordu.

"İyi mi?" diye sordu adam endişeyle.

"Mükemmel," diye fısıldadı, sesi yumuşak ama emindi.

Endişesini daha da hafifletmek için kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı ve itişini karşıladı. "Bana daha fazlasını ver. Beni istediğin gibi al."

Kalçaları çatırdarken nefesinin altından küfretti ve ritmi değişti, şimdi daha hızlı, daha güçlü.

Her vuruş, içindeki her hassas noktaya çarpıyor, dalgalanan zevki harekete geçiriyordu. Dudaklarından dökülen çığlıklara engel olamıyor, vücudu onunkiyile buluşmak için eğiliyordu.

Nasıl da uyum sağladık, Büyük Kralım. Gerçekten birbirimiz için yaratılmışız.

Geri çekildi, elleri bacaklarını belinden çözdü, onları ayırmaya zorladı, hızlı ve sert bir şekilde içine dalarken onları geniş tuttu.

Serbest bırakılması anında gerçekleşti ve "Daemonikai" diye bağırdı. Adam onu doruk noktasına ve bir sonrakine kadar becerirken, onu soluk soluğa bırakan ve vücudunu yataktan kaldıran beklenmedik bir telaş. Acımasız hızı onu yeni, açıklanamaz yüksekliklere itiyordu.

Çığlıkları geceyi delip geçti. Yüksek ve tiz. Duygu dalgaları onun üzerinde yuvarlanıyor, coşku selleri onu boğuyordu.

Emeriel kendini tamamen onun verdiği doyumsuz zevke teslim ederken zaman akıp gitti, anlamsızlaştı.

Bütün kale beni duyabilir. Yine de Emeriel onun kollarında çözülürken çıkardığı sesleri kontrol edemiyordu.

Bir noktada, adam ona arkadan vururken kendini elleri ve dizleri üzerinde buldu.

Onun zevkiyle ilişkilendirmeye başladığı hırıltılar ve vahşi hırıltılar inlemelerine karıştı. Sevgilisi ona doyamıyordu, tıpkı onun da ona doyamadığı gibi.

"Ohhhh," diye haykırdı, başka bir coşku dalgası onu altına çekerken kelimeleri tutarsız soluklara dönüştü, vücudu sarsıldı.

Yine de büyük kral yavaşlamadı. Altında çırpınırken bile vuruşları hiç duraksamadı.

Bir noktada, Emeriel ondan çektiği tüm orgazmlardan dolayı zar zor bilinçliydi. Adamın onu hareket ettirdiğini, yatağın kenarına yerleştirdiğini, kendini bir kez daha derinlere gömmeden önce gevşek bacaklarını ayırdığını zar zor fark etti.

Onun nefesini tutmasına izin vermedi. Her tehdidini gerçekleştirerek onu *yiyip* bitirdiğini hissettirdi.

"Daemon... ahhh, Daemon." İçten içe ona böyle seslenmemesi gerektiğini biliyordu ama gecenin sonsuz saatleri boyunca bir yerlerde

nedenini hatırlayamıyordu.

Adam onun içine girdikçe, onu yatağın her santimine doğru götürdükçe, onun adı bir dua gibi dudaklarından dökülen litanyası haline geldi.

"Dinlenmene izin vermem gerektiğini biliyorum," diye homurdandı, sesi açlıktan sertleşmişti. "Bu senin ilk seferin, vücudunun bu kadar zorlanmaya ihtiyacı yok. Ama hayatım boyunca sana... doyacakmışım gibi gelmiyor."

Onu ikiye katladı, bacaklarını göğsüne bastırırken kendini daha da derine çekti. "Çok tatlısın. Siktir, çok tatlısın."

Bir sonraki hamle bezine o kadar mükemmel, o kadar derinden vurdu ki. Emeriel'in nefesi kesildi, çünkü aldığı zevk dayanamayacağı kadar artmıştı.

Ve sonra oldu. Kelimenin tam anlamıyla yıldızlar gördü.

Dehşet verici bir orgazm onu içine çekerken gözlerinin arkasında parlak, parıldayan yıldızlar patladı. Adını o kadar yüksek sesle haykırdı ki yarı yarıya camların da kendisiyle birlikte kırılmasını bekledi, sonra gözyaşlarına boğuldu.

Bu tahliye sırasında ağlarken yanaklarından aşağı yağ damlaları süzüldü.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu tekrar nefes alabildiğinde.

"Özür dilerim, sevgilim." Sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu.

"Lütfen Daemon... dur. Bana çok fazla şey hissettiriyorsun!" Emeriel hıçkırarak ağladı, başı zayıf bir şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Hepsini hisset Riel," diye emretti Daemon, kalçaları Emeriel'in kalçalarına doğru dönerek her hissi ortaya çıkarıyordu. "Bu yatakta sende uyandırdığım her duyguyu hissetmeni istiyorum. Onları hisset ki asla unutmayasın. Hisset ki benden bir daha asla saklanmayasın."

"Çok fazla, Daemon." Coşku denizinde boğuluyordu. "Hissediyorum... Hissediyorum... Bu çok fazla," diye soludu Emeriel, elleri adamın geniş göğsünü güçsüzce itiyordu ama faydası yoktu. Adam hareketsizdi.

"Kahretsin, çok ateşlisin," diye inledi Daemonikai onun kulağına. "Sanırım yaşlılığımda yeni bir hobi keşfettim. Seni boşaltmak."

Beni içten dışa doğru mahvediyor. Bundan nasıl kurtulacağım?

"Eskiden gökyüzünde patlayan havai fişekleri izlemenin büyüleyici olduğunu düşünürdüm," diye geveledi, dili kulağının kabuğunda gezinerek aşırı uyarılmış bedeninde ürpertiler yarattı. "Senin yatağımda tekrar tekrar patlamayı izlemekle kıyaslanamaz bile."

Tanrılar. En büyük... büyülü tanrılar!

"Sana daha fazlasını vermemeliyim," diye homurdandı, onu ayarlamak için yeterince uzaklaştı.

Bacaklarından birini omzunun üzerinden atarak, onu parçalara ayıran aynı acımasız, cezalandırıcı hızla ona geri çarpmadan önce onu açtı.

Bir orgazmla diğeri arasında bir yerde Emeriel bayılmış olabilir.

Ne zaman olduğundan emin değildi ama adam sonunda salıverildiğini haykırdığında, ses sanki başka bir odadan geliyormuş gibi uzak ve boğuktu.

Beni gerçekten hayatımın bir santimi kadar sikti. Zihni zevkten bulanıklaşmıştı, bedeni tepki veremeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Ve sonra her şey bitti.

Adam onun kemiksiz bedenini kollarının arasına aldı. Onu tam istediği gibi yerleştirdi, göğsüne yasladı, güçlü kalp atışları kulağının altında sabit bir ritim tutturdu.

Ve dudaklarını usulca saçlarına bastırdığında, gözyaşları geri geldi. Barajsız taşan bir dere gibi düşüyordu.

"Şşşt," diyerek onun sessiz çığlıklarını yatıştırdı. "Uyu Riel, sabaha her şey daha iyi olacak."

İçim dışıma çıktı.

Bu olmadan nasıl yaşayacağım? O olmadan?

Şafağın ilk ışıkları pencereden süzölmeye başlamıştı bile. Emeriel onu izledi, sessizce ağladı, istediğini yaparken vücudunda memnuniyet şarkıları söyledi... ve uykuya daldı.

Otuzuncu Bölüm

ÇARPIK DUVARLAR. UFALANMIŞ DUVARLAR.

Vladya yaklaşırken, "BİRİLERİ bu akşam kendini oldukça neşeli hissediyor," dedi.

Büyük Kral Daemonikai döndü, dudaklarında ne kadar uğraşa da bastıramadığı bir gülümseme belirdi. "Seni bilmem Vladya ama ben çok güzel bir gün geçiriyorum."

Vladya başını kibar bir şekilde eğerken kaşlarını kaldırdı. "Majesteleri."

"Saçmalamayı bırak." Daemonikai, ellerini arkasında kavuşturmuş, adımlarına devam ederek küçümseyici bir el salladı.

"Islık da çalıyor," dedi Vladya, sesinde alaycı bir tını vardı.

Daemonikai durdu, havadaki belli belirsiz melodi de kesildi. Şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. *O ben miydim?*

Islık çaldığını bile fark etmemişti.

"Biliyor musun, Aekeira'nın duyma yetisi olmadığı için şanslısın," dedi Vladya, onun yanına geçerek. "Dün gece kız kardeşinin gece boyunca böyle çılgık attığını duysaydı, fırtına gibi gelirdi."

"Neden birdenbire benim işime burnunu sokuyorsun, velet?" Daemonikai sırtarak Vladya'ya yan gözle baktı. "Düşündüm de, benden daha neşeli görünen biri var."

Vladya gözlerini devirerek, "Bu benimle ilgili değil, seninle ilgili," diye karşılık verdi. "Kusura bakma ama konuyu değiştirmeye çalışmaktan vazgeçer misin?"

Daemonikai nefesinin altından, "Kulakların kesilmeli," diye mırıldandı.

Vladya gülümsedi. Gerçek, içten bir gülümsemeydi bu.

Daemonikai döndüğünden beri arkadaşındaki ince değişiklikleri fark etmişti. Yavaş yavaş eski Vladya'nın izleri ortaya çıkıyordu. Ama bu -bu içten gülümseme- pastayı kaptı.

"Biliyor musun, sanırım seni ilk kez bu kadar... mutlu görüyorum. Uzun zaman oldu." Vladya gülümsedi.

Sıkışan boğazını temizleyen Daemonikai yürümeye devam etti. "Kelimeleri ağzımdan aldın."

"Ve bunun için kulaklarımı suçlayamazsın." Vladya sırtarak dudak büktü. "İyi korunmuş efendinin odasından başka bir odaya taşınan sendin."

Bu kadarı doğrudu. Evie'nin anıları çok fazla, çok acı vericiydi. Ve şimdi... pişman değildi.

Şimdiki odasını seviyordu. Ama belki de orayı ana ikametgâhına dönüştürmeyi ve uygun şekilde güçlendirmeyi düşünmesinin zamanı gelmişti.

"Siz ikiniz sonunda aranızdaki bu şeye bir şans verecek misiniz?" Vladya sordu, ses tonu hafifliğini biraz kaybetmişti. "Seni affetti mi?" "Henüz değil.

Ama bunun için çalıştığımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Dün gece oldu..." Daemonikai doğru kelimeyi bulmak için nefes verdi. "...inanılmaz."

Vladya durdu, yüzünü ona döndü, gözleri Daemonikai'yi seçici bir bakışla taradı. "Gördüğüm tüm bu değişiklikler sana çok yakışmış. Gülümsemeler, rahat hava... dokunmaya karşı isteksizliğin bile azalıyor gibi görünüyor. Bunu senin için seviyorum Daemon."

"Bu benim de hoşuma gidiyor," dedi Daemonikai yumuşak bir sesle. "Bunun olacağını ben de düşünmemiştim. Tekrar gülümsemek için bir neden olacağını kim düşünebilirdi ki?"

"Ben değil." Vladya'nın kendi gülümsemesi soldu, geriye sadece gözlerindeki sıcaklık kaldı.

Daemonikai başını salladı, sesi düşünceli bir hal almıştı. "İkimiz de çok zarar görmüştük. Birbirimizin gücü ve yıkımıydık. Şeytanlarımızla savaşmak için yollarımızı ayırmak zorundaydık."

"Mecburduk," diye onayladı Vladya, sesi düz ama şefkatliydi. Aralarında bir an geçti. "Senin içindeki şeytanı özledim."

Daemonikai'nin sırtışı geri döndü. "Ve aşk hastası köpek yavrusu geri döndü." Vladya yine gözlerini devirerek, "Bana bir rahat ver," diye homurdandı.

Daemonikai sadece biraz daha kıkırdadı.

Eğitim alanına giden patikayı takip ederek arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler. Dışarı çıktıklarında taze bir esinti vurdu yüzlerine, keskin ve

Ferahlatıcı, hafif bir çiçek kokusu taşıyordu.

İnsanlar önlerinden aceleyle çekilmeden önce onları saygıyla selamlayarak eğildikçe önlerindeki yollar açılıyordu.

Daemonikai'nin bakışları Vladya'nın pençeye benzeyen eline takıldı. Bir gün en eski dostunu delilik yüzünden kaybedebileceğini hatırlatıyordu. *Bunu aklından bile geçirme.*

Boğazındaki yumruyu yutarak, bilinçli bir güçle temizledi. "Peki, bana neler olduğunu anlatacak mısın? Tüm bu neşeli ruh halin... eğer farkında değilsen, apaçık ortada."

"Aekeira'dan benimle bağ kurmasını istedim," dedi Vladya, yüzünde hafif bir gülümseme belirtmişti. "Bağlanma ritüellerini gerçekleştireceğiz."

Hiç beklemediği bu sözler Daemonikai'yi bir rüzgâr fırtınası şiddetiyle çarptı.

Sersemlemiş bir halde yürümeyi bıraktı.

Bir an için hiçbir şey söylemedi, düşünceleri fırtınada savrulan yapraklar gibi dağıldı ve Vladya'ya sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı.

Vladya kararsız bir ifadeyle, "Zor olacağını biliyorum," diye devam etti. "Neredeyse yapılamaz ama-"

"'Neredeyse yapılamaz' demek hafif kalır. Doğru kelime 'imkânsız'," diye ağzından kaçırdı Daemonikai kendini durduramadan.

Vladya'nın omuzları düştü, gözlerinden hüznün geçti.

Daemonikai'nin içini suçluluk duygusu kapladı. "Bunun için özür dilerim, V.D.

."

"Sorun yok. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun."

"Hâlâ özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Sadece... Bu adımı attığınız için mutluyum. Gerçekten." Daemonikai uzanıp Vladya'nın omzunu sıktı. "Bağ kurmaya uzun süre nasıl tövbe ettiğini bildiğimden, tekrar denediğini görmek içimi rahatlatmıştı. Ama işe yaramazsa..." diye başını salladı. "O acıyı tekrar yaşamayı istemiyorum. Tüm bunları tekrar yaşamayı izlemek-" doğru kelimeleri aradı. "-bu sefer başarısız olacağı kesin, bunu düşünmek bile beni çok korkutuyor."

"Anlıyorum." Vladya gözlerini kaçırdı. "Beni de dehşete düşürüyor."

"Bağlanma ayininin nasıl yapıldığını biliyorsun. Dışın yedinci gün *kızgınlık* döneminde olmalı, sen onun rahmini düğümlerken ritüel ayinler okunmalı. Göğsünüz onunkine paralel olmalı; *ruh ruha*, beden bedene, sizi sonsuza dek birbirinize bağlamalı. Burada iki hayati unsur eksik." Daemonikai durakladı, sesi alçaldı. "Senin ruhun ve onun sıcaklığı."

"Bunların hepsini biliyorum." Vladya'nın yüz hatlarında çıplak bir acı parladı. "Tabii ki biliyorum. Ama..."

Daemonikai sessiz kaldı ve onu izledi.

Vladya derin bir nefes aldı, çenesi gergindi. "Ama yine de denemek istiyorum." Daemonikai bunu o zaman gördü.

Hüznün altındaki kararlılığı.

"Bunu daha önce de yaptım. Her adımı attım ve ritüel için her şartı yerine getirdim ama yine de başarısız oldu. Biri hariç her biri." Vladya gözlerini tuttu. "Bu -Aekeira'yla yaşadığım şey- farklı. Mükemmel değil, ondan çok uzak. Geçmişteki bağlantılarım gibi her şey güllük gülistanlık değil. Daha güçlü, daha yoğun, daha... gerçek."

Vladya'nın gözlerindeki kararlılık Daemonikai'nin uzun zamandır onda görmediği türdendi.

"Bunu çok düşündüm ve vardığım sonucu biliyor musun?" Vladya'nın dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüştü. "Yine de ayini gerçekleştirmek istiyorum."

Vladya, önündeki yol imkânsız görünse bile denemeye, savaşmaya, umut etmeye istekliydi.

"Biliyor musun? Siktir et. Devam et." Daemonikai usulca gülümseyerek Vladya'yı kucakladı ve iki eliyle sırtını kavradı. "Tebrikler, velet."

"Teşekkürler, kadim insan." Vladya'nın ses tonu hafıftı ama kucaklaşmaya karşılık verdiği sertlik duygularına ihanet ediyordu.

Tatbikatın ortasındaki askerler onlara doğru baktı, merakları saygılı selamların ardında çabucak gizlendi.

Ayrıldıklarında Daemonikai, "Bu kız sana çok yakışıyor," dedi. "Etkileşimlerinizi sadece kısa bir süre izledim ama bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Seni tüm doğru yönlerde değiştiriyor. Gerçekten mutlu olmanı diliyorum Vladya."

"Ben de sana." Vladya boğuk sesini temizledi. "Sen ve Emeriel için dua etmeye devam ediyorum. Onu yıpratacağına güveniyorum, senin de bu kadar neşeli kalmanı istiyorum. Yüzündeki o gülümseme? Bu şehirdeki herkes ondan daha fazlasını görmek istiyor."

Daemonikai bir kahkaha atarak başını salladı ve onlara doğru hızla gelen bir figür gördü. İşlemeli yeşil elbisesi kararlı adımlarıyla birlikte sallanıyor, altın iplikler güneş ışığında belli belirsiz parlıyordu.

"Bu Morina değil mi?" Vladya merakla sordu. "Bugünlerde onu nadiren görüyorum.

Mabblewood'dan bu kadar uzakta ne işi var?"

"Öğrenmek üzereyiz."

Leydi Morina yaklaşarak zarif bir selam verdi. "Majesteleri," diye selamladı Daemonikai'yi, sonra aynı saygıyla Vladya'ya döndü. "Ekselansları."

"Her şey yolunda mı Morina?" Daemonikai sordu. "Ottai'yi mi arıyorsunuz? Bizimle birlikte saraydan çıktı ama kısa bir süre sonra ortadan kayboldu."

"Hayır, Majesteleri." Morina duraksadı, kederli görünüyordu. "Ben sizi arıyordum. Kayınpederim beni buraya bir mesajla gönderdi."

Kadının duruşundaki tedirginlik adamın zihninde uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. "Sorun nedir?"

"Sana doğrudan söylememek için söz verdiğini söyledi, onun yerine bunu benim yapmamı istedi." Morina gergin bir şekilde kıpırdandı. "Konu senin kadının. Prenses, o..."

"Emeriel? Bu öğleden sonra mahkemeye gitmek için ayrıldığımda hâlâ yatağımdaydı." Daemonikai'nin tüm vücudu kaskatı kesildi. "O iyi mi? Neler oluyor?"

"O, uh..." Morina'nın gözleri başka yöne kaydı, eli elbisesinin kumaşını karıştırdı. "Bunu söylemenin gerçekten kolay bir yolu yok. İnsan topraklarına doğru yola çıktı."

Emeriel, sakın suları büyük dağa giden ilk sınırı işaret eden pırıl pırıl gölün önünde durdu. Ama çevresinin güzelliğı gözünden kaçmıştı.

Kalbi ağırlaşmıştı. Sanki göğsüne bir taş düşmüş ve onu yere bastırıyordu.

Bir ölü gibi derin bir uykuya dalmış, ancak akşamın ilk ışıklarıyla boş bir yatağa uyanmıştı; büyük kral saraya gitmişti.

İlk başta kalbinde bir hafiflik, ruhunda bir mutluluk hissetmişti. *Dün gece inanılmazdı. Büyülüydü.*

Ama bu anılar, bugünün ne olduğunun ayıltıcı gerçekliğini getirdi. Ve beraberinde acıyı da getirdi.

Şimdi, ilk sınırın önünde duruyordu, ayakları geçmeyi reddediyordu. *Bu ayrılma kararını ben verdim. Bu doğru bir seçimdi.*

Peki neden bu kadar acı veriyordu?

"Karşıya geçin Prenses," diye ısrar etti Lord Ottai gölün uzak tarafında onu beklerken. "Akşama kadar büyük dağa ulaşmak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz."

Emeriel öne doğru bir adım attı ama irkilerek durdu.

Onu hâlâ hissedebiliyordu. Her ağrıyan kas, her hassas çürük dün geceyi hatırlatıyordu.

Madam Livia ağrıyı hafifletmek için bir karışım göndermişti ama Emeriel sadece yarısını almıştı. Unutmaya hazır değildi. Henüz değil. Yürümek rahatsız edici olsa bile, acıyı hoş karşıladı ve ona sarıldı. Artık ondan geriye kalan tek şey buydu.

Gözleri yaşlarla doldu, artık kendini tutmak istemiyordu.

Dün gece kapatamayacağı bir baraj açmıştı. Buraya gelirken duygularını dizginlemek için mücadele etmişti ama şimdi onu sonsuza dek terk etmenin eşiğinde dururken duyguları taşıtı.

Göle adımını attı, kalbine mecazi bir hançer saplanmıştı. "Emeriel?"

Kendini bir adım daha ileri atmaya zorladı. Hançer *bükülmüştü*, canı çok yanıyordu. Durdu, göğsünü sıkıca kavradı, gözyaşları yanaklarını çiziyordu.

"Neden onu terk ediyorum?" Emeriel fısıldadı, gözyaşlarıyla dolu gözlerini kaldırarak büyük lordun gözleriyle buluştu. "Onu neden terk ediyorum, Lord Ottai? Çünkü... hayatım boyunca hatırlayamayacağım."

Nazik gözleri onunkileri tuttu ama cevap vermedi.

"Kendimi korumak istedim. Kalbimi korumak için." Göğsündeki ağırlığın içinden nefes almaya çalıştı. "Ama neden onu bundan kurtarmanın bir yolu yokmuş gibi geliyor? Neden giderek onu daha da kıracaktım gibi geliyor?"

Bakışlarını gölün sakin sularına çevirdi, yansıması gölün derinliklerinde dalgalanıyordu. "Attığım her adımda sanki kalbim parçalara ayrılıyor. Ondan ayrılmanın bu kadar acı vermemesi gerekiyordu, Lord Ottai."

Lord Ottai göle adımını attı, ona doğru geri dönerken su etrafını sarıyordu. Kadın bir adım geri çekilerek ona alan açtı, bir yandan da barajı uzak tutmak için mücadele ediyordu.

"Bu şekilde acı veriyor çünkü onu hâlâ seviyorsun Emeriel," dedi nazikçe. "Onu sevmekten asla vazgeçmedin."

Emeriel'in boğazından bir hıçkırık koptu ve sesi bastırmak için eli ağzına gitti.

Lord Ottai, "Onu çoktan affettiğin için bu şekilde acı çekiyorsun," diye devam etti, sesi şefkatliydi. "Onu uzun zaman önce affettiniz ama artık var olmayan öfkenizin kalıntılarına tutunmaya devam ediyorsunuz. Bu

Öfke senin kalkanındı, kendini acıdan korumak için ördüğün duvardı - ona olan aşkını engellemek için."

Bir hıçkırık daha kaçtı, sonra bir tane daha, her biri vücudunu sarsıyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Ama o duvar çoktan yıkıldı." Lord Ottai onun titreyen elini yüzünden çekip tuttu. "O gitti, Emeriel. Uzun zamandır orada değildi. Ne kadar karşı koymaya çalışsan da ona olan hislerin geri döndü. Ve onunla tekrar birlikteyken, bu duygular daha da güçlendi. Şu anda acı çekiyorsun çünkü zaten doğru olduğunu bildiğin bir şeyden kaçmaya çalışıyorsun."

"Daha dağı bile geçmedim ve onu şimdiden çok özledim." Yürüdükleri yolu izleyerek döndü. "Onu görelili daha tam bir gün bile olmadı ve tek istediğim ona gitmek. Günün geri kalanında onun huzurunda olmak." Sesi fısıltıya dönüştü. "Onsuz nasıl yaşayacağım Lord Ottai?"

"Bu sorunun cevabını senden başka kimse veremez, sevgili çocuğum." Lord Ottai onun elini rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

"Onsuz yaşamak istemiyorum. Onsuz yaşamamanın cehennemine tekrar dönmek istemiyorum." Gözlerini kırptıştırırken dudaklarından boğuk, titrek bir kahkaha döküldü. "Ayrılmanın çözümü olduğunu düşünmüştüm; kalbimi tekrar kırarsa hayatta kalamayacağımı sanmışım. Ama şimdi düşününce... gerçek şu ki, onsuz bir geleceğe dayanmamam."

Lord Ottai'nin bakışları yumuşadı ve başını eğdi. "Bunu ona hiç söyledin mi?"

"Çok korkuyorum..." Emeriel onun elindeki eline baktı, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Yüzüme geri fırlatılacağından korkuyorum."

"Bazen en iyi çözüm bu korkunun ötesine geçmektir. Cesaretle tek bir adım atmaktır. Çünkü gerçekten acı veren şey denemek değil, vazgeçmektir." Lord Ottai söyledi.

"Riel."

Emeriel'in başı bu derin, kusursuz sesle yukarı fırladı, nefesi göğsünde acı verici bir şekilde sıkıştı. *Bunu doğru mu duymuştun?*

"Arkamda, değil mi?" diye fısıldadı titreyerek. "Evet, öyle."

"Lord Ottai..."

"Bu sefer ona her şeyi anlat. Kaçmak yok. Geri durmak yok. Onunla yüzleş ve içini dök."

Göğsünde bir umut belirdi. Kral Daemonikai'nin sesini duymak bile kalbindeki ezici yükün bir kısmını hafifletmişti. Sadece onun varlığı bile *nefes almasını kolaylaştırıyordu*.

Bunca zamandır boşuna savaşıyormuşum, değil mi?

"Riel, bana bak."

Kalbi tekledi ve başını kaldırıp Lord Ottai'ye baktı.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım." Ottai onun elini bırakıp geri çekildi.

Emeriel gözyaşlarına boğulmuş yüzü ve titreyen nefesleriyle ona doğru döndü.

Otuz Birinci Bölüm

İKİ KALP ÇIPLAK.

ZAYIF DİZLİ, EMERIEL DÖNDÜ, HER bakışlar
toplantı Kral Daemonikai. "Bunu yapamam," diye
boğuldu. "Ayrılamam."

Orada durmuş, gergin görünüyordu. İfadesi gergindi, altında yatan acı
onu.

Hareket etmedi, aralarındaki mesafeyi kapatmadı.

Böylece Emeriel bir adım attı. Ve sonra bir tane daha. Aralarındaki mesafeyi
sadece
en zayıf nefes onları ayırdı.

Başını ona doğru eğdi, gözyaşları kontrolsüzce akıyordu. "Gitmek
istemiyorum." Yürek burkan bir hıçkırıkla başını şiddetle salladı. "Seni
kaybetmek istemiyorum. Tekrar olmaz."

Sert gözleri titreyerek uzaklaşmadan önce kısa bir an için yumuşadı.

Bana kızgın, değil mi? diye düşündü acı acı. Neden olmasın ki?

Onunla en güzel, en tutkulu geceyi paylaşmış, ancak birkaç saat sonra onu
terk etmişti. *Ben de çok öfkelenirdim.*

Böylece Emeriel kalbini ortaya koydu. "Seni seviyorum."

Kral Daemonikai'nin gözleri tekrar onunkilere kayd, gözlerinde çıplak
duygular dönüyordu. Bakakaldı.

"Seni seviyorum, Daemonikai Vipertheriov Naelzharoth. Seni o kadar çok
seviyorum ki canım yanıyor."

Büyük Kral Daemonikai çok ani hareket etti, onu kabaca kollarının arasına
çekerken sertçe küfretti. Kucaklama gücü kadının nefesini kesti.

"Nasıl gidebildin?" Sesi alçak ve acılıydı. "Yaşadığımız geceden sonra, her
şeyden sonra... nasıl gidebilirsin?"

Emeriel başını çılgınca salladı. Hıçkırıklar vücudunu sarmış, konuşmasını zorlaştırmıştı.

"Özür dilerim, çok özür dilerim. Ne düşünüyordum bilmiyorum." Sözcükleri nefes alıp vermeler ve ağlamalar arasında tutarsız bir şekilde yuvarlanıyordu. "İşleri senin için kolaylaştırmadığımı biliyorum. Kendi acımda o kadar kaybolmuştum ki... Seninkini görmedim. Sana bir şans vermedim-"

"Dur. Böyle söyleme."

"Hayır, lütfen dinle. Gerçekten çok üzgünüm." Ona sarıldı. "Affedin beni, Majesteleri. Gitmem asla izin vermeyin. İyi olacağım, söz veriyorum. Söylediğiniz her şeyi yapacağım-"

"*Ukrae*, Riel," diye inledi, elleri onun sırtını kavıyordu. "Bir dakika bekle."

"Eğer istediğin buysa, onun yerine ben geçerim," dedi çaresizlikle.

Emeriel'in sesine. "Sadece yanında kalmama izin ver. Lütfen-"

"Emeriel!" diye daha önce hiç duymadığı keskin ve emredici bir ses tonuyla bağırdı.

Bir şimşek gibi içine çaktı ve onu anında susturdu.

Onu aniden serbest bıraktı, yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi.

"Kahretsin, az önce senin üzerinde Alfa İradesi'ni kullandım. Üzgünüm, asla o şekilde kullanmam. Sadece
_"

Bir elini saçlarında gezdirerek kızın omuzlarını kavradı, parmakları kızın tenine batarken onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Beni dinle, olur mu? Beni gerçekten duymaya hazır mısın?"

"Evet," diye fısıldadı kadın, göğsü kabarmıştı.

Canını yakacak olsa bile, Emeriel'in onun söyleyeceklerini duymaya ihtiyacı vardı. "Bana her şeyi anlat lütfen."

"Her şeyden önce, seni Evie'nin yerine geçecek biri olarak görmüyorum. Bu düşünceyi aklından sil. Sen kendine özgü nitelikleri ve yetenekleri olan, kendine özgü birisin Emeriel. Kendi eşsiz ruhun ve ateşin var. Siz iki ayrı varlıksınız ve asla birbirinizle karıştırılamazsınız. Ne benim zihnimde, ne de bir başkası için." Her kelimeyi şüpheyi yer bırakmayacak şekilde sıkıca noktaladı. "Sana baktığımda tek gördüğüm Emeriel."

Kadın konuşmak için ağzını açtı ama adam bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sus.

Bırak da bitireyim."

Emeriel başını salladı, elleriyle onun pelerini kavradı.

"İki yıl önce, her şeyi kaybettikten sonra nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum," dedi, sesi alçak ve boğuktu, "ilerlemek *istemedim*

ileri. Hissettiğim acı ve sefaletin daha da kötüye gidemeyeceğini, uçurumun dibine vurduğumu düşündüm."

Derin bir hüznle dolu gözleri, yanağından süzülen bir damla gözyaşını silerken onunkileri esir alıyordu. "Ama sonra seni kaybettim ve gerçekten en kötüsü geldi."

Emeriel'in nefesi kesildi, gözyaşları yanaklarından aşağı daha hızlı döküldü.

"Seni unutmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Başından beri beni bir arada tutan şeyin sen olduğunu fark etmemiştim. Beni dağılmaktan alıkoyan. Ve o iplik kesildiğinde... Dayanağım kalmadı." Eli nazikçe kızın boynunu kavradı. "Kaç kez sana gelmek istediğimi biliyor musun? Kaç kez kendimi senin için gelmekten vazgeçirmek zorunda kaldım?"

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı, sesi boğazında düğümlendi.

"Bu lanet suçluluk duygusu yerine seni seçmeliydim," diye itiraf etti, sesi pişmanlıkla doluydu. "Ve büyük dağlara gittiğimde, o lanet geçişi yapmalıydım."

"Gerçekten gelip beni alacak mıydın?" Alt dudağı titredi. "Büyük dağlara mı gittin?"

Kaba bir şekilde başını salladı. "Seni suçluluk ve acımadan fazlasını hissedecek kadar tanımadığımı söylemiştin ama aslında tanıyorum Emeriel."

"Galilea'yı tanıyorsun," dedi üzüntüyle. "Ben o olabilirim ama o benim her şeyim değil, Majesteleri. Çoğu zaman, hayatta kalabilmek için gerçekte kim olduğumu saklamak zorunda kaldım."

Başını iki yana salladı. "Galilea'yı kastetmiyorum. Vahşiyken yanımda olan Emeriel'i kastediyorum." Bir gözyaşını daha nazikçe sildi. "Hayatımı kurtaran kişi."

Ciğerlerindeki hava hızla boşaldı ve bir adım geri çekildi, gözleri inanamayarak genişledi. "Hatırlıyor musun?"

"Her şeyi," diye açıkladı. "İyi, kötü, çirkini. Hak etmediğim halde yaptığın tüm fedakârlıkları hatırlıyorum."

"Sadece canavar ve benim olduğumuz zamanları gerçekten hatırlıyor musun?" Sevinç ve rahatlama hissetti. *Nihayet başlangıçta paylaştığımız tüm anılara sahipti.*

"Evet. Daha önce hatırlamadığım için özür dilerim." Gözlerinin üzerine bir gölge düştü ve derin bir nefes aldı. "İyiymişim, seni özlemiyormuşum gibi davranmaya çalıştıkça daha çok içime kapandım. Diğer her şeyle birlikte ruhum solmaya başladı. Ölümü bir kaçış olarak kullanmaya hazırdım. Ama diğer tarafa geçtiğimde..." Durakladı, gözleri yumuşadı. "Evie gözlerimi gerçeğe açtı. Her şeyi farklı görmemi sağladı."

"Dur bakalım. Ölü bağ arkadaşınla mı tanıştın?" Emeriel'in kaşları çatıldı.

Başını salladı, sesi yumuşaktı. "Görünüşe göre, bir ruh diğer tarafa geçtiğinde, ölen sevdikleri onun varlığını hissedebiliyormuş. Benimle biraz mantıklı konuştu. Bazı şeyleri açıkça görmemi sağladı, kör kalmak istediğim her şeyi kendime itiraf ettim."

"*Bizim lehimize* mi konuştu?" Emeriel bunu anlayamıyordu. Bu onun için çok zor olmuş olmalıydı. "Olağanüstü bir kadın olmalı. Bunu herkes yapmazdı."

Kral Daemonikai, Emeriel'in elini tutarak dudaklarına götürdü ve her bir parmağı birbiri ardına öptü. Dokunuşunun sıcaklığı Emeriel'in tüylerini diken diken etti.

"Öyleydi. Ve birçok şeyi kabullenmeme yardımcı oldu, bunlardan biri de seninle birlikte olmak istediğim, Emeriel." Sesindeki inanç çok netti. "Nasıl daha iyi olabileceğimi öğrenmek istiyorum. Sana hak ettiğin şekilde nasıl bakacağımı. Senden tek istediğim bu ilişkiyi yürütmek için bir şans."

"Bu... gerçek mi?" diye sormadan edemedi, kalbi boğazındaydı. "Rüya görmüyor muyum?"

"Hepsi gerçek, sevgilim." Daha da yaklaştı, varlığı onu sarmaladı. "Hepsi gerçek. Eğer rüyalarına gelirim, çok daha az konuşma ve çok daha fazla dokunma olacak."

Sulu bir kahkaha attı, birleşen ellerine baktı, içini bir merak duygusu kapladı. "Majesteleri..."

"Daemon," diye nazikçe düzeltti.

Başını kaldırıp ona baktı, yanakları ısınmıştı. "Biliyorum," diye fısıldadı utangaç bir sesle. "Sadece... bu ismin doğal gelmesi zaman alacak. Benim için her zaman 'Majesteleri', 'Kral Daemonikai' ya da 'Büyük Kral' oldunuz. Zihnimde bile sana bu şekilde hitap ediyorum. Ya bunların hepsi ya da..."

"Ya da...?"

Kulaklarının uçları pembeleşti. "Ya da... Sevgilim."

Gözleri hafifçe karardı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Her zaman. Ne zaman istersen bana böyle hitap edebilirsin." Hafifçe daha yakına eğilirken sesi daha derin, daha boğuk bir hal aldı. "Gerçi dün gece birinin özellikle 'Daemon' diye bağırdığını hatırlıyorum. Adımı o kadar çok haykırdın ki kendimi yeni tanrı gibi hissetmeye başladım."

Yanaklarındaki sıcaklık boynundan aşağıya yayıldı ve tüm yüzü ısındı. "Sen... böyle şeyler söylememelisin!" diye soludu, sesi bir oktav yükseldi. "En alışılmadık şeyleri yüksek sesle söylüyorsun!"

"Sen gerçekten de oldukça tutucu bir küçük şeysin, değil mi?" Kıkırdadı ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ve hepsi benim."

İddiasının yoğunluğu onu sarstı. Bu çok hoşuna gitmişti.

"Senin," diye yineledi, kalbi hızla çarpıyordu. "Olmak istediğim tek şey bu. Senin olmak."

Onu tekrar kollarının arasına aldı ve alnından öptü. "Öyle ve daha fazlası olacaksın. Her şey için gerçekten üzgünüm, Emeriel."

"Seni affediyorum ve ben de özür dilerim..." Kalbi sevgiyle dolup taşıyordu. Onun tarafından kucaklanmanın, onun kollarında güvende ve emniyette olmanın keyfini çıkarıyordu. "Seni çok seviyorum."

Nefesi kesildi ve kolları onun etrafında hafifçe kasıldı. "Emeriel... Tartarus, benim gibi bir kadim senin gibi bir hazineyi hak etmek için ne yaptı bilmiyorum. Ne bir krallığı kurtardım ne de dünyanın tüm hastalıklarını iyileştirdim. Seni kazanmak için bu kadar büyük ne iyilik yapmış olabilirim?"

Emeriel'in içi *parlıyordu*. Kendini el üstünde tutulmuş hissetti. Özel.

Ben şanslı olanım Daemon. Her zaman da öyle olacağım.

"Gel, eve gidelim," dedi Daemon, sesi her zamanki gücünü yeniden kazanmıştı. "Hydra Gölü bizi bir gün için yeterince gördü."

Sesini hafifçe yükselterek ekledi, "Ottai de bugünlük yeterince şey duydu."

Lord Ottai dinliyor muydu? Emeriel geri çekildi, gözleri şaşkınlıkla açıldı. Etrafına bakınarak büyük lordu aradı.

Uzaktaki bir ağacın arkasından büyük lord çıktı, yüzünde mahcup bir ifade vardı. Beceriksizce onlara el salladı.

"Konuşmamı dinlemeye nasıl cüret edersin Ottai?" diye homurdandı kral, gözleri hâlâ Emeriel'in üzerindeydi.

"Yapmamaya çalıştım Majesteleri," diye bağırdı durduğu yerden, sesi savunmaya yönelikti. "Ama kulaklarımı ne kadar kapatırsam kapatayım, bir iki kelime yakalamayı başardılar." Durakladı, daha da suçlu görünüyordu. "Ya da on."

"Ottai," diye uyardı Daemonikai.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi Ottai, sesi gerçek olamayacak kadar samimiydi.

Büyük Kral homurdandı ve Emeriel'e dönmeden önce başını salladı. "Hadi eve gidelim."

Başını sallayarak birkaç adım attı ama vücuduna keskin bir ağrı saplanınca duraksadı. Emeriel yüzünü buruşturdu ve bunu gizlemeye çalıştı ama

Bakışları onun rahatsızlığını yakaladı.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Evet, bu... uhmm... yani..." Bu çok zordu. Birlikte geçirdikleri tutkulu geceden sonra vücudunun ağrıdığını ve zar zor yürüebildiğini nasıl açıklayabilirdi?

"Ben iyiyim," demeyi başardı.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten öyle misin?"

Kadın cevap veremeden kolları dizlerinin altından ve sırtından kayarak onu kolaylıkla kaldırdı.

"Görünüşe göre biri dün geceki... yorucu faaliyetinden sonra tam olarak iyileşmemiş?" diye alay etti, sesi kızın yanaklarını alevlendirecek kadar alçalmıştı.

"Dur," diye tıslayarak yüzünü onun boynuna gömdü. "Lord Ottai duyabilir."

Daemonikai zengin, alçak bir kahkaha attı. "Ottai'nin masum ve asil göründüğünü biliyorum ama bir gün Morina'yı sıcakken dinlemelisin. Görünüşü aldatıcı."

"Hey! Bu bir hanımefendiye söylenecek bir şey değil," diye seslendi Ottai kızgınlıkla arkalarından, sesi küstahlıkla eğlence arasında bir yerdedi.

Daemonikai durdu ve omzunun üzerinden ters ters baktı. "Benim nezaketten yoksun olduğumu mu ima ediyorsun, Ottai?"

"Hiç de değil, Majesteleri. Bunu ancak bir aptal yapar."

Emeriel kendini tutamadı; dudakları kendine rağmen bir gülümsemeye dönüştü. Sevgilisinin omzuna yaslandı, yüzünü gizledi, yumuşak kahkahası onun boynunda boğuldu.

Kral'ın bakışları yumuşadı ve o da gülümseyerek ona baktı. Ve

Emeriel yıllar sonra ilk kez kendini neşeli hissetti. Mutluydu. *Ev.*

Kalenin heybetli kapılarından geçerken Emeriel onun omzuna doğru, "Beni yere bırak lütfen," diye mırıldandı. "İnsanlar görecektir."

"Bırak görsünler." Adam ilerlerken kolları onu daha sıkı kavradı, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi onu taşıyordu.

Aman Tanrım, beni içeriye kadar taşıyacak mı? Bu düşünce onu hem telaşlandırdı hem de ısıttı.

Kral Daemonikai -Daemon- ne durdu ne de hızı kesildi. Telaşsız adımlarla istikrarlı bir şekilde yürüyor, onu gururla kucaklıyordu.

İnsanların yüzlerine bakmaya cesaret edemiyordu ama mırıltıları duyabiliyordu.

Fısıltılar havayı alçak bir uğultu gibi dolduruyordu, kelimeleri belirsizdi ama merak ve şaşkınlıkla doluydu.

Emeriel kollarını onun boynuna dolayarak yüzünü omzuna sakladı. Uçuyormuş gibi hissediyordu, onunla bu şekilde olmanın verdiği rahatlık, uzun zamandır yaşadığı boşluğun yerini almıştı.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan beri ilk kez kendini gerçekten sıcak ve canlı hissediyordu.

Sanki uzun ve sert bir kışın ardından nihayet buzları çözülmüştü.

"Majesteleri, akşamki mahkeme oturumu başladı," diye anons etti bir askerin sesi.

Emeriel nerede olduklarını görmek için tek gözüyle baktı. Gözlerini tekrar kapatmadan önce askerin eğilerek selam verişini bir anlığına yakaladı. Sevgilisinin kollarının sağladığı güvenlik balonundan ayrılmaya hazır değildi.

Daemonikai onu ileriye taşıırken birkaç dakika geçti. Sonra yankılanan bir çağrı geldi.

"Urai'nin kudretli ve yüce hükümdarı, Majesteleri, Büyük Kral Daemonikai'yi selamlayın."

İlanla birlikte başını kaldırdı ve gözleri etrafta gezinmeye başladı. *Bekle, ne?*

Emeriel onun kollarında kaskatı kesildi ve şu anda Görev Mahkemesi'nin girişinde olduklarını fark etti. İçine bir tedirginlik yerleşirken midesi altüst oldu.

"Hâlâ beni taşıyorsun," diye hatırlattı ona.

"Biliyorum." Adam ona baktı, yüzü okunmaz haldeydi. Daha önceki şakacılığının tüm izleri kaybolmuştu.

Kadının tedirginliği derinleşti. *Neler oluyordu?*

Ama sormaya cesaret edemedi. Adamın kendini taşıma ve ona sarılma şekliyle ilgili bir şey ona bunu yapmamasını söylüyordu.

Büyük kapılar açıldı ve sarayın geniş odası ortaya çıktı. Mırıltılar anında kesildi.

Daemonikai onu taşıyarak içeri girdiğinde tüm gözler onlara çevrildi. Yüksek lordlar, büyük lordlar ve orada bulunan tüm soylular yerlerinden kalkarak selam verdiler.

Adam ilerledikçe Emeriel'in kalbi daha hızlı atmaya başladı ve ancak avlunun ortasına geldiklerinde durdu. Sonra onu ayağa kaldırdı ve bir adım attı.

Geri.

Sessizlik gök gürültüsünü andırıyordu.

Emeriel derin bir nefes aldı ve kendisine yönelen bakışları karşılamak için tüm cesaretini topladı.

Bazıları meraklı, diğerleri soğuk, birkaçı ise açıkça düşmancaydı.

İçinde dönen duygu fırtınasına rağmen zayıflık göstermek istemeyerek kendini başını dik tutmaya zorladı.

Son zamanlarda insanlar ona daha sıcak davranmaya başlamış olsa da, onların tartışmasız onayına sahip olduğuna inanmaktan daha iyisini biliyordu.

Özellikle de burada, bu salonda, bu yüksek lordların arasında.

Anılar hâlâ dün gibi netti. Onların huzuruna ilk kez resmi olarak çıktığında çırılçıplak soyulmasını istemişlerdi. İkincisi, onu avluda ölüme mahkûm ettikleri ve aç susuz zindanlara attıkları zaman. Üçüncüsü, onu topraklarından göndermek için bir araya geldiklerinde.

Beni neden buraya getirdi?

"Ben, Büyük Kral Daemonikai," sesi sessizliği yardı, net ve emrediciydi, mutlak bir otoriteyle yankılanıyordu. "İlk ve tek olarak, kadınımı halkıma resmen tanıtmak için bugün burada bulunuyorum."

Otuz İkinci Bölüm

KONSEY KARŞISINDA

Salondakileri hayret dolu bir sessizlik kapladı.

Çeneler düştü. Yüksek lordlar ve büyük lordlar.

Sadece Büyük Lord Vladya etkilenmemiş görünüyordu; sandalyesinde arkasına yaslanırken kaşlarından biri saç çizgisine kadar kalkmıştı.

Büyük Kral Daemonikai ellerini ona doğru uzattı, zümrüt gözleri onunkilere kilitlendiğinde yumuşadı. "Bana gel, sevgilim."

Emeriel otomatik olarak hareket etti, zihni yetişemeden ayakları onu ileriye taşıdı. Sersemlemiş hissediyordu, vücudu sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Ona ulaştığında titreyen ellerini onunkilerin üzerine koydu, bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Onun adı Emeriel Galilea Evenstone," diye duyurdu Daemonikai, sesi hiç değişmeden. "Ukrea bana onu armağan etti ve bugün onu resmi olarak size gösteriyorum, böylece hak ettiği saygı ve onuru göreceksin - kadını ve *Ruhbağı* olarak."

Bir iğne bile düşse duyulabilirdi. Ne tek bir nefes, ne de bir fısıltı.

Ya da belki de sadece Emeriel'in kulaklarındaki çınlamaydı.

Sözleri ona bir gelgit dalgası gibi çarptı. *Onun kadını. Onun Ruhbağı.*

Onları halka duyuruyordu. Onu resmen sahipleniyordu.

Kalbi sanki her an göğsünden fırlayacakmış gibi hızlı ve düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

Ellerini güven verici bir şekilde sıkarken, sadece onun için yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Çoğunuzun bildiği gibi, ailemi yüzyıllar önce kaybettim." Daemonikai'nin derin sesi durgunlukta yükseldi, gözleri odanın içinde gezindi ve her bir soyluya sanki başka tarafa bakmaları için meydan okurcasına kilitlendi.

"Kolay olmadı. O acı... Ondan iyileşebileceğimi hiç düşünmemiştim- Birçoğunuz bana ne yaptığina şahit oldunuz- nasıl parçalandığıma. Deliliğe sürüklendiğime. Geri dönüş yolunu bulabileceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatımın bittiğini düşündüm... Hayatımın bitmesini *istedim*."

Emeriel'in gözleri hâlâ iç içe geçmiş olan ellerine kaydı. Yavaşça gözlerini onunkilere kaldırdı.

"Ama bu kadın beni uçurumun kenarından geri çekti. Sadece bir kez değil, defalarca." Bakışları mahkemeye döndü, sözleri mutlak bir netlikle çınliyordu. "Birçoğunuz benim vahşi canavarımı ortadan kaldırmak için savaşıırken, o beni kurtarmak için savaştı. Bedenini ve kanını sunarak beni delilikten geri getirdi. Gerçekte kim olduğunu hatırlamadığım zamanlarda bile ona çekildim. Defalarca onu aradım, ona yakın olmak istedim... onun başkasına ait olduğunu düşündüğümde bile."

Yine nefes nefese kaldılar.

Emeriel gözlerini ondan ayıramadı. Sözleri o kadar çığ, o kadar içtendi ki gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

Daemonikai onun elini bırakarak geri çekildi. Ellerini arkasında kavuşturarak, görkemli bir zarafetle kürsüye doğru yürüdü.

Yeni görüş noktasından bir kez daha mahkemeye baktı.

"Ve onun gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra, onu gönderdim. Ama boş kalbimden geriye ne kaldıysa -ne kadar küçük bir yaşam kırıntısı kaldıysa-onunla birlikte gitti. İçimde bir hastalık kök saldı. Ruhum ölüyordu ve bunun sonum olacağından emindim. Ama o benim için geldi."

Emeriel'in dudaklarından boğuk bir hıçkırık kaçtı ve titrek bir elini ağzına bastırarak çığlıklarını daha fazla bastırmaya çalıştı.

"Acı çektiğinde bile, kalbinde öfke yandığında bile *geri geldi*." Sesi yumuşadı ama yine de çok uzaklara taşındı. "Ve beni bir kez daha kurtardı. Gece gündüz yanımda kaldı, benimle ilgilendi."

Diğer eliyle çılgınca gözyaşlarını sildi ama bu nafiye bir çabaydı. Gözyaşları onun kovalayabileceğinden daha hızlı akıyordu.

Daemonikai'nin bakışları nihayet şefkatle dolu bir şekilde yeniden onun üzerinde durdu. "Bugün, bu mahkemenin huzurunda size bu nazik, güzel kadın hakkında her şeyi anlatmak için duruyorum."

Prenses Ukrea beni kutsamayı uygun gördü." Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve onun *benim* olduğunu duyurmak için."

Tüm gözler ona çevrildi.

Soylular sanki onu ilk kez görüyorlarmış gibi şaşkınlık, huşu ve inançsızlıkla ona bakıyorlardı.

Emeriel'in kalbi aynı anda hem kabardı hem de acıdı. *Bu gerçek, değil mi? Tanrım, bu bir rüya olmasın.*

Daemonikai aniden, "Ona kur yapmak istiyorum," diye açıkladı. "Onunla anlamlı bir şey inşa etmek için. Umarım daha da derin bir şeye dönüşebilecek bir şey. Böylece bir gün Büyük Kraliçem olarak yanımda durabilir."

Mahkeme *kaosa* sürüklendi. Görünüşe göre bu bardağı taşıran son damla oldu.

Yüksek sesli mırıltılar, soluklar ve şok olmuş haykırışlar havayı doldurdu ve duvarlarda yankılandı.

"Böyle bir şeyi nasıl söylersiniz, Majesteleri?" Bir ses yükseldi.

"O kadar da değil!"

"Büyük Kraliçemiz... bir *insan* mı?!" diye haykırdı arkalardan biri.

"Bize yaptıkları onca şeyden sonra mı? Bu gerçekleşiyor olamaz!"

Daemonikai gürültünün etrafında dönmesine izin verdi, dikkatli bakışları sarayda gezinerek onları gözlemledi. Sonra başını çevirerek büyük yöneticilerinin gözleriyle buluştu.

Zaiper'in ifadesi fırtınalı bir kaş çatmaydı, çenesi sıkılmıştı. Sanki acı bir şey yutmuş da çıkaramıyormuş gibiydi.

Ottai gözlerinin kenarları kırışacak kadar parlak bir sırıtiş takınmıştı.

Vladya ise daha çekingen bir gülümseme takınmıştı.

Saraya dönüp baktığında, sesi kaotik mırıltıları bir gök gürültüsü gibi yarıp geçti. "Sessizlik."

Salon ölüm sessizliğine büründü ve ardında çınlayan bir sessizlik bıraktı.

Sessizliği bozan gergin bir öksürük Daemonikai'nin dikkatini sağ tarafa çekti.

Yüce Lord Jakal askeri üniforması içinde kaskatı kesilmiş bir halde ayağa kalktı ve elini kaldırdı. "Mahkemeye hitap edebilir miyim, Majesteleri?"

"Buyurun, Askeri İşler Lordu."

Jakal rahatsız bir şekilde kıpırdandı, elleri önünde sıkıca kenetlenmişti. "Nereden geldiğinizi anlıyorum Majesteleri. Çoğumuz anlıyoruz... sadece..." Tereddüt etti, gözleri krala dönmeden önce odanın içinde gezindi. "Halkımız için bir insanın gelecekteki Büyük Kraliçemiz olması fikrini kabul etmek inanılmaz derecede zor olacak. Demek istediğim, onların türünden çok fazla insan kaybettik. Bütün aileler paramparça oldu. Birçoğumuz hâlâ bu yaraları taşıyoruz - hem görünen hem de görünmeyen."

"Lord Jakal haklı," diye ekledi Lord Belzebob, sandalyesi taş zemine sertçe sürtünerek ayağa kalkarken. "Onun sizin kader eşiniz olduğunu anlıyoruz, Majesteleri, ama bunu kabullenmek halkımız için gerçekten zor olacak. İnsanlar bizim ezeli düşmanlarımızdır. Onların ihaneti bize pahalıya mal oldu. Birini bizim üzerimizde bir güç konumuna yükseltmek yerine onların türünü ortadan kaldırmaya odaklanmamız gerekmez mi?" Derin bir şekilde eğildi, başı neredeyse önündeki masaya değecekti. "Lütfen tekrar düşünün, Majesteleri."

"Lütfen tekrar düşünün, Majesteleri!" diye bağırarak koro odadaki diğer kişilerden geldi; sesleri çaresizlik ve tedirginlikle karıştı.

Bunu baskıcı bir sessizlik izledi.

"Beş bin yıldır Urai'nin Büyük Kralı olarak hizmet ediyorum," diye başladı Daemonikai, sesinde otorite ve keder yankılanıyordu. "Halkımı her zaman kendimden ve diğer her şeyden üstün tuttum. Burada aksini iddia edebilecek kimse yok. Halkımı çok seviyorum."

Odadakiler başlarını salladı. Bazıları onaylarcasına mırıldandı.

"Ay Tutulması sırasında sayısız hayatı kurtarmak için savaştım. Gücüm tükenirken ve akıl sağlığım çöküşün eşiğindeyken bile, aileleriniz için yorulmadan savaştım. Halkımı korumak için sahip olduğum her şeyi verdim." Sesi kasvetli bir tempoya dönüştü. "Ve bunu yaparken ailemi kaybettim. Benim için bu dünyadaki her şeyden daha önemli olanları. Sizin sevdiklerinizi korurken, kendi sevdiklerimi kurtarmayı başaramadım."

Gözlerinde suçluluk ve acı titreşti.

Yavaşça başlarını eğdiler, Belzebob'unki de dahil olmak üzere bakışlarını aşağıya diktiler.

"Kaybettiklerim için hiçbirinizi suçlamadım. Bunun yerine, kaybım beni delirttikten sonra bile acıma tek başıma katlandım. En karanlık saatlerimde bile..." Daemonikai'nin sesinde odanın her köşesinde hissedilebilecek bir acı vardı. "Ancak, beş bin yıldır ilk kez kendim için bir şey seçiyorum. Bana mutluluk veren bir şeyi alıyorum,

Bana sadece var olmanın değil, yaşamanın nasıl bir his olduğunu hatırlatan bir şey."

Sesi daha da sertleşti. "Prenses Emeriel'e insan olduğu için kur yapmam fikri pek çok kişinin hoşuna gitmeyebilir. Ama bunu kabullenmeyi öğrenmeniz gerekecek. O benim *Ruhbağım*. Tüm evrende benim için yaratılmış tek kadın." Gözleri odanın içinde gezinirken ateşle yanıyordu. "Ondan vazgeçmeyeceğim. Hiç kimse ya da hiçbir şey için. Eğer onu kadını olarak kabul etmek senin için çok fazlaysa, öyle olsun. Ama hata yapmayın. *Onun tekrar gitmesine izin vermektense büyük tahttan feragat etmeyi tercih ederim.*"

Şok olmuş haykırışlar yükseldi, çeneler toplu bir inançsızlık içinde düştü.

Birkaç çift göz şaşkınlıktan kafataslarından fırlamak üzereydi.

Daemonikai onların şaşkın yüzleri karşısında neredeyse gülümseyecekti. Neredeyse.

Onun bu kadar ileri gitmesini beklemiyorlardı ama kararını vermişti. Kararı bu andan çok önce kesinleşmişti.

"Bu krallık için her şeyimi verdim. Gücümü, ailemi, akıl sağlığımı. Bugün, karşılığında bir şey talep ediyorum. Eğer halkım bu konuda yanımda duramayacaksa, o zaman belki de beni kralları olarak hak etmiyorlardır."

"Ama Majesteleri, iş o noktaya gelmedi," dedi Jakal dehşet içinde.

"Bu ikinci şansı tepmektense büyük tahttan vazgeçmeyi tercih ederim. Tanrıların bana bahsettiği nadir bir mutluluk fırsatı."

Kimse tek kelime etmedi.

Yüzlerindeki ifadeye bakınca Daemonikai'nin içinde bir acıma duygusu yükseldi. Bunu onlar istememişti.

"Beklediğinizin bu olmadığını anlıyorum. Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum. Halkım bu koşulları istemedi, ben de istemedim." Bir nefes aldı, sesi ciddi bir yalvarışa dönüştü. "Bunu kanun olarak dayatmayacağım ve hiçbirinizi Prenses Emeriel'i kabul etmeye zorlamayacağım. Sizden tek istediğim ona bir şans vermeniz. Onu bir insan olarak görmeyin; benim olarak görün. Benim Syren'im, benim kadını, benim *Ruhbağım*."

Sesi duygusallıkla derinleşti. "Kendini defalarca değerli olduğunu kanıtladı. Büyük Kraliçe olmaya daha layık kimse yok. Sizden tek istediğim ona bir şans vermeniz."

Emeriel'e döndü, bakışları onun gözyaşlarına boğulmuş yüzüne kilitlendi, boğuk hıçkırıkları sarayın kırılgan sessizliğini bozmakla tehdit ediyordu.

Göğsüne bir sıcaklık doldu, içinde şiddetli bir koruyuculuk yükseldi.

"Bana katıl, Sevgilim," dedi nazikçe, elini bir kez daha ona doğru uzatarak.

Emeriel'in adımları çekingendi ama her adım yankılanıyor, ipek elbisesi usulca hışırdıyordu. Emeriel'in eli Daemonikai'nin elini buldu ve Daemonikai onu yanındaki podyuma çekti.

Dönerek onunla yüzleşti ve gözlerinin derinliklerine baktı. "Senden özel olarak özür dilediğimi biliyorum ama burada, herkesin önünde senden resmen özür dilemek istiyorum."

"Daemon-"

"Seni incittiğim için özür dilerim." Yumuşak sesi odaya kolayca yayıldı. "Kopmuş bir bağın dayanılmaz acısına katlanmanı sağladığım için. Sebep olduğum her acı anı için. Hepsi için özür dilerim."

"Şşşt, sorun yok." Emeriel'in eli ağzını kapattı, sulu gülümsemesi ağlamaklı yüzünü aydınlattı. "Daha kaç kez özür dileyeceksin Daemon? Lütfen durun. Her şeyi duydum ve..." Sertçe yutkundu. "Ben seni hak etmiyorum."

Bakışlarını sahaya çevirdi, sesi titriyordu. "Bunların hiçbirini hak etmiyorum."

Gözleri ona döndü, yeni yaşlarla parlıyordu. "Ama bir gün hak edeceğimi umuyorum. Umarım bir gün senin yanında gururla durabilirim, başım dik, orada olmayı hak ettiğimden emin bir şekilde." Gülümsedi.

"Mahkemeye en derin özürlerimi sunmak istiyorum." Derin bir nefes alarak konseye tamamen döndü. "Geçmişte hepinizi kandırdım, aslında bir kadinken kendimi erkek olarak gizledim. Hayatta kalmak için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Bunun yaptıklarımı mazur göstermeyeceğini biliyorum ama yapabileceğim tek açıklama bu."

İki elini zarifçe karnına koyan Emeriel, sesini sabit tutarak onların önünde dimdik durdu. "Büyük kralı derinden seviyorum. Uzun zamandır seviyorum, o sadece akılsız bir vahşiyken bile. Lütfen bana bir şans verin. Bana nasıl daha iyi olabileceğimi öğretin. Bu sarayın asil lordlarından Urai'ye nasıl düzgün hizmet edileceğini öğrenmek istiyorum."

Gözleri tereddütsüz ama yumuşak bir şekilde salona baktı. "İnsanların beni kabul etmesinin zaman alacağını biliyorum ama bekleyeceğim. Bunun için yorulmadan çalışacağım. Böylece bir gün insanlar türümün ötesine bakacak ve sadece beni görecekler... Emeriel Evenstone, Syren. Büyük Kral Daemonikai'nin *Ruhbağı*."

Bununla birlikte eğildi. Alçakgönüllülük ve saygı dolu, derin bir eğilme.

Tam bir sessizlik.

Sadece Emeriel'in elbisesinin yumuşak hışırtısı ve son sözlerinin sessiz yankısı havada asılı kaldı.

Tek bir çift el alkışlamaya başladı, Vladya'nınki. Gözleri yeni keşfettiği bir saygıyla parlıyordu.

Çok geçmeden Ottai de ona katıldı, alkışları coşkulu ve gürültülüydü. Sonra yuvarlak masadan bir yüksek lord.

Ve bir başkası.

Yuvarlak masanın etrafındaki diğerleri de birer birer alkışa katıldılar, ses kabardı ve büyük salonda yankılandı.

Bu sadece kibarca değildi; gerçektir. Altan alta bir onay akımı taşıyordu.

Pek çok yüksek lord başını salladı, hatta bazıları sarayın soğuk sertliğinde nadiren görülen gülümsemeler takındı.

Daemonikai'nin göğsü gururla kabardı. İçine dolan gurur, onu güzel bir şarap gibi ısıttı.

Uzun ve yorucu bir direniş bekliyordu. Sarayı kazanmak için yavaş, yokuş yukarı bir savaş.

Ama işte buradaydı, onun kadını, etkileyici bir ilerleme kaydediyordu. Daha şimdiden samimiyeti ve gücüyle aradaki farkı kapatıyordu.

Emeriel başını kaldırdı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Yanaklarını silerek onlara sulu bir gülümseme verdi. "Beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Seni dinlemekten daha fazlasını yapıyor olabilirler, Sevgilim.

Alkışlar kesildiğinde, birkaç yüksek lord koltuklarından kalktı... ve başlarını yana eğdiler.

Emeriel'in kafası karışmıştı.

Gözlerini onlardan ayırmadan ona doğru yaklaştı. "Ne yapıyorlar?" diye fısıldadı endişeyle.

Ama Daemonikai afalladığı için konuşamıyordu. Bunu beklemiyordu, hem de bu kadar çabuk.

"Majesteleri?" diye tekrar fısıldadı, sesi belirsizdi.

"Sizin daha büyük bir mevkide olduğunuzu kabul ediyorlar," diye araya girdi Henry.

Merilyn'in bağ arkadaşı.

Ayağa kalktı. "Prenses, bu Urai'nin yüksek lordlarının size istediğiniz şans ve desteği vermeye istekli oldukları anlamına geliyor."

"Büyük Kralımız haklıydı, siz olmasaydınız bugün burada olamazdı," dedi Belzebob, sert sesi artık şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve yükseliyordu.

"Siz farkında olmayabilirsiniz ama biz Nihai Hükümdarımızı hafife almıyoruz. Onun refahı bizimkine derinden bağlı."

Belzebob'un yanında duran Gaff, "Halkımız ona şiddetle bağlı," diye ekledi. "Ve eğer yeniden mutluluğu bulabileceğine dair en ufak bir umut kırıntısı bile varsa, buna engel olmak istemeyiz."

Henry başını eğdi. "Bu yüzden, sana sadece istediğin şansı vermekle kalmayıp aynı zamanda seni onun kur yaptığı dişi olarak kabul ettiğimizi göstermek için boynumuzu sana uzatıyoruz."

Ayaktaki lordlar teker teker boğazları açıkta kalarak jesti yansıttı.

Olduğu yere çakılıp kalan Emeriel, önündeki lordlara bakmaktan başka bir şey yapamadı ve onların hareketleri karşısında şaşkına döndü. Kelimeler ondan tamamen kaçıyordu.

"Onları bekletme, sevgilim," diye mırıldandı Daemonikai, sesi cesaret verici olduğu kadar şefkatliydi de.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, gözleri gururla parlıyordu. "Onlara doğru teker teker yürü ve sundukları saygıyı kabul etmek için burnunu boyunlarına bastır. Onlar nasıl verirse öyle al."

Bu kutsal jسته daha önce de şahit olan Emeriel, hareketin ağırlığını anlamıştı.

Bu sadece onu onaylamak değildi, onu *kabul ediyorlardı*.

Ona sadece saygı değil, aynı zamanda geçici bir güven de sunuyorlardı.

Bu, ummaya cesaret edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

İçinde bir sevinç yükseldi, tomurcuklanan bir sıcaklık varlığının her köşesine yayıldı ve göğsünün derinliklerinde yeni doğmuş bir güneş gibi parlayan bir umut uyandırdı.

Burnunu çekerek kendini çelikleştirdi, ağrıyan kasları itiraz etse de bacaklarını hareket etmeye zorladı.

Onu karşılamak için hafifçe eğilen Lord Gaff'a ulaştı ve ayak parmaklarının üzerinde durma zahmetinden kurtuldu.

Kalbi hızla çarpan Emeriel eğildi ve burnunu hafifçe onun boynuna bastırdı, bu hareket hem alçakgönüllü hem de güçlendiriciydi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Gaff başını eğdi, sert ifadesi yumuşadı.

Emeriel bir sonraki lorda geçti, sonra bir sonrakine, her birinde aynı hareketi tekrarladı.

Yüce Lord Henry'ye ulaştığında ve minnettarlığını fısıldadığında, onun sessiz yanıtı nefesini kesti.

"Ona iyi bakın leydim. O gerçek mutluluğu hak ediyor."

Kadın başını salladı. "Bakacağım Lordum." Bu sözü tüm kalbiyle tutmaya niyetliydi.

Turunu tamamladığında, uzun zamandır omuzlarına binen yük hafiflemiş gibi hissetti.

Yuvarlak masanın etrafına bir göz attı, bakışları kendisine saygıyla eğilen lordların yüzlerinde gezindi.

İlk kez düşmanlar değil, adil bir konsey gördü. Belki de saray o kadar da korkunç değildi. Belki de bu soylular bir zamanlar inandığı kadar kalpsiz değillerdi.

Ani bir sızı göğsüne çarptı. Düşünceleri dönerken, melankoliyle sarmalanmış nostalji onu sardı.

Yüce Lord Herodis.

Gülümserken bile gözleri yeniden yaşlarla doldu.

Sevgili dostum, umarım her neredeysen iyisindir. Ne de olsa haklıydın. İki yıl önce dünyanın sonu gelmemişti. Dünyanın bana bir şans vereceği gün geldi.

Bakışları bir kez daha sarayı taradı, bir zamanlar onu ölüme mahkûm eden konsey şimdi onu büyük hükümdarlarının kadını olarak kabul ediyordu.

"Şimdi bana bakın, Lord Herod," diye mırıldandı nefesinin altında, gözyaşları dökülüyordu. "Bir zamanlar hayatta kalmak için erkek gibi giyinmek zorunda kalan köle arkadaşınıza bakın. Bugün Urai konseyinin önünde, saklanan bir köle çocuk olarak değil, Nihai Hükümdarlarının *Ruhbağı* olarak duruyor."

Otuz Üçüncü Bölüm

ZAMAN KADAR ESKİ BİR BAĞ.

"İYİ MISIN?" Atlarından indiklerinde VLADYA'nın sesi endişeli bir ton taşıyordu. Muhafızlar dizginleri hızla ele alarak atları uzaklaştırdılar.

"İyiyim," diye yalan söyledi Daemonikai.

Daha önce onu rahatsız eden baş dönmesi daha da kötüleşiyordu, gözlerinin arkasında zonklayan bir ağrı vardı.

Av sırasında görüşü bulanıklaşmış, ağaçlar yeşil bir pus içinde birbirine karışmış ve bir noktada neredeyse dengesini kaybetmişti.

"İnsanların organlarını yiyip bitiren bir zehirden iyileşiyorsun. Umarım kan içiyorsundur." Vladya yanına geldi, keskin gözleri onu inceliyordu.

"Susuzluk hissetmedim," diye cevap verdi Daemonikai soğukkanlılıkla, kendini sabit bir yürüyüşle yürümeye zorlayarak. "Av beklediğimizden daha uzun sürdü."

"Neden? Kadınınıza dönmek için bu kadar mı heveslisiniz, Majesteleri?" Ottai'nin sesi onlara katıldığında alaycı bir şekilde çınladı.

Daemonikai gözlerini devirdi ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bunu inkâr edemezdi.

"Öyle olduğunu biliyorsun, gülümsemesi her şeyi anlatıyor," diye ekledi Zaiper arkadan yaklaşarak. "Tebrikler, Majesteleri. Gerçekten."

"Teşekkür ederim, Zaiper." Daemonikai başını sallayarak küçük grubu kalenin patika yollarından geçirdi.

Ayrı rotalarını işaretleyen kavşağa ulaştıklarında herkes yollarını ayırdı.

Daemonikai eşit bir tempoda ilerlemeye çalıştı ama Ottai haklıydı. Emeriel'i tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Genellikle keyifli bir aktivite olan kraliyet avı, sonsuzluk gibi gelmişti.

Arkasından gelen yumuşak ayak sesleri duraksamasına neden oldu.

Kaşlarını kaldırarak döndü. "Beni takip etmene neden şaşırmadım?"

"Seninle konuşmak istiyorum." Vladya homurdanarak ona yetiştı.

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" Daemonikai yürüyüşüne devam ederek sordu. "İkimiz de Aekeira'ya dönmek için acele ettiğini biliyoruz."

Daemonikai'nin odasına girdiklerinde Vladya tembelce bir koltuğa yerleşti, deri ağırlığının altında hafifçe gıcırđıyordu. "Kan konağınız için planlarınız neler?"

Daemonikai avcı pelerinini silkti ve cevap vermeden önce düzgünce katladı, sesi düzdü. "Henüz bir planım yok."

"Belki de yapmalısın Daemon. Ne kadar çabuk yaparsan, susuzluğunu o kadar çabuk giderirsin." Vladya derin bir nefes aldı. "Neden ondan içmediğini gerçekten bilmiyorum. Onu görmek istemesen bile, kanını almanın pek çok yolu var."

"Bunu *biliyorum*," diye ısırđı Daemonikai, baş ağrısı giderek artıyordu.

Bir sürahiden su doldurmak için yürümeden önce şakağını ovuşturdu, sıvının sabit damlaması kısa bir süre odayı doldurdu.

Dolduktan sonra bardağı görmezden geldi. "Ondan içemem. İçmeyeceğim."

"Kendini aç bırakmak çözüm değıl," diye ekledi Vladya sessizce.

"Emeriel'i öldürmeye çalıştı. Kan konağım -varlığı beni hayatta tutmaya bağılı olan tek kişi- *Ruhbağımlı*, varlığımdaki hayatım *olan* tek kişiyi zehirledi ve neredeyse öldürüyordu." Kelimeler bastırılmış bir öfkeyle çıktı ve odanın içinde titreşti.

Elleri masanın kenarını parmak eklemleri beyazlaşana kadar kavradı. "Sina'nın sert, hatta kötü niyetli olduğunu biliyordum ama bu? Bu çok *alçakça*. Bu bana başka neler yaptığını sorgulatıyor. Başka hangi dehşetleri sakladığını."

"Ona ihtiyacın var," dedi Vladya sakince, gümüş grisi gözlerinde anlayış parıldarken bile. "Kan Ev Sahipleri herhangi biri değıldir Daemon. Ne sende bir başkası var ne de başkasında. Son derece nadir bulunurlar, bunu biliyorsun. Bir başkasının ortaya çıkması için mevcut olanın ölmesi gerekir ve o zaman bile bu yıllar alabilir. Türümüzün çoğı bu bekleme süresini atlatamaz."

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun."

"Bunu merak ediyorum, belli ki bir hatırlatmaya ihtiyacın var," diye ekledi Vladya. "Kontrolünüz efsanevi ama açsınız. Çok yakında etrafa feromon saçmaya başlayacaksınız."

"O noktaya gelmeyecek," diye tersledi Daemonikai, sabrı tükeniyordu.

"Sina'ya en yüksek cezayı veremezsin," dedi Vladya ihtiyatla. "En az cezayla kurtulmalı. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun, mahkeme de biliyor. Neden bu işi bitirmiyorsunuz?"

Daemonikai dudaklarını ince bir çizgiye bastırarak terk edilmiş su bardağına baktı. Bütün bunları biliyordu. İşte tam da bu yüzden Sina ve işlediği suç üzerinde durmaktan kaçınıyordu.

"Uzak durmak onun için bir ceza olsa da, sen de kendini cezalandırıyorsun. Hâlâ ruh ölümünün etkisinden kurtulmaya çalışıyorsun ve bunun da ötesinde, organlarını harap eden zehir yüzünden iyileşiyorsun. Beslenmeye *ihtiyacın* var."

Daemonikai içini çekti, arkadaşının karşısındaki sandalyeye çöktü, arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Kafatasındaki aralıksız vuruşu engellemeye çalıştı, baş ağrısı artık sabitti. Bu hızla giderse, onu rahatsız eden çok sayıdaki baş ağrısına dayanma konusunda bir ödül kazanacaktı.

Zihninin berrak ve ağrısız olduğu bir an nadiren geçiyordu ve bunu daha fazla sürdüremeyeceğini biliyordu.

"Çok fazla olduğunda Emeriel'den besleneceğim," diye mırıldandı, kelimeler isteksizlikle ağırlaşmıştı.

Vladya başını salladı. "Bu iyi, hatta harika. Onun kanı senin için özel; en azından bir süreliğine açlığını bastıracaktır." Tereddüt etti, bakışları Daemonikai'de sabitti. "Ancak, kötü haberi vermekten nefret ediyorum dostum, ama bununla hayatını sürdüremeyeceğini biliyorsun. Ne seni tatmin edecek ne de tam gücünü geri getirecek. O senin ruh eşin olabilir Daemon, ama senin kan ev sahibin değil."

"Unuttun mu? Bin yıl önce, beş yıl boyunca Sinai'nin kanı olmadan hayatta kaldım." Daemonikai homurdandı.

"Elbette hatırlıyorum. Urai'den sürülmüştü." Vladya'nın ifadesi karardı. "Başka ne hatırlıyorum biliyor musun? O süre boyunca çektiğin acıları. Onu kuruttuğun için Evie neredeyse *ölüyordu* ve bu krallıkta neredeyse beş yüzden fazla insanı kaybediyorduk... aslında yirmi kişiyi *kaybettik* çünkü sen duramadın."

Daemonikai yüzünü buruşturdu. O zamanlar, tekrar ziyaret etmek istemediği, yoğun acı ve kayıpların yaşandığı karanlık zamanlardı.

Vladya ayağa kalkarak, "Bunu bir daha düşün dostum," dedi. "Bu durumu bir an önce çözüme kavuştur. Emeriel'den beslenmeye niyetli olsanız bile, onun hayatını tehlikeye atarsanız kendinizi asla affetmeyeceğinizi biliyorsunuz."

Emeriel ılık suyun derinliklerine gömüldü ve yatıştırıcı sıcaklığın zonklayan kaslarına nüfuz etmesine izin verdi. Bütün gün hissettiği ağrı nihayet erimeye başlamıştı.

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı, suyun hafif dalgalanması küvete vuruyordu. Keyifle gülümsedi.

Emeriel kaldığına pişman değildi. Pişman olduğu şey, mutsuz olarak harcadığı zamandı. O kadar uzun süre direnmiş, Sevgili'sine mutlu olma şansı vermeyi reddetmişti ki.

Yumuşak bir kapı sesi düşüncelerini böldü.

Emeriel ağzını açtı, her kimse onu kovmaya hazırdı. "Em, içeride misin?"

Aekeira. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Er ya da geç kız kardeşiyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Büyük kralı kadar özlediği biri varsa o da *Aekeira*'ydı.

"Buradayım," diye seslendi yumuşak bir sesle.

Kapı açıldı ve *Aekeira* aceleyle içeri girdi, gülümsemesi ıslıl ıslıl ve bulaşıcıydı. "Oh, Em, olan her şeyi duydum!" Neredeyse heyecandan parlıyordu. "Çok mutluyum, senin adına çok çok mutluyum."

Aekeira aceleyle küvetin yanına çömeldi ve kollarını Emeriel'in boynuna dolayarak sıkıca sarıldı. "Geri döndüğüne çok sevindim!"

Emeriel gözlerini kapadı ve kız kardeşinin kucaklamasının tanıdık sıcaklığına yaslandı. *Tanrım, bunu ne kadar özlemişim.*

"Ben de döndüğüme sevindim," diye mırıldandı Emeriel.

"Yani gerçekten gidecek miydin?" *Aekeira* geri çekildi, yüz ifadesi incinmiş bir ifadeye dönüştü. "Kimseye söylemeden mi? *Bana* söylemeden mi? Beni burada... yapayalnız mı bırakacaktın?"

Emeriel kız kardeşinin gözlerine bakarak, "Burada mutlusun," dedi. "Sana söylemek istemedim çünkü bunu tehlikeye atmak istemedim - ya da daha kötüsü, benimle birlikte gitmen gerektiğini hissettirmek istemedim. Ve senin mutluluğunu koruduğum için üzgün değilim."

"Sen korkunç bir ablasın," dedi Aekeira, alt dudağı titrerken. "Korkunç, kesinlikle korkunç... ve tamamen sevimli bir abla."

Emeriel homurdandı.

"Mahkemede olanlarla ilgili söylentiler uçuşmaya başladığında, onlara inanmakta güçlük çektim." Aekeira sulu bir kahkaha attı. "Ama sonra Vlad bana her şeyi anlattı ve..."

"Vlad?" Emeriel kaşlarını kaldırdı. "Lord Vladya gibi mi?" Aekeira'nın yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yayıldı. "İlginç." Emeriel bir gülümsemeyi geri çekti.

"Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" Aekeira hızlıca sordu, konuşmayı tekrar yönlendirerek.

Emeriel'in sesi alçaldı ve "Sınır Gölü'nü geçmeye cesaret edemedim," dedi. "Her adımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum." Tereddüt etti. "Dün gece, ben... uhm..."

"Sen ne?"

Emeriel'in gözleri düştü, dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Çok samimiydik. Ve mükemmeldi. Sadece eylemin kendisi değil, her şey. Kollarının beni sarma hissi... söylediği şeyler. Sadece gözlerinin içine bakmak bile..." Sözünü yarıda kesti, hatırladıkça yüzünü bir sıcaklık kaplıyordu. "Ondan sonra duygularımı bastırmak pek de kolay olmadı diyelim."

Kız kardeşinin gözleri yumuşadı. "Bunu duymanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

Emeriel küvetten çıkarken, kız kardeşi telaşla çekmeceleri karıştırdı ve bir fırça çıkardı.

Emeriel geceliğini giydi, Aekeira'yı gördüğünde hareketleri yavaşladı. İçini bir nostalji dalgası kapladı.

Bu onların eski rutiniydi, birbirlerine böyle bakıyorlardı. Sanki bir ömür önceymiş gibi hissetti.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Aekeira fırçayı yere bırakırken ona bir bakış atarak sordu. Gözlerinde bir endişe izi vardı. "Gerçekten, için nasıl?"

"Mutluyum," dedi Emeriel içtenlikle. "İnanılmaz, ölçülemeyecek kadar mutlu." Işıl ışıl parlayan Aekeira sandalyeyi işaret etti.

Emeriel yerine oturdu, gözleri aynadaki yansımasıyla buluştuğunda zorlukla yutkundu.

İlk defa kız kardeşinde farklı bir şey fark etti. Derinlerden gelen ışıltılı bir parıltı.

Aekeira kapıdan içeri girdiğinden beri gülümsüyordu, çok memnun görünüyordu.

Kız kardeşi... daha mutluydu. Gerçekten ve tamamen mutluydu.

Emeriel boğazını temizledi. "Bana Lord Vladya ve senden bahset. Sağlığı nasıl?"

Aekeira saçlarını taradı, kıllar kökten uca nazik darbelerle kayıyordu. "Çok daha iyiye gidiyor. Hâlâ nöbetlerinin çok kötü olduğu günler var. Kafasındaki sesler güçleniyor ve canavarı acımasızlaşıyor. Ama o günleri birlikte, eskisinden daha iyi atlatmayı öğrendik."

Gözlerindeki ışık sönerken fırça havada durakladı. "Yine de o günler, nadir de olsa, bana kaçınılmaz olanı hatırlatıyor... onun her zaman burada olmayacağını."

Emeriel ellerini yumruk yapıp kucağına koydu.

Ayağa kalkmak, kız kardeşini sesindeki acıyı kovabilecek türden bir kucaklamayla sarmak istedi. Ama tereddüt onu olduğu yere mıhladı.

İki yılı aşkın süredir onu rahatlatmak için sarılmamıştım. Şimdi nasıl başlayabilirim?

Aekeira derin bir nefes aldı, gözleri berraklaştı, ağır ıstırap onu terk etti. "Ama böyle günlerin hayatımızı ya da onunkini yönetmesine izin vermeyeceğiz."

Fırçalamaya devam ederken sesindeki hüznün azaldı. "Benden onunla bağ kurmamı istedi ve ben de kabul ettim."

Emeriel başını kaldırdı.

Aniden döndü, geniş gözleri kız kardeşine kilitlendi. "Yani Lord Vladya senden onun eşi olmanı mı istedi? Bağlanma ritüelini ve her şeyi yapmanı mı?"

Aekeira coşkuyla başını salladı ve genişçe gülümsedi.

Emeriel bakakaldı, vahyin ağırlığı ufukta kopan bir fırtına gibi üzerine çökmüştü. Bağlanma ritüelinin tüm detaylarını bilmiyordu ama Lord Vladya'nın bu ritüelle ilgili geçmişi kötü şöhretliydi.

Aekeira ile olan bu ilişkiye *gerçek bir şans* vermeye istekli olduğu fikri, ritüele kendini adama noktasına kadar - nefes kesiciydi. Akıl almaz.

Kız kardeşimin bu kadar mutlu olmasına şaşmamalı.

Emeriel yavaşça ayağa kalktı ve odayı geçti. Aekeira'nın önünde durarak kız kardeşinin elini tuttu ve nazikçe sıktı.

"Senin adına çok ama çok mutluyum, Aekeira. Seni böyle görmek bana büyük bir mutluluk veriyor. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ediyorsun."

Uzanarak, Aekeira'nın saçının bir tutamını hem yabancı hem de tanıdık gelen bir şefkatle kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu benim uzun zamandır tek hayalimdi. Seni gerçekten seven ve değer veren bir erkekle mutluluğu bulman. Gözlerine böyle bir ışık ve yüzüne böyle bir gülümseme koyabilecek bir erkekle." Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "En çılgın hayallerimde bile o erkeğin Büyük Lord Vladya olacağını düşünmemiştim."

Aekeira da iç içe geçmiş ellerine bakarak başını salladı.

"O korkunç lordun Navia'nın sarayında durup yanaklarını tuttuğu ve seni tiksintiyle incelediği gün değil. Urai'ye geldikten sonraki ilk aylarda, sana korkutucu derecede güçlü bir nefretle baktığı zaman kesinlikle değil. Ve kesinlikle seni mahkemede cezalandırdığı gün de değil - ya da o gece özel odasında."

Aekeira'nın gözleri yaşlarla doldu, konuşurken sesi titriyordu. "Uzun bir yol kat ettik, değil mi?"

Emeriel başını salladı, dudaklarında acı tatlı bir gülümseme vardı. "Gerçekten de aşk en beklenmedik yerlerde bulunur. Senin adına gerçekten çok mutluyum Keira. Sana bakabilecek ve seni koruyabilecek bir erkek varsa, o da odur. Bu benim gecemi güzelleştirdi."

"Benimkini ne yaptı biliyor musun?" Aekeira başını kaldırdı, yanağından bir damla yaş süzülürken gözleri parlıyordu. "Bu. Biz, tekrar birlikte. Ben ve sen." Sesi bir fısıltıyla kesildi. "Sen, Em. Seni tekrar böyle görmek bütün gecemi güzelleştirdi."

Emeriel'in kalbi çok ağırlaştı.

Aekeira her zamanki gibi sarılmakta hiç tereddüt etmedi ya da cimri davranmadı ve Emeriel'i tekrar kollarının arasına çekti. "Bize geri döndüğün için teşekkür ederim. Bana geri döndüğün için." Daha yakına eğildi, nefesi Emeriel'in kulağına yumuşak bir şekilde değdi. "Uzun zamandır seni sonsuza dek kaybedeceğimden korkuyordum."

Emeriel'in gözleri yaşlarla doldu. "Seni kendimden uzaklaştırdığım için çok üzgünüm. Bunca yıl aramızda o mesafeyle kalmak çok zordu ama..." *Hayatta kalmam gerekiyordu.*

"Ne oldu?" Aekeira kız kardeşinin gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. Sesi kısıktı, bakışları arıyor, yalvarıyordu. "Bana ne olduğunu anlat. Bir gün uyandın... değişmiştin. Artık yas tutmak, ağlamak ya da üzölmek yoktu. Rahatlamıştım, en azından birimiz bunu söyleyecek kadar cesurdu."

onunla başa çıkmak. Ama içten içe hep daha fazlası olduğunu hissettim. Bana söylemediğin bir şey."

Emeriel başını yavaşça salladı. "Hayır Keira. O konuya girmeyelim."

"Demek bir şeyler *var*." Aekeira birden kararlı göründü. "Hayır, bilmem gerek."

"Hiçbir şey yok." Emeriel bir adım geri çekildi, sıcaklığı kaçtı, damarlarında bir ürperti yayıldı.

Parmakları giysisinin üzerinde sıkılaştı, eklemleri beyazlaştı. "Hiçbir şey olmadı."

"Artık sır yok, Em, lütfen." Aekeira'nın sesi çaresiz ve sinirli çıkmıştı. "Bunu yıllarca düşündüm. Büyük kral Navia'da sana bir ret mektubu mu gönderdi? Hepsi bu mu?"

Emeriel'in sesi titreyerek, "Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," dedi. Vücudu titrerken ona ihanet etti, titremeleri gizlemek imkânsızdı. "Keira, lütfen, bırak artık."

"Kendine bir bak!" Aekeira'nın sesi yükseldi, endişesi öfkeye dönüştü. "Titriyorsun - bu seni hâlâ etkiliyor! Ne oldu Em?"

"Hayır!" diye acı içinde bağırdı. "Bırak gitsin. Hepsi geçmişte kaldı!" "Anlat bana, bilmem gerek!" Aekeira hemen geri bağırdı.

"Çocuğumu kaybettim!"

İtiraf Emeriel'in ruhunun derinliklerinden kopup gelen acı dolu bir çığlıkla patladı. "Hamileydim ve bebeğimi kaybettim!"

Emeriel'in göğsü çok doluydu, çok acıyordu. Ve acıya daha fazla yer kalmadığı için, acı içinden taşıyordu.

"Çok fazla ağlıyordum, kendimi çok fazla incitiyordum. Çok güçsüzdüm ve bu yüzden hamileliğimi kaybettim!" Çığlık attıkça canı daha da çok yanıyordu.

Gözyaşları bitmek bilmeyen nehirler halinde yüzünden aşağı akıyordu. Artık baraj patlamıştı, kelimeler durmayı reddediyordu. "Çocuğum beni bir kan gölü içinde bırakırken o tuvalette öylece durdum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Acı, boğuk bir kahkaha onu terk etti. "Hamile olduğumu bile bilmiyordum. O kadar güçsüzdüm ki en değerli şeyimi kaybettim."

Aekeira'nın kolları tekrar onu şiddetle sardı ve bu sefer Emeriel onun bedenine yığıldı, şiddetli hıçkırıklar boğazını parçaladı.

"Hamile miydin?" Aekeira kekeleydi, kendi gözyaşları da artık serbestçe akıyordu. "Oh, tanrılar adına, *tanrılar adına, tanrılar adına...*! Nasıl olur da bir şey

Böyle bir şey oldu mu? Bununla nasıl yaşadın!? Neden bana söylemedin!?
İçinde bu kadar ağır bir şey mi taşıyorsun?! *Işık Tanrıları, Emeriel!"*

Aekeira onu daha da sıkı tuttu, sanki sadece kolları Emeriel'i acıdan koruyabilirmiş gibi.

"İşte bu yüzden bu konu hakkında hiç konuşmuyorum," diye hıçkırdı.

"Bunca yıldan sonra... bu kadar acıtmamalı. Ama acıtıyor. *İçim parçalanıyor* gibi hissediyorum." "Bu senin hatan değildi, beni duyuyor musun?" Aekeira sertçe fısıldadı.

mahkumiyet. "Kendini suçlamayı bırak! Dur-"

Sözleri cümlelerin ortasında dondu kaldı. Geri çekildi, gözyaşlarıyla kaplı yüzü aniden gerildi.

"Ne oldu?" Emeriel sordu, sesi titrek ve zayıftı.

Yanaklarını sildi, bakışları keskin bir şekilde Emeriel'in arkasındaki bir şeye sabitlendi.

Yavaşça döndüğünde Emeriel'in midesi dehşetle doldu.

Orada, kapı aralığında duran, ölümün kendisi kadar solgun, Büyük Kral Daemonikai'ydi.

Oh Tanrım... hayır.

Otuz Dördüncü Bölüm

ERIME: ÇIPLAK AYIN ALTINDA.

YÜKSEK LORD HERODİS pencerenin yanında durmuş, ay ışığıyla yıkanan açık araziye bakıyordu.

Gece esintisi etrafına fısıldıyor, çimenlerin ve uzaktaki ormanların hoş kokusunu taşıyordu.

Saraydan gelen haberler kulağına ulaşmıştı ve gülümsemesini engelleyemiyordu.

"Senin adına çok sevindim sevgili dostum," diye mırıldandı usulca, sesi dışarıdaki hışırdayan yaprakların arasından zar zor duyuluyordu.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Herod tanıdık sesle döndü ve Dale'in odaya adım attığını gördü.

İçeri girerken oğlunun keskin ve meraklı bakışları üzerinde gezindi. Herod yüz ifadesini yumuşatarak, "Kimse yok oğlum," dedi.

Dale'in kaşları kalktı, şüpheciliği açıldı. "Yani şimdi de kendi kendine mi konuşuyorsun?" İçini çekti, yatağa doğru yürüdü ve abartılı bir hareketle üzerine yığıldı. "Sana söyledim baba, bu yalnızlık seni etkilemeye başladı."

"Ben yalnız değilim. Sen varsın," diye karşı çıktı Herod savunmacı bir tavırla. "Ayrıca, ben bir deli değilim."

Dale homurdanarak başını salladı. "Sen öyle diyorsan öyledir." Yatağa sırtını yaslayarak başını ellerinin üzerine koydu. "Ama söyle bana, neden gülümsüyorsun? Kaçırdığımı sanma."

Herod kıkırdadı. "Minnettarım, hepsi bu. Sonunda dostum için işler yoluna girmeye başladı."

"Arkadaşın mı?" Dale bir an için kaşlarını çattı, sonra yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Büyük Kral'ın *Ruhbağı*'ndan mı bahsediyorsun? İnsan prensesi mi?"

"Hı-hı, işte o." Herod'un gülümsemesi derinleşti.

Dale onun Emeriel'le olan arkadaşlığı hakkında her şeyi biliyordu... Herod yıllar önce ona tüm hikâyeyi anlatmıştı.

"Bugün Büyük Kral resmi bir açıklama yaptı ve arkadaşım sarayda konuşma bile yaptı," diye oğluna bilgi verdi, göğsünde sıcaklık kabarmasına rağmen duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak. "İki yıl önce bu günün ne kadar imkânsız görüldüğünü hâlâ çok iyi hatırlıyorum."

"Tehlikeli yaşıyorsun baba." Dale'in sesi, Herod'un yıllar içinde alıştığı bir kuşku tonu taşıyordu. "*Tanrım*, arkadaş olabileceğin onca kadın varken *Nihai'nin* kadını mı seçtin? Hâlâ hayretler içindeyim. Olan biten her şeyi ayrıntılarıyla anlatan mektubunu okuduğumda hissettiğim korkuyu hayal bile edemezsin."

"Sana söyledim, öyle değildi-"

"Bak, yalnız olduğunu biliyorum baba. Anlıyorum. Ama lütfen sırf arkadaşlık için pervasız kararlar vermekten ve ölümcül riskler almaktan kaçın."

Herod gözlerini devirerek gülümsemesini sabit tutma dürtüsüne direndi. "Evet efendim," dedi hafifçe, sesinde mizah dans ediyordu.

Dale'e Emeriel'le ilişkisinin tamamen platonik olduğunu ne kadar sık söylese de oğlu ikna olmamıştı.

Bazı günler Dale ona inanıyor gibi görünüyordu. Diğer günlerde ise sanki ana kapıların açılmasını, büyük kralın *Ruhbağıyla* arkadaş olmaya cüret ettiği için hızlı bir intikam almak üzere içeri dalmasını bekliyormuş gibi konuşuyordu.

Herod oğlunun endişelerinin nereden kaynaklandığını anlıyordu, her ne kadar yersiz olsalar da.

Dale eve dönüşünün sadece şehirdeki işler için olduğunu iddia etti ama Herod buna inanmadı. Oğlunun kendisine eşlik etmek için geri döndüğünden emindi, gelişi Hirodes'in içten mektubunu aldıktan sadece üç ay sonra gerçekleşmişti.

Şimdi gözleri kapalı bir şekilde uzanmış olan oğluna bakarken, Hirodes'in içini derin bir gurur duygusu kapladı.

Üç yüz elli yaşındaki Dale, Rivera'yla birlikte yetiştirdikleri olgun ve kibar beyefendinin her santimetresiydi.

Dale'in geri dönme nedeni ne olursa olsun, Herod onu evinde ağırladığı için minnettardı. Her ne kadar inkar etse de, yalnızlık son yıllarda hayatına girmişti.

Onun oğlunun Varlık yapılmış o daha kolay için Ayı.
Sadece olarak Emeriel'in arkadaşlığı bir zamanlar bunu yapmıştı.
Onu özlemişti, *onu* özlemişti. Bir zamanlar sessizlikleri doldurduğu o rahatlığı özlemişti.
Herod o n u n Urai'ye dönmüş olmasından memnundu ve kaydettiği ilerlemeden gurur duyuyordu.
Pencereye dönerek serin esintinin yüzünü okşamasına izin verdi. Önünde uzanan uçsuz bucaksız tarla, gümüşü ay ışığıyla yıkanıyordu.
Gözlerini kısa süreliğine kapattı, kalbi yıllardır olmadığı kadar hafifledi.

Büyük Kral Daemonikai'yi görünce Emeriel'in acısı hafifledi. Arka plana çekildi.

Tek odaklanabildiği şey oydu. Onu gelmekte olduğunu bildiği ıstıraptan nasıl koruyacağını.

"Daemon..." Sesi ona doğru adım atarken titriyor, başı hafifçe sallanıyordu. *Asla öğrenmemesi gerekiyordu.*

"Bu doğru mu?" diye sordu, sesi kısık ve titriyordu. "İki yıl önce bir çocuk yaptık ve sonra-" Boğazı zorlandı. "*Bir çocuk mu kaybettik?*"

Yüzündeki dehşet inkâr edilemezdi.

Gözleri neredeyse hayır demesi için yalvarıyordu. Bunun doğru olmadığını söylemesi için.

Bunun bir yalan, acımasız bir şaka olduğunu. Aekeira'yı yatıştırmak için uydurulmuş bir hikâye. Emeriel onun bakışlarında her şeyi gördü. Ham korkuyu, inanmayı reddetmeyi.

Ve bir an için ona yalan söylemeyi düşündü. Ona tam olarak duymak istediği şeyi söylemeyi. Onu bu dayanılmaz ıstırapın ağırlığından kurtaracak herhangi bir şey.

Ama yalan söylemek onları kurtarmayacaktı.

Bundan değil. "Evet," diye itiraf etti. "Düşük yaptım."

Adam çarpılmış gibi sendeleyerek geri çekildi.

"Hayır," diye nefes aldı, gözleri tavanı, duvarları, onun yüzü dışında her yeri arıyordu.

"Olamaz." Sanki gerçeği yerinden oynatmaya çalışıyormuş gibi başını şiddetle salladı. "Olamaz."

Emeriel'in gözlerinden daha fazla yaş süzüldü.

Kız kardeşi kendi gözyaşlarını silerek onun çevresinde hareket etti. Aekeira kısa bir süre Emeriel'in gözleriyle buluştu ve "*Sonra döneceğim,*" dedi.

Kapının kapanma sesi zar zor duyuldu. Emeriel'in odağı Sevgilisine sabitlenmişti. "Daemon, özür dilerim."

"Ama bu olamaz." Aralarındaki mesafeyi bir anda kapattı, elleri Emeriel'in omuzlarını kavradı. Sertçe değil, ama zar zor ayakta duran bir adamın çaresiz gücüyle. "Bu mümkün değil."

"Mümkün." Yeni hıçkırıklar onu sarsarken yüzü buruştu. "Hamile kaldım, Majesteleri. Çocuğunu taşıdım. Ve sonra ben..."

Elleri ağzına gitti ve ıgıllıklarının sesini boğdu. "Ve sonra onu kaybettim. Hamile olduğumu bile bilmiyordum. I..."

Daemon'un elleri kadının omuzlarında titredi ve sonra aniden çekildi. Sanki tüm gücü tek bir nefeste onu terk etmiş gibiydi.

Tek kelime etmeden döndü, hareketleri yavaş ve ağırdı ve yürümeye başladı.

Odalardan çıkıp salona girdi. Omuzları çökmüş, başı öne eğikti.

O kadar *yenilmiş* görünüyordu ki bu Emeriel'in içini acıttı.

Wegai onu takip edecekmiş gibi bir adım öne çıktı ama Emeriel başını sallayarak sessizce geride durmasını emretti.

Baş muhafız, açıkça endişeli görünmesine rağmen emre itaat etti.

Emeriel Daemonikai'yi takip etti, koridorda amaçsızca dolaşırken iki adım gerisinde durdu. Adımları kurşun gibiydi, sürükleniyordu... sanki her biri bir savaş gibiydi.

Binadan çıkıp avluya doğru ilerledi.

Gece havası serindi, esinti etraflarında dönüyor, giysilerini çekiştiriyordu. Emeriel onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istedi, herhangi bir şey. Ama aklına hiçbir kelime gelmedi.

Bazen kelimeler yeterli olmuyordu.

Vücudu sallandı ve ayaklarının üzerinde sendeledi.

Emeriel hızla aralarındaki boşluğu kapattı ve kollarını onun karnına sıkıca doladı.

"Daemon..." diye fısıldadı yalvarırcasına. Bir an için buna izin verdi.

Ağırlığının yarısını onun taşımasına izin verdi, sanki yükü tek başına taşıyamayacağı kadar ağırmış gibi ona yaslandı.

Gözyaşları yüzünden akarken, bir süre ona bu şekilde sarıldı.

Daemonikai boş gözlerle uzaklara baktı, nefesi düzensiz patlamalar halinde geliyordu, gözleri kurumuştı.

Bu küçük merhamet için Emeriel minnettardı. Onu ağlarken görmeye dayanabilir miydi, bilmiyordu. Bu kesinlikle onu tamamen mahvederdi.

Rüzgâr etraflarında sakın ve yumuşak bir şekilde fısıldıyordu. Keşke ferahlatıcı dokunuşu içlerine ulaşabilseydi ve ikisini de öldüren acıyı dindirebilseydi.

Sonunda Daemonikai doğruldu ve onun kucağından çıktı. Yavaş ve gezgin adımlarla tekrar yürümeye başlarken ona bakmadı.

Emeriel onu takip etmeden önce bir süre izledi. Tıpkı önceki gibi iki adım geriden.

Avludan çıkıp çayıra doğru yürüdüler, yıldızlar üzerlerinde dağılmış elmaslar gibi parıldıyordu. Ayın ışıltısı boş tarlanın üzerinde yollarını takip ediyordu.

Tarlanın ortasına geldiklerinde Daemonikai aniden durdu.

Emeriel onun birkaç adım gerisinde durdu ve omuzlarının bir kez daha çaresizlik içinde çöküşünü izledi.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü, kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu.

Başını arkaya yatırarak uçsuz bucaksız gökyüzüne baktı. "Bunu bana nasıl yaparsın? Nasıl yapabildin..."

Emeriel, yenileri dökülürken bile gözyaşlarını sildi. Olduğu yerde kaldı, ona gitme isteğine direndi. Ona ihtiyacı olan boşluğu verdi.

"İlk oğlumu aldın," sesi sessizlikte titriyordu. "İkinci oğlum. Ve şimdi..."

Başı öne düştü, çenesi neredeyse göğsüne degecekti. Vücudu sallanırken, kendini yakalamak için kollarını uzattı, elleri yere dayandı ve yüzüstü düşmesini engelledi. "Bunun tekrar olmasına nasıl izin verirsin? *Beni bu şekilde nasıl cezalandırırsın?*"

Her kelime, her yürek burkan soru Emeriel'in kalbine saplanan bir hançer gibiydi.

Her parçası onu rahatlatmak için çılgık atıyordu. Ona gitmek, ona sarılmak için yanıp tutuşuyordu ama yapamadı.

Tanrım, bu çok zordu. Ya tüm yaşadıklarından sonra çok kırılgan olan iyileştirici ruhu tekrar ölmeye başlarsa?

Sessizce ağlayarak ayaklarını yere basmaya zorladı.

"Beni başka bir şekilde cezalandırabilirdin ama bu şekilde değil." Ay ışığında parlayan tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

"Bu değil..." Titreyen ellerine bakarken sesi kesildi. "Onları kollarımdan bu şekilde koparıp duracaksan hiç vermesem daha iyi değil mi?"

Kararlılığı kırılan kadın, adamın önünde durana kadar dengesiz bir şekilde ona doğru yürüdü.

"Kalk lütfen." Eğilerek onu kolunun altından kavradı, kaldırmaya çalıştı ama adam çok ağırdı.

Neyse ki adam ona yardım etti, ağırlığını kaydırđı ve dik durmak için doğruldu.

Ama kadın onu ayağa kaldıramadan, adam kollarını kadının beline doladı ve onu kendine çekti. Onu öyle çaresizce, bir çapa gibi tutuyordu ki... sanki kendini tamamen parçalanmaktan korumak istercesine.

"Bu bizim başımıza nasıl gelebildi?" diye sordu titreyerek, ona bakarak. Bir gözyaşı daha yüzünden aşağı doğru yavaş bir yol izledi. "Bir çocuğu nasıl kaybedebiliriz?"

Emeriel'in gözyaşları artık özgürce akıyordu, zapt edilmesi imkânsızdı.

"Lütfen dur.

Seni böyle görmek beni parçalıyor."

Üçüncü bir gözyaşı daha döküldü ve yüzü acıyla buruştu. "Çok üzgünüm-" "Özür dileme lütfen."

"Çok, çok, çok üzgünüm, Emeriel. Hepsi benim hatamdı. Hepsi benim-"

"Kendini suçlamayı bırak!" diye tısladı şiddetle. "Her talihsizlik Olanlar senin suçun değil, beni duyuyor musun? Bunun olması gerekiyordu! Kaçınılmazdı! Bunu geride bırakmaya çalışmalıyız! Olabileceklerin yasını tutuyoruz ama kendimizi sonsuza kadar suçlayamayız."

Bir damla gözyaşı daha düştü ve onu sildi, kendi gözyaşları bir nehir gibi akıyordu. "Bizler yaşayan varlıklarız Daemon. Hata yapmaya mecburuz ve bazen... kazalar olur. Bazı şeyler sadece olması gerektiği gibidir. Bazı şeyler önlenemez."

Konuşurken, sözleri içinde derin bir yankı uyandırdı.

Bunca yıl boyunca kendini suçlamıştı. Bazı geceler, karanlıkta, onu bile suçlamıştı. Olanlar için ikisinden de nefret etmişti.

"Suçlamak hiçbir şeyi çözmez," diye devam etti daha yumuşak bir tonda. "Bu sadece acıyı daha da kötüleştirir. Suçluluğun dizginleri ele almasına izin vererek nasıl iyileşebilir ve ilerleyebiliriz?"

"Riel... bu acı veriyor."

"Biliyorum." Gözyaşlarını koluyla sildi. "Sorun değil, bırak dökülsün. Sen varsın, benim sevgili sevgilim. Hepsini dök."

Başını karnına bastırdı, kolları onu tutkuyla sardı. Vücudu onun sarılışıyla titrerken, saçlarını yatıştırıcı bir şekilde okşayarak onu sevdi.

"Her şeyi serbest bırakmak sorun değil. Suçluluğa arzuladığı gücü verme. Suçluluk duygusu bir yaranın üzerindeki merhemleri sıyrır, onu ham bırakır... yara izi bırakır... asla iyileşmez."

Rüzgâr çayırdaki esiyor, elbiselerini çekiştiriyor, çimenlerin arasından fısıldıyordu.

"Etrafımdaki her şey ölüyor," diye mırıldandı, gözyaşları elbisesini ıslatıyordu. "Bana ait olması gereken herkes *ölüyor*."

"Kaçmalısın, Emeriel. Benden çok ama çok uzağa kaç." Yine de ona daha sıkı sarıldı. "Bugün gitmene engel olmamalıydım."

"Lütfen böyle saçma sapan şeyler söylemeyi bırak, kaçmaktan bıktım artık," diyerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ve siz, Majesteleri, benden kaçamazsınız. Çünkü bu sefer gerekirse sizi dünyanın öbür ucuna kadar kovularım."

Adamın kızın üzerindeki kolları kasıldı ve onu inanılmaz derecede kendine çekti. Ondaki yayılan ham duygular bir kıyıya çarpan dalgalar gibiydi.

Başını iki yana salladı. "Seni o şekilde reddetmemiş olsaydım... seni göndermemiş olsaydım, bunların hiçbirisi olmayacaktı."

"Sen doğru kararı verdin. Bana bak." Emeriel onun yanağını kavradı ve gözyaşlarına boğulmuş yüzünü yukarı kaldırdı. Kırmızı, acı dolu gözleri onunkilerle buluştu.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama *beni göndererek doğru şeyi yaptın* ve bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Adam başını sallamaya başladı ama kadın başparmağıyla adamın teninde daireler çizerek onu tuttu. "Senin kendini bulmaya ihtiyacın vardı. Benim de kendimi bulmam gerekiyordu. Ben bir köleydim, sen ise yüzyıllardır vahşiydin. Yas tutacak, kaybını gerçekten sindirecek zamanın bile olmamıştı ve aniden karşına ben çıktım. Senin seçmediğin biri. Aileni elinden alan türden biri, kaybettiklerinin yerini doldurabilecek potansiyele sahip biri. Kim senden farklı davranmanı bekleyebilir ki? *Senden. Yaptın. Yaptın. Doğru. Şey.*"

Dudakları titredi ve gözleriyle buluşmadı ama tüm dikkatinin onun üzerinde olduğunu biliyordu.

"Daha iyi iletişim kurmalıydık," diye düşündü elini onun çenesine sürterek. "Bu çok yardımcı olurdu. İkimiz de kopan bağa ya da getirdiği acıya hazır değildik. Ama bu ayrılık gerekliydi. Bizi büyümeye zorladı. Gerçekten ne istediğimizi anlamak için. Buna ihtiyacımız vardı."

ayrı zaman geçirdik Daemon. Birbirimizi *seçebilmemiz* için kendimizi bulmamız gerekiyordu."

Başı yavaşça onun ortasına yaslandı ve Emeriel onun saçlarını okşamaya devam etti.

Yıllardır kalbine yapışmış olan acı, ihtiyaç duyduğunu bilmediği bir rahatlama duygusu tarafından ele geçirilerek azalmaya başladı.

Onu teselli ederken kendini de rahatlamış buldu.

Uzun zamandır taşıdığı suçluluk duygusu ve suçlamalar -kendini suçlama ve keşkeler- rüzgârdaki duman gibi dağılmaya başladı.

Emeriel kendini çok daha hafif hissetti. Daha özgür. Taşıdığı yük kalktı.

Zaman fark edilmeden akıp gitti. Ne kadar süre bu şekilde kaldıklarını unuttu.

Etraflarında gece devam ediyordu. Yıldızlar, ay ve rüzgâr bu savunmasız zamana tanıklık ediyordu. Bu yürek parçalayıcı anda durmuş, erkeğinin gözlerinin *önünde yavaş yavaş, acı çekerek parçalanışını* izliyordu.

Yine de hareket etmedi.

Uzun süre ayakta durmaktan bacakları ağrımaya başladığında ve erkeğin kavrama gücünden beli ağrıdığına bile. Emeriel kılını bile kıpırdatmadı çünkü ona ihtiyacı vardı.

Sonunda kıpırdandı, geri çekilirken tutuşu gevşedi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu şefkatli bir ses tonuyla.

"Çok daha iyiyim," diye cevap verdi Emeriel, gözleri yumuşaktı ve acının arasından bir parça minnettarlık parlıyordu. "Sen, Emeriel, nadir bulunan bir hazinesin. Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Bunun için değil."

Daemonikai tam boyuna yükseldi, gerindi, sonra onu tekrar kollarına çekti. Dudakları alnına nazık, saygılı bir öpücük kondurdu.

Gözlerini kapadı, sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

"Uzun bir gece oldu," diye mırıldandı yorgunca.

"Öyleydi."

"Buradan çıkmaya ne dersin? Bir süreliğine kaleden uzaklaşalım, sadece ikimiz," diye önerdi.

Kızın kaşları şaşkınlıkla hafifçe kalktı ama bu fikir anında cazip gelmişti. "Kulağa cennet gibi geliyor. Ama... senin görevlerin..."

"Bekleyebilirler. Vladya birkaç gün işleri idare edebilir. Şu anda buna ihtiyacımız var. Sadece sen ve ben, dünyanın geri kalanını arkamızda bırakarak."

Sözlerindeki sadelik, bakışlarındaki dürüstlük. Bu onun içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Başını salladı, kalbi beklentiyle kabarıyordu.

Daemonikai ona sırtını döndü. "Atla."

Gözlerini kırıştırdı, bir an kafası karıştı ama sonra anladı.

Utangaç bir gülümsemeyle ellerini onun geniş omuzlarına koydu ve sırtına atladı.

"Sıkı tutun."

Bölüm Otuz Beş

BÜYÜK KRAL'IN KOLLARINDA

Kalenin ötesine, ormana doğru uzun bir yolculuktu.

Büyük Kral Daemonikai saatlerce uzun ağaçların arasında bulanık bir görüntü gibi koşarken, Emeriel ellerini onun omuzlarına dolayarak sıkıca tuttu. Rüzgâr yanlarından hızla geçiyor, etraflarında vınlıyordu.

Yolculuk hem heyecan verici hem de sakinleştiriciydi.

Sonunda dağların ardında küçük bir kulübeye ulaştıklarında yavaşladı.

Çiçekli sarmaşıklarla sarmalanmış bir çitle çevrili zarif yapı görüldü. Kulübe huzurlu görünüyordu.

Daemonikai onu kapının önüne nazikçe bıraktı ve elini tutarak içeri götürdü. İçerisi tertemiz ama sade, havada hafif bir lavanta kokusu vardı.

Eşlik eden bir sessizlik içinde içeride ilerlediler.

Daemon küveti buharlı suyla doldururken, Emeriel yatak odasına doğru yürüdü, parmakları mobilyaların cilalı ahşapları üzerinde gezindi.

Dolabı açtı ve çeşitli giysiler ortaya çıktı. Sıra sıra özel dikim erkek kıyafetlerinin yanı sıra çeşitli kadın kıyafetleri.

Kadın giysileri gözüne çarptı. Ayrıntılı tören elbiselerinden yumuşak, narin geceliklere kadar her parça güzelce yapılmıştı.

Bunlar merhum dava arkadaşının mı?

"Bunlar Evie'nin değil."

Döndüğünde onu kollarını kavuşturmuş, rahat bir şekilde kapıya yaslanmış görünce irkildi.

"Ben uyandıktan sonra hizmetçilere dolabı senin için hazırlattım. Her zaman buraya gelmemizi istemiştin."

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi, parmakları bir elbisenin kumaşını okşarken. "Ama teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı. "Gel, banyo hazır."

Dakikalar sonra küvete girmiş, sessizce banyo yapıyorlardı. Suyun sıcaklığı vücutlarındaki yorgunluğu yatıştırıyordu.

Emeriel onun yönlendirmesine uyarak döndü ve adam bezi cildinin üzerinde nazikçe gezdirirken ona sırtını verdi. İşini bitirdiğinde, geniş sırtını ona sundu.

Emeriel onun daha önceki hareketlerini taklit ederek bezi omuzlarının genişliğinde gezdirdi, dokunuşunun altındaki kaslar güçlüydü.

Daha sonra gece için giyindiler ve birbirlerine bakacak şekilde yatağa uzandılar. Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Daemonikai uzanıp onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Üzerine nazik bir öpücük kondurdu.

"Nasıl hissediyorsun?" Emeriel sessizce sordu.

"Daha iyiyim. Bitkin ama daha iyi." Gözleri onunkilere kaydı. "Sen nasıl hissediyorsun? Tüm bunlar sizin için kolay olmamış olmalı. Hayal bile edemiyorum..."

"O gün ormanda bana mezarından çıkmak için en iyi parçanı kaybetmen gerektiğini söylemiştin." Gözleri birleşmiş ellerine kaydı. "Bunu kastettiğinin farkında değildim. Beni affedememene şaşmamalı. Bize ikinci bir şans verecek gücü kendinde bulamamana şaşmamalı. Eğer yaşadıklarının boyutunu bilseydim..." başını salladı. "Seni asla bu kadar rahatsız etmezdim. Asla zorlamaya çalışmazdım."

"O zaman bilmediğine sevindim," dedi Emeriel soğukkanlılıkla. "Gerçek şu ki, öğrenmeni hiç istemedim. Bunun sana ne yapacağını biliyordum, bu yüzden mezara kadar tek başıma taşımaya hazır olduğum bir yük haline geldi."

"Bu bir insanın tek başına taşıyamayacağı kadar ağır bir yük. Artık bildiğim için minnettarım. Kalbimi kırsa da başka türlüünü istemezdim. Artık bu yükü seninle paylaşabilirim."

Emeriel bildiği için mutlu olduğunu söyleyemezdi, tam olarak değil. Ama hissettiği rahatlamayı da inkâr edemezdi. Bunu onunla paylaşmak özgürleştiriciydi.

Bu gece çok şey olmuştu.

Her zaman kaçtığı kayıpla sonunda yüzleşmişti. Uzun zamandır, bundan bahsetmenin iyileşemeyecek kadar derin yaraları yeniden açacağına inanıyordu, bu yüzden onu kendi içine, karanlığa itmişti.

Ama yanılmıştı. Bu konuda konuşmak rahatlama getirmişti.

"Bir başkası gelecek." Emeriel diğer elini zaten iç içe geçmiş olan parmaklarına doladı ve hafifçe sıktı. "Gelecekte bir çocuğumuz olacak."

"Keşke öyle olsaydı," dedi hüzünle, sesi yumuşak bir sızıya dönüşmüştü. "Bu bir mucizeydi."

"Biraz inancın olsun, sevgilim." Ona güven verirken, kendi kendine de güven veriyor, umuda sarılıyordu. *Bir tane daha olacaktı... değil mi?*

"Bir sonraki kızgınlığın ne zaman?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Takip etmiyor musun?" Ses tonunda yargılama yoktu, sadece merak bir endişe ipliğiyle sarılmıştı.

Emeriel başını iki yana salladı. "Bir şifacı bana düzensiz olduğunu söylemişti."

Kaşları çatıldı. "Öyle bile olsa, zaman içinde bir düzen fark etmeliydin. Hiç mi tahmin edilebilir bir zaman dilimi yok?"

Gözleri iç içe geçmiş ellerine kaydı ve cevap vermedi.

"Riel, bana söylemediğin bir şey var." Daemonikai'nin sesi sakindi, "Artık sır yok. Soruyorum çünkü bir sonraki ateşin sırasında acı çekmeni istemiyorum. Bu olduğunda burada olduğumdan emin olmalıyım."

Emeriel gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı. "Yıllardır baskılayıcı kullanıyorum. Isı bastırıcılar."

Arkalarında çıtırdayan şöminenin sesi aniden çok yüksek geldi.

"Emeriel..."

"Urai'den ayrıldığımda yaptığım ilk şey buydu," dedi sessiz bir itirafla. "Sana kızgındım, kalbim kırılmıştı... ama yıllar geçtikçe bile, baskılayıcıları aldığım için bir kez bile pişman olmadım. Beni korkutuyorlardı, evet. Bazı günler yan etkileri beni paniğe sürükledi. Ama asla pişman olmadım. Neden biliyor musun?"

Sessiz kaldı ama Emeriel onun gözlerinde zaten bildiğini görebiliyordu.

"Çünkü başka bir erkeğin dokunuşunu istemiyordum. Buna dayanamazdım, sıcaklığın dışında bile. Hayatıma devam etmeye çalıştığımda, taliplere izin verdim. Bana kur yaptılar ama elimin arkasına kondurulan bir öpücüğe bile katlanmak için içimdeki her şeye sahip olmam gerekiyordu."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Beni başka erkekler için mahvettiniz, Majesteleri."

"Özür dilerim," sesi ciddiye ama yüz ifadesinde özürle uzaktan yakından alakası yoktu. "Aslında... hayır. Biliyor musunuz? Özür dileyeceğimi sanmıyorum."

Emeriel'in göğsünden küçük bir kahkaha yükseldi. "Biliyorum. Hiç de üzgün görünmüyorsun. Aslında, neredeyse mutlu görünüyorsun."

"Bunda 'neredeyse' diye bir şey yok." Daemonikai'nin dudakları sahiplenici bir gülümsemeyle kıvrıldı, boştaki eli kızın beline kaydı. "Sen benim kadınımsın ve o insan aptalların hiçbirinin sana el sürmemesine sevindim. Artık hayatlarına devam edebilirler."

"Mağara adamı gibi konuşuyorsun," diye uyardı, ancak göğsüne yayılan bir sevgi dalgası nedeniyle sözleri ısırdıktan yoksundu.

"Benim türüm mağara insanıdır." Gururluydu. "Biz insanlardan daha az evrimleşmişiz."

Ama yüzündeki hafiflik kaybolurken, yerini endişe aldı. "Yaptığın şey tehlikeliydi Riel. Hayatını riske attın."

Emeriel hafifçe başını sallayarak onun sözlerindeki gerçeği kabul etti.

"Bu beni yıllardır rahatsız ediyor, biliyorsun. Isıların ve onları nasıl harcadığın. Hep sormak istedim ama buna hakkım yoktu. Bu yüzden içimdeki o parçayı bastırmaya çalıştım. Seni tamamen kendime isteyen ilkel yanımı. Ama mantıklı tarafım... Isınmanın daha kolay olmasını umuyordum."

Daemonikai onu okşadı, elini ritmik bir şekilde kalçasından omzuna doğru hareket ettirdi. "Artık seni eskisi gibi incitmemelerini umuyordum. Seninle ilgilenen nazik birini bulmuştundur. İhtiyaçlarına öncelik veren ve asla acı çekmemeni sağlayan birini."

Onun için bu şekilde endişelendiğini bilmek içinde bir yara açtı.

"Ancak yıllarca ısınızı engellediğiniz için, bir sonraki mini ısınız tam bir ısınızdan bile daha kötü olabilir. Hatta belki de..."

"Hayati tehlike mi?"

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye yemin etti. "Burada olacağım ve sana çok iyi bakacağım."

"Bu beni korkutuyor, biliyorsun," diye itiraf etti, gözlerinde korku parlarken bakışları düştü. "Özellikle de hapları almayı bıraktığımdan beri. Onları Navia'da unuttum ve yenilerini almaya çalışmadım. Bir gece önce yaptıklarımızla birlikte... her an burada olabilir."

"Ve biz buna hazır olacağız." Onu çevirerek arkasından kaşık gibi sarıldı. "Geçen seferki gibi olmayacak."

Derin bir iç çekti. Bedeni onunkinin içinde eridi, gözleri kapandı.

"Arkadaşın Herodis nasıl?" Dudakları yumuşak bir esinti gibi yanağına değdi. "Döndüğünden beri onu gördün mü?"

"Her şey olup biterken fırsatım olmadı." Ardından küçük bir duraklama geldi. "Onun için endişeleniyorum. O iyi mi? Bugünlerde ne yapıyor?"

"Belki de gidip onu görmek için zaman ayırmalısın."

Başını hafifçe eğerek onun yüz ifadesini görmeye çalıştı ama bunun onun kollarının kozasından ayrılmak anlamına geleceğini fark edince vazgeçti. "Bunu söylemene şaşırdım. Tam olarak..."

"Bu geçmişte kaldı. O sizin için gerçek bir dosttu. Karanlık zamanlarda yanınızda olan iyi bir arkadaş. Sahip olunmaya değer türden bir arkadaş."

"Öyle," diye kabul etti, sesine bir parça yorgunluk karışmıştı. "Biliyor musun, bugün mahkemede lordlar benim için boyunlarını büküklerinde onu düşündüm. Bana her zaman her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Biraz inancım olması gerektiğini."

"Böyle bir arkadaşın olmasına sevindim. Gerçek dostluklar zamanın ötesine geçer." "Sen ve Lord Vladya gibi mi?"

Onun başını kendisinininkine doğru salladığını hissetti. Uyku onu çekiştirmeye başladı, onun varlığının sıcaklığı bir battaniye gibi etrafını sarıyordu.

Adamın ellerinin titrediğini hissettiğinde uykuya dalmak üzereydi.

İlk başta belli belirsizdi. Ellerini sabit tutmaya çalıştıkça belli belirsiz bir titreme belirginleşiyor, parmak eklemleri yumruk gibi sıkılıyordu.

"Bunu birkaç kez fark ettim," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Sarsıntılar."

"Önemli bir şey değil. Uyu artık, sevgilim." "Zehir yüzünden mi?"

Cevap vermedi.

"Artık sır yok, unuttun mu?" diye esnedi. "Anlat bana."

Nefes verdi. "Beslenmiyordum."

Gözleri şak diye açıldı. "Kanla beslenmek mi?"

"Mm-hm." Onaylaması zar zor duyulabiliyordu. "Son zamanlarda olanlardan sonra, daha hızlı iyileşmek ve tamamen iyileşmek için daha fazla beslenmem gerekiyor. Ama..."

Ayağa kalktı, adamın kollarından kurtuldu ve yüzünü ona döndü. "Ne kadar oldu?"

"Bir hafta, belki iki." Sonra nefesinin altından ekledi, "Üç de olabilir."

Emeriel'in gözleri saç çizgisine kadar açıldı. "Kendini aç mı bırakıyordun? Neden? Daha iyi bilmen gerekirdi."

"Aslında biliyorum." Tekrar iç çekti, omuzları gergindi. "İlk başlarda bu dürtüyü hissetmiyordum. İnsan yaşlandıkça, düzenli olarak kanla beslenmeye ihtiyaç duymadan daha uzun süre yaşayabiliyor. Ben uzunca bir süre kan vermeden yaşayabilirim. Ama sonra o ok oldu."

Kaşlarını çatarken çenesi sıkıştı. "Bunu yapanın benim kan ev sahibim olduğunu öğrenmek..."

"Evet, hanımefendi benden hep nefret etti, bu yüzden şaşırmadım," dedi Emeriel oflayarak. "Ama bu senin acı çekmen için bir sebep değil. Acı çeken o olmalı, sen değil."

Kaşları çatıldı ve sıırttı. "O da öyle."

Emeriel başını eğerek boynunu uzattı. "Benden için Kralım."

Daemonikai'nin gözleri boynunun kıvrımında kaldı. "Kanla beslenmek bizi azdıracak." Sesinde kısıtlama açıkça görülüyordu. "Ve her ne kadar tekrar içinde olmak istesem de... dün senin ilk seferindi ve ben doyumsuzdum. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Doğru.

Ilık banyo ve yatıştırıcı bitkilere rağmen Emeriel'in vücudu hâlâ tutkularının etkisinden kurtulamamıştı. Hâlâ ağrıyor ve sızlıyordu. Ama yine de...

"Sen açsın. Benim için sakıncası yok," diye ısrar etti.

Adamın elleri kadının belini sıkıca sararak onu kendine çekti. "Ben iyiyim Riel. Henüz o kadar kötü değil," diye mırıldandı, dudakları onun şakağına değerken. "Ayrıca, kanla beslenmek iştahımı daha da açacak, beni senin kanın ve bedeninin için daha da aç hale getirecek."

"Eğer istersen... uhm," diye fısıldayarak boğazını temizledi. "Sana izin verirdim." "Hayır, önce iyileşmen gerek. Bana gereğinden fazlasını verdin."

Bununla birlikte, başını göğsüne yaslaması için ona rehberlik etti. "Şimdi biraz uyu. Bunu yarın konuşacağız."

Göz kapakları ağırlaştı ve ona karşı başını salladı.

"Kahretsin, şimdi yine senin içinde olmayı düşünüyorum," diye homurdandı.

Emeriel'in dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, uyku onu ele geçirirken vücudu Emeriel'in vücudunda daha da gevşedi.

Mistress Sinai eğildi, kustuğu sırada vücudu şiddetle sarsılıyordu.

Kanın bakırımsı tadı ağzını doldurdu ve ardından fişkırarak soğuk taş zemine sıçradı.

"Kovaları getirin! Yine kusuyor," diye bağırdı bir asker kapının yanındaki mevzisinden.

Aceleyle atılan ayak sesleri ve ardından açılıp kapanan metal kapıların iniltili gıcirtısı geldi.

Sina kargaşayı fark etmedi bile, rahatsız bir şekilde ileri geri sallanıyordu. Acıya o kadar odaklanmıştı ki. İçinin parçalandığını hissediyordu.

Tekrar kusarken elleriyle karnını kavradı ve dışarı atacak hiçbir şey kalmayana kadar şiddetle kustu.

Sonra öne doğru yığıldı. Görme yetisi kayboldu, nefes alış veriş kesildi. Ne kadar zaman geçmişti? Saatler mi? *Günler mi?*

Sina'nın artık zaman kavramı yoktu. İşkencesi *sonsuz* dek uzanıyordu.

Güçsüzce, yarattığı kıpkırmızı havuzdan sürünerek uzaklaştı, kendini bir köşeye sürüklerken parmakları kaygan kanı taşla bulaştırdı.

Duvarın dibine çökerek bacaklarını yukarı çekti ve kendini soğuktan korumak için zayıf bir çabayla kollarını bacaklarına doladı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülürken midesi şiddetle çalkalanıyordu.

Cildi gergin hissediyordu. Kırılma noktasına kadar gerilmişti. Sanki vücudu içeriden patlayacakmış gibi.

Her siniri protesto çığlıkları atıyor, kasları çok ağrıyordu.

Tüm bunların sebebi efendisinin haftalardır ondan

beslenmemiş olmasıydı. Fazla kanı güvenli bir şekilde

boşaltmak için Pickspin iyi olacaktı. Ama Sina'nın kendi

kanına erişimi engellenmişti.

İblisim çok acımasız davranıyordu. Beni bu şekilde cezalandırmak çok canavarcaydı.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye haykırdı nefesinin altında, gözyaşları yüzünden daha fazla akıyordu.

Yaptığı pisliği temizleyen pis insanlar onu izliyordu. Onlara dik dik baktı, iğrenme ve öfke göğsüne yayılıyordu.

Hepsini öldürmek istiyorum.

Sina'nın tırnakları uyluklarına battı. *Bu pis, değersiz insanlar... Neden içlerinden biri yüzünden bu şekilde acı çekmek zorundayım?*

İçindeki basınç tekrar yükseldi. Damarları patlayacakmış gibi atıyordu.

"Hayır, hayır, hayır." Sina ellerini kulaklarına bastırarak daha sert sallanmaya başladı. "Bu gerçek değil. Hepsi kafanın içinde, Sinai. Cildin gerilmiyor. Kan damarların şişmiyor. Hepsi kafanın içinde, gerçek değil. *Gerçek değil!*"

Faydası olmadı.

Mide bulantısı kabardı. Alev alev yanan bir fırtına gibi durdurulamazdı. Saf bir çaresizliğin derin iniltisiyle Sina tekrar iki büklüm oldu.

Ağzından şiddetli bir akışla kan fışkırdı, zemine ve duvarlara sıçradı, hücrelerini acısıyla boyadı.

Vücudu tekrar tekrar titredi, çığlıkları kusma sesiyle boğuldu.

Tanrım, çok acı çekiyordu. Çok fazla...! Görüşü tünelleşti, bayıldı.

Otuz Altıncı Bölüm

UZAKTA VE BİRLİKTE

"HAYIR! ARKADAN GİT! Kendini kurtar!" Keskin komut odanın loş sessizliğinde yankılandı ve ardından keskin, soluk soluğa bir pantolon sesi duyuldu. "Anneni koru!"

Emeriel'in gözleri açık perdelerin arasından süzülen şafağın soluk ışığıyla açıldı.

Döndü ve Daemonikai'nin yanında çırpındığını, göğsünün kabardığını, yumruklarının çarşafı sıkıdığını görünce kalbi sıkıştı.

"Onlardan çok fazla var. I..." Çaresiz bir panikle sesi kısıldı. "Çok fazlalar."

"Daemon..." Eli adamın omzundan birkaç santim ötede duruyordu.

En son bir kâbustan uyandığında yanında o l d u ğ u anı zihninde canlandı. Neredeyse hayatına mal olacak bir an.

"Myka, Alvin nerede!?" sesi yeniden yükseldi, çaresizce. "Kardeşin nerede!?"

Boğazı tıkanı, gözleri yaşardı. *Yine orada kapana kısılmıştı.*

Çocuklarını kurtarmayı başaramayan bir babanın dehşetini yeniden yaşıyordu. Gerçek değildi ama sesindeki dehşet açıktı ve onu bir kılıç gibi kesiyordu.

Bunun canı cehenneme.

"Uyan," diye fısıldadı, sonra daha yüksek sesle, "Daemon, uyan!"

Elleri adamın geniş omuzlarına dolandı ve onu sarstı. "Bunu bir daha y a ş a m a , ben buradayım."

"İnsanlara bizden nasıl bahsedebildin Alvin? Ne kadar sarhoş olursan ol, bunu yapmamalıydın..." Nefes alış verişi daha yüksek ve çılgınca bir hal aldı.

Emeriel yarı yarıya onun üzerine tırmanarak kollarını titreyen bedenine doladı. "Bana geri dön, lütfen."

Gözleri birden açıldı, göğsü hızla yükselip onunkine çarpıyordu.

"Bir şeyin yok," diyerek onu yatıştırdı ve buna inanmasını istedi. "Bu sadece bir kâbus. Güvendesin."

"Emeriel?" Sesi şaşkındı, gözleri kızın yüzünde geziniyordu.

"Evet, benim." Yüzünü daha iyi görebilmek için kendini ayarladı, elleriyle adamın terden ıslanmış alındaki nemli saçları okşadı.

Cehennemden tırnaklarıyla kazıyarak çıkmış bir adama benziyordu.

"Bu rüyaları hâlâ sık sık görüyor musun? Yoksa olanlar yüzünden mi?" *Çocuğumuzu kaybetmemiz.*

"Ara sıra," dedi kısık sesle. "Ama... Şu anda bunu düşünemem. Bunu düşünmek istemiyorum." Yüzünde vahşi, çaresiz bir ifade vardı. "Unutmam gerek. Unutmama yardım et."

"Neye ihtiyacın var?"

"Sana ihtiyacım var. Senin içinde olmaya ihtiyacım var." İsteddiği şey kafasına dank etmiş olmalıydı çünkü çaresizliğe korku da eklenmişti. "Kahretsin, özür dilerim. Senden bunu istememeliydim. Ne yapıyorum ben? I-"

"Hey, sorun yok canım." Onu daha yakına çekti ve sırtüstü dönerek kalçalarını ayırdı. Geceliğinin eteğini kaldırarak kendini ona gösterdi. "İşte..."

"Hayır, seni bu şekilde kullanamam. Bu senin için adil değil. I-" Kendisiyle savaşıyor sertçe yutkundu.

"Yapmanı istiyorum. Ben sizin kadınıyım, Yüce Kralım. Seninle ilgilenmeme izin ver," diyerek onu ikna etti ve ileri doğru itti. "Acını hafifletecekse beni kullan."

Çatışma gözlerinde savaşıyordu. "Seni incitmek istemiyorum..."

"İsteyerek teklif ediyorum çünkü bunu istiyorum. Lütfen beni yalvartma. Seni tekrar içimde hissetmek istiyorum."

"Emeriel..." Minnettarlık ve rahatlama acı dolu bakışlarını yumuşattı.

Keskin bir nefes vererek bacaklarının arasına geçti, aceleyle pantolonunu çıkarırken elleri titriyordu.

Uyarılmışlığı kadının dişiliğine baskı yapıyordu ama içine girmede.

Giysisinin yakasını kavrayıp tek bir çekişle yırtarak göğsünün yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkardı. Başını eğerek ağzını meme ucunun üzerine kapadı ve aklıkla emdi.

Emeriel dudağını ısırdı, nefesi kesildi. Göğüsleri hâlâ hassastı.

Yine de adamın başını daha sıkı kavradı ve onu kendine doğru çekti.

"Evet, seni çok seviyorum. Benim güçlü, güçlü erkeğim." Mırıltılar dudaklarından doğal bir şekilde döküldü, içinde sıcaklık yükseldi. "Sevgilim."

Boğazının altından hırladı, eli diğer göğsünü yoğurup bastırırken ağzı meme ucunu sertçe çekiştirdi.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın coşkusuyla emiyor, her çekişini, her güçlü emişini ona hissettiriyordu. Zevkin keskin darbelerini doğrudan çekirdeğine gönderdi.

Emeriel'in arzusu kıpırdandı, her dokunuşta... ağzının her çekişinde yükseldi.

Sevgilisinin göğüslere karşı özel bir düşkünlüğü olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Onu bu şekilde görmenin son derece erotik bir yanı vardı.

Emeriel onu yakınında tutarken, açlığı içinde kaybolmuş bir şekilde ona yapıştı.

Gözleri kapalıydı, her emişte yanakları çukurlaşıyordu ve Emeriel kıvrınmamaya çalışırken dudaklarından süzülen yumuşak iniltiyi durduramıyordu.

Daemonikai odağını bozmadan ya da onu bırakmadan yer değiştirdi ve bacağına kalçasının üzerine kaldırdı. Sonra tek bir yumuşak hareketle içine girdi.

Emeriel dudağını sertçe ısırdı ve rahatsızlık hissiyle boğazına hücum eden keskin çılgılığı bastırmaya çalıştı.

"İşte bu," diye cesaretlendirdi. "İşte bu, sevgili kralım."

Kalçaları hareket etmeye başladı, yavaş ve derin, kalın boyu onu geriye itiyordu.

Kendini rahatsız edici görünen bir pozisyona getirirken boğazından uzun, alçak zevk iniltileri yükseldi, onu bırakmayı ya da teması kaybetmeyi reddediyordu.

Emeriel göğsünü avuçladı ve küçük çılgınlıklar atarken ona sundu.

Emeriel'in meme ucunu durmaksızın emmesi, itişlerinin sabit ritmiyle birleştiğinde, onu nefessiz bırakan tatlı bir ıstırap yarattı. Bu zevk-acı hissi neredeyse çok fazlaydı.

Zirveye ulaşmayı beklemiyordu, ancak serbest bırakma, uyarı veya birikme olmaksızın aniden üzerine geldi. Yumuşak dalgalar halinde içinden geçti.

Kendini ona teslim ederek uzun uzun inledi, küçük titremeler vücudunu sarstı.

O bunu atlatırken, Daemonikai aynı vuruşları sürdürdü, aşırı hassas göğsünü aynı şekilde çekti. Artçı sarsıntılar sertleşti, vücudu aşırı uyarılmayı protesto etti.

Emeriel inledi, ayak parmakları kıvrıldı, buna daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Neyse ki, adamın hızı artmaya başladı ve yaklaşmakta olan salıverilmesinin bir işareti olarak koordinasyonunu kaybetti.

Göğsünden gelen alçak sesler gırtlaktan gelen inlemelere dönüştü ve sonunda ağzı onun istismar edilen meme ucunu serbest bıraktı. Orgazm olurken dudakları sessiz bir coşkuyla hafifçe aralandı.

Kadının içinde sarsılarak, sanki onun en derin yerlerine girmeye çalışıyormuş gibi daha sert itti.

Menisi mini orgazmlar gibi duyguları tetikledi ve ona sarılırken çığlıkları karanlık odayı doldurdu.

Sonunda, itişleri yavaşladı, elleri vücudunun üzerinde dolaştı, poposunu avuçladı, sırtını okşadı - ulaşabildiği her yere dokundu.

Son dalgalar da çekildiğinde Emeriel gözlerini açtı.

Daemonikai'nin gözleri hâlâ kapalıydı, hareketleri yavaştı. Tekrar uykuya dalıyordu.

"İyi misin?" diye sordu usulca, parmaklarını onun nemli saçlarına sürterek.

Daemonikai anlam veremediği bir şeyler mırıldandı, sonra da körü körüne diğer meme ucunu bulup hevesli ağzını ona yapıştırdı.

Uyku onu tamamen ele geçirdiğinde bile emmeye başladığında boğazı çalıştı. Ve geri çekilmedi, onun derinliklerine gömülü kaldı.

Emeriel'in dudaklarını şefkatli bir gülümseme süsledi. Usulca iç çekerek parmaklarını onun saçlarında gezdirirken kendi gözleri de kapandı ve huzurlu bir uyku onu alıp götürdü.

Büyük Kral Daemonikai uyandığında şaşırtıcı derecede iyi dinlenmiş hissediyordu.

Gözleri odanın aydınlığına, açık pencereden süzülen güneş ışığına alıştı. *Ne kadar uyumuşlardı?*

Hafifçe kıpırdandı ve kendini Emeriel'in yumuşak, kremi göğsüyle yüz yüze buldu.

Koyu renkli ve kızarmış baştan çıkarıcı meme ucu doğrudan ona dönüktü ve bu manzara karşısında ağzı sulandı. Aleti kızın içinde kıvrıldı ve dikkatini vücutlarının yakın bir şekilde birleştiği gerçeğine çekti.

Kâbuslarının anıları... ve ardından gelen ateşli sevişme zihnini doldurdu.

Dişlerini gıcırdatan Daemonikai, onu tekrar almamak için sahip olduğu tüm kısıtlamaları topladı.

Kadının sıkı, ılık sıcaklığından geri çekildi, hatta kadın ona yapışmış, onu tekrar içine çekmeye çalışıyordu ve bu his neredeyse onu çözüyordu. Ama ısrar etti ve sonunda kendini serbest bıraktı.

Yırtık giysisini yukarı çekti, etli göğüslerini örttü ve onları gezinen gözlerinden korudu.

Sonra sadece onun uyumasını izledi.

Daemonikai uzun, sessiz dakikalar boyunca onun dudaklarının nazik kıvrımını, burnunu süsleyen minik çili, göğsünün düzenli iniş çıkışını seyretti.

"Biliyor musun, her zaman her şeyle tek başıma başa çıkmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm," diye mırıldandı odanın sessizliğine. "Ve yüzyıllardır gerçekten yalnız kalmamış biri için bu korkutucu bir kavramdı. Ama sonra sen geldin. Belki de Ukrae benden bazen düşündüğüm kadar nefret etmiyordur."

İçini çekti, kalbinde ani bir dilek kıpırdandı. *Keşke sanatsal yetenekleri olsaydı...* Daemonikai onu aynen böyle çizdi.

Sakin ifadesi. Etrafına bir hale gibi yayılmış saçları. *Sihir* gibi bir güzellik.

"Hayatımda hiç senin gibi bir sürpriz beklemiyordum." Eğildi ve kızın burnuna şefkatli bir öpücük kondurdu. "Dün gece için teşekkür ederim... ve bu sabah için."

Sessizce ayağa kalktı ve bir leğene su doldurmak için odayı geçerek bir el bezi aldı.

Yatağa dönerek onun yanına diz çöktü ve uyluklarını nazikçe ayırarak güzel, tatlı mahrem yerlerini bir kez daha gözlerinin önüne serdi.

Daemonikai onu temizlemeye başladı, uyluklarının iç kısmındaki sıvıyı sildi. Bez doğrudan hassas göbeğine değdiğinde kadın irkildi ama uyanmadı.

Suçluluk duygusu içinde kabardı. Muhtemelen her yeri ağrıyordu, çünkü doyumsuz ve bencil davranıyordu.

Onu temizlemeye devam etti, şimdi daha da nazikti, dinlenmesini bozmadan ona bakıldığından emin olmak için gerekenden çok daha uzun sürdü.

İşi bittiğinde battaniyeyi üzerine çekerek onu özenle yatırdı ve rahatsız edilmeden uyumaya bıraktı.

Kendi banyosundan sonra Daemonikai ava çıktı. *Ona gerçek bir prenses gibi davranma zamanı gelmişti.*

Ağaçların arasından hızla geçerken tanıdık patikalar onu serin hava ve hışırdayan yapraklarla karşıladı. Odaklanmaya devam etti, prenses uyanmadan önce kulübeye dönmesi gerekiyordu.

Avını fark etmesi uzun sürmedi. Yaratık onun varlığını hissetti ve kaçtı.

Daemonikai bir hız patlamasıyla kovaladı ve mesafeyi zahmetsizce kapattı. Akıcı bir hareketle hayvanı yakaladı ve boynunu bükerek hayatına anında son verdi.

Cansız avını omuzlarına alarak, temiz bir avla tatmin olmuş bir şekilde kulübeye doğru yola koyuldu.

Emeriel irkilerek uyandı, eli yanındaki boşluğu bulduğunda kalbi sıkıştı. Çarşaf lar soğuktu.

Duvara asılı büyük saate bakarak yüzünü buruşturdu. Bütün günü uyuyarak geçirmişti; akşamın ilk saatleriydi bile.

Sessiz odada midesi yüksek sesle guruldadı. *Tanrım, açlıktan ölüyorum.*

Hızlı bir banyodan sonra yeni kıyafetlerini giydi ve oturma odasına doğru ilerledi.

Orada, minderlerin üzerine rahatça yayılmış Kral Daemonikai duruyordu.

Elinde katlanmış bir haber sayfası vardı, gözleri yazıyı tarıyordu.

Kız içeri adımını atar atmaz sayfayı indirdi ve keskin bakışlarını kolaylıkla ona kilitledi.

"Uyuyan tanrıça uyanıyor," diye mırıldandı.

Adamın sesindeki alçak tını yanaklarını ısıttı, adımları durakladı.

Adamın belirgin kol kaslarına bakmamaya çalıştı ama başaramadı.

Giydiği ince tunik, güçlü pazularını gizlemek için çok az şey yapmıştı.

"Majesteleri." Emeriel onun gözlerine bakamadan reverans yaptı.

Nihayet uzlaştıklarına göre, Emeriel garip bir şekilde k a r a r s ız hissediyordu.

Şimdi benden ne bekleniyordu?

Daha önce hiçbir erkeğin ona doğru dürüst kur yapmasına izin vermemişti, hele de onun gibi içinde güçlü duygular uyandıran bir erkeğin.

"Buraya gel, genç prenses."

Bir adım daha yaklaştı, bir adım ötede durdu, elleri önünde gergin bir şekilde kenetlenmişti.

"Erkeğini böyle selamlamamalısın." Dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Beni düzgünce selamla."

Kalbi tekledi. *Ne istiyordu? Sarılmak mı?*

Adamın oturuşuna bir göz attı. *Bu garip olabilir.*

Boğazını temizleyerek kollarını çekingen bir şekilde açtı ve kabul edilebilir bir kucaklaşma olarak geçeceğini umduğu şey için öne doğru eğildi.

Daha ileri gidemeden, adamın güçlü kolu belini kavradı ve onu öne doğru çekti.

Dengesini kaybedip ona doğru yuvarlanırken nefesi kesildi. Adamın kolları onu sahiplenircesine sardı ve başını yana eğerek dudaklarına yapıştı.

Öpücük hafif, yumuşak ve inanılmaz derecede sıcaktı.

Kızın ilk şaşkınlığı, ona karşı gevşeyip elleri göğsünde yerini bulduğunda bir iç çekişe dönüştü. Kalp atışları parmak uçlarının altında sabit ve güçlüydü.

Emeriel de onu öptü, belirsizliği onun dokunuşunun sıcaklığıyla kaybordu.

Vazgeçeceğim şey bu muydu yani? Bu düşünce aklından geçti. *Her gün böyle uyanmayı umursamazdım.*

Adam nihayet geri çekildiğinde başı dönüyor, nefesi sık soluklarla geliyordu. Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, duyularını bulanıklaştıran sersemliği gidermeye çalıştı.

"Bu." Sırıttı. "Benim güzel Riel'im, *Ruhbağanı* böyle mi selamlıyorsun?"

Tanrım, keşke her zaman böyle olsa. Emeriel dua etti. *Lütfen günlerimizi bunun gibi daha fazla mutlulukla doldurun.*

Sabahın erken saatlerinde odasına dönen Büyük Lord Zaiper seks kokuyordu ve neşeyle ılık çalıyordu. Adımları belirgin bir çalım taşıyordu.

Baş askeri onu merakla izledi ama saygıyla çenesini kapalı tuttu.

Zaiper fark etti ve odasına girerken sıırıttı. "Devam et, sorabilirsin."

Razarr başını hafifçe eğdi. "Bu sabah alışılmadık derecede neşeli görünüyorsunuz Majesteleri. Bir durum mu var?"

"Ah, gerçekten de var." Zaiper omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve göz kırptı. "Bu krallıktaki çok önemli iki kişi için gerçekten özel bir şey hazırlıyorum. Bekleyin ve görün."

Razarr'ın merakı derinleşti ama ses tonu ölçülü kalmaya devam etti. "Bu, özel planınızın kusursuz olduğu anlamına mı geliyor?"

"Kesinlikle." Zaiper'in gözleri saf bir heyecanla parlıyordu. "Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Onca başarısızlıktan sonra, şimdiye kadar gördüğün hiçbir şeye benzemeyen bir zafere tanık olmak üzeresin. Bekle, Razarr." Islıkla neşeli bir melodi çalarak soyunmaya başladı. "*Çok büyük olacak.*"

Otuz Yedinci Bölüm

KIYAMET AĞI

SONRAKİ ÜÇ GÜN Emeriel'in hayatındaki en güzel günlerdi. O ve Kral Daemonikai neredeyse her anı birlikte geçirdiler ve Emeriel her birine değer verdi.

Her şey hakkında konuştular. İnsan dünyasında geçirdiği zaman, fiziksel eğitimi, hobileri ve çocukluk anıları. O da kendi gençliği hakkında içini döktü, hatta rahmetli ailesinden parçalar paylaştı.

Emeriel yemek tabaklarını kaldırırken hafifçe mırıldandı. İçinden sıcak ve canlı bir neşe fişkırıyordu. Garip ya da acı verici olabilecek konulara bile - hafifçe de olsa - gerilim ya da kaçınma olmaksızın değinildi.

Birlikte kaydettikleri inanılmaz ilerlemeden dolayı gerçekten, derinden mutluydu.

Mahkemeyi, geçmişlerini ve acılarını bir kenara bırakarak, bu günleri sadece birlikte olarak geçirmişlerdi. Huzur, sessizlik ve çevrenin sadeliği güzel bir değişiklikti. Urai'nin dış köylerinden birinde yer alan bu kulübe onlar için bir sığınak haline gelmişti ve o da bunu seviyordu.

Dün akşam Daemonikai onu yürüyüşe çıkarmış ve köyün dolambaçlı yollarında gezdirmişti. Yerli halk büyük krallarını coşku ve nezaketle karşıladı ve aynı sıcaklığı ona da gösterdi.

Eve döndüklerinde, Daemonikai onu çıtırdayan şöminenin yanında kucağına çekti ve gece geç saatlere kadar konuşup sarıldılar.

Onun tüm dikkatini üzerinde toplamayı, gülümsemesini izlemeyi ve onu bu kadar rahat görmeyi seviyordu.

Ama hafif bir endişe onu rahatsız etti.

Kral Daemonikai günlerdir ona yakından dokunmamıştı.

Sevgi göstermediğinden değildi. Hatta bazen, sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi ona çok yakın duruyordu. Sarıldıklarında onu okşamak söz konusu olduğunda elleri her zaman açgözlüydü.

Bazen de kız onun yanından geçerken, beklenmedik bir anda poposunu avuçluyor ya da göğüslerine dokunuyor ve kızın sarsılmasına neden oluyordu. Ama her şey orada bitiyordu.

Erkekliğinin karanlık saatler boyunca onu dürttüğü gecelere ya da açık bir uyarılmayla uyandığı sabahlara rağmen, bir daha onun bedenini almaya çalışmamıştı.

Bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı ama ediyordu.

Emeriel onu bu şekilde özlemişti. Onu tekrar hissetmek istiyordu. Bunu ne kadar sık düşündüğüne inanamıyordu.

Bacaklarını onun için açmayı ne kadar çok arzuladığı onu endişelendiriyordu... onun tekrar vücuduna girmesine izin vermeyi. *Hiç de kadınsı olmayan bir açlık.*

Emeriel kendini hiç böyle hayal etmemişti.

Sadece üç yıl önce, cinsel yaklaşma fikri onu dehşete düşürmüştü. Kız kardeşini başka bir aristokratın elinden kurtarmak zorunda kaldığı her seferinde kalbi göğsünden sökölüp ona uzatılmıştı.

Emeriel, Sevgilisiyle paylaştığı şeyin, o bakanların kız kardeşine zorla yaptırdığı mide bulandırıcı, aşağılayıcı eyleme hiç benzemediğini biliyordu. Sahip oldukları şey farklıydı, özeldi ve *çok güzeldi*.

Ama yine de... bunu bu kadar çok istememeliydi. *Genelevdeki bir fahişe gibi* bunu bu kadar çok düşünmemeliydi.

Bu yüzden sessiz kaldı, arzularını bastırdı, bu arzular onu sürekli bir açlık içinde bıraksa da, bu durumdan kurtulamadı.

Neyse ki kâbusları günlerdir geri dönmemişti. Kederli bir ifadeyle uzaklara baktığı anlar oluyordu ama ne zaman onu görse ifadesi değişiyor ve duruşu rahatlıyordu. Her zaman tamamen hazır ve dikkatliydi. Sanki dünyada ondan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Emeriel bunun tadını çıkardı. Onun evreninin merkezi olma hissinden zevk alıyordu. Neredeyse sonsuza kadar burada, dış dünyadan etkilenmeden kalabilmeyi dileyecekti.

Ama bu ertelemenin geçici olduğunu biliyordu. Görev çağırıyordu. Birkaç gün içinde bu cenneti terk edeceklerdi.

Emeriel mutfaktaki işini bitirdikten sonra onu aramaya çıktı.

Yatak odaları boştu, yatakta kimse yoktu.

Dışarı çıktığında, serin akşam esintisi tenine değdi ve Emeriel'in en sevdiği yerlerden biri olan okçuluk poligonuna doğru ilerledi ama etraf sessizdi, Sevgilisi ortalıkta yoktu.

Bahçeyi kontrol etti ve bitkilerle ilgilenen bahçıvanı gördü. Bahçıvan saygılı bir selam verdi. "Majesteleri,"

"Majestelerini gördünüz mü?" diye sordu, akşam esintisiyle oynaşan saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Evet, prensesim. Bu yöne doğru gitti." Arkasını, ormana doğru işaret etti.

"Teşekkür ederim." Ona hafifçe başını salladı. "İşinizin başına dönebilirsiniz." Emeriel sık ağaçlara doğru döndü. Gölgeler solan ışıktaki uzun uzun uzanıyor, gölgeliklerin altına adım attığında kuş sesleri onu selamlıyordu. Rüzgâr ağaçların arasından geçerek yaprakları hışırdatıyor, uzun saçlarını

Omuzlarının etrafında dönüyor, giysileri su gibi akıyordu.

"Kralım...?"

Cevap yok.

Bu daha derin o cesaret içine ve Orman, ve daha fazla farklı atmosferi hissetti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu ve durdu.

Bir şey onu izliyordu.

Ama hissettiği korku değildi, tamamen başka bir şeydi. *Farkındalık.*

Arkadaşım.

O buradaydı. Onu izliyordu. Onu avlıyordu.

Nefesi hızlandı, kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. Onu göremiyordu ama *hissediyordu.*

Bakışlarının tanıdık yoğunluğunu fiziksel bir dokunuş gibi hissetti. O bir avdı ve o da bir avcı.

Syren olduğu için mi yoksa onun *Ruhbağı* olduğu için mi? Aniden içine bir dürtü saplandı.

Kaçmak.

Ve böylece fırladı.

Emeriel ormanda hızla ilerlerken ayakları yere neredeyse hiç değmiyordu, ağaçlar bir bulanıklık içinde hızla geçip gidiyordu.

Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanıyordu.

Sanki şeytanın kendisi peşindeymiş gibi koşuyordu.

Derin bir hırıltı havada yuvarlandı ve omurgasından aşağı bir heyecan gönderdi.

Gözlerini ağaçların arasında gezdirerek etrafına bakındı ama sesin nereden geldiğini anlayamadı. Durmadı.

En son böyle koştuğu zamanın anısı su yüzüne çıktı. Üç yıl önce, suikastçılar hayatını sona erdirmek amacıyla onu kovalamış ve o hepsinden kaçmıştı.

Sevgilim bu konuda çok iyi olduğumu biliyor mu?

Meydan okurcasına gülümseyerek kendini daha da zorladı ve rüzgâra doğru eğildi. Eğer erkeği bir av istiyorsa, ona bir av verecekti.

Kendini neşeli hissediyordu, ona doğal gelen bir hız ve zarafetle hareket ederken kahkahaları yükseliyordu.

Gelin, Büyük Kralım. Yakalayabilirsen yakala beni.

"Bir ziyaretçiniz var," diye seslendi bir askerin sesi, koridorda yankılanarak.

Sina yerden fırladı, kalbi hızla çarpıyordu. Sina o kadar hızlı hareket etti ki barikata doğru koşarken neredeyse tökezliyordu. "Kim o? Kim-"

Büyük Lord Zaiper, her zamanki üstünlük havasıyla yürüyerek hücrelerine yaklaşırken görüldü.

Onu görmenin heyecanı o kadar büyüktü ki Sina kendini ayaklarının üzerinde zıplarken buldu.

"Evet! Evet! Benim için geleceğini biliyordum!" diye haykırdı, sesi rahatlamayla yükselmişti. "Neden bu kadar uzun sürdü? Burada çürüyüp duruyordum!"

"Hükümdarınızı böyle mi selamlıyorsunuz, Hanımefendi?" Zaiper, hücresinin önünde durduğunda dudaklarını kibirli bir gülümseme kapladı. Gözleri onun üzerinde gezindi ve darmadağınık halini inceledi. "Vay, vay, vay. Söylemeliyim ki, burası sana hiç yakışmamış."

"Laf kalabalığını bırakın Lordum ve beni buradan çıkarın," diye homurdandı, ses tonu hayal kırıklığıyla doluydu. "Yatağımı, doğru dürüst bir banyoyu özledim. Burası leş gibi kokuyor. Lütfen beni buradan çıkarın."

Zaiper başını öne eğdi. "Elbette bu kadar saf olamazsın Sina. İkimiz de seni serbest bırakamayacağımızı biliyoruz. Seni cezalandıran Daemonikai. Ottai ya da Vladya olsaydı müdahale edebilirdim ama Büyük Kral değil."

Sina dişlerini sıktı, elleri iki yanında yumruk haline geldi. Bunu zaten biliyordu ama hatırlatması zehrinin akmasına neden oldu. "Ah evet, unutmuşum. Sen

o kadar güce sahip değiller. Daemonikai her zaman nihai lider olacaktır."

Zapier'in yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerini buz gibi bir öfke aldı. "Bu ne cüret!"

Lanet olsun. Dikkatli davranması gerekiyordu. Bu erkek onun özgürlük için tek şansıydı. "Özür dilerim Lordum. Doğru düşünemiyordum."

"Muhafızlara sana otuz kırbaç vurmalarını emretmek geliyor içimden."

"Hayır, lütfen!" Sina ellerini yalvaran bir hareketle birleştirdi. "Bağışlayın beni, yalvarırım. Haftalardır buradayım -akıl sağlığım giderek azalıyor. Lütfen, en büyük ikinci hükümdar, beni buradan çıkarmak için bir şeyler yapmalısınız."

Zaiper yavaşça nefes verdi, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "İçinde bulunduğun durum nedeniyle seni bu seferlik mazur göreceğim. Ama bir daha benimle bu şekilde konuşursan-" Eli fırladı, demir bir kavrayışla boynunu kavradı ve onu soğuk metal parmaklıklara çarptı. "-Seni çıplak ellerimle öldüreceğim."

Acı kafatasını delip geçti, görüşü bulanıklaştı. Dudaklarından zoraki, gergin bir cevap döküldü. "Teşekkür ederim Lordum. Yardımseverliğiniz hayret verici."

"Aptal." Çöp atar gibi bileğinin bir hareketiyle onu serbest bıraktı ve ellerinin tozunu dramatik bir şekilde aldı.

"Lütfen, orada neler oluyor? Mahkemede benim hakkımda bir şey söylendi mi?" Sina sığ bir nefes çekti, sakinliğini yeniden kazanmaya çalışırken nazikçe boynuna dokundu. "Daemonikai nerede ve neden buraya gelmedi?"

"Ah, 'senin Daemon'un' şu anda Ravenshadow'dan uzakta, bir tür aşık mutluluğu rahatlamasında," dedi Zaiper, sırtışı hiç gitmemiş gibi geri döndü. "Üç gün oldu ama kim sayıyor ki?"

"NE!?" Sıcak kıskançlık içinden geçerek içini burktu. "Her şeyden önce, o onun kadını değil!"

"Korkarım öyle," diye cevap verdi Zaiper yumuşak bir sesle, eğlencesi zar zor gizleniyordu. "Ah, söylemeyi unuttum - artık resmileşti. Kur yaptıklarını duyurdu ve onu herkesin önünde sahiplendi. Kız artık tüm Urai'de sadece onun kadını olarak değil, kaderindeki eşi olarak da tanınıyor."

Sina her zamanki öfke ve hiddet dalgasını bekliyordu. Ve evet, onlar oradaydı, çok sıcak bir şekilde yanıyorlardı.

Ama başka bir şey daha vardı.

Acı.

Çiğ, derin, yoğun bir acı. Kemiklerin derinliklerine işleyen türden.

Gözleri yaşlarla doldu ve Sina onları tutmaya bile çalışmadı. Yanaklarından aşağı, sıcak ve kontrolsüz bir şekilde, çorak bir tarlayı oyan dereler gibi akıyorlardı.

"Sil şu gözyaşlarını." Zaiper umursamaz bir el salladı. "Senden böyle bir zayıflık görmek utanç verici, Sina."

"Bu seni neden rahatsız etmiyor? Senin de benim kadar perişan olman gerekmiyor mu?" Hücresinin soğuk demir parmaklıklarını öyle sıkı kavramıştı ki elleri titriyordu. "Daemon'ımla birlikte olduğu her an daha da iyileşiyor. Hayat ona geri akıyor. O sıradan biri değil, onun için yaratılmış. *Onun için. Ruh bağı.*" Sinai kelimeleri tükürdü.

"Yani onunla çiftleşirse, aralarındaki bağ Büyük Kraliçe Evielyn ile olan bağından çok daha güçlü olacak. Yeni doğmuş bir bebek kadar sağlıklı olacak ve sen, Büyük Lord Zaiper, onu asla deviremeyeceksin. Sıfıncı kareye geri döneceksiniz ve o büyük taht *asla* sizin olmayacak."

"Bu asla olmayacak," dedi Zaiper kesin bir ifadeyle. "Asla çiftleşmeyecekler." "Peki neden?"

"Bunu sağlamak için planlar yapıyorum."

"Planlar, planlar, planlar. Sahip olduğumuz tek şey bu, planlar!" Ses tonundan acılık damlıyordu. "Ve asla iyi yaşlanmazlar. Senin 'saçma sapan planlarından' biri beni bu karmaşanın içine soktu!"

"Hayır, seni buraya getiren şey beceriksizliğindi. Bir suç mahallinde asla kan akıtılmaması gerektiğini en iyi sizin bilmeniz gerekir." Zaiper tersledi.

Sina gözlerini sıkıca kapadı ve ona kadar saydı. O kan damlası bugün bile pişmanlık duyduğu bir damlaydı.

"Nedir bu planınız?" diye sordu onun yerine. "Emeriel ne zaman unutulmuş bir hikâyeden başka bir şey olmayacak? Ondan gerçekten bıktım ve usandım."

"Hiçbir şey öğrenmedin, değil mi?" Zaiper hayal kırıklığı içinde başını salladı. "İnsan bunca zaman kilit altında kaldıktan sonra duygularının seni yönetmesine izin vermek yerine beyninle düşünmeye başlayacağını sanırdı."

Sina gözlerini indirdi ve öfkeyle gözyaşlarını sildi.

"Tsk." Zaiper onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. "Endişelenme. Bu sefer büyük bir şey planlıyorum - onları tamamen yok edecek bir şey."

Sina'nın merakı uyanmıştı. "Anlat bana."

"Anlatmayacağım," dedi Zaiper sakince. "Parmaklıklar arkasındasın Sina. Sana nihayet gününü gösterdiğinde 'İblis'inin' sana ne tür zihinsel işkenceler yapabileceğini ve sırf özgürlüğünü kazanıp onun gözüne girebilmek için hangi sırları ifşa edebileceğini kimse bilemez." Keskin bakışları Sina'nın tepkisini ölçmek için onu delip geçti.

Sina onun bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bu kulağa... rahatsız edici bir şekilde onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu.

"Sırlarımızı asla ifşa etmem," dedi savunmacı bir tavırla, sesi biraz fazla yüksek çıkmıştı.

"Tabii ki yapmazsın. Çünkü eğer yaparsan, seni burada kendim öldürürüm," dedi Zaiper, hava durumunu tartışmak için kullanılabilecek yumuşak bir tonda. "Seni şimdiye kadar yapılmış en dayanılmaz zehirle zehirlerdim, hızlı ama inanılmaz derecede acılı bir ölümü garantileyecek bir zehirle."

Kız bembeyaz kesildi. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Sana sadece bunu söylemek için uğradım," diye devam etti rahat bir gülümsemeyle. "Tüm bu öfke ve kızgınlığın altında zeki olduğunu biliyorum, bu yüzden beynini akıllıca kullan, Sinai. Burada savunmasızsın. Kaçacak bir yerin yok. Bana seni öldürmem için bir sebep verme."

"Bu tamamen gereksiz," diye mırıldandı Sina, adamın gözlerinden kaçarak. "Açık bir kanıt olmadan seni neden bu kadar saçma bir şeyle suçlayayım ki? Bunu kolayca inkâr edebilir ve beni ölüme mahkûm ettirebilirsin. Ben aptal değilim."

"Gördün mü? Zekice." Zaiper geri adım attı. "Artık bunu anladığımıza göre, sabırlı olmaya çalış. Acı çekiyor olabilirsin ama gerçek bir ceza almayacağın gerçeğiyle teselli bul. Ne de olsa sen *herhangi bir* kan evladı değilsin, *onun* kan evladısın."

Devam etti. "Daemonikai güçlüdür, kendini çoğu kişiden daha iyi kontrol eder ama hiç kimse bir kan sahibinin kanına uzun süre dayanamaz. Er ya da geç sınırına ulaşacaktır. Yine de, aklımdaki şeyle, senden daha önce içmediği için pişman olacaktır."

Kızın kulakları ilgiyle dikildi. "Lütfen bana bu planı anlat, çok merak ediyorum."

Zaiper sırtarak, "Şöyle diyelim, Emeriel çok yakında *Ruhbağı*'nın ellerinde ölecek," dedi. "Bu plan kusursuz. Kimse buna müdahale edemez."

Sinai bir iğnelemeye karşı koyamadı. "Kahin hariç tabii."

Zaiper'in yüzü soldu.

"Böyle bir şey hakkında *şaka* bile yapma!" diye alay etti.

Sinai kendi şakasının imaları karşısında ürperdi ve başını eğdi. "Özür dilerim Lordum."

Ayrılmak için dönerken omzunun üzerinden baktı. "Burada olmaya gelince, her zaman yaptığın şeyi yap güzel Sina. Yalvar, manipüle et, sürün. Bazı açılardan o erkeği hepimizden daha iyi tanıyorsun. Onun en derin hislerine hitap et ve kısa sürede özgür olacaksın."

Adamın arkasından ters ters baktı, adam ortadan kaybolduktan sonra bile öfkesi kaynıyordu.

"Yalvar, manipüle et, sürün," diye alay etti nefesinin altından, yüzünü tiksintiyle buruşturarak. "Burada çürüyüp giden, sırf kendini normal hissetmek için ara sıra kova kova kan kusan sen değilsin." Arkasını dönerek tısladı. "Piç kurusu."

Otuz Sekizinci Bölüm

AV AVI

Büyük Kral Daemonikai'nin vücudundaki gerginlik, kovalamaca sırasında neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı. Hayır, *avlanırken*.

Bu sadece bir kovalamaca değildi, kovalamacayı çabucak bitirmek için son sürat koşmadı. Onu takip ediyordu, her hareketini izleyebilecek kadar yakınında ama lezzetli avını uzatacak kadar da uzağında duruyordu.

Eşi ayaklarının üzerinde hafıftı ve bundan büyük gurur duyuyordu. Hareket etme şekli, çevikliği ve hızı, kovalamacayı *heyecan verici* kılıyor, içinde kükreyen yırtıcıyı besliyordu.

İşin kötü tarafı, aleti o kadar sertleşmişti ki, muhtemelen onunla bir kütüğü bile yarabilirdi.

Onu ne kadar uzun süre avlarsa, içgüdülerini kontrol etmek o kadar zorlaşıyordu. O ilkel dürtü, avını yakalamak, onu yere atmak ve kıyafetlerini yırtmak için ona bağıırıyordu. Kendini onun bedenine gömmek, ormandaki her yaratık onun çığlıklarını duyana kadar içine işemek için.

Dişlerini sıkkan Daemonikai bu dürtüyle savaştı. Ona dokunamazdı, dokunamazdı. Henüz dokunamazdı.

Bu bir işkenceydi. Mutlak ıstırap. Ama onun hak ettiği gibi bir eş olmaya kararlıydı; kendi cinsel arzularını değil, onu ilk sıraya koyan bir eş.

Bunun ne kadar zor olacağını tahmin edememişti.

Emeriel, yaşının getirdiği demir gibi kontrolüyle gurur duyan bir erkek için tüm sınırlarını zorluyordu. Onun vücudunu düşünmeden edemiyordu. Kalçalarının salınımı, kıcının mükemmel kıvrımı, baştan çıkarıcı kabarıklığı

Giysilerinin altındaki göğüsleri... ve kalçalarının arasında bekleyen o tatlı, bağımlılık yapıcı cennetin düşüncesi...

Sikeyim. Son birkaç gündür ona direnmek onu neredeyse uçurumun kenarına sürüklemişti.

Birden yön değiştirdi ve onu şimdiki zamana geri getirdi. Onu gözden kaybetti.

Ama sadece kısa bir an için.

Kadın bir ağacın arkasına çömelmiş, gözleriyle her yönü tarayarak onu arıyordu.

Ağaçların arasından süzülen yumuşak akşam ışığı, nefes alış verişini düzene sokmaya çalışırken onu aydınlatıyordu. Adam yakındaydı ama onu göremiyordu.

Savaşta ustalaştığı yetenekleri şimdi de işine yarıyor, kusursuz bir şekilde uyum sağlamasına olanak veriyordu.

Yine de onu *hissetmiş* olmalıydı çünkü aniden ayağa fırladı ve tekrar koşmaya başladı.

Adam hızlı ve bulanık bir şekilde ileri atılırken göğsünden saf şehvet dolu bir hırıltı yükseldi, eli kızın belini kavradı ve onu kaldırıp yere fırlattı.

Kadın şaşkınlıkla bağırdı ve mücadele etmeye başladı. Ama adam çoktan onun üstüne çıkmış, ağırlığıyla onu yere yapıştırmıştı.

"Yakalandım!" Sesi şehvetle damlayan gırtlaktan gelen bir hırıltıyla çıkmıştı.

Lanet olsun, fark ettiğinden daha fazla kontrolden çıkmıştı. Bir sonraki komutu bunu doğruladı.

"Boyun eğ."

Gözleri büyüdü. "Gözlerin..." "Ne görüyorsun?"

"Sarı. Saf canavar."

"Bu bir av," diye homurdandı. "Kontrol için savaşıyorum. Kıpırdama Riel." Göğsü hızla inip kalkıyor, tüm kasları geriliyordu. "Kımıldama. Bu noktada, bundan sonra ne yapacağımı kontrol edemem."

Korku bekliyordu. Arzu değil.

Kızın gözlerinde, dudaklarının yumuşakça ayrılışında, vücudunun onun altında hafifçe kavislenişindeydi.

"Hangi içgüdüye sahiptin?" sesi hafif bir titreme taşıyordu.

"Öğrenmek istemezsin," diye uyardı. Alnını onunkine yaklaştırarak, ağırlığıyla onu daha sıkı bastırdı ve yağlı uyarılmışlığını hissetmesine izin verdi. Kontrolü hızla zayıflıyordu. "Siktir, siktir, siktir. Kıpırdamadan dur."

"Hayır."

Bu tek kelime vücudundaki tüm kasları donduran bir yıldırım gibiydi.

Daemonikai'nin kafası geriye düştü, bakışları kuşkuyla onunkilere kilitlendi.

"Az önce ne dedin sen?"

"Hayır, boyun eğmeyeceğim," diye nefes aldı. "Boyun eğmeyi reddediyorum."

"Ne vardır sen ne yapıyorsun?" Daemonikai'nin kaslar gitti Gergin, Kendisiyle savaşıırken gözle görülür şekilde titriyordu.

İçindeki canavar öfkeyle göğsüne vuruyor, değişmeye zorlamaya çalışıyordu. *Bize boyun eğmeli! O bizim eşimiz!*

"Bunu yapma Emeriel," diye uyardı. "Eğer seni bu şekilde alırsam, bu... hayvani olur."

"Yap." Emeriel'in meydan okuması yanaklarındaki allık kadar parlaktı.

"Bana benim Urekai Alfa'm olduğunu göster."

Vücudu daha sert titreşti, arzu ve kısıtlama savaşıyordu. Canavarının yükseldiğini, pençelerini içine sapladığını hissedebiliyordu.

Hayır, bundan uzak dur. Burada sana ihtiyaç yok-

"Belki de Lord Herod daha iyi bir alfa olurdu," diye alay etti Emeriel. "O beni zapt edecek ve bana istediğimi verecek kadar güçlü-"

Boğazını parçalayan hayvani kükreme, etraflarındaki ormanı susturdu... ve her şey bulanıklaştı.

Onu ters çevirdiğinin ve kıyafetlerini yırttığının farkında bile değildi. Şimdi kadın karnının üzerine yatmış, adam üzerine bastırmış, ellerini başının üzerinde tutmuş, yüzünü yere bastırmıştı.

Dizleriyle kalçalarını araladığının, hızlı, sarsak hareketlerle pantolonunu çözdüğünün ve içine daldığının farkında bile değildi.

Kadın inliyor, ona doğru eğiliyor ve ona uyum sağlamaya çalışırken kıpırdanıyordu ama adam ona hiç şans tanımadı.

Onu sertçe, sınırsızca, yere çarparak becerdi.

Her vuruş canavarını besliyor, dudaklarından çıkan her çığlık adamın içinde cızırdayan zevki körüklüyordu.

"Yessss," diye inledi kırık bir çığlıkla. "Oh tanrılar, çok dolu, çok iyi, ugh çok büyük-daha fazla!" Sesi her sesle birlikte değişirken dudaklarından anlamsız sözcükler döküldü - inlemeler, çığlıklar, çaresiz pantolonlar. Onun altında titriyor, her hamleyi kabul ediyordu.

Seks, onu uyardığı her şey ve daha fazlasıydı. Hayvani ve vahşiydi.

Kendini tutmayı, yavaşlamayı denemişti - lanet olsun, *denemişti* ama kontrolü tamamen *yanmıştı*.

Onun olduğunu bilmeye, iliklerinde ve ruhunda hissetmeye ihtiyacı vardı. Sadece ve sadece onun için yaratılmıştı.

Ve asla şüphe kalmayana kadar bu bilgiyi onun içine işleyeceğim!

Onu bir mengene gibi sıktı, boşalırken attığı çığlık geceyi yırttı.

Daemonikai normal bir günde asla kullanmayacağı bir dizi kabalıkta bir fırtına gibi küfretti, itişleri kekeledi.

Kadının gerginliği onun serbest kalmasını sağlıyor, onu öyle güzel boğuyor, öyle büyük bir his dalgasının içine çekiyordu ki aklını kaybedebileceğini düşünüyordu.

Adam tekrar içine girmeye devam ederken, kadının bileklerini sıkan elleri daha da sıkılaştı.

"Sen kime aitsin?" diye hırladı. "Sana!"

diye bağırdı.

"Ben. Duyamıyorum. Duyamıyorum. Bunu." Öfkeli yumrukları her kelimedede kadının Syren bezlerine acımadan saplanıyordu. "Kim. Kim. Sen. Ait. Aitsin!"

"Senin!" diye uludu teslimiyet içinde. "Ben seninim! Seninim, Tanrım...!" Her nefesi bir tıslamaydı, ssss'leri çıkarıyordu, gözleri kafasının içine doğru yuvarlanıyordu.

Teslim olması yeterli olmalıydı ama değildi. Ne onun için, ne de öfkeli canavarı için.

Dışarı! Dışarı! Zihnine çarptı, kontrol istiyordu, kendi formunda ona binmek istiyordu.

Hayır. Bu haldeyken onu serbest bırakmayacağım. Dişlerini o kadar sıktı ki neredeyse çatlayacaklardı, vahşi ihtiyacını dalmalarına kanalize etti. Kendini onun çığlıklarına ve vücudunun onu karşılama şekline odaklanmaya zorlayarak onu daha sert bir şekilde içine aldı.

Onun altında gerilirken sesi bir zevk kreşendosunda tekrar yükseldi, başka bir zirve hızla inşa edildi.

Doruğa ulaştığında, canavarı fırsatı yakaladı ve o durduramadan değişim başladı.

Ellerinin gerildiğini hissedene kadar -şimdi bir pençe, uzayan pençeler-neler olduğunu fark etmedi. Onunla savaştı, pençeleriyle geri çekildi, tam dönüşümünü tamamlayamadan canavarı aşağı indirmeye zorladı. Ama erkek formuna tam olarak geri dönemedi, canavar zaten üstünlüğü elinde tutuyordu.

Tamam, onu paylaşıyoruz. Sen ve ben, ikimiz de yarı vardiyalı olacağız. Anlaştık mı? Anlaştık, canavarı memnuniyetle mırıldandı.

Zaten iri olan erkekliği daha da kabarmıştı. Ama kadın Bir Syren. Onun Syren'i.

Vücudu ona uyum sağlamak için esnedi, ancak uyum inanılmaz derecede sıkı kaldı. Aşırı hassas bezlerini ve aşırı uyarılmış duvarlarını en hafif vuruşlarla bile *eziyorlardı*.

Genç prensesi onun altında inliyordu, başka bir serbest bırakma onu parçalara ayırırken tırnakları elini ısıırıyordu.

Ormanın en derin yerinde olabilirlerdi ama çığlıkları ağaçların arasında o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki, ormanın sınırının çok ötesine taşındıklarından emindi. Ve bu onun ilkel yanını fazlasıyla tatmin ediyordu.

Ta ki kadının duvarları onu öyle bir sıkıştırana kadar, hareket edecek yer kalmamıştı. Yine de sığ itişler yaptı, hırıltıları ve homurtuları onun çığlıklarının sesine karıştı ve kendi kurtuluşunu tekrar aradı.

Ve Daemonikai'nin salgısı tekrar geldiğinde, onu *yok etti*.

Adam sanki bir nöbetin sancılarına yakalanmış gibi şiddetle, kontrolsüzce titrerken, kadın sperminin son damlasına kadar sıkı...

Kıvılcımlar göz kapaklarının arkasında havai fişekler gibi dans etti, görüşü neredeyse siyaha dönene kadar karardı.

Dünyası nihayet tekrar odaklandığında, yavaş ve düzensiz bir nefes vererek tekrar erkek formuna büründü.

Altında, insan hazinesi tamamen hareketsiz yatıyordu, vücudu bitkin, nefesi yumuşaktı. Bilincini kaybetmişti. GRAND KING DAEMONIKAI

Prenses kıpırdayana kadar onun yanında yattı. Güneş ağaçların altına dalmış, ormanı altın ve kıvıl tonlarına boyuyordu. Prensesin göz kapaklarının çırpınarak açılmasını izledi. Çok yakın yatıyorlardı, burunları neredeyse birbirine değiyordu.

"Hey..." diye mırıldandı, parmakları saçlarında bir yol çiziyordu. "Tekrar hoş geldiniz."

"Majesteleri-"

"Daemon," diye düzeltti usulca.

"Daemon." Küçük, memnun bir gülümseme dudaklarını büktü. "Uzun süredir mi baygındım?" Başını iki yana salladı. "Gel, geri dönelim. Gece çöküyor."

Daemonikai önce ayağa kalktı, sonra onun ayağa kalkmasına yardım etti. Gözleri onun çıplak bedenine, kalçalarındaki belli belirsiz kırmızı izlere takıldı.

Kızardı, giysilerinin parçalanmış kalıntılarına bakarken elleri göğüslerini örtmek için yukarı fırladı.

Adam bornozunu çıkarıp kadının küçük omuzlarına örttü. Kadın bornozun ağırlığı altında hafifçe çöktü.

"Çok ağır," diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Daemonikai hafifçe kıkırdadı ve cübbeyi geri aldı. Gömleğini çıkardı ve kızın kollarını yumuşak ketenin içine soktu. "Daha iyi misin?"

Başını salladı, bir adım atarken hafifçe yüzünü buruşturdu.

İlkel tarafı tatmin oldu ama aynı zamanda vicdan azabı da duydu. Kadının bir bacağına nasıl topalladığını fark etti.

"Bunu neden yaptın? Yaralanabilirdin."

"Ama yaralanmadım." Dudaklarına utangaç bir gülümseme değdi ve ağırlığını test ederek öne doğru küçük bir sıçrayış yaptı.

Adam onu belinden yakaladı, kollarına çekti ve bakışlarıyla buluşması için çenesini yukarı kaldırdı. "Avla birlikte gelen cinsel arzuyu anlıyorum ama bu farklıydı. Neden beni böyle kışkırttın Riel?"

Gözlerini kaçırdı ve ayağıyla yeri eşeledi. "Her zaman çok temkinlisin ve bana... uhm... dokunmadın. Ve ben... dokunmanı istedim ama isteyemedim..."

"Yani beni bu şekilde kışkırtmanın cevap olduğunu mu düşündün?"

"Kendini suçlama. Ben... hoşuma gitti. Yaptığımız şeyden zevk aldım." Yanakları daha da kızardı. "Sandığın kadar narin değilim. Ben... uhm... kendini bu kadar tutmadığın zamanları seviyorum."

Düzgün, çekingen prensesi onunla isteklerini paylaşacak kadar rahat olmaya başlamıştı. Daemonikai bir gurur kabarması hissetti.

Ama sesindeki utanç iması hoşuna gitmemişti.

"Bana bak," diye emretti.

Emeriel yavaşça gözlerini onunkilere kaldırdı.

"Sahip olduklarımızdan asla utanma. Bunu istemek tamamen doğal." Yüzünü ellerinin arasına aldı, başparmakları yumuşakça yanaklarını okşadı. "Sen benim *Ruhbağımsın*, genç prenses. Paylaştığımız şey çok özel ve böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı bilmek hoşuma gidiyor. Sen benim için bir bağımlılık gibisin. Seni her istediğimde alsaydım, yatağımdan hiç çıkmazdın."

Yanaklarındaki kızarıklık derinleşerek boynuna doğru yayıldı ama ilk baştaki utanç erimeye başladı ve yerini içten bir gülümsemeye bıraktı.

"Gördüğün gibi hayatım, hissettiklerin son derece normal. Ve sen haklısın -"Kırılgan değilsin." Daha yakına eğildi, nefesi kulağını ısıtıyordu.

"Ne zaman sert ve sert istersen, tek yapman gereken istemek ve sana tam olarak böyle vereceğim."

Emeriel yüzünü onun göğsüne gömdü ve çıplak tenine karşı mırıldandı. "Tamam."

"İşte Galilea, benim küçük sürtük prensesim, tam orada."

Gözleri ıslıl ıslıl parlayarak ona baktı. "Seni seviyorum" diye fısıldarken sesinde hiç tereddüt yoktu.

"Bu sözlerin karşılığını bir gün sana verebilmekten başka bir şey istemiyorum," diye inleyerek başının tepesini öptü.

Sorun yok." Parmaklarıyla onun göğsündeki çizgileri takip etti. "Lütfen bunu gerçekten hissedene kadar söyleme. Ne kadar sürerse sürsün burada olacağım."

Daemonikai onun çenesini tekrar yukarı kaldırdı ve burnuna şefkatli bir öpücük kondurdu. *Benim için zaten çok şey ifade ediyorsun. Seni kaybedemem, benim tatlı, inatçı prensesim.*

"Hadi geri dönelim. Banyo için çok geç kaldık." Onu zahmetsizce kucağına aldı ve göğsüne yasladı.

Başını ona yasladı, adam onu ormanın dışına taşıırken dudaklarında yumuşak, memnun bir gülümseme kıvrıldı.

Ocaktaki ateş kısık bir şekilde yanıyor, titrek bir parıltıyla odayı aydınlatıyordu.

Emeriel ve Daemonikai banyo yaptıktan ve Daemonikai Emeriel'in çürüklerine merhem sürdükten sonra pelüş yatakta birbirlerine sokulmuş bir şekilde yatıyorlardı. Dirseklerine dayanarak birbirlerine bakıyorlardı.

Emeriel parmak ucuyla onun göğsünde tembel bir desen çizdi.

"Düşüncelere dalmışsın," diye gözlemledi Daemonikai. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Hmm?" Emeriel gözlerini kırpıştırarak onun bakışlarıyla buluştu. "Ah, önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece... kız kardeşim," diye itiraf etti iç çekerek. "Beklenmedik yolculuğumuzdan önce onu büyük bir şokla baş başa bıraktım."

"Çocuğumuz."

Emeriel üzüntüyle başını salladı.

"O iyi olacak. Vlada onunla birlikte. Çok fazla endişelenmemesini sağlayacaktır."

"Biliyorum. Sadece... daha önce öğrenemediği için kendini suçlayacak. Ve benim için endişelenecek."

Anlayışla başını salladı. "Vladya da tüm bunlarla nasıl başa çıktığım konusunda endişelenecektir. Beni herkesten daha iyi tanıyor."

"Bu doğru. Lord Vladya size çok değer veriyor."

"Benim onun için endişelendiğim kadar o da benim için endişeleniyor. Artık bu kadar yalnız olmak zorunda olmaması beni sevindiriyor. Çok uzun zamandır yalnızdı."

"Aekeira bana bağ kurmayı planladıklarını söyledi," diye sır verdi Emeriel. "Umarım onlar için gerçekten işe yarar. Olmazsa yıkılır." Duraksadı. "Lord Vladya gerçekten ruhunu geri alamayacak mı? Gerçekten de yapılabilecek başka bir şey yok mu?"

Daemonikai'nin ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Sadece kara büyü yoluyla. Karşılığında eşit değerde bir şey verilmeli." Derin bir nefes verdi. "Kahin başka bir yol biliyor olabilir ama o uyuyor."

"Kahin'den daha önce de bahsetmiştin. Bana ondan bahset," dedi Emeriel merakla.

"O bir Yaşlı. Türümüzün en eski ve en güçlülerinden biri. Benden bile daha yaşlı."

"Gerçekten mi?" Emeriel'in gözleri büyüdü. "Ne kadar yaşlı? Sen beş bin yaşından büyüsun! O yedi bin yaşında mı? *Dokuz* mu?"

Daemonikai gülümsedi. "Kahin yirmi beş bin yaşında, Emeriel."

Emeriel'in çenesi düştü.

Aniden doğruldu ve şaşkınlıkla ona baktı. "*O kadar* yaşlı biri mi var?!"

Onun tepkisiyle eğlenerek başını salladı. "Bu kadar eski çok az varlık var. Tüm dünyada belki on tane. Kahinimiz uygarlıkların yükselişini ve çöküşünü gördü, çağların dönüşümüne tanıklık etti. Tanrılarla, özellikle de güçlü varlıkların tanrısı Ukrae ile olan en yakın bağlantımız o."

Emeriel yavaşça tekrar uzandı, zihni allak bullak olmuştu. "Ondan büyük bir saygıyla bahsediyorsun."

"Hepimizin yaptığı gibi," diye onayladı Daemonikai. "Büyük büyübabamı ve ondan önceki babasını tanırdı. Hatta benim doğduğum gece bile oradaymış." Ona bakan gözleri sıcaklıkla doluydu. "O bilge ve güçlü bir varlık, Emeriel. Halkımızın gerçek bir koruyucusu."

"Bunu düşünmek akıl almaz..." Emeriel'in sesi hayretle kısılmıştı. "Yani, *sen sensin*. Eskiden senin yaşayan en yaşlı varlık olduğunu düşünürdüm."

Kıkırdaması göğsünde alçak bir gümbürtüydü. "Umarım öyle değildir, sevgilim. O zaman çoktan derin uykuya dalmış olurdum."

"Bu derin uyku nasıl işliyor?"

"İnsan belli bir yaşa geldiğinde, uyuma arzusu güçlenir. Ama normal uykunun aksine, derin uyku tek bir gece sürmez. Daha uzun ve daha büyüldür," diye açıkladı Daemonikai, sesi uzak bir nitelik kazanarak. "Biri tabut yatağına uzanabilir ve yüz yıl sonra uyanabilir, ya da iki, hatta üç. Yaşlılar dünyadan bıkip usanırlar. Zaman geçirmek için derin uykuyu kullanırlar."

"Bekle." Emeriel'in gözleri saç çizgisine ulaştı. "Tabut-yatak mı?"

"Benim türüm hakkında bilmediğin çok şey var, Emeriel. Bilgimiz engin ve derin, yaşımız kadar uzun, zamanın kendisi kadar eski."

"Ama ben sadece vampirlerin tabut kullandığını sanıyordum," dedi utanarak.

Daemonikai'nin gülümsemesi genişledi. "Fark etmemiş olabilirsin Riel ama biz kan da içeriz."

"Ah... Bir an için bunu neredeyse unutuyordum," diye itiraf etti utanarak.

"Vampirler iğrençtir. *Onların tabutları* gerçektir, bizimkiler ise tabuta benzeyecek şekilde tasarlanmış yataklardır."

"Ah." Emeriel başını salladı, onu anlıyordu. "Peki, Kahin ne zamandır uyuyor?"

"Yedi yüz. Çoğu kişiden daha uzun uyuyor." Yüzünden bir hüznün gölgesi geçti. "Eğer uyanık olsaydı, ay tutulması gecesi bu şekilde sona ermeyebilirdi. Kahin müdahale etmez ama her şeyi görür. Geçmiş, bugünü ve geleceği... İpuçları vermiş olabilir."

"Ama derin uyku yaşlılar için hayati önem taşır," diye devam etti iç çekerek. "Onları akli başında, rahatlamış... bir bütün olarak tutar. İnsanın kontrol edebileceği tek şey uykuya ne zaman gireceğidir. Orada ne kadar kalacakları kendi iradeleri dışındadır."

"Anlıyorum." O da anladı.

"Onu özlüyorum, biliyorsun," diye itiraf etti Daemonikai, bakışları ocaktaki közlere doğru kayarken. "O benim için bir anne figürü gibiydi... çoğumuz için. Hepimiz onun çocuklarıyız."

Emeriel büyülenmişti. "Umarım bir gün onunla tanışabilirim. Kulağa hesaba katılması gereken bir güç gibi geliyor."

"Öyle," diye onayladı Daemonikai. "Tüm Urai'nin büyük tahttan daha fazla saygı duyduğu tek güç."

Emeriel'in aklından bir düşünce geçti. "Hiç derin uykuya dalmayı düşündün mü?"

Daemonikai başını salladı. "Bunun için hiçbir zaman bir nedenim olmadı. O korkunç geceden önce tatmin edici bir hayatım vardı. Sonrasında kendimi ve sadece akıl sağlığımı kaybettim."

Durakladı ve düşünmeye başladı. "Sanırım sen burada olmasaydın, buna sahip olmasaydım... şimdi bunu düşünmeye başlayabilirdim."

Emeriel'in kalbi sevgiyle kabardı. "İyi ki buradayım," diye fısıldadı ve uzanıp onun elini kendi elinin içine aldı. "İyi ki uyumamışsın."

Gülümsemesi yumuşadı, alnındaki endişe çizgileri hafifledi. "Ben de Emeriel." Elini sıkı. "Ben de."

BİR MAĞARADA, ZAMANIN VE HAFIZANIN İÇİNDE KAYBOLDULAR.

Her zaman türlerinin geri kalanı gibi normal görünürlerdi ama değillerdi. Kara büyücülerin olayı buydu; görünüşleri tamamen aldatıcıdır.

"İsteğinizi tekrarlayın, hükümdar," diye homurdandı karanlık büyücü, sesi mağarada yankılanıyordu.

"Birinin bilincini zihninden ayırmanı istiyorum," dedi Zaiper, kaba duvara rahatça yaslanarak. "Tamamen."

Büyücü hafifçe döndü, siyah pelerininin kıvrımlarında ince bir kayma oldu. "Kim bu kişi?"

"Daemonikai Vipertheriov Naelzharoth."

"Peki ya senin adın?"

"Zaiper Thoryk Dragaxlov."

"İstedığınız şey tehlikeli ve yasak bir büyü," dedi büyücü. "Bedelini anlıyor musun?"

Zaiper alay etti. "Anlamasaydım bir *kara* büyücünün peşine düşmezdim."

"Mmm." Büyücü gölgede kaldı, arkası hâlâ dönüktü.

Yüzyıllardır onunla çalışmasına rağmen Zaiper onun yüzünü hiç görmemişti. Dönen siyah pelerini her şeyi gizliyordu.

"Yine de," diye devam etti büyücü, "sonuçlarını açıklamalıyım. Karşılığında bir hayat verilmeli... çok değer verdiğin bir hayat."

"Razarr, kızı getir."

Baş muhafız mağaraya girdi, onu iki kişi daha izledi. Genç bir kadını aralarında sürüklediler, başına kabaca bir çuval geçirdiler.

Onu mağaranın ortasına çekip büyücü ile hükümdarın arasına yerleştirdiklerinde kadın inledi ve merhamet diledi.

"İşte bir hayat," dedi Zaiper ona,

"Senin için kim o?"

"En iyi fahişelerimden biri," dedi Zaiper dişlerini emerek. "Bu kızdan çok hoşlandığımı bilmeni isterim. Sizi temin ederim ki değerli bir şey alıyorsunuz."

Büyücü döndü, yüzü pelerininin içinde gizliydi. Bir elini uzattı, avucunun içinde siyah bir ayna belirdi.

Aynayı kızın yüzünün önünde tuttu, yüzeyi kırmızıya dönmeden önce parlıyordu. Büyücü aynayı geri çekerek pelerininin kıvrımlarına soktu.

Figür düz bir monoton sesle, "Çok değer verdiğin bir şey," diye tekrarlardı. *Siktiğimin zombisi.* "Korkarım insanlara değer vermiyorum."

"O zaman burada işimiz bitti." Büyücü mağaranın girişine doğru döndü, gölgeli formu karanlığın içinde erimeye başlamıştı.

"Peki ya kız? Ve..." Zaiper durdu, düşünüyordu. "Bana olan borcunu ödemek için arıyorum."

Kara büyücü olduğu yerde durdu.

Başını yavaşça çevirdi. "Şimdi mi toplamak istiyorsun? Buna gerçekten değer mi?" "Bakalım... Rüyalarım ile aramdaki tek engel yine aklının kontrolünü kaybedecek ve temel içgüdülerini tatmin etmekten başka çaresi kalmayacak. Çılgına dönecek ve yoluna çıkan herkesi öldürecek... umarım Vladya da öyle yapar. Sonra da *Ruhbağı*'na vahşice davranacak ve onu ölene kadar *emecek*." Zaiper daha büyük sırttı, gözlerinde kötülük vardı. "Öyle bir vuracağım ki

Bir taşla birçok kuş. İnanın bana, buna *çok* değer."

Bunu düşündükçe daha da heyecanlanıyordu. "Çok doğal görünecek. Herkes onun zihninin kırılma olduğunu bilir; kimse kara büyüden şüphelenmez."

Büyücü uzun bir süre sessizce ona baktı. "Halkım kara büyü yaptığım için beni diri diri yakacakken sen beni kurtardın. Ve bunun için sana yüzyıllardır yardım ediyorum."

Zaiper sert bir şekilde başını salladı.

"Sarhoş çocuğun zihnine sahte bir anı yerleştirmene yardım ettim, halkınızın sırrını insanlara verdiğine inanmasını sağladım ve bu da saldırıya neden oldu. Kendi krallığını yıkmaya yardım ettim." Büyücü durakladı, görünmeyen gözleri Zaiper'e dikilmişti. "Ve şimdi de Urai'nin İlk Hükümdarı için zihin parçalama mı istiyorsun?"

"Evet," diye tısladı Zaiper sabırsızlıkla.

"Kızın hayatı ve benim kolum yeterli olacaktır," dedi büyücü. "Büyü başarılı olursa kolum bir ay felçli kalacak. Ama bundan sonra ödeşmiş olacağız. Eğer daha fazla büyü istiyorsan, gereklilikleri yerine getirmelisin."

"Anlaştık!" Zaiper sevincinden neredeyse çıldırmış bir halde ayaklarının üzerinde zıplayarak bağırdı.

"Pekâlâ," dedi büyücünün sesi uğursuz bir yankıyla. "Eğer büyü başarılı olursa, birkaç gün içinde Urai'nin kudretli ve yüce hükümdarı Majesteleri Birinci, Büyük Kral Daemonikai aklını yitirecek."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

KONTROL DIŞI

İKİ GÜN SONRA

Emeriel, kız kardeşinin yatak odasının kapısını açmadan önce kapıyı bir kez çaldı ama o anda donup kaldı.

Ayrıldılar -daha doğrusu Aekeira ayrıldı- Büyük Lord Vladya'nın kucağından, sanki dokunuşu onu aniden yakmış gibi fırladı. Öpüşüyorlardı.

"Em!" Aekeira'nın yüzü kıpkırmızıydı. Hem heyecanlı hem de telaşlı görünüyordu.

"Benim," diye cevap verdi Emeriel nazik bir gülümsemeyle, garipliği hafifletmeye çalışarak. "Davetsiz misafirliğimi bağışlayın. Davet edilmeyi beklemeliydim. Rahatsız edeceğimi bilmiyordum..."

"Hayır, hayır, sorun değil!" Aekeira aceleyle ileri atıldı ve kız kardeşini çabucak kucakladı. "Seni görmek harika. Nasılsın?"

Bu, Aekeira'nın önceki gün kaleye döndüklerinde sorduğu sorunun aynısıydı. Emeriel'in güvencelerine rağmen kız kardeşinin endişesi devam ediyordu.

"İyiyim, gerçekten," diye ısrar etti Emeriel, sonra saygılı bir reveransla üçüncü hükümdara döndü. "Ekselansları."

"Prenses." Lord Vladya başını onaylarcasına eğdi, her zamanki soğukkanlılığı yerindeydi. "Daemonikai eğitim alanından döndü mü?"

"Henüz dönmedi." Emeriel özlemini sesinden uzak tutmaya çalıştı.

Büyük kralı şafaktan beri ortalıkta yoktu ve Emeriel'i saatlerini bahçelerle ilgilenerek ve yeni mahsullerin ekimini denetleyerek geçirmeye bırakmıştı.

Kaleye döndüğünde onun hâlâ eğitimden dönmediğini duymuştu. Onu çok özlemişti.

"Yakında döner," dedi Lord Vladya. "Bu arada kız kardeşinin arkadaşlığının tadını çıkar. Ben artık gideyim." Ellerini arkasında kavuşturdu ve Emeriel'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Lord Vladya, eliniz..." diye soluk soluğa kaldı, şaşkınlığını zapt edemiyordu.

Canavar formuna hapsolmuş olan el şimdi bütündü ve tamamen eski haline dönmüştü.

"Gerçekten de öyle." Vladya onarılmış elini kaldırdı ve içten bir gülümsemeyle inceledi.

Gülümseme, iyileşen elin kendisinden daha şaşırtıcıydı. Emeriel onun yüzünde alaycı ya da sırtıkan olmayan bir gülümseme gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Bu... hoş bir şeydi.

"Bu sabah oldu," diye açıkladı Lord Vladya. "Daemonikai'yi bu haberle şaşırtmak niyetindeyim."

Yanındaki Aekeira sevinçle gülümsüyordu. Emeriel kız kardeşinin son günlerde ne kadar neşeli olduğuna hayret etti.

"Sizin adınıza gerçekten çok sevindim, Majesteleri," dedi Emeriel içtenlikle ve bir kez daha reverans yaptı. "Ve kız kardeşim gibi, zihninizin de Büyük Kral'inki gibi tamamen iyileşmesi için dua ediyorum."

Durakladı. "Ayrıca geçmişteki yardımlarınız için minnettarlığımı ifade etmek istiyorum. Hiç fırsatım olmadı."

"Küçük bir rol oynadım." Büyük Lord elini salladı. "Sebeplerim tamamen bencilce değilmiş gibi davranmayacağım. Daemonikai'yi kimliğinizden habersiz tutmak benim öncelikli kaygımdı."

"Yine de, görmezden geldiğiniz için teşekkür ederim," diye ısrar etti Emeriel. "Ve sırrım ortaya çıktıktan sonra, herkes beni yalnız bırakırken beni ziyaret ettiğiniz için."

Lord Vladya'nın ifadesi yumuşadı. "Son birkaç yılda oldukça olgunlaştınız. Bir zamanlar Ukrae'nin seni Daemonikai'nin *Ruhbağı* olarak seçmesindeki bilgeliğini sorgulamıştım ama şimdi tanrıların ne yaptıklarını çok iyi bildiklerini anlıyorum. Sen ona çok uygunsun, Emeriel."

Emeriel böyle bir iltifat beklemiyordu, özellikle de ondan. Bu beklenmedik bir şekilde memnuniyet vericiydi. "Teşekkür ederim, Lordum."

"Duruşunu koru, asker! Sallanan bir kalkan savaş alanında hayatına mal olur!"
Büyük Kral Daemonikai'nin sesi eğitim alanında gürledi.

Genç bir asker aceleyle tutuşunu düzeltti, yüzünün kızardığını fark etti.

Büyük Lord Ottai birkaç adım ötede durmuş, keskin gözlerle Büyük Kral'ı izliyordu. Kendi askerleri de etrafını sarmış, onun dikkatli duruşunu taklit ediyorlardı. Daemonikai'nin safta ilerleyerek genç bir okçunun duruşunu düzeltmesini izledi.

Böyle anlarda Daemonikai hesaba katılması gereken bir güçtü. Bin yıl boyunca onları sayısız savaşa sokmuş ve zafer üstüne zafer kazanmalarını sağlamıştı. Artık o şakacı hükümdardan eser yoktu... sadece acımasız komutan vardı.

"Okçular! Neyiniz var gösterin bana!"

Komutanın emriyle, düzen içindeki askerler yaylarını hep birlikte kaldırdı. Bir ok yağmuru havaya fırlamadan önce bir hareket dalgalanması oldu.

"Birçoğunuz kendini geliştiriyor," dedi büyük kralın sesi alanda yankılanarak. "İsabet oranınız arttı ama dayanıklılığınız hâlâ düşük! Savaş alanında, bu zayıflık ölümcül olabilir! İhtiyacınız olan-"

Sözleri kısa kesildi.

Hareket etmeyi
bıraktı.

Eğitim alanının üzerine bir sessizlik çöktü. Herkes ona odaklanmış, bir sonraki emrini bekliyordu ama Daemonikai donmuş gibiydi. Ufuktaki uzak bir noktaya baktı.

Gözleri soğudu, çenesi sıkıldı, yumrukları iki yanında sıkılaştı. Gerginlik ondan yayılıyordu.

Düşüncelere mi dalmıştı?

"Majesteleri?" Ottai temkinli bir şekilde seslendi.

Yanıt gelmedi. Daemonikai'nin burun delikleri alevlendi. Bir şeyler derinden yanlış gidiyordu.

"Kral Daemonikai?" Ottai yaklaştı, endişesi omurgasını tırmalıyordu.

İçgüdüleri ona ihtiyatlı davranması gerektiğini haykırıyor, kendi canavarı içinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

Daemonikai'nin omzuna bir el koydu. "İyi misin?"

Daemonikai döndü ve Ottai'yi geriye doğru uçuran bir güçle onu itti.

İtiş o kadar ani ve şiddetliydi ki Ottai'nin tepki verecek zamanı olmadı. Yere sertçe indi, çarpmanın etkisiyle kemikleri sarsıldı.

Çevredeki askerlerden nefesler yükseldi, şokları hissediliyordu.

"Tanrılar aşkına, bir terslik var!" Ottai kükreyerek ayağa fırladı. "Herkes siper alsın! Kendinizi koruyun! Wegai, takviye kuvvet getir! Onları yakın tutun ama araziden uzak tutun!"

Askerler dağıldı, onun çılgınca emirlerine itaat ettikçe kaos patlak verdi.

Bu sırada büyük kral hareketsiz durmuş, Ottai'nin anlayamadığı kelimeler mırıldanıyordu.

Ne söylüyordu? Ottai yaklaştı, duymak için zorladı. "Benim kadını. Benim kadını."

Ne diyor?

Kendinde değil.

Neler oluyor böyle?

"Ona gitmeliyim," diye mırıldandı Daemonikai. "Ona sahip olmalıyım."

Büyük Kral'ın gözlerindeki boş bakışa, yırtıcı görünen tehlikeli bir odak eklendi. Amaç dolu uzun adımlarla ilerlemeye başladı.

Ottai onun önünü kesmek için hamle yaptı. "Hayır, bekle Daemon! Ona bu şekilde gidemezsin!"

Daemonikai'nin yumruğu Ottai'nin çenesine çarptı.

Dördüncü hükümdar sendeleyerek geri çekildi ama hemen toparlandı ve kralı iterek karşılık verdi. "Hayır! Kendine gel!"

Daemonikai'nin pençeleri uzandı ve Ottai'ye kanını donduran bir hızla saldırdı.

Saldırının ardındaki ölümcül niyet açıldı ve Ottai'yi yıldırım refleksleriyle kaçmaya zorladı. Üç şiddetli darbeden daha kıl payı kurtulmayı başardı.

Artık büyük kralı durdurmaya her zamankinden daha kararlı olan Ottai bir emir kükredi. "Vladya ve Zaipei'i çağırın! Onlara acil olduğunu söyleyin! Gidin!"

Onları bekleyerek zaman kaybetmek istemeyen Ottai, yarı canavar formuna geçerek topyekûn bir saldırıya hazırlandı.

Daemonikai'nin her vuruşu, her darbesi ciddi hasar vermeyi amaçlıyordu.

Bu bir antrenman değildi; bu bir hayatta kalma savaşıydı.

"Ona ulaşmalıyım. Ona sahip olmalıyım," diye hırladı Daemonikai öfkeyle. "Çekil yolumdan."

Cümleleri kısalmış, sözleri hırçınlaşmıştı... Sanki tamamen içgüdüleriyle hareket ediyordu. *Akılsızca*.

Ottai'nin karnına sert bir darbe indirerek nefesini kesti ve Ottai sendeleyerek geri çekildi, nefes nefese kaldı.

"Neler oluyor, Majesteleri?" diye hırıltılı bir ses çıkardı, kendini ayakta durmaya zorlarken ağzındaki kanı sildi. "Kendine gel! Aklınız başınızda olsa bile bu halde ona gitmek istemezsiniz!"

Daemonikai her zamanki zarafetine meydan okuyan bir hızla koşmaya başladı.

Ottai onu kovaladı ama hızına yetişemedi.

İnsanlar büyük krallarının yolundan dağıldı, çığlıkları ve haykırışları havayı doldurdu.

İşçiler arabalarını terk etti, anneler ağlayan yavrularını kucaklarına aldı, herkes güvenlik için koşuşturdu.

"Neler oluyor?!" Zaiper karşı yönden belirdi ve telaş içinde Ottai'ye doğru koşmaya başladı.

"Durdurun onu!" Ottai çaresiz bir sesle bağırdı. "Kontrolünü kaybetti! Kadınına bu şekilde ulaşamaz!"

Zaiper küfür etti, kovalamacaya katılırken gözleri endişeyle ve... başka bir şeyle genişledi.

Ottai'nin tam olarak çözemediği bir şey.

Kapıda Lord Vladya dönüp Emeriel'e baktı. "O gece onun yanında olduğunuz için teşekkür ederim. Aekeira bana bebeği haber verdiğinde, bütün gece... endişelendim. Bu kaybı çok zor karşılayacağını biliyordum."

Yüz hatlarında acı titreşti. "Zaten yeterince kayıp yaşadı... bu yüzden uçurumun kenarında sallanıyor..." Kaşları endişeyle birbirine yaklaştı.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok Lordum. Her zaman onun yanında olacağım. Onu çok seviyorum," dedi Emeriel yumuşak bir gülümsemeyle, bunu kimseye itiraf etmekten utanmadan.

"Peki ya sen?" Vladya bakışlarıyla Emeriel'in yüzünü tarayarak sordu. "Senin için de kolay olmamış olmalı."

"Değildi," diye dürüstçe itiraf etti. "Ama ona sahiptim. Birbirimize sahiptik."

Lord Vladya'nın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Biliyor musun, o kadar uzun süre bir çocuk özlemi çektim ki, ruhsuz kalbimin derinliklerinde bir özlemde bu. Bu özlem o kadar uzun zamandır içimde ki, sanki benim bir parçam haline gelmiş gibi hissediyorum."

Derin bir nefes verdi. "Ama sonra, Daemonikai'nin kayıplarını düşündüğümde, hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyorum: onlara hiç sahip olamamak mı, yoksa sahip olup kaybetmek mi?"

Emeriel, kalbi onun için acırken bile şaşkınlığını dikkatle gizledi. Bu zorlu hükümdarın ona güveneceğini asla hayal edemezdi, Bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmak. Çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediği onun için yeni bir şey değildi ama bunu ona söylemesi... özel hissettirmişti.

"Ölen çocuklarını kendi çocuklarım gibi severdim," diye devam etti Vladya, sesi şimdi daha kısıktı. "Alvin ve Myka'nın çocukluktan çıkıp iyi birer genç erkek olmalarını izledim. Onlar öldüğünde ve babaları delirdiğinde, onları gömmek zorunda kaldım. Bu kayıp bugüne kadar benimle kaldı ve ben onların babası bile değildim." Gözlerini kaçırdı, çenesi gergindi. "Sadece... ondan vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Aekeira elini Emeriel'in elinin içine soktu. Emeriel kız kardeşine baktığında onun yüzünde sulu bir gülümseme gördü.

"Her zaman doğru yapamayacak." Lord Vladya konuşurken bakışları Aekeira'ya kaydı. Sanki ona da yalvarır gibiydi. "Ama ondan vazgeçme."

"Emin olun Lord Vladya, ondan asla vazgeçmeyeceğim," dedi Emeriel inançla, "Tek pişmanlığım sahip olduğumuz şeyi yeniden canlandırmak için bu kadar uzun süre beklemek oldu. Ama o zaman bile onu sevmekten asla vazgeçmedim, gitmesine de izin vermedim. Ve asla da bırakmayacağım."

Dışarıda bir kargaşa çıktı.

Uzaktan gelen bağırışlar, çığlıklar ve telaşlı ayak sesleri.

Aekeira endişeli gözlerini kapıya çevirdi. "Neler oluyor?"

Lord Vladya odadan dışarı adımını atmıştı ki... Daemonikai. "Daemon? Neden kaçıyorsun-?" Lord Ottai ve Lord Zaipe h e m e n arkasında belirince Vladya'nın kaşları çatıldı. "Ne oldu? neler oluyor?"

"Ona iyice bak Vladya." Lord Ottai aynı anda hem üzgün hem de şaşkın görünüyordu. "Sadece bak."

Neler oluyordu? Emeriel odanın içinde kalmış, giderek artan bir tedirginlikle, kalbi göğsünde gümbür gümbür atarak bu değiş tokuşu izliyordu.

Lord Vladya, Daemonikai'ye döndü ve onu dikkatli gözlerle izledi. "Ona ulaş. Al onu," diye hırladı Daemonikai ilkel bir sesle. "İç Onu. *Bin, bin, bin.*"

Lord Vladya'nın gözlerinde gördüğü her neyse, onu da telaşlandırmışa benziyordu çünkü tüm vücudu gözle görülür bir şekilde gerilmişti.

Vladya onu ikna etmeye çalışarak, "Daemon, onu bu haldeyken alamazsın," dedi kararlılıkla. "Ona büyük zarar verirsin."

"Çok susadım. *Çok aç.*"

Lord Vladya sözlerinin kulak ardı edildiğini anladı ve Lord Ottai ile Lord Zaiper'e ters ters baktı. "Bu da ne böyle?! *Neden akılsız?*"

Emeriel'in kulakları çınladı. Akılsız mı? *Bunu... net bir şekilde duymuş muydu?*

Bir adım öne çıkarak müdahale etmeye çalıştı. "Ne-"

"Orada kalın ve tek kelime etmeyin!" Lord Vladya ve Ottai hep bir ağızdan bağırdı.

Emeriel nedenini sormak üzereydi ama... sormasına gerek yoktu. Çünkü gözlerinin önünde Sevgilisi *çılına* dönmüştü.

Ona doğru hırladı ve hırladı. İleri atıldı ve diğerlerinin arasından zorla geçmeye çalıştı.

Kadının sesi bir tür tetikleyici görevi görmüştü.

Lord Vladya onu tuttu. "Hayır, Daemon-"

"Eşim! Benim!" diye hırladı, pençeleri gürültülü bir *şekilde* uzadı.

"Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok," diye açıkladı Lord Ottai gergin bir şekilde. "Birdenbire bu hale geldi."

Lord Zaiper sordu. "Onun nesi var?"

"Daemon, Daemon, beni dinle..." Lord Vladya'nın sesi çaresiz ve yatıştırıcıydı.

Pençelerini görmezden gelerek büyük kralın omuzlarını kavradı ve onu göz teması kurmaya zorlamaya çalıştı. "Eşinize bu şekilde dokunamazsınız. Bu haldeyken ona biner ya da ondan içersen, onun hayatı için çok ciddi bir risk oluşturursun."

Daemonikai hiçbir incelik göstermeden ve hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdı. Lord Vladya'ya şok edici bir vahşilikle saldırdı.

Erkek -onun İblisi ya da en azından onun yüzünü takan- en iyi arkadaşına, en sevdiği kişiye *öldürme niyetiyle* saldırdı.

Lord Vladya yarı vardiya formuna büründü ve kükreyerek ona karşılık verdi. Lord Ottai ve Zaiper hızla hareket ederek Daemonikai'yi arkadan zapt etmeye çalıştı.

Kargaşa kulakları sağır ediyordu. Bir kalabalık toplanıyordu.

Emeriel uzaktan korkmuş ve paniklemiş diğer sesleri duyabiliyordu.

"Bu odaya asla girmemeli!" Lord Vladya bağırdı, sesi zorlukla çıkıyordu. "Aekeira, kız kardeşini al ve pencereden içeri gir! Ottai, bileklerini tut!"

"Ona ulaşmalıyım!" Daemonikai kükreyerek pençelerini Vladya'nın boynuna doğru savurdu.

Lord Vladya darbeyi savuşturdu ama pençeler yine de onu sıyırdı. Kan aşağıya damladı.

Emeriel'in kalbi kaburgasına çarpıyordu. *Dostumun nesi var?*

Onu bu kadar kontrolden çıkmış, tamamen içgüdüleriyle hareket ederken görmek, içini kemiklerini donduran bir korkuyla doldurdu.

Ona seslenmeyi, bildiği Daemonikai'ye ulaşmaya çalışmayı arzuluyordu ama büyük yöneticilerin uyarıları onu engelliyordu.

Ve gözleri... o yeşil ve sarı gözler...

Ona kilitlenmiş, şehvetle ve bir şeyle yanıyorlardı-
Vahşi ve ölümcül bir şey.

Daha önce onlarda gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Emeriel'in canavarla tanıştığı ilk gece aklına geldi. Yabani adamın ona bindiği gece.

Elleri nemli bir hal aldı ve giysisini sıkıca kavradı. O gecenin canlı hatırası... ne kadar yoğun ve *tatsız* olmuştu.

O gece canavar onun kokusunu almış, paylaştıkları bağ nedeniyle onu bir dereceye kadar tanımıştı.

Erkeği ve canavarı tam olarak farkında değillerdi ama içgüdüsel olarak onu hayatta tutmaya çalışıyorlardı... ona ne yaparlarsa yapsınlar.

Ama aralarındaki bağ artık kopmuştu.

Ve bakışları onun gözlerini ararken hiçbir şey bulamadı.

Hiçbir tanıma kıvılcımı.

Hiçbir bağlantı izi.

Yalnızca vahşi bir şehvet ve *susuzluk*, bunu doyumak istediği kadının avı. Ve Emeriel uzun zamandır ilk kez ondan korkuyordu.

Yoluna çıkan insanları öldürmeye nasıl kararlı olduğunu izlerken, içinde çirkin bir his yükseldi.

Ona *bu gecenin sonunun iyi olmayacağını* söyleyen biri.

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Bu kesinti için özür dilerim ve sizi temin ederim ki önemli olmasaydı bunu yapmazdım.

Hassas bir okuyucuysanız 3. Kitabı burada bitirip 4. Kitapla devam etmek isteyebilirsiniz. Öyle görünmese de akıl sağlığınız benim için önemli.

ANCAK, devam etmeyi seçerseniz, lütfen bunu *dikkatli ilerlemeniz* için en nazik hatırlatma olarak kabul edin.

Bölüm Kırk Bir

KARANLIK BİR GECE

"GEL EM, ÇIKALIM BURADAN!" Aekeira onu pencereye doğru çekiştirerek ısrar etti.

Emeriel hareket etmek için kendini zorluyordu. Ama korku bedenini sarsıyor olsa da, Sevgilisini bu halde bırakmaya dayanamıyordu.

"Onu uzun süre tutamayız!" Lord Ottai bağırdı. "O yer değiştirmeden önce ne yapacağımıza karar vermeliyiz!"

"Kahretsin! Yumruğu gözüme çarptı!" Lord Zaiper arkadan homurdandı. "Gerçekten hızlı karar vermeliyiz."

"Ya onu bayıltacağız ya da yasak odalara gireceğiz," dedi Lord Vladya, sesi yarı-biçim değiştirmiş haliyle daha derin ve çarpıktı.

Bayıltmak mı? Yasak odalar mı?

"Hayır! Yapma!" Emeriel kapıya doğru koşmaya çalıştı ama Aekeira onu engelledi. "Onu kilitlemeyin! Ona zarar vermeyin!"

"Başka seçeneğimiz olmayabilir, Prenses. Sizi kurtarmaya çalışıyoruz!" Lord Ottai'nin eli büyük kralın saçlarına dolanırken Daemonikai onun sesiyle daha da zorlandı.

"Şu anda onu çeken içgüdüyü tatmin etmezse ona ne olacak?" Emeriel sesi titreyerek sordu.

"Bu onu gerçekten delirtebilir," diye yanıtladı Lord Zaiper.

"Şifacılar gelene ya da tapınağa gidene kadar onu bayıltmaya devam edebiliriz... ya da onu muayene edip bize neler olduğunu söyleyebilecek herhangi biri," dedi Lord Vladya.

Emeriel bundan hoşlanmamıştı. "Onu bayıltmaya devam edemezsiniz, o bir hayvan değil!"

"Vahşi davranıyor, burada kör uçuş yapıyoruz! Eğer harekete geçmezsek, sadece siz değil, bu kaledeki herkes tehlikede!" Lord Ottai karşılık verdi.

"Şimdi git Emeriel." Lord Vladya sertçe ekledi. "Kokunu alması yeterince kötü zaten, sesin onu daha da körüklüyor. Git!"

Haklı olduklarını biliyordu ama Daemonikai'yı nasıl zapt ettiklerini, onlara karşı nasıl çırpındığını ve savaştığını görmek ruhunu acıtıyordu. Tüm vücudu titriyordu.

"Lanet olsun! Lanet burnumu aldı!" Lord Zaiper kükredi ve Daemonikai'ye arkadan öfkeyle kafa attı.

Büyük Kral hemen karşılık verdi ve kafasını Zaiper'inkine öyle sert çarptı ki, darbe etraflarında yankılandı.

Lord Ottai ve Lord Vladya yüzlerini buruştururken, Lord Zaiper acı içinde kükreyerek başını tuttu.

Lord Ottai yüzünü buruşturarak, "Bu çok acıtacak," dedi.

Emeriel elini kız kardeşinin elinden çekip aldı ve geri çekilmeleri için bağırımlarına aldırmadan onlara doğru koştu.

"Bırakın onu!" diye bağırarak Lord Vladya'yı gözü dönmüş bir şekilde itti. "Bırakın onu, hepiniz!"

İçgüdüleri Daemonikai'yı koruması için ona bağıırıyordu. Rasyonel olarak, akılsız ve güçlü kraldan korunması gerekenlerin diğerleri olduğunu biliyordu. Ama beyni bunu umursamıyordu.

"Ona zarar vermeyi kes! Bırak onu!" diye bağırdı ve kendini Lord Vladya ile Daemonikai'nin arasına soktu.

Büyük lordların ona zarar vermemek için Daemonikai'yı serbest bırakmaktan başka çareleri yoktu.

"Her ne düşünüyorsan, bu çok kötü bir fikir," diye uyardı Lord Ottai. Daemonikai'nin kolları hemen onun etrafına dolandı ve onu şiddetli bir şekilde tuttu, sahiplenici bir kucaklamayla onu odaya doğru geri götürdü.

Aekeira yanlarından geçip kapıya doğru fırladı. Lord Vladya hamle yaptı, kapıya ulaştığında onu yakaladı ve sıkıca tuttu.

Sonra döndü, bakışları Emeriel'e kilitlendi. "Bunu yapma, Emeriel. Yapma."

Emeriel Daemonikai'nin geniş kolunun etrafından baktı. "İsteddiği kişi benim, değil mi? Başkalarının zarar görmesine gerek yok."

Sevgilisinin pençeleri poposunda sahiplenici bir şekilde sıkılaştı, pençelerini hem acı verici bir şekilde cinsel hem de çiğ bir şekilde derisine kazdı.

Acıya karşı dudağını sertçe ısırıldı.

Lord Vladya başını sallayarak, "Ona bunu yaptırma Emeriel," diye yalvardı. "Bunun için kendini asla affetmeyecek."

Gözyaşlarını geri kırptı ve belli belirsiz, acı dolu bir gülümsemeyi başardı. "Tıpkı seni incittiği için kendini asla affetmeyeceği gibi... ya da seni..." Gözleri Vladya ve Lord Ottai arasında gidip geliyordu. Hatta yüzü çoktan şişmiş olan Lord Zaiper'e bile. "Bir keresinde bana, hayatına değer veren hiç kimsenin bir Urekai avcısıyla avının arasına giremeyeceğini söylemişsiniz."

"Evet, ama o zamanlar hiçbir şeyi riske atmak istemiyordum. Hiçbir şey umurumda bile değildi." Vladya'nın sesi gergin ve aciliyet doluydu. "Şimdi her şeyi riske atmaya hazırım. Sadece söyle, oraya gelip seni alacağım, bedeli ne olursa olsun."

Giysisinin yırtılma sesi odanın içinde yüksek sesle duyuldu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

"Emeriel, lütfen," diye ekledi Lord Ottai. "Sana gerçekten zarar verecek."

"Acı çekmesine izin veremem. Onun tekrar hapsedilmesini istemiyorum." Emeriel bir damla gözyaşı daha akarken odaklanamayan gözlere baktı. "O benim ve böyle bir zamanda onu terk etmeyeceğim. Bir daha asla. Şimdi *kapıyı kapat!*"

"Anlamıyorsun, seni öldürebilir Emeriel!" Vladya bağırıyordu. Arkasında Aekeira hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. "Lütfen, onları dinle, Em!"

"Onu daha önce bu haldeyken götürmüştüm-"

"*Aynı şey değil!*" Lord Ottai sertçe araya girdi. "O zaman kızışmıştın. Canavarı seni hâlâ *tanıyordu*. Bu tanıma değil, saf içgüdü. Becer, besle ve öldür!"

"Lütfen Em, onları dinle!" Aekeira umutsuzca ağladı. "Başlangıçta nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Hoş olmayacak, hayatta kalamayabilirsin!"

Hayal kırıklığına uğramış ve çaresiz Vladya'nın kalbi ağrıyor, aklı başından gidiyordu.

Arkadaşına olanları anlamak mümkün değildi. Çılgıncaydı, açıklanamazdı.

Ama daha da kötüsü, dışısının bu durumda temel içgüdülerini tatmin etmeyi seçmesiydi.

Kız gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüştü. Vücudu bir yaprak gibi titriyor ve iri mavi gözleri korkuyla *dolup taşıyordu*. Yine de Daemonikai'ye yapışmış, onu bırakmayı reddediyordu.

Vladya kanın kokusunu şimdiden alabiliyordu.

Daemonikai ona zarar veriyordu ve henüz ona binmemişti bile.

Giysileri yırtılmış, çıplak kalmıştı ama Vladya'nın devasa gövdesi onun büyük bir kısmını görünmez kılıyordu.

Ottai hâlâ tartışıyor, onu ikna etmeye çalışıyordu. "Bu delilik! Yapmak zorundasın-"

Ama Vladya onun gözlerindeki gerçeği görebiliyordu.

Korkunun yanı sıra *sarsılmaz* bir kararlılık da vardı.

Daemonikai'yi bu halde bırakmayacaktı, gerçek deliliği riske atmayacaktı... neye mal olursa olsun. Bu, onun ellerinde hayal bile edilemeyecek acılar çekmesi anlamına gelse bile.

"Senin kadar inatçı bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadım!" Ottai ellerini havaya kaldırarak kükredi. Sonra yüzü buruştu ve altındaki sefaleti ortaya çıkardı. "Lütfen Emeriel, bunu yapma. Seni oradan çıkarmamıza izin ver!"

Prencesin yanaklarından yeni gözyaşları süzüldü ama o gülümseyerek başını salladı. "Onu bırakmayacağım."

"Güvenli bir kelime seç," diye konuştu Vladya sonunda, omuzları yenilgiyle çökmüş, teslim olmuş bir ses tonuyla.

Salon sessizleşti, tüm gözler ona çevrildi.

"Eğer bunu yaparsanız, güvenli bir kelimeye ihtiyacınız olacak. Ben burada olacağım. Eğer bunu söylersen -eğer çılgılık atarsan- oraya gelir ve ne olursa olsun seni onun elinden çekip alırım."

Emeriel keskin, acı dolu bir çılgılık attı.

Daemonikai ona bir şey yapmıştı ama kimse ne olduğunu göremiyordu.

Yine de ona baktı ve titreyen eliyle yanağını kavradı. "Sorun yok, sevgilim." Sesi yumuşak ve sevgi doluydu. "Ben buradayım. Tamamen seninim."

Aekeira başını şiddetle salladı, omuzları hıçkırıklarla titriyordu "Em, lütfen!"

"Keira. Bu benim güvenli kelimem," dedi Emeriel, dikkati Daemon'da kalarak. "Ne duyarsan duy içeri girmeyeceğine söz ver. Ben güvenli kelimeyi kullanmadıkça içeri girmeyeceğine söz ver."

Vladya'nın çenesinde bir kas kasıldı. "Söz veriyorum."

Daemonikai tamamen canavar formuna geçti, ereksiyonu devasa ve hazırdu, precum ile parlıyordu. Emeriel'i kaldırıp yatağa fırlattı, devasa vücudu da hemen onu takip etti.

Vladya kapıya doğru ilerledi ve arkasından sıkıca kapattı.

Aekeira çılgına dönmüş, kendini ona doğru atmıştı. "Hayır, hayır, hayır, hayır! Ne yapıyorsun!? Kız kardeşime ulaşmam gerek!"

Vladya duygularını dizginleyerek sakince cevap verdi, "O zaten canavar formunda, Aekeira. Başladı, bu noktada yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok ve siz kendinize hükümdar mı diyorsunuz?" Aekeira çığlık attı. Ondan uzaklaşarak, hepsiyle yüzleşmek için döndü. "Siz kendinize güçlü mü diyorsunuz?"

Ottai ona doğru uzandı. "Aekeira-"

Adamın ulaşamayacağı bir yere kaçarak tekrar Vladya'yla yüzleşti. "Oraya girip bir kızı bir erkekten kurtaramaz mısınız!? Kız kardeşim büyük tehlike altında ve-" onu sertçe itti. "Çekil, bunu kendim yapacağım!"

Vladya bir santim bile kıpırdamadı.

"Çekil yolumdan!" diye bağırarak yumruklarıyla adamın göğsüne vurdu. "O başlamadan çekil-"

Emeriel çığlık attı.

O kadar tiz, o kadar acı verici bir sesteki ki... *düpedüz yürek parçalayıcıydı.*

Aekeira hayalet gibi beyaza döndü.

Bir başka çığlık daha yükseldi, tıpkı ilki kadar delici ve çığ.

Öfke dışısından kaçtı, yerini Vladya'nın kalbini burkacak kadar görünür bir acı aldı.

Dizleri yere çarptı. "Lütfen, Vlad." Çaresiz bir yalvarışla ellerini birbirine sürttü. "Ne istersen yaparım, yeter ki onu durdur."

Vladya'nın göğsü daha da ağırlaştı. Canavarın kız kardeşine bindiği ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamadığı geçmişi tekrar yaşıyordu.

"Lütfen? Benim için yap." Aekeira çok umutlu görünüyordu, yüzü gözyaşları ve terle ıslanmıştı.

Vladya arkasını döndü. "Zaipen, insanları dağıt ve Blackstone'u kapat. Bir sonraki emre kadar ziyaretçi yok." Durakladı. "Ottai, Aekeira'yı götür."

"Ne!? *Hayır!*" Aekeira gözyaşlarıyla dolu gözlerinde mutlak bir ihanetle ona bakarak bağırdı. "Hayır, bunu yapamazsın!"

"*Onu uyutmalı mıyım?*" Ottai suratını asarak konuştu. "*Bunun için uyanık kalamaz.*"

Emeriel tekrar çığlık attı ve Vladya ruhsuz halinde bile onun acısını kalbine saplanmış bir hançer gibi hissetti.

"Evet," diye cevap verdi.

Ottai ilerledi ve tekmeleyip çığlık atan Aekeira'yı kollarının arasına aldı.

"Hayır! Bırak beni! *Bunu bana nasıl yaparsın Vladya?*" diye feryat etti Ottai onu koridorda taşıırken. Sesi giderek uzaklaştı ve sessizliğe gömüldü.

Tek başına kalan Vladya'nın eli kapı koluna sıkıştı, kulakları yırtan bir çığlık daha havada yankılandı.

Etin etle buluşmasının kusursuz sesini duyabiliyordu. İnanılmaz derecede hızlı olan sert itişler.

Kapıya yaslanan Vladya gözlerini sıkıca kapattı. *Umarım vücudu bunun için yeterince nem üretir ve bir saniye bile kurumaz.*

"Bu nasıl olabilir?" diye inledi sessizce, sesinden ıstırap sızıyordu. "Bu onun zihninin vahşilikten asla tam olarak iyileşmediği anlamına mı geliyor? Bu nasıl olabilir?"

Canavar içinden özellikle yüksek ve derin bir homurtu çıkardı; bu bir orgazm belirtisiydi.

Prencesin çığlıkları yüksek, titrek ağlamalara dönüştü. Acı içindeyken bile, adamın menisi serbest kalmasını tetikledi.

Birkaç saniye için kutsanmış bir sessizlik oldu.

Sonra vuruşlar yeniden başladı. Sert ve hızlı, hiç acımadan.

Çığlıkları da öyle.

Zaman acı verici bir şekilde uzadı.

Bir noktada Emeriel'in çığlıkları aniden kesildi, amansız itişler devam etse bile. Vladya onun bilincini kaybettiğini biliyordu.

Tanrılara şükürler olsun.

Yere yığıldı, başını duvara yaslayarak eşit bir şekilde nefes almaya çalıştı.

"Hâlâ devam ediyor mu?" Ottai yaklaşırken korkuyla sordu.

Vladya cevap vermedi, Ottai'nin hassas kulaklarının cevabı vereceğini biliyordu.

Ottai'nin beti benzi attı. "Üç saat oldu."

Üç saat mi? Vladya uzaktaki pencereye baktı. Güneş gerçekten de batmıştı.

"Onun çığlıkları durdu. Ne ya o..." Ottai diye devam etti, Sertçe yutkundu. Birden üç bin yaşında gibi görünmeye başladı. "O ölmedi. Sadece bilincini tekrar kaybetti."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Yaşlandım, yakında deliliğe sürükleneceğim, işitme duyum normalin dışında." Sonra acı bir kıkırdamayla ekledi, "Gerçi delilik kısmı... Görünüşe göre Daemonikai beni yine yeniyor."

"Bu konuda şaka bile yapma, büyük kral yine vahşi DEĞİL," diye tısladı Ottai, onun yanında otururken. "*Öyle değil!*"

Vladya tek kelime etmedi. Tüm bu öfkenin altında korku olduğunu biliyordu. Ve belirsizlik. Ottai kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Bu nasıl olabilir?" Ottai sesi kesilirken yüzünü avuçladı. "Mutluluğu yeniden buldu. Gerçekten mutluydu. Yabani semptomlar kişinin dünyasında neşe, renk kalmadığında ortaya çıkar. Ya da ani ve trajik bir şey onları bu dünyaya ittiğinde. Daemonikai bunların *hiçbirini* yaşamadı. O halde nasıl... *nasıl* tekrar aklını kaybedebilir?"

"Bilmiyorum Tee. Gerçekten bilmiyorum," dedi Vladya kısık sesle. "Benim teorime göre... belki de hiçbir zaman gerçekten iyileşemedi."

"Ya kara büyüye?" Ottai söyledi. "Ya bunu ona biri yaptıysa?"

Vladya ne diyeceğini bilemeden tekrar başını salladı. Bu noktada her şey olabilirdi.

Ottai tekrar konuştu. "Kara büyü iz bırakır, değil mi?"

"Bırakır. Eğer kara büyü olsaydı, bu büyüklükte bir ritüelin gerçekleşmesi için büyük bir fedakârlık ya da takas gerekirdi. İşin içinde ölüm olurdu." Vladya gözlerini kaçırdı. "Şimdiye kadar hiçbir şey duymadık."

"Umarım uzun süre baygın kalır." Ottai başını salladı ve arkasındaki kapalı kapıya baktı. "Vladya, kızgınlık döneminde bile değil. Emeriel'in cinsel iştahına, dayanıklılığına ya da vücut sıvılarına yardımcı olacak hormonal desteği yok!"

Emeriel'in acı dolu çığlığı tekrar geldi.

"Yine uyandı," diye irkildi Ottai. "Ukrae, zavallı kız yine uyandı..."

Emeriel'in çığlıkları yeniden başladı. Gecenin sessizliğini gök gürültüsü gibi kesiyordu.

Gürültülü. Kırık. Ham.

Vladya avucunu zonklayan başına bastırdı. *Uzun, karanlık bir gece olacaktı.*

Birincisi, nasıl biteceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bölüm Kırk İki

ZAFERİN KOKUSU

GREYROCK'TA, GRAND LORD Zaiper penceresinin önünde durmuş, Emeriel'in acı dolu çığlıkları geceyi delerken şişmiş yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

Her acı dolu çığlığın tadını çıkardı.

İşte bu daha iyi. Olması gereken buydu.

Mutluluğa sahip olabileceklerine gerçekten inanıyorlar mıydı? Zaiper alaycı bir şekilde homurdandı.

"Her şeyi mahvettim," dedi neşeyle. "Daemonikai bu gece için kendini asla affetmeyecek. Hayatta kalsa bile, aralarındaki bu saçmalığı sonsuza dek yok ettim."

Kahkahası bir zafer kahkahasıydı.

"O deli kral," diye mırıldandı Zaiper tehditkâr bir şekilde. "O her zaman deli kral olarak kalacak."

Ondan tüyler ürpertici bir kahkaha daha geldi.

"Belki bu sonunda halkımızın gözlerini açar. Eğer kendini kontrol edemezse -eğer çok değer verdiğini iddia ettiği, saraya getirmeye cüret ettiği kadına zarar verebilirse- belki de sonunda onun ümitsiz vaka olduğunu görürler."

Bu fikir onu çok memnun etti.

Evet, bırakalım da görkemli krallarının ne olduğunu görsünler. Çökmüş, tehlikeli bir canavar.

"Sonuçta büyük taht benim olacak. Neden bu planı daha önce düşünmedim ki?"

Eli zonklayan yanağına değdi ve şişlikten kaynaklanan keskin bir acıyla irkildi.

Kahretsin, tüm yüzü acıyordu. Neredeyse neşesini köreltiyordu. Neredeyse.

Daemonikai'nin kadınının çığlıkları havada bu kadar yüksek sesle çınlarken nasıl olabilirdi ki? Kulaklara müzik gibi geliyordu.

Zafer davulları gibi.

"Kız gerçekten de çok hoş sesler çıkarıyor," diye düşündü Büyük Lord Zaiper hüznle. "Ne yazık ki henüz bir köleyken onun tadına bakamadım. Altımda, sikimi ağzına alırken kendini ilahi hissedirdi."

Bu düşünce onu heyecanlandırdı. Belki bir gün hâlâ o şansı yakalayabilirdi.

Sonra gülümsemesi biraz soldu. *Bir varis bulmak için sayısız kadınla yattım ve hiçbir şey elde edemedim. Yine de onunla bir kez birlikte oldum ve Daemonikai neredeyse yeniden baba oluyordu.*

Çok saçma.

Daemonikai'nin şansı saçma.

"Tanrılara şükürler olsun ki o kutsanmış düşük, küçük pisliği silip süpürdü." Gülümsemesi geri döndü. "Tam zamanında gelen bir mucize." Ne de olsa tanrılar onun tarafındaydı.

Arkasında, topuklu ayakkabıların yerde çıkardığı tıkırtı duyuldu.

"Yüzünüz için merhem getirdim Lordum." Gaille'nin sesi duyuldu.

Adamın yanına gitti, şişenin kapağını açtı ve bir pamuğu sıvıyla ıslattı. Yavaşça şişmiş yanağına bastırdı. "Bu acıtacak."

Zaiper sıkılmış dişlerinin arasından tısladı ama Gaille'in dokunuşu nazik kaldı. Onun en sevdiği metresi olmasının nedenlerinden biri de buydu. Sadece yatakta yetenekli olmakla kalmıyor, aynı zamanda Zaiper'in tahammül edilebilir bulduğu nadir, besleyici bir çizgiye de sahipti.

Dışarıdaki çığlıklar aniden kesildi ve ardında büyük bir sessizlik bıraktı.

"Zavallı kız yine bayıldı." Gaille acıyarak başını salladı. "O bir Ama prenses çok güçlü. Bir insanın bu kadar çok şeye dayanabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun ruh eşi olmasına şaşmamalı. Tanrılar hata yapmaz."

Zaiper cevap vermek istemeyerek homurdandı.

"Bu akşam onun için dua ettim," diye aptalca devam etti Gaille, böylesine mutlu bir anı nasıl mahvettiğinin farkında olmadan. "Tapınaklar ve dua evleri ağzına kadar doluydu. Herkes onun için dua ediyordu. İnsanlar yıkılmış durumda. Neler olduğunu bilmiyorlar."

"Hepimiz en iyisini umuyoruz," dedi Zaiper, acıma ve keder dolu en tatlı ses tonuyla. "Bu gecenin onun insanı için trajik bir şekilde sona ermesi korkunç olurdu. Ne kadar korkunç bir durum."

"Bunun üstesinden gelecekler," dedi Gaille, ıslak pamuk topunu şişmiş gözüne sürerken kendini ikna etmek istercesine kararlı bir şekilde. "Daha önce pek çok engelin üstesinden geldiler. Büyük Kralımız sayısız zorlukla karşılaştı ve zafer kazandı. Bunun da üstesinden geleceklerine inanıyorum."

Seni aptal, kandırılmış fahişe. Seni bu kuleden atmalıyım.

Öfkesini yutan Zapier kendini sakın kalmaya zorladı. Hiçbir şey bu geceyi onun için mahvedemezdi. Bu onun zaferinin başlangıcıydı.

Bunu hissedebiliyor, tadabiliyor, Emeriel'in çığlıklarının yankılarında duyabiliyordu. Zaferin kokusu sarhoş ediciydi.

Gecenin sessizliğinde, Mistress Sinai başını eğerek havada süzülen tatlı melodileri dinledi.

İşte şenlik böyle bir şeydi.

Daha önce, kargaşayı ilk duyduğunda endişeden kendini kaybetmiş, hücresinin daracık alanında volta atıyor, kafasında binlerce soru dönüp duruyordu. Dışarıda neler oluyor olabilirdi?

Ama bir hizmetçi yemek getirmişti ve Sina genç kadını köşeye sıkıştırarak titreyen hizmetçiye her ayrıntıyı anlatmaya zorlamıştı.

Şimdi gülümsemesini engelleyemiyordu.

Neşeyle dolup taşıyor, neredeyse zevkten parlıyordu.

Demek tanrıların dualara cevap verdiği söylendiğinde kastedilen buydu.

Emeriel'in bölümü bu gece sona erecekti. Sina'nın kendi elleriyle değil, Sevgilisinin elleriyle. *Kader* arkadaşı.

Bunun şiirsel ironisi neredeyse katlanılamayacak kadar tatlıydı.

Ve insan bir şekilde hayatta kalsa bile, bir mucize eseri yaşama tutunsa bile, Daemonikai ile aralarındaki mide bulandırıcı romantizm *resmen* tuzla buz olacaktı.

Kader bağının bile onaramayacağı bazı yaralar vardır.

Emeriel'in çığlıkları uzaklarda çınlarken, Sina ıslık çalmaya başladı, hücresinin sınırları içinde dönerken adımları hafifti.

Daha bir hafta önce Emeriel'in çığlıkları tamamen farklı türdendi. İblis'inin kollarına dolanmış yatarken zevk çığlıkları utanmadan geceye yayılmıştı.

Sinai o iğrenç sesleri dinlemenin ne kadar mide bulandırıcı olduğunu unutmamıştı.

Ama bu gece, ah, bu gece, tamamen farklı bir melodiydi. Sinai'nin çok daha güzel bulduğu bir melodi.

Adımlarının ortasında durdu ve gözlerini kapatarak uzak, eziyet dolu seslerin tadını çıkardı. Göğsünden yavaş bir kahkaha yükseldi.

Bu tanrının unuttuğu cehennem çukuruna atıldığından beri Sina ilk kez gerçekten, tamamen mutlu hissetti.

Mutlu bir şekilde mırıldanarak dansına devam etti, melodik çığlıkları eşliğinde dönüp durdu. "Bu yılki Fener Festivali'nin bu kadar erken geleceğini kim düşünebilirdi?"

Vladya ve Ottai sabahın erken saatlerine kadar kapının yanında oturdular.

Emeriel'in sesi çoktan onu terk etmişti.

Acının ığ, kırık fısıltılarına indirgenmişti. Kız tamamen tükenmişti.

Arada sırada dudaklarından yorgun bir hıçkırık dökölüyordu ama onun dışında hava ölüm sessizliğindeydi, yine de ikisi de içindeki canavarın hâlâ aktif olduğunu biliyordu.

Gecenin bir noktasında Ottai gözyaşlarıyla cübbesini ıslatmıştı.

Kalın ahşap kapının ardında yaşanan dehşeti dinlerken omuzları titriyordu.

Yine de ikisi de kıpırdamamıştı, verdikleri söz onları aynı pozisyonda tutsak tutuyordu. Bekliyorlardı. Umut ederek.

Vladya kapının ardındaki odaya tamamen uyum sağlamış olduğu için ilk o fark etti.

Eti delen dişlerin belli belirsiz, neredeyse algılanamaz sesini.

Vücudu dikleşti, her kası kıvrılmış ve tetikteydi.

"Neler oluyor?" Ottai, sonunda onu ele geçiren sığ uykudan sarsılarak uyandı.

"Sona yaklaşıyor," dedi Vladya ona. "Sonunda ondan içiyor."

Ottai'nin sivri kulakları parladı, duyuları keskinleşti ve o da kulak kabarttı.

Vladya canavarın vuruşlarının kekeleyen ritmini duydu. Daemonikai zirveye ulaşırken havada alçak, boğuk hırıltılar duyuluyordu.

Ama içki içmeye devam etti, saniyeler acı dolu dakikalara dönüşürken sürüncemede kaldı.

Ottai ayağa kalktı. "Oraya gitmeliyiz. Onu tamamen tüketecek."

Ama Vladya sert bir elle Ottai'nin dizine bastırdı. "Güvenli kelimesini kullanana kadar olmaz. Yemin ettik."

"Ettiğimizi *biliyorum*," diye tersledi Ottai, dişleri duyulabilir bir şekilde gıcırıyordu. "O lanet olası söz yüzünden bütün gece boyunca *acı çekmesini* dinledik! Ama Vlad, kız çok *yorgun*. Ya söyleyemezse? Ya çok güçsüzse? Yoksa *hatırlamıyor* mu? Ya-"

"K-Keira..."

Yumuşak, zayıf çığlık onları susturdu.

Vladya ve Ottai aynı anda ayağa fırlayıp kapının koluna doğru koştular ama Vladya önce davrandı. Ölümcül bir güçle tutarak menteşeleri sarsan bir kuvvetle kapıyı açtı.

Onları karşılayan manzara bir *kâbustan* fırlamış gibiydi.

Daemonikai hâlâ canavar formundaydı ve odanın uzak ucundaki Emeriel'in üzerinde geziniyordu.

Yere yayılmışlardı, havada yoğun bir kan ve seks kokusu vardı.

Bir zamanlar tertemiz olan yatak kana bulanmıştı. İzler *odanın* her köşesini işaretliyordu... *onu sürüklediği, götürdüğü, ırzına geçtiği her yeri*.

İzinsiz girişleri canavarı beslenirken duraklattı, başı dönüyordu, kanlı dişleri tehditle açılmıştı.

Ancak içme eylemi sona erdiğinde, son gücü de onu terk etti ve canavar hareketsiz kadının yanında yere yığıldı.

Emeriel içeri girdiklerinden beri hareket etmemişti.

Tek bir kıpırtı bile yoktu. "Ukrae," diye kederle bağırdı Ottai, ona bakarak.

Vladya bakmamaya çalıştı.

Yerde kıvrılmış kırık figürden kaçınarak, artık tatmin olmuş ve huzur içinde uyuyan canavara baktı.

"İşte şimdi şansımız var," diye mırıldandı, sesi boğuklaşmıştı. "Onu hareket ettirmeliyiz."

Ottai gözlerini kızıdan ayırarak baygın **c a n a v a r a** baktı. "Onu ne yapacağız?"

"Hâlâ canavar formunda," diye yanıtladı Vladya acımasızca. "Ve ona *her ne* oluyorsa *ne* zaman geçeceğini ya da geçip geçmeyeceğini bilmiyoruz. Onu şu anda

Yasak Odalar." Ottai başını salladı, yüzü solgundu.

İkisi de canavar formlarına bürünerek Daemon'u kana bulanmış odadan çıkarıp Blackstone'un karanlık koridorlarına taşıdılar.

Kale ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Koridorlar ileriye doğru uzanıyordu, hayat yoktu. Hiçbir hizmetçi kıpırdamıyor, hiçbir köle aylak aylak dolaşmıyordu. Sadece askerler yerlerinde heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Sanki tüm kale *yas tutuyormuş* gibiydi. Belki de öyleydi.

İki yıl önce, mahkemenin Feral Daemonikai'yi öldürme kararını aldığı o gece tekrar yaşanmıştı.

Frostfall'un Yasak Odalarına yolculuk uzundu. Sonunda vardıklarında, canavarı içeriye mühürlediler, devasa meşe kapıları ve metal kapıları arkalarından kapattılar.

Orada görevli tek muhafızı gönderdiler ve Blackstone'a geri dönerek doğruca Aekeira'nın her şeyin yaşandığı yatak odasına gittiler.

Emeriel hâlâ bıraktıkları gibi yatıyordu.

Kıvrıldığı cenin pozisyonundan hiç kıpırdamamıştı, yüzü karmakarışık saçlarının altında gizlenmişti.

Vladya, "Onu ben alırım," dedi Ottai'ye. O da acı içinde başını sallayarak kapı aralığında kaldı.

Vladya eğilerek Emeriel'i kollarının arasına aldı. O kadar hafif, o kadar küçüktü ki, içindeki alfa içgüdüsünü harekete geçirdi. *Koruyun.*

Çok geç kalmıştı.

Kızın morluklarını fark etmemeye çalışarak bakışlarını ileride tuttu ve kırık bedenini cam gibi kucakladı.

Vladya onu odadan çıkarıp koridora taşıdı ve Blackstone'daki ana odalardan birine getirdi.

Livia içeride birkaç insan köle ve Urekai hizmetçisiyle birlikte bekliyordu. Yüzü sakindi ama şişmiş, kırmızı çerçeveli gözleri ne kadar ağladığını ele veriyordu.

Vladya içeri girdiğinde, genç bir insan kızı Emeriel'i görünce hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Amie, şimdi ağlamanın sırası değil," dedi Livia sertçe, ama kendi sesi de titriyordu. "Çabuk bitki torbasını getir!"

Kız itaat etmek için çabaladı.

"Yella," diye devam etti Livia, "iksirleri hazırlamaya başla."

O daha fazla emir verirken, Vladya baygın kızı yatağa yatırdı, Ottai ise dışarıda kaldı.

Sonunda kıza iyice bakmasına izin verdi.

Emeriel'in dizleri kabuk bağlamış, kurumuş kanla kararmıştı. Bir kolu şişmiş, morarmış ve benek benek olmuştu.

Saçlarının birkaç teli dökülmüş, terli çıplak tenine yapışmıştı. Çürükler vücudunun neredeyse *her* yerini kaplamıştı.

Teni neredeyse bembeyazdı, kanı çekilmişti. Boynundaki ısırık izi bile pürüzlü ve açıktı, canavar yarayı kapatmamıştı. Vladya'nın emin olduğu bir şey vardı: Yara izi kalacaktı.

Kendini çelikleştirerek dişlerini uzattı ve kızın boynuna eğildi. Dişlerini ısırığın üzerine nazıkçe yerleştirerek, kadının kanının en zayıf izini çekecek kadar deldi. Kendi tükürüğündeki iksir harekete geçti ve yarayı kapatmak için dilini yaranın üzerinde gezdirdi.

Bu küçük bir şeydi, sayısız yara arasında tek bir yaraydı ama yine de önemli bir şeydi.

O geri adım atarken Livia yatağa tırmandı ve Emeriel'in kalçalarını ayırdı. Vladya gözlerini kaçırdı.

"Aman Tanrım..." Livia titrek bir korku fısıltısıyla konuştu.

Vladya kendine rağmen başını çevirdi... ve nefes almayı kesti.

Kalçalarındaki çürükler *daha da kötüleşmişti*. Daha derindi. Daha öfkeliydi.

Kan ve meni birbirine karışmış, tenini ve altındaki çarşafları lekelemişti.

Çok küçük görünüyordu. Çok kırık.

Vladya'nın göğsü kurşun gibi hissediyordu. Sanki bir yük arabası yükünü boşaltmış gibiydi.

İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Ne yanlış gitmiş olabilirdi?

Daemonikai ve Emeriel bu uçuruma nasıl düşmüşlerdi?

Aşmayı umabilecekleri bir uçurum muydu bu yoksa her ikisi için de yolun sonu muydu?

Livia kızı temizlemeye başladığında Vladya'nın göğsündeki his büyüdü. Elini göğsüne sürterek ağrıyı hafifletmeye çalıştı... tekrar ve tekrar.

Livia, Emeriel'in morarmış ve kanlı mahrem yerlerine dikkatlice bir bez sildi ve kız ilk kez kıpırdandı, göz kapakları zayıf bir şekilde çırpınıyordu.

"Dur... lütfen." Sıkıca kapattığı gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. "Acıyor..."

Vladya'nın gözleri *yaşardı*.

Sertçe arkasını dönerek uzaklaştı.

SON BÖLÜME DIKKAT EDİN
[RUH BAĞI VE SEVGİLİSİ}

Web Novel okuyucularıma: Bu kitabı yutmak için çılgınca miktarda para harcadığınız için yürekten teşekkür ederim - ve sadece bir kopyasına sahip olmak için basılı veya ciltsiz versiyonu almak için fazladan yol kat edenlere, kalbimi aldınız.

Editrm Morgan: Uzmanlığınız, zveriniz ve paha biçilmez katkılarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Ve sonra, on be ay boyunca sabırla bu yolculuğu takip eden muhteşem alfa okuyucu ekibime - hepinizi çok seviyorum!

Yazar hakkında

Kiss Leilani on iki yaşındayken, ablası uyurken gizlice odasına girip onun aşk romanlarından birini çaldı ve ablasının neden sürekli bir kitabın içinde kaybolduğunu merak etti. Bu tek isyan hareketi, ömür boyu sürecek bir takıntının kıvılcımını ateşledi.

O andan itibaren, kronik bir kitap kurdu doğdu. Hevesli bir okuyucu ve zamanla aynı derecede tutkulu bir yazara dönüşen biri.

Kiss Leilani için yazmak o zamandan beri bir hobiden çok daha fazlası; derin bir keyif ve hayatının ayrılmaz bir parçası.

İçindekiler

Yazarın Notu İthaf

. Bölüm

1. ZAMAN GEÇTİKÇE...
2. MESAJ VE MUTLU HÜKÜMDAR.
3. DERİNLERE GÖMÜLDÜ
4. ZİYARET. TALEP
5. PARÇALANDI. YENİLGİYE UĞRATILDI.
6. SUÇLULUK DUYGUSU YAŞARSA, KONUŞUR.
7. YARALI KÜÇÜK KUŞ.
8. EVELYN'İN BİLGELİĞİ.
9. KUTSANMIŞ BAĞ ARKADAŞI.
10. KEŞKE BENİM OLSAYDIN.
11. UMUT ÇİÇEK AÇARKEN.
12. ERKEĞİNE BAKIYOR.
13. SOĞUK BİR GECE.
14. UYANMIŞ SEVGİLİ. ELE GEÇİRİLMESİ ZOR SEVGİLİ.
15. KURU. BOŞ.
16. DAEMONİKAI ACIMASIZ.
17. KADINIMA KUR YAPIYORUM.
18. ARZULAR VE KARARLILIK.
19. BENİM KADINIM. SEVGİLİM.
20. YAKLAŞAN KIYAMET
21. DOOM
22. BÜYÜK ALFA.
23. RÜYA GIBI BİR GERÇEKLIK.
24. SONSUZA DEK KAYBOLAN ŞEY.
25. AĞIR KALBİM.
26. KOMUTAN. PREDATÖR.
27. EMERIEL'İN TESLİMİYETİ.
28. ÇILGIN OLAN.
29. SADECE... HİSSET, RIEL.
30. ÇARPIK DUVARLAR. PARÇALANMIŞ DUVARLAR.
31. İKİ KALP ÇIPLAK.

- [32. KONSEY KARŞISINDA](#)
- [33. ZAMAN KADAR ESKİ BİR BAĞ.](#)
- [34. ERİME: ÇIPLAK AYIN ALTINDA.](#)
- [35. BÜYÜK KRAL'IN KOLLARINDA](#)
- [36. UZAKTA VE BİRLİKTE](#)
- [37. KIYAMET AĞI](#)
- [38. AV AVI](#)
- [39. KONTROL DIŞI](#)
- [41. KARANLIK BİR GECE](#)
- [42. ZAFERİN KOKUSU](#)

[Bölüm](#)

[Yazar hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

